

တက္ကသိုလ် သီဟဇာတင်

အမှန်းမှီးစွာ
သိုင်းမှီးမြေ

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမွေအနှစ်

BURMESE
CLASSIC

ဇာတ္ကဏ္ဍသီလိ

သီဟအောင်

အမုန်းမိုးတွေသိုင်းမိုးမြေ

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၇၁၀၅၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၇၇၀၆၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊
ပထမလကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း
မိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးပြင်ဝီဒီယိုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရှေ့မှန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်စဲအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဆောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေကျက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ဆောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ဆိုင်သော ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက်(၄)ရပ်

- အဖွံ့ဖြိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြစ်ပွားရေး။
- ချီးဂုဏ်ဓာတ်ရပ်တည်မှုများနှင့် လည်ကျောမှအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားများလက်ကွက်ကွေး မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

သိုင်းလောကခရီး

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို စီးနင်းကာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း ခရီးနှင်လာနေပါသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သာ ရှိသေးပြီး နုပျိုလန်းဆန်းနေသည့်အသွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ယောက်ျားပီသစွာ ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ပွင့်လန်းနေသည့် တောပန်းကလေးများ၊ စိမ်းလန်းသောသစ်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များကြားမှ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသော ယုန်ကလေးများကို ကြည့်ကာ လူရွယ်မှာ ပျော်ရွှင်ကြည်မြေ့နေပုံရ၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်နေပေတော့သည်။

သို့သော် လူရွယ်၏စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကို စူးရှသော အော်ဟစ်သံများက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားစေခဲ့ပေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ တောအုပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ

၆ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

၏။ လူရွယ် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေပါလား”

လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလိုက်သလို သူ၏မြင်းဖြူကြီးကိုလည်း အသံဗလံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးလှည့်မိလိုက်လေသည်။

မြင်းဖြူကြီးသည် သခင်အလိုကျ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကြားမှ ဖြတ်ကာ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားပေတော့သည်။

မြင်ကွင်းမှာ အကျည်းတန်လှပေသည်။ ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသည့် လူတစ်စုက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြပါသည်။

မိန်းကလေးမှာ လူကြမ်းကြီးများ အလယ်၌ ပိတ်မိနေသည့် တိုင် အလျော့မပေးဘဲ ဓားတစ်လက်ဆွဲကာ အပြင်းအထန် ပြန်လည် ခုခံနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မြင်းစီးလူရွယ်မှာ မိန်းကလေးအား ကူညီလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ခါးမှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“အသက်မသေချင်ယင် နောက်ဆုတ်လိုက်ကြပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ မြင်းဒုန်းစိုင်းကာ ဝင်သွားလေသည်။ မြင်းခွာသံနှင့် ညာသံပေးသံကြောင့် မိန်းကလေးအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုဘဲ ဝင်ရပ်တဲ့ကောင်ကို ဆုံးမကြဟေ့”

“သည်ကောင်ကို ရှင်းပစ်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ပြောကာ လူရွယ်အား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

လူရွယ်ကလည်း အကြောက်အရွံ့ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လူကြမ်း

အခုနံ့ခို ခွေသိုင်းခိုခြေ (၁) ၇

ကြီးများ အလယ်သို့ တိုးဝင် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ စီခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရွယ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူကြမ်းကြီးများမှာ ဖရိုဖရဲ

ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ပြေးဟေ့... ပြေးကြ”

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ဆက်၍ တိုက်ခိုက်မနေကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

လူရွယ် ဝင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် တိုက်ပွဲမှာ တဒင်္ဂအချိန်အတွင်း ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

လူဆိုးများ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

လူဆိုးများ၏ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးအနီးသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

မိန်းကလေး၏ ပခုံးတစ်ဖက်၌ ဒဏ်ရာရရှိထားသဖြင့် သွေးများစီးကျနေပါသည်။

သူမသည် ဓားကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ထို့နောက် လူရွယ်အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညှော်၍...

“ကျွန်မကို အခုလို ဝင်ပြီး ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

၈ ဘုရားသို့လဲသိတုအောင်

ဟု ပြောလာသည်။

လူရွယ်သည် မိန်းကလေးအား ငေးမောကြည့်နေမိသည်။
ထိုမိန်းကလေးသည် ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်ပေသည်။
သူမ၏ အသံမှာ နားဝင်ချိုလှသည်ဟု ခံစားနေရ၏။

လူရွယ်က ငေးကြည့်နေသဖြင့် မိန်းကလေး ကြောင်အမ်း
အမ်း ဖြစ်သွားသည်။

လူရွယ်အား ပြုံးကာကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မနာမည် မေနန်းပါ။ ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် လူရွယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ... အင်း... ကျုပ်က...”

သူ၏စကားမှာ မိန်းကလေးအတွက် အံ့သြစိတ်လှုပ်ရှားစေ
ရာ ဖြစ်နေသည်။

မေနန်းဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် လူရွယ်အား မျက်မှောင်
ကြွတ်ကာ ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

လူရွယ် သတိဝင်လာသည်။

ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ယင်ကြိုင်ပါ။ မတရားတာမြင်ရင် လက်ပိုက်
ကြည့်မနေတတ်လို့ ဝင်ကူညီတာပါ။ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလို
ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကလဲ မတရားတာမြင်ရင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေ
တတ်လို့ အခုလို အခက်အခဲ ကြုံတွေ့ရတာပါရှင်၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်

အမုန်းခို-ဓွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ၉

ပါဦး”

မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာဆီသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါမြင်းလည်းတစ်စီး ရပ်တန့်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ
၏။ မြင်းလည်းမောင်းသမားမှာ နေရာ၌ပင် ထိုင်လျက် သေဆုံး
နေလေသည်။

သူ၏ရင်ဝ၌ လှံတိုတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေပြီး သွေးများ
သည် မြေပေါ်သို့တိုင် စီးကျနေသည်။

မြင်းလည်းတံခါး ပွင့်နေသည်။ မြင်းလည်းအိမ်ထဲ၌ လူနှစ်
ယောက် အတုန်းအရုန်း လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြေပေါ်၌ အလံတစ်ခု ပြုတ်ကျနေသည်။

အလံပေါ်တွင်...

“မိုးသောက်အာမခံဌာန”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ယင်ကြိုင်က မေနန်းဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“လူဆိုးတွေ မိုးသောက်အာမခံဌာနက မြင်းလည်းကို တိုက်
ခိုက်ခဲ့ကြတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက တောလမ်းကလေးအတိုင်း
ဖြတ်သွားရင်း လူယက်တိုက်ခိုက်နေတာ မြင်လို့ ဝင်ကူတာပါ။ ဒါပေ
မယ့် ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူတို့ သေဆုံးသွားကြတယ်ရှင်”

“အင်းလေ ကံတရားပဲပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါထက်
မြင်းလည်းပေါ်မှာ အာမခံပစ္စည်းတွေ ရှိမယ် ထင်တယ်”

“ရှိပါတယ်၊ ရှင်က...”

“ဪ... သူတို့ သေကုန်ကြပြီဆိုတော့ အာမခံပစ္စည်းတွေ

၁၀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကို သည်အတိုင်း ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မိုးသောက်အာမခံဌာနကို သွားပို့ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင်ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါတယ်ရှင်”

“ကျုပ်က မိုးမြေဂေဟာကပါ။ အတွေ့အကြုံ ရှာဖို့ သိုင်းလောကထဲ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံက လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မက်မောမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဪ... ရှင်က မိုးမြေဂေဟာကကိုး၊ ရှင်ကသာ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ရှင်၊ မိုးမြေဂေဟာက သိုင်းလောကမှာ နေလိုလလို ထင်ရှားနေတာပဲရှင်၊ ရှင် စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အာမခံပစ္စည်းတွေ ပြန်ပို့ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ယင်ကြိုင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ညီမရဲ့ အစ်ကိုက...”

“ချင်းကိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သူ့ကို အများက သစ္စာသိုင်းသမားလို့ ခေါ်ကြပါတယ်”

“သစ္စာသိုင်းသမား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ယင်ကြိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ် ခရီးထွက်ခဲ့တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သစ္စာသိုင်းသမားရဲ့ ကောင်းသတင်းကို လူတိုင်းလိုလို ချီးကျူး ပြောဆိုနေကြတာ ကြားခဲ့တာပါ။ ညီမရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဝမ်းသာလို့ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သိုင်းလောက၌ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ တိုင်းပြည်အကျိုး အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နေကြသည့် သိုင်းသမားများ ရှိကြပေသည်။

အနုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ၁၁

ထိုသိုင်းသမားများသည် အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာ မဆိုထားနှင့် မိမိ၏အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရန် ဝန်လေးကြသူများ မဟုတ်ကြပါချေ။

သိုင်းလောက၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ လူကောင်းလူမွန်များ၊ သစ္စာရှိကြသည့်လူများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် လူအများက သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြပေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် မေနန်း၏အစ်ကို ချင်းကိုးဆိုသူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။ မေနန်း ပြုံးလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ စိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့အပြင် မိုးမြေဂေဟာက လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်မ အစ်ကိုကလဲ သဘောကျမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ အာမခံဌာနက ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သွားပို့ကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အာမခံဌာနမှ မြင်းလည်းသမားနှင့် အစောင့်သိုင်းသမားများ၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် အာမခံပစ္စည်း ထည့်ထားသည့်သေတ္တာကို မြင်းလည်းပေါ် တင်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ခင် မြင်းခွာသမား ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် တောအုပ်ထဲမှ ရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

အမှီအခို

မြင်းစီးသမားအားလုံး သုံးဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။

အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။ သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားနေပေတော့သည်။

မေနန်းနှင့်ယင်ကြိုင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဪ... မင်းတို့က အာမခံပစ္စည်းတွေကို လုယက်ပြီး ထွက်သွားတော့ မလို့ပေါ့လေ”

စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ မြင်းစီးသမားများ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။ လူတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး ပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး အဝါရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ မေနန်းက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျင့်ကျန်း ရှင် စကားကြည့်ပြောပါ။ လူဆိုးတွေက မိုးသောက်အာမခံဌာနက မြင်းလှည်းကို လုယက်နေတာတွေ့လို့ ကျွန်တော်က ဝင်ပြီး ကူညီခဲ့တာပါ။ အခုလဲ အာမခံပစ္စည်းတွေကို သွားပို့မလို့ ရှင်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကျင့်ကျန်းဆိုသူ ခေါင်းမော့ရယ်မောလိုက်သည်။

မေနန်း၏စကားကို လုံးဝ မယုံကြည်မှန်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

ကျင့်ကျန်းသည် အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“ကျုပ်တို့ ရောက်လာမှ မင်းက သည်စကားမျိုး ပြောလို့ ဖြစ်မလား။ ကျုပ်တို့ ရောက်မလာရင် အာမခံပစ္စည်းတွေကို မင်း အပိုင်စီးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင်”

မေနန်း ဒေါသထွက်လာသည်။

ရှေ့သို့သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ယင်ကြိုင်က သူမထက် ဦးအောင် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေ မဆင်မခြင် စွပ်စွဲပြောတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ လူဆိုးတွေနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ။ အာမခံပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်ပို့ပေးမလို့ပါ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ကျင့်ကျန်းက...

“ဪ... ငါက မင်းရဲ့ စကားကို ယုံကြည်လက်ခံရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာဗျ”

“မိုးသောက်အာမခံဌာနက လူတွေ သေကုန်ကြပြီဆိုတော့ မင်းတို့ ပြောချင်တာ ပြောနိုင်ကြတာပေါ့။ မင်းတို့ ဘာပြောပြော ကျုပ်က သက်သေအထောက်အထား မရှိဘဲ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

၁၄ နွဲ့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ခင်... ခင်ဗျား”

ယင်ကြိုင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ကျင့်ကျန်းက...

“အာမခံပစ္စည်းတွေဟာ မင်းတို့လက်ထဲ ရောက်နေတာ ငါတို့အားလုံး မြင်တယ်၊ မင်း ငြင်းနေလို့လဲ အပိုပဲပေါ့”

/ ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မေနန်း မခံမရှပ်နိုင် ဖြစ်သွားပြီး...

“ကျင့်ကျန်း၊ ရှင် စော်ကားမော်ကား ပြောတာကို ကျွန်မက ခေါင်းငုံ့နေမယ် ထင်နေလား၊ သတိသာ ထားပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ကျင့်ကျန်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ကျင့်ကျန်းတို့လူစုလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာရန် လက်မတင်လေးလိုသည့် အချိန်တွင်...

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

ယင်ကြိုင်က ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျင့်ကျန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သက်သေအထောက်အထား လိုချင်သလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ကျင့်ကျန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူးဆိုရင် သက်သေအထောက်အထား ပြနိုင်ရမှာပေါ့”

မေနန်း၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ဒါသက်သက် အကြပ်ကိုင်တာပဲ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

အမုန်းဇိုးဇွေသိုင်းဇိုးခြေ (၁) နွဲ့ ၁၅

ယင်ကြိုင်က...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် မေနန်း မျက်လုံးလေးပိုင်းသွားသည်။

ယင်ကြိုင်အား ကြည့်ကာ...

“ဟင်... အစ်ကို ဘယ်လို သက်သေပြမှာလဲ”

ယင်ကြိုင်က ကျင့်ကျန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ...

“ကျုပ်က မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူးဆိုတာ မိုးမြေဂေဟာက တာဝန်ယူပြီး အာမခံပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မိုးမြေဂေဟာဟူသည့်အမည် ကြားလျှင် ကျင့်ကျန်းတို့လူစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကျင့်ကျန်းက ယင်ကြိုင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး...

“မင်းက မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ”

“မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင်ယင်ခုံးဟာ ကျုပ်အဖေပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျင့်ကျန်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူများ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

ဘိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသည့် မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးနှင့် တွေ့ဆုံနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျင့်ကျန်းက ယင်ကြိုင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

၁၆ နတ်တို့သို့လင်သီတအောင်

“လူတိုင်း မင်း ပြောသလို ပြောနိုင်တာပဲကွ၊ မင်း ပြောတိုင်းငါက ယုံရမှာလားကွ”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

ယင်ကြိုင် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

ယင်ကြိုင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက်တိုးကာ ကျင့်ကျန်း၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်း...”

ကျင့်ကျန်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် မဝံ့ချေ။

ယင်ကြိုင်က အားစိုက်ဖျစ်ညစ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူ၏ပခုံးကျိုးကြေကာ ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရသွားမည်မှာ သေချာနေပေတော့၏။

ယင်ကြိုင်က...

“မိုးမြေကောဟရဲ့ အကြောအဆစ်ပညာကို သိုင်းလောကသားတွေက တလေးတစား ရှိကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့”

ဟု ဖြောလိုက်သည်။ ကျင့်ကျန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ် ယုံပါပြီဗျာ”

ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်က နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“အာမခံပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ရောက်အောင် ခင်ဗျားတို့ပဲ တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကဲ... ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ၁၇

မေနန်းဘက်လှည့်ကာ...

“လာ... ညီမ... သွားကြစို့”

ဟု ပြောကာ မြင်းပေါ်ခန့်တက်လိုက်သည်။

မေနန်းလည်း ဘာမျှ ပြောမနေတော့ဘဲ လိုက်ပါသွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြသည်ကို ကျင့်ကျန်းတို့လူစု ခေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တောင်ကြားလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းနှစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်းလာနေပါ၏။ မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာ မေနန်းနှင့် ယင်ကြိုင်တို့ ဖြစ်ကြလေလေသည်။

တောင်ကြားလမ်းကလေးမှာ သာသာယာယာ ရှိနေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် နေရာဒေသသစ်သို့ ရောက်လာရခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မေနန်းနှင့် အတူတကွ ခရီးသွားနေရခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။

တောင်ကြားလမ်းကလေးအား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီးနောက် အရှေ့ဘက်တွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မေနန်းက...

“အစ်ကို ရှေ့က မြို့ကလေးကို သွားကြမယ်”

ပြောပြီး မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင်သွားသည်။ ယင်ကြိုင်လည်း

၁၈ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လိုက်ပါသွားလေသည်။ နံနက်စာစားချိန်မတိုင်မီ သူတို့နှစ်ယောက်
မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

မြို့ထဲရောက်သည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ မေ
နန်းက မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဆာလှပြီရှင်၊ အစ်ကိုကော”

ယဉ်ကျွင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

ယဉ်ကျွင်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ကျုပ်လဲ ဆာပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်လူလင်များသည် သူတို့အား ပျာပျာသလဲခ
ရီးဦးကြိုပြုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးကြလေသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း ချက်ချင်း ယူဆောင်ပေး၏။

“ကဲ... အစ်ကို အဝသာစားပေတော့”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ် ဆာလှပြီဗျ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ထို့
နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူနှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်
ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ တစ်ယောက်မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်
ဆင်ထားပြီး အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိပေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ငွေကိုရေလို သုံးနိုင်သူများ ဖြစ်ပုံရ
လေသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့် လူငယ်လေးက...

“အကောင်းဆုံးနေရာမှာ ကျုပ်တို့ စားသောက်ဖို့ ပြင်

အမုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးမြေ (၁) ၁၉

ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလေသည်။ ဆိုင်လူလင်များသည်
ချင်းပင် ဆိုင်အရှေ့ဘက်မှ သီးသန့်စားပွဲတွင် နေရာချပေးလိုက်
၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ယဉ်ကျွင်းတို့ စားပွဲနှင့်ကပ်လျက်
ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယဉ်ကျွင်းနှင့် မေနန်းတို့မှာ ဆာလောင်နေကြပြီ ဖြစ်သည့်
အလျောက် အားရပါးရ စားသောက်နေကြပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး
အရေးမစိုက်ဘဲ ဆက်၍ စားသောက်နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးဝေးမှ လာခဲ့ရသဖြင့် အဝတ်အ
အင်္ကျီများ ညစ်ပတ်ပေကျနေပါ၏။ သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးနံ့
များလည်း ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးနှင့် လူငယ်
သည် သူတို့အား ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကြ၏။

လူကြီးက...

“ငါတူ မင်းစန်းရဲ့ သိုင်းပညာကို အခုအချိန်မှာ အသုံးချသင့်
မပြီကွ”

ဟု လူငယ်အား ပြောလိုက်သည်။

မင်းစန်းဆိုသည့်လူငယ် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်ဟာ သူတောင်းစားသာသာ
မဟုတ်နဲ့ အတူထိုင်ပြီး မစားနိုင်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ယဉ်ကျွင်းတို့ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်း
အသံလေသည်။

သူ၏စကားကို ယဉ်ကျွင်းနှင့် မေနန်းတို့ မှားစွန်းနားဖျား

၂၀ နတ်တို့သို့လင်သီတအောင်

ကြားလိုက်ကြပါသည်။ စားသောက်နေရာမှ ရပ်တန့်သွားကြသည်။
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည် မင်းစန်းကို ကြည့်လိုက်ကြလေ
သည်။

မင်းစန်းသည် သူတို့အနီးတွင် ခါးထောက်၍ ရပ်လိုက်ပြီး-
“မင်းတို့ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါက
မောင်းထုတ်ပစ်ရမလား”

ဟု မေးလေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရမှာလဲ”

“မင်းတို့ကိုယ်ပေါ်ကထွက်တဲ့ ချွေးနဲ့တွေကို ငါတို့မခံနိုင်လို့
ပေါ့ကွ”

ယင်ကြိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလဲ လွယ်ပါတယ်၊ တခြားဆိုင် သွားစားကြပေါ့ဗျာ”

“ဘာကွ”

မင်းစန်း၏မောက်မာမှုကြောင့် မေနှန်း ဒေါသထွက်နေရင်း

“ရှင့် နှာခေါင်းက တော်တော် အနံ့ခံကောင်းတာပဲ၊ ရှင့်လို
ခေါ်ပြီး တောထဲမှာ အမဲလိုက်ထွက်လိုက်ရရင် သိပ်ကို ပျော်စရာ
ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ကြားဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ သူမ၏စကားကြောင့်
မင်းစန်း၏မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီသွားပါ တော့သည်။

“ဘာ... မင်း... မင်းက ငါ့ကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းတယ် ဟုတ်လား
သေပေတော့”

အော်ငေါက်ယင်း မေနှန်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
လေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ၂၁

“ဟင်”

ယင်ကြိုင် ရင်ထိတ်သွား၏။

မေနှန်းအတွက် ကာကွယ်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မေနှန်းက ဝါးတူတစ်ချောင်းနှင့် မင်းစန်း၏
လက်ဖဝါးကို ထိုးလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေးဗျ”

မင်းစန်း ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ဖ
ဝါးပြင်မှာ အပူလောင်သွားသည့်နှယ် နီရဲသည့် အဖုကြီးတစ်ခု ဖြစ်
ပေါ်လာပါ၏။ မင်းစန်းက လက်ကိုခါရင်း နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွား
လေသည်။

“ငါ့တူကို မထိနဲ့”

ချူးစန်းသည် အော်ငေါက်ယင်း ခုန်ထလာလေသည်။

မင်းစန်းကို ဖေးမရင်း...

“မင်း ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်”

မင်းစန်းက ဒဏ်ရာရသွားသည့် လက်ဖဝါးကို ထိုးပြလေ
သည်။ ချူးစန်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

မေနှန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“မင်း ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

မေနှန်း မဲလိုက်၏။

“ရှင့်လို လူမျိုးကို ကျွန်မနာမည် ပြောရမှာ မတန်သေးဘူး”

၅၄”

ချူးစန်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“တောက်... သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်သိတက္ကသိုလ်

ချူးစန်းသည် မေနန်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
သို့သော် မေနန်းက ထိုင်ရာမှ မထဘဲ အရက်အိုးတစ်လုံး
ဆွဲကာ ဝင်ပေါက်လိုက်လျှင်...

“ခွမ်း”

“အား”

ချူးစန်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။
သူတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း
မရှိကြတော့ချေ။

နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်သွားပြီးလျှင်...

“သတ္တိရှိယင် မင်းတို့ သည်မှာ စောင့်နေကြ”

ဟု အော်ပြောကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေး
ထွက်သွားကြလေသည်။ ယင်ကြိုင်နှင့် မေနန်းတို့ တစ်ယောက်မျှ
နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြ
သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

သူတို့၏ရယ်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
နှစ်ယောက်သား ရယ်မောကြပြီးမှ မေနန်းက...

“ကျွန်မတို့ ထိုင်စောင့်နေကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”
ဟု ပြောလေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“သူတို့ ပြန်လာမယ်လို့ ညီမ ထင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ အဖော်ခေါ်ပြီး ပြန်လာမှာ သေချာ

အနန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၂၃

တယ်”

“ညီမရယ် သူတို့နဲ့ ဆက်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

ဟု တားမြစ်လိုက်၏။

မေနန်း လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို၊ သူတို့ တူဝရီးဟာ သိုင်းပညာ
တတ်တယ်၊ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းနေကြတာ သေချာတယ်၊
သူတို့ကို ညီမ ဆုံးမချင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကြိုင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ညီမ ညဘောပဲလေ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်စု လှမ်းဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလေတော့သည်။

လူတစ်စု ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။

မင်းစန်းနှင့် ချူးစန်းတို့က ဦးဆောင်ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ချူးစန်းက...

“ဆရာစုကို ကျုပ်တို့ကို မတရား စော်ကားမော်ကားလုပ်
တာ သူတို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းမဲ့သက်
သက် ရန်စပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ”

မင်းစန်းလည်း ဝင်ပြောသည်။

၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အ
ဘိုးအိုတစ်ယောက်အား တိုင်တန်းပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဆရာစုကျိဆိုသည့်အဘိုးအို
က ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားတို့ကို စော်ကားခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျုပ်က
သူတို့ကို ဆုံးမပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစကားကြားလျှင် မင်းစန်းတို့တူဝရီး
ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

မင်းစန်းက ယင်ကြိုင်တို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ သတိသာ ထားကြပေတော့”

ဟု လှမ်းငေါက်လိုက်လေသည်။ ယင်ကြိုင်နှင့် မေနန်းတို့က
ခပ်တည်တည်ပင် ထိုင်နေကြ၏။

မင်းစန်းက...

“ဆရာစုကျိ သူတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင်
နာနာလေး ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

ဟု သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးလေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော စုကျိက လှမ်းထွက်လာ၏။

လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို ကြည့်ရင်း ထိပ်တန်း
သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ယင်ကြိုင် ရိပ်မိလိုက်လေ၏။

မေနန်းက မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေပါ၏။ မင်းစန်းနှင့် ချူးစန်း
တို့သည် စုကျိ၏လက်ချက်ဖြင့် မေနန်း ခံရတော့မည်ဟု တွေးကာ
အကျေအနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြပေတော့သည်။

စုကျိသည် မေနန်းအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

မေနန်းက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သားအ

အမုန်းမိုးစွသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၂၅

ကြည့်ချင်း ဆုံမိလျှင် ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မင်းစန်းတို့တူဝရီး
သာမက ယင်ကြိုင်ပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။ မေနန်းနှင့်
စုကျိတို့အား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိကြ လေတော့သည်။

မေနန်းက...

“ထိုင်ပါဦးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ စုကျိ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်
၏။ မေနန်းက အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့ပေးလိုက်သောအခါ စုကျိက ဘာမှ
မပြောဘဲ သောက်ချလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်...

“မင်းရဲ့ အစ်ကိုတော် သည်တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ကျုပ်
ဆီကို ရောက်လာမယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်းကို သည့်မှာ တွေ့ရလိမ့်
မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ မင်းက မြောက်ပိုင်းကို သွားနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မိစ္ဆာဂိုဏ်း ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပေမယ့်
ဂိုဏ်းသားအချို့ဟာ မြောက်ပိုင်းကို ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား
တယ်လို့ သတင်းကြားရတာနဲ့ လိုက်သွားတာပါ”

“အင်... မိစ္ဆာဂိုဏ်းကို အမြန်ဆုံး ချေမှုန်းပစ်နိုင်ခဲ့လို့ တော်
သေးတာပေါ့၊ မြောက်ပိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့သေးသလား”

“မတွေ့ပါဘူးရှင်၊ မိစ္ဆာဂိုဏ်းရဲ့ အဆက်အနွယ် တစ်
သောက်တစ်လေမှ မကျန်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”

“ဒါထက် အစ်ကိုက ဦးလေးစုကျိဆီ လာမယ်ဆိုတော့ သေ
တယ်နော်”

“သေချာပါတယ်၊ ငါ့တူမကြီးက ဦးလေး အိမ်မှာပဲ စောင့်

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လိုက်ပါလား။

မေနန်းနှင့် စုကျီတို့မှာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းမှန်း ယင်ကြိုင် နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မေနန်းက...

“အစ်ကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ယင်ကြိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

မေနန်းက စုကျီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတို့ ဦးလေးစု အိမ်မှာပဲ အစ်ကိုကို စောင့်ပါ့မယ်”
ထိုစကားကြားလျှင် စုကျီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကဲ... ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်”

ထိုင်ရာမှထကာ လောဆော်လိုက်သည်။ မေနန်းနှင့် ယင်ကြိုင်တို့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။

ယင်ကြိုင်က စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် စုကျီက...

“နေပါစေ ကျုပ်ပဲ ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ ဦးရယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်က သစ္စာသိုင်းသမား ချင်းကိုးရဲ့ ညီရောက်လာတာတောင် ဧည့်ဝတ်မကျေဘူးလို့ ပြောစရာကြီး ဖြစ်ပေါ့မယ်၊ ကျုပ်ပဲ ဧည့်ခံပါရစေကွယ်”

တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလာခြင်းကြောင့် ယင်ကြိုင်ဘာမှ မပြောသာတော့ချေ။

စုကျီက...

“ကဲ... လာကြ... လာကြ”

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၈) ❀ ၂၇

စားသောက်ခရှင်းကာ မေနန်းနှင့် ယင်ကြိုင်တို့အား ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လျှင် မင်းစန်းတို့အား သတိရသွားပြီး...

“သူဟာ သစ္စာသိုင်းသမား ချင်းကိုးရဲ့ ညီမပဲ၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ မတရား မလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နောက်တစ်ခါ လိမ်ညာနဲ့ရင်သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

မင်းစန်းတို့တူးဝရိုး ခေါင်းငုံ့သွားကြသည်။

မေနန်းနှင့် ယင်ကြိုင်တို့ ပြုံးလိုက်ကြပြီး စုကျီ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် စုကျီ၏နေအိမ်သို့ မြင်းစီးသမားလေးယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ယင်ကြိုင်နှင့် မေနန်းတို့သည် အိမ်ရှေ့သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ စကားပြောဆိုနေကြပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေကြချေပြီ။ ယင်ကြိုင်သည် မိုးမြေဂေဟာသို့ ပြန်ရန်ပင် သတိမရတော့ပါချေ။

မေနန်းနှင့်အတူ မိုးအဆုံးမြေအနံ့ လျှောက်သွားနေလို့ဘဲ နား ဖြစ်ပေါ်နေပေတော့သည်။

လှုပ်ချောမောသည့် မေနန်း၏မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း...

“ညီမရဲ့အိမ် ဘယ်မှာလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ အမှန်တော့ မေနန်း၏အိမ်သို့ လိုက်လံလည်ပတ်လိုစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မေနန်း၏မိဘများနှင့် တွေ့လျှင် ရင်းနှီးမှုရယူရန် ဆုံးဖြတ်ထား၍ အခြေအနေပေးလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူအား အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ လူကြီးချင်း နားဖောက်ခိုင်းလိုပေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် မေနန်းအား မြတ်နိုးတယ်တာနေမိပြီ ဖြစ်လေသည်။ ယင်ကြိုင်၏အမေးစကားကြောင့် မေနန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လေ”

“ဟာ”

“ကျွန်မတို့မောင်နှမ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘတွေ ဟာ လူဆိုးစားပြုတွေ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ကြလို့ မိဘမဲ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ကြရပါတယ်ရှင်”

မေနန်းသည်လည်းကောင်း၊ ချင်းကိုးသည်လည်းကောင်း လူဆိုးစားပြုများ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်သမားများအား အဘယ်ကြောင့် မုန့်တီးစက်ဆုပ်နေမှန်း ယင်ကြိုင် နားလည်သဘောပေါက်လာလေသည်။

“ကျွန်မဟာ အခြေအနေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ကျွန်မကို အထင်သေးသွားပြီလားဟင်”

“အထင်မသေးပါဘူး၊ ညီမရယ်၊ ညီမကို ပိုပြီးတောင် ကရုဏာသက်ရပါသေးတယ်၊ ညီမကို အစ်ကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“ရှင်”

“အစ်ကိုတို့ တွေ့ခဲ့တာ ဘာမှ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရဲ့ မေတ္တာကို ညီမ ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်၊ ညီမရဲ့ ဘဝကို မသိရရင် အစ်ကို အခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြောမိမှာလဲ

မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့ မေတ္တာကို လက်ခံစေချင်တယ်၊ ညီမကို တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ယူပါရစေတယ်”

အမှန်တော့ သူမလည်း ယင်ကြိုင်အား မေတ္တာသက်ဝင်မိပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ညီမ အစ်ကိုကို လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်”

မေနန်းက ယင်ကြိုင်အား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုတို့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ညီမတို့ အဆင့်အတန်း ကွာခြားလှပါတယ်၊ အစ်ကို့ မိဘတွေက သဘောတူပါ့မလားဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားဦး”

“အစ်ကို့ မိဘတွေက အစ်ကို့ဆန္ဒကို လိုက်လျောကြမှာပါ၊ ညီမ လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မေးနေစရာ လိုသေးလို့လားရှင်”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမရယ်”

ယင်ကြိုင်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မေနန်းအား ပွေ့ဖက်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီးသမားလေးယောက် ရောက်ရှိလာ၏။ မြင်းခွာသံများကြောင့် မေနန်းနှင့် ယင်ကြိုင်တို့ ကဗျာကယာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။

မေနန်းက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကို ပြန်လာပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမား လူရွယ်သည် လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာ

၃၀ နန်းတက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ညီမလေး”

မေနန်းထဲ ပြေးလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

ယင်ကြိုင်က ထိုလူရွယ်အား အကဲခတ်ကြည့်နေမိ၏။

မေနန်းက...

“အစ်ကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟောဒါ မိုးမြေဂေဟာ
သခင်လေးယင်ကြိုင်ပါ”

ဟု ပြောကာ ယင်ကြိုင်ဘက်လှည့်ကာ...

“ဒါ... ကျွန်မ အစ်ကို ချင်းကိုးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယင်ကြိုင်နှင့် ချင်းကိုးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံတွေ့မိလိုက်ချိန် တစ်
နေ့တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်း
နှစ်ဦးစလုံး နားလည်သဘောပေါက်နေကြပေတော့သည်။

အနန်းမိုးဌေးသိုင်းမိုးမြေ (၁) ၃၁

ဧည့်သောဘဝ

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်နံဘေးမှ သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်အနီး၌ ရပ်ကာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ငေးမော
ကြည့်နေမိလေသည်။

လဝန်းတွင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည့် မေနန်း၏မျက်နှာက
လေး ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေပါသည်။

“ညီမရယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘဝနှစ်ခု နီးစပ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်”

ဟု တီးတိုးညည်းညူလိုက်လေသည်။

ချင်းကိုး ရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ မောင်နှမနှစ်ယောက်
အားဖောင်ဖွဲ့ကာ ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေရာ မေနန်းမှာ
ယင်ကြိုင်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ချင်းကိုးကလည်း ညီမဖြစ်သူကို တစ်ချိန်လုံး မျက်စိရှေ့
မှောက်မှ အပျောက်မခံပါ။

ကျန်ရှိနေသူများအား ရှိနေသည်ဟုပင် သဘောထားပုံ
ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ထို့အတွက် ယင်ကြိုင်က ချင်းကိုးအပေါ် အပြစ်မတင်လို

ပါ။

ချင်းကိုးသည် သူ၏ညီမလေးမေနန်းအား ငုံထားမတတ်
ချစ်မြတ်နိုးမှုနဲ့ နားလည်သဘောပေါက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။
ယင်ကြိုင်တစ်ယောက်တည်း တွေဝေငေးမောနေချိန်တွင်
စုတ်တရက် နောက်ကျောဘက်မှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယင်ကြိုင် ရင်ထိတ်သွား၏။ ခြေသံမကြားအောင် သူ၏
နောက်ကျောဘက်သို့ ချဉ်းကပ်လာနိုင်သူမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ချင်းကိုး”

လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသော ချင်းကိုးကို
တွေ့မြင်လိုက် ရလေသည်။

ယင်ကြိုင် အံ့သြ သွားသည်။ ချင်းကိုးတစ်ယောက်တည်း
သူ့ထံလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

ချင်းကိုးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ညီမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိလို့

ပါ”

“ဟင်”

“ကျုပ်တို့မောင်နှမဟာ ကိုယ့်အသက်တောင်ကိုယ် မခိုင်
ကြပါဘူး။ ဘယ်နေရာရောက်မယ် ဘယ်နေသေဆုံးမယ်ဆိုတာ မသိ
နိုင်တဲ့ ဘဝပါ။ ခင်ဗျားက ကျုပ် ညီမကိုမှ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆို
တော့...”

ယင်ကြိုင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ခါ ကျုပ်ကို သက်သက်စော်ကားတာပဲ”

ချင်းကိုး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ကျုပ်က ညီမလေးမေနန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုမှ မျှော်
လင့်ချက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကို မြတ်နိုးတယ်၊ ဘဝခရီး
တစ်လျှောက်လုံး အတူလက်တွဲသွားချင်တာပဲ သိတယ်၊ ကျုပ်က
သူ့ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ထားသွားနိုင်အောင် ကြိုး
စားမှာပဲ”

သူ၏စကား ပြတ်သားလှသည်။

သူ၏သဘောထား ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

ချင်းကိုးက...

“မေနန်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်
ဘာ သူမိဘတွေက မွေးစားခဲ့တဲ့ မွေးစားသားဆိုတာကော ခင်ဗျား
သိသလား”

ယခုတစ်ကြိမ် ယင်ကြိုင် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချင်းကိုး ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရား ကျုပ်မှာ
တယ်၊ သူ့ရဲ့ မိဘတွေ ကျေးဇူးဟာ ဆပ်မကုန်နိုင်လောက်အောင်
ကျုပ်အပေါ်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ တကယ်လို့ သူသာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်
သွားမယ်ဆိုရင်...”

“သူက တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာပေါ့”

ယင်ကြိုင်က တစ်ခွန်းမခံ ပြောလေသည်။

ချင်းကိုးက အနည်းငယ် တွေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ ကျုပ်ညီမကို လက်ထပ်ချင်သ

၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လား”

“ဒါမေးစရာမလိုတော့ပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က စမ်းသပ်ကြည့်လို့ သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျုပ်မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်လဲ ပြောပါ။ ကျုပ်က ကြောက်တတ်တဲ့ လူပဲ... ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာကို စမ်းသပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်စမ်းသပ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ပဲ”

“ဟင်”

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး အသက်၊ စွန့်ဆောင်ရွက်တဲ့လူ၊ မတရားမှုကို ရွံ့မုန်းတဲ့လူ၊ မဟုတ်မခံတဲ့လူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာရင် ကျုပ်ရဲ့ ညီမလေးက ခင်ဗျားအတွက် ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဖြစ်စေတော့ပါဘူးဗျာ”

“ခင်... ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာနော်”

“ကျုပ် စကားနှစ်ခွန်း မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သဘောတူတယ်၊ ကဲ... ခင်ဗျား ဘယ်လို စမ်းသပ်ချင်သလဲ ပြောပါ”

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျုပ်တို့ သည်မြို့ကလေးက ထွက်သွားမယ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ယင်ကြိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

မကြာမီ သူသည် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရန် သိုင်းလောကထဲ၌ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လှည့်လည်သွားရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိလိုက်လေသည်။

ချင်းကိုးက...

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၃၅

“ကဲ... မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်မှာ မေနှန်းနှင့် နီးစပ်ရတော့မည့် အရေးကို တွေးအစဉ် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမိလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲခေါ်သံ

ခြောက်လဲ...။

ခြောက်လဟူသော အချိန်မှာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်
ပြက်အတွင်း ကုန်ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ချင်းကိုးတို့လူစုနှင့်အတူ သိုင်းလောက၌
ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်မှာ ခြောက်လတင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်
လေသည်။

မေနန်းနှင့်အတူ သွားလာနေထိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်နေ
၏။ မိုးမြေဂေဟာအကြောင်း တစ်ခွန်းမျှပင် မဟာခဲ့ချေ။

သိုင်းလောကအား ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုလုပ်နေကြသည့်
အနက်ရောင်သိုင်းသမားများနှင့် သက်စွန့်ဆံဖျား ရင်ဆိုင်ရာ၌လည်း
ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းသည်။ အန္တရာယ်များသည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မညည်းညူဖူးချေ။

ချင်းကိုးတို့ လူစုနှင့်အတူ လက်တွဲညီညီ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်
ချည်းပင်။ ယင်ကြိုင်၏ထက်မြက်သော သိုင်းပညာကြောင့် ချင်းကိုး
တို့လူစုမှာ သိုင်းလောက၌ ပို၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။

ချင်းကိုးကိုယ်တိုင်ပင် ယင်ကြိုင်အား ကျေနပ်သဘောထူ
နေလေတော့သည်။

တစ်နေ့...။

ထိုတစ်နေ့သည် ယင်ကြိုင်နှင့် ချင်းကိုးတို့၏ ဘဝအပြောင်း
အလဲ ဖြစ်သွားစေမည့်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့အား အရေးကြီးသည့် နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လာစေရန် ချင်း
ကိုးကပင် အတည်ပြုပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က...။

အခန်းတွင်း၌ လူတစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေကြသည်။

အားလုံးသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အသွင် ရှိနေကြ၏။

ချင်းကိုးက အားလုံးကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သည်တစ်ခါ ကျုပ်တို့ ခေောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စဟာ အတော်
အရေးကြီးတယ်။ အားလုံးပဲ အထူးသတိပီရိယ ရှိဖို့လိုတယ်”

ဟု စကားစလိုက်သည်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်
ကြ၏။

ချင်းကိုးက...

“ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် လူဟာ သိုင်းရာဇာဝုလီရဲ့သားဖြစ်
တယ်ဆိုတာ ပထမ သိထားရမယ်”

“ဟာ”

လူတစ်ယောက်က လွတ်ခနဲအော်လိုက်လေသည်။

ချင်းကိုးက...

“စန်းဖုံး မင်း အံ့သြသွားသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ စန်းဖုံးမှာ လူသန်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

နေသုံးက...

“အစ်ကိုကြီး... ဂူးလီဟာ အထင်ကရ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့သား ဂူးလောက်ကလဲ လူအများ ကြည်ညိုလေးစားမှုခံရသူပါ။ ကျုပ်တို့က အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံဘဲ ဂူးလောက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်ဘူး”

“ငါက မသေချာဘဲ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“ကျွန်တော် လောကြီးသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုကြီး”
စန်းဖုံးက တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ချင်းကိုးက အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဂူးလောက်ဟာ လူအများရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားမှုခံရတာ ရယ်၊ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ အရှိန်အဝါရယ် အသုံးချပြီး ကွယ်ရာမှာ ကောင်းမှုတွေ လုပ်နေတယ်လို့ အခိုင်အမာ သိပြီးပြီ၊ သည်ကို ကျုပ်တို့ ဖော်ထုတ်ရမယ်”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“အစ်ကိုကြီး၊ ဂူးလောက်လိုလူမျိုးက မကောင်းမှုလုပ်တယ်ဆိုရင် မဖော်ထုတ်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဖော်ထုတ်ရင်လဲ အခက်အခဲ ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ သေချာတယ်၊ ဂူးလီဟာသူ့ရဲ့သား မကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေပါစေ သိုင်းလောထဲမှာ လူသိရှင်ကြား ကြေညာခံမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ချင်းကိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပါပုထုံး၊ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ တို့အကြောင်းကို မယ်ဆိုရင် ဂူးလီက ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဟန့်တားမှာ သေချာတယ်၊ အကြောင့် ကြိုတင်အကွက်ချပြီး စနစ်တကျလုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့...

ဂူးလောက်ကို လက်ရဖမ်းဆီးပြီး သူ့အပြစ်တွေ ဝန်ခံခိုင်းရင် ဂူးလီလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဝတ်စုံနီနင့်ချူးရီဆိုသူက...

“ဂူးလောက်ကို ထိန်းသိမ်းထားမယ်ဆိုရင်တော့ ဂူးလီလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ် ဖြစ်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ ဂူးလောက်ကို ဖမ်းဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ”

ချင်းကိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကို ကျုပ် နားလည်လို့ သေသေချာချာ အကွက်ချစီစဉ်ပြီးပြီ”

အားလုံးက သူ၏စကားကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နားစွင့်နေကြ၏။ ချင်းကိုးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဂူးလောက်ကို ဖမ်းဆီးဖို့ရာမှာ အဓိက အပိုင်းသုံးပိုင်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့က လူစုသုံးစု ခွဲရလိမ့်မယ်၊ ပထမလူစုက ဂူးလောက်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေကို တာဝန်ယူရမယ်၊ သည်လူစုကို စန်းဖုံး၊ ချူးရီနဲ့ ပါပုထုံးတို့က တာဝန်ယူရမယ်”

လူသန်ကြီးစန်းဖုံး၊ မုဆိုးပါပုထုံးနှင့် လေလွင့်သူချူးရီတို့ ကျေနပ်သွားကြသည်။

ချင်းကိုးက...

“ဒုတိယလူစုကတော့ ဂူးလောက်ကို ဝင်ဖမ်းဖို့ တာဝန်ယူရမယ်၊ သည်အဖွဲ့ကို ကျုပ်နဲ့ ညီမလေးမေနန်းက တာဝန်ယူမယ်”

အရေးကြီးသည့် တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေယူလိုက်ကြပြီးသော်လည်း သူ့အတွက် တာဝန်ပေးအပ်လာခြင်း မရှိသေးသဖြင့် ယင်ကြိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ချင်းကိုးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်မိလိုက်၏။

၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ချင်းကိုးကလည်း သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တတိယကဏ္ဍကိုတော့ ယင်ကြိုင်က တာဝန်ယူရမယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်မှာ အရေးကြီးဆုံး တာဝန်မို့ ယင်ကြိုင်ကို ထမ်းဆောင်ခိုင်းရတာပဲ၊ သူက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ တာဝန်ယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုစကားကြောင့် ယင်ကြိုင် ကျေနပ် သွားလေသည်။ မေနန်းက သူ့အား လှမ်း၍ပြီးပြလိုက်သည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ကျုပ်က ဘယ်လို တာဝန်ယူရမယ်ဆိုတာ သိပါရစေ”

ချင်းကိုးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ခင်ဗျား တာဝန်ယူရမှာက ဂူးလီပဲ”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

ချင်းကိုးက...

“မကြာခင်မှာ ဂူးလောက်က ကိုယ်ရံတော်တွေနဲ့ အ နောက်ပိုင်း မြို့ကလေးကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲသည်မှာ သူ့ အဖေဂူးလီနဲ့ တွေ့ဆုံကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့အချင်းချင်း မတွေ့ခင် ကျုပ် တို့ ကြားကဖြတ်တိုက်ရမှာ၊ သည်တော့ ကျုပ်တို့လူစု ဂူးလောက်ကို ရင်ဆိုင်နေတုန်း ဂူးလီ ရောက်မလာရလေအောင် သူ လာမယ့်လမ်း ကနေပြီး တားဆီးရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်လို တားဆီးရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်း အသုံးပြုနိုင်တယ်”

ယင်ကြိုင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၄၁

ဂူးလောက်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် တွေ့ဆုံသွားရန် မည် သည်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူတို့ ဆုံတွေ့မိကြပြီဆိုလျှင် ဂူး လောက်အား ဖမ်းဆီးရန် လွယ်မည်မဟုတ်တော့ချေ။

ဂူးလောက်သည် မကောင်းမှုများ ပြုလုပ်နေသူဖြစ်၍ ဘီယိုကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလိုဘဲ လွန်စွာမှပင် သိုသိုသိပ်သိပ် နေထိုင် သူ ဖြစ်ပေသည်။

အများက အဖြူရောင်သိုင်းသမားဟု ထင်မှတ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ သိုင်းရာဇာဂူးလီ၏သား ဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ သူ့အား အကူအညီပေးမည့်သူ မရှားပါ။

ဂူးလောက်အား တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးရန် မဆိုထားနှင့် အနား ခပ်စို့ပင် လွယ်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ယင်ကြိုင်က...

“ကျုပ်က ဂူးလီကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တားဆီးထားပါမယ်လို့ အတိပြုပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချင်းကိုးက...

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် နားလည်ကြပြီဆိုရင် ဘယ်လိုစီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရှင်းပြမယ်”

အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်ကြသည်။

ချင်းကိုးသည် ဂူးလောက်အား ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားရာ၌ ခုန်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားရမည် ဆက်၍ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

အမှား

အနောက်ပိုင်းမြို့ကလေး...။

အနောက်ပိုင်းမြို့ကလေးမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

တောင်ကြီးတစ်လုံး၏ခြေရင်း၌ မြို့တည်ထားပြီး မနီးမဝေး တွင် တောင်ကြားလမ်းတစ်ခု ရှိပေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် အနောက်ပိုင်းမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာ ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏စိတ်များ လှုပ်ရှားနေသည်။

မေနန်းပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင် နေမိလေသည်။

“ဂူးလောက်ကို ဖမ်းပြီး မဟာရာမူတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင် မယ်ဆိုရင် သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိလာကြလိမ့်မယ်။ သိုင်းလောကမှာ တရားမျှတတဲ့ ဘက် တော်သားတွေဟာ အောင်ပွဲခံနိုင်ကြမှာပဲ။ အစ်ကိုချင်းကိုးဟာ ဂူး လောက်ကို ဖမ်းဖို့ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ။ သည်တစ်ကြိမ် ကျွန် တို့ အောင်ပွဲခံနိုင်ကြမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုဟာ ကျွန်မတို့ကို လက်ထပ် ခွင့်ပြုတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မတို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရဦး မှာ”

ယင်ကြိုင်သည် မေနန်း၏စကားများ ကြားယောင်လာ

သည်နှင့်...

“အစ်ကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ် ညီမရယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

ဂူးလီအား ဖမ်းဆီးရန် သူ စီစဉ်ထားပုံများကို ပြန်ပြောင်း တွေးတောလိုက်လေသည်။ ဂူးလီသည် မြောက်ပိုင်းမြို့မှနေပြီး အ နောက်ပိုင်းမြို့ကလေးဆီသို့ လာလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ဂူးလီလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူသွားလူလာ မပြတ် သည့် လမ်းမကြီးဖြစ်နေသည်။ သူ၏တာဝန်သည် ဂူးလီအား သုတ် သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် မဟုတ်ပါချေ။

ဂူးလောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိခြင်း မရှိစေရန် တားဆီးပေးဖို့သာ ဖြစ်၏။ ဂူးလီသည် အနောက်ပိုင်းမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာလျှင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ အနားယူစားသောက်လေ့ရှိ၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်မှာ ဂူးလီအား အချိန်ဆွဲထားရန် အ ကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်ဟု ချင်းကိုးက အကြံပေးခဲ့သည်။

ယင်ကြိုင် တွေးမိသည်မှာ ဂူးလီ အနောက်ပိုင်းမြို့ကလေး သို့ ရောက်လာလျှင် ဂူးလောက်အား တိုက်ခိုက်နေသူများအတွက် အချိန်လုံလောက်စွာ ရတော့မည် မဟုတ်ဟုလည်းကောင်း၊ ဂူးလီ သည် ဂူးလောက်ဘက်မှ ချက်ချင်းရပ်တည် ကူညီလာနိုင်သည်ကို တွေးမိ၍လည်းကောင်း၊ ချင်းကိုး၏အစီအစဉ်ကို ဖယ်ရှားကာ အ နောက်ပိုင်းမြို့သို့ လာရာလမ်းခရီး၌ပင် ကြားဖြတ်တားဆီးရန် ယင် ကြိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ချင်းကိုးတို့နှင့် လူစုခွဲကာ ဂူးလီလာမည့် လမ်းသို့ ဦး တည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

အနောက်ပိုင်းမြို့ကလေးသို့ ဦးတည်သွားရာ လမ်းဆုံလမ်း

၄၄ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ခွတစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် ယင်ကြိုင် မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

လမ်းဘေးရှိ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် မြင်းကို ချည်နှောင်ထားလိုက်ပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွဆီသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်၏။ ဝဲဘက်လမ်းကလေးမှာ ဝှေးလီလာမည့်လမ်း ဖြစ်သည်။

ဝှေးလီသည် မိုးမြေဂေဟာသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့ ပူးသွ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား မှတ်မိကောင်းမှတ်မိနေနိုင်သည် ဟု ယင်ကြိုင် တွေးနေမိလေ၏။

အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ နေဝန်းကို မော့ကြည့် လိုက်ပြီး...

“ဝှေးလီ လာဖို့ ကောင်းနေပြီ”

ဟု ရေရွတ်မိလိုက်သည်။ နေမွန်းတည့်တော့မည် မဟုတ် ပါလား။

နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် ဝှေးလောက်သည် ကိုယ်ရံတော်များနှင့် အတူ အနောက်ပိုင်းမြို့ကလေးဆီသို့ အနောက်ဘက်လမ်းမှ ရောက် လာမည် ဖြစ်သည်။

ဝှေးလောက်ကား အရှေ့ဘက်လမ်းမှ လာမည်ဖြစ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှ လာခဲ့ကြသည့် သားအဖနှစ်ယောက်သည် မြို့ထဲ၌ ဆုံတွေ့ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

“သူတို့ ဘယ်တော့မှ ဆုံတွေ့နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ယင်ကြိုင် တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

ဝဲဘက်လမ်းကလေးဆီမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ယင်ကြိုင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ၄၅

“သူ လာပြီ”

ခါးမှစားကို လျှပ်တပြက် ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် အဆင်သင့်ပြင် ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ လှမ်းထွက်လိုက်၏။

လမ်းပေါ်၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ လမ်းပိတ် ထားလိုက် လေသည်။

ဝှေးလီအား မဖြစ်မနေ တားဆီးရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင် ရင်ကော့ကာ ရပ်စောင့်နေစဉ်မှာပင် မြင်ကွင်း အတွင်းသို့ မြင်းနှစ်ကောင် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ယင်ကြိုင် လမ်းပိတ်ထားသည်ကို မြင်လျှင် မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ချက်ချင်းပင်...

“ဟေ့... ရပ်လိုက်စမ်း”

မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လာကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကြက်သွေးရောင်ဝတ် ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် အဖြူရောင်ဝတ်အဘိုးအို တစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကြက်သွေးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုမှာ ဝှေး လောက်၏စခင် ဝှေးလီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ဝှေးလီကို အာရုံစိုက်နေသဖြင့် အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုအား သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သား...သားက သည်မှာ ရောက်နေတာကိုး၊ ဖေဖေက သားကို လိုက်ရှာနေတာ” ကြာပြီ၊ သားအမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေ တယ်ကွယ်”

ယင်ကြိုင် အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ဖေဖေ”

မှန်ပေသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုမှာ မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင် ယင်ခုံး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ယင်ခုံးသည် ယင်ကြိုင်အား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေလေသည်။

“သား...သား မေမေဟာ သားရဲ့သတင်းကို မကြားရ တော့တာနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာတော့တာပါ။ သူ အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ နှစ်လနီးပါး ရှိသွားပြီ၊ သားကိုပဲ တတွတ် တွတ် မေးနေတယ်၊ ဂေဟာက လူတွေကို လိုက်ရှာခိုင်းလို့ အားမရ တာနဲ့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီး ရှာနေတာ၊ သား အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်”

“ဖေဖေ... မေမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

ယင်ကြိုင်သည် တစ်နှစ်ခန့် ကွဲကွာနေသည့် အိမ်ကို လွမ်း ဆွတ်လာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူအား သတိရလာလေသည်။

ယင်ခုံးက...

“သား... မေမေရဲ့အသက်ကို မိချင်တယ်ဆိုရင် သား ချက် ချင်း ပြန်လိုက်မှဖြစ်မယ်”

အမုန်း ခို ခံ ခံ ခံ ခံ (၁) ❀ ၄၇

ယင်ကြိုင်သည် ချင်းကိုးတို့လူစုနှင့် တိုင်ပင်ထားသည့် အစီ

အစီများကို မေ့လျော့သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ဖေဖေ”

ယင်ခုံးက ဂူးလီဘက်လှည့်ကာ...

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဂူးလီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား ခင်ဗျားရဲ့သားကို ကျုပ်က ကူညီ ရှာ သားရမယ် ထင်နေတာ၊ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံမိကြတော့ သင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကဲ...ခင်ဗျားတို့ အရေးကြီးနေကြတယ် ဟုတ်လား၊ သွားကြပေတော့ ခရီးတွင်အောင် ကျုပ်ရဲ့ မြင်းကိုယူ သွားပေတော့”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကဲ... သား မြင်းပေါ်တက်၊ ဖေဖေတို့ သွားကြရအောင်”

ယင်ကြိုင်သည် ဂူးလီ၏မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ယင်ကြိုင်က ဂူးလီအား တားဆီးရန် မေ့လျော့သွားသည့်အ ခါ ဂူးလီ၏မြင်းကို စီးနင်းသွားခဲ့လေတော့သည်။

မွေးမိခင်

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

နေချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းနေသော်လည်း မြင်းစီးသမားနှင့် ယောက်က ပူပြင်းမှုကို အမှုမထားဘဲ မြင်းဒုန်းစိုင်း နှင့်နေကြလေ၏။

ထိုမြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာ ယင်ခုံးနှင့် ယင်ကြိုင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် မိခင်ကြီး မကျန်းမမာသော သတင်းကို ကြားသဖြင့် ဘာကိုမှ တွေးတောစဉ်းစားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဖခင် ကြီးနှင့် ပြန်လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိုးမြေဂေဟာသို့ အရောက်ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားသော်လည်း နေဝက်ခရီးပြင်းနှင့်ပြီး မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေ သောအခါ ယင်ခုံးက...

“သား...သည်မြို့မှာ ဖေဖေတို့ ခဏနားကြမယ်”

ဟု ပြောရင်း တည်းခိုခန်းတခုရှေ့၌ မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက် လေသည်။

ထိုတည်းခိုခန်းမှာ စားသောက်ဆိုင်နှင့် တွဲဖက်ဖွင့်လှစ် ထားသော တည်းခိုခန်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ဖေဖေ... မေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးသွားကြမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ယင်ခုံးက...

“သား မေမေရဲ့ အနားမှာ သမားတော်ကြီးတွေ ရှိနေပါ တယ်။ ဖေဖေလည်း ပင်ပန်းလှပြီ၊ ခဏလောက်အနားယူလိုက်ကြ နိုင် ကောင်းမယ်”

ဖခင်ကြီး ပင်ပန်းနေသည်ဆိုခြင်းကြောင့် ယင်ကြိုင်လည်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။

နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ တည်းခိုခန်းထဲ ဝင် သာခဲ့ကြလေသည်။

တည်းခိုခန်းအောက်ဘက်၌ စားသောက်ခန်းမ ရှိနေသည်။

စားသောက်ခန်းမမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး သန့်ရှင်းမှု ရှိလေ၏။

ယင်ကြိုင်တို့ ရောက်လာကြချိန်၌ လူသုံးလေးယောက်သာ ဆိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ခုံးနှင့် ယင်ကြိုင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်သည် စားပွဲ တစ်လုံး၌ နေရာယူကာ စားစရာမျှား မှာကြားစားသောက်လိုက်ကြ လေသည်။

ထိုစဉ် တစ်ဘက်စားပွဲမှ လူတစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှထ ဘာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်ကာ အလွန်ရိုသေလေးစားသော အသွင် ရှိနေပါသည်။

ယင်ခုံးကို ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးယင်ခုံး ရောက်လာတာကို ကြိုဆိုဖို့ ဝတ္တရား မှတ်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ခုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုလူအား ကောင်းစွာ သိရှိနေပါတော့သည်။

“ဘယ်သူများလည်း မှတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေထိချီကုံး”

ထိချီဆိုသူမှာ သံမဏိလက်ဝါးသိုင်းပညာဖြင့် သိုင်းလောက၌ လှမ်းလှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင်သည် သံမဏိလက်ဝါးထိချီ၏အမည်ကို ကြားထားသော်လည်း ယခုမှ တွေ့မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်ကြားလှသော သံမဏိလက်ဝါးထိချီသည် သူ၏ဖခင်ကြီးကို ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံနေခြင်းကြောင့်လည်း ဂုဏ်ယူလေသည်။

သံမဏိလက်ဝါးထိချီက...

“ဆရာကြီး ရောက်လာမှတော့ ကျုပ် ဧည့်ခံပါရစေတာလက်ခံဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ယင်ခုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြုမှုကို လက်မခံရင် ရိုင်းစိုင်းစရာကျသွားမှာပေါ့ဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဆရာကြီးအတွက် ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံကျင်းပပေးဖို့ ကျုပ် သွားပြီး စီစဉ်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ”

ယင်ခုံး သဘောတူ ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ ထိချီလည်း ထပျာကယာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင် အံ့ဩသွားလေသည်။ မိခင်ကြီးအတွက် အရေးတကြီး လာခေါ်သော ဖခင်ကြီးသည် ယခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးရှိနေသည်။

အနုန်းခို ငွေသိုင်းခိုးခြေ (၀) ❀ ၅၁

သိုင်းလောက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ဧည့်ခံပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဖေဖေ...ကျွန်တော်တို့ အရေးကြီး...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ယင်ခုံး ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ဧည့်ခံပွဲဟာလည်း အရေးကြီးပါတယ်သားရယ်”

“မေမေက...”

“သား မေမေကို သမားတော်ကြီးတွေက အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်နေကြတယ်ဆိုရင် သား စိတ်ပူတာ လျော့သွားမယ်သင်တယ်”

“မေမေက...”

“သား မေမေ မကျန်းမာတာ မှန်ပါတယ်၊ အဓိကရောဂါက သားကို တွေ့ချင်နေတာပါ၊ သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လွမ်းဖျားလွမ်းနာ ချတာပါ၊ သားကိုတွေ့တာနဲ့ သူ့ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာ သက်သာပျောက်ဆင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ယင်ကြိုင်သည် မိခင်ကြီး၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာလေတော့သည်။

မိခင်ကြီးမှာ သူ့အား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သူသိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

မိခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ သူ အိမ်ပြန်မှဖြစ်မည်ဟု နားလည်ထားပေတော့သည်။

သားအဖနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ဦးညွှတ်ဂါရဝပြု၏။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ဧည့်ခံပွဲကို ကြွရောက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ အပြင်ဘက်မှ ကြိုဆိုမယ့် မြင်းလှည်းရောက်နေပါပြီ ခင်ဗျာ”
သူ၏စကားသံနှင့်အတူ တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်မှ မြင်းဟိုသံ မြင်းခွာသံများကို ကြားရလေသည်။

ထိချီသည် အချိန်မဆိုင်ဘဲ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပနိုင်ရန် ချက်ချင်း မြင်းစီစဉ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် အကြိုတော်ကိုလည်း စေလွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“က...သား ဖေဖေတို့ လိုက်သွားကြစို့”
ယင်ခုံက ထိုင်ရာမှထလျှင် ယင်ကြိုင်လည်း မတတ်သားလိုက်သွားရလေတော့သည်။

သံမဏိလက်ဝါးထိချီမှာ ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ပေါများလှပေသည်။

သူ၏အိမ်၌ ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲမှာ ခြံမဲ့ခြံမဲ့သို့ စည်ကားလှသည်။

ယင်ကြိုင်တို့ ရောက်ရှိနေသည့် မြို့ကလေးနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ နာမည်ရှိသော သိုင်းသမား ဆယ့်လေးငါးယောက်သည် တပည့်တပန်းများနှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ထိချီက စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များဖြင့် လိုလေသေးမရှိရလေအောင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလေသည်။

တစ်ဖန် ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်လာသူတိုင်းက လယ်

ဆောင်ပစ္စည်းများလည်း ပေးအပ်ကြလေသည်။

ယင်ကြိုင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် လက်ဆောင်တစ်ဝုံတစ်ဝုံ ရရှိခဲ့တော့သည်။

ယင်ခုံးက...

“မိတ်ဆွေထိချီရဲ့ သိတတ်မှုကို ကျုပ် တစ်သက်လုံး မှတ်သားပါ့မယ်။ သည်လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မိတ်ဆွေပဲ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါ။ ပြီးမှ မိုးမြေဂေဟာကို ပို့လိုက်ပါ”

“မိတ်ချပါဗျာ”

ထိချီက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ယင်ခုံးက...

“ဒါထက် မိတ်ဆွေမှာ အခက်အခဲ တစ်ခုတစ်ရာ ရှိခဲ့ရင် ကျုပ် ခိုပြောပါ။ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

ဟု ပြောလျှင် ထိချီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာ ကျုပ်ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူး။ ကျုပ်မှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါမယ့်... ဆရာကြီးကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေတာကို စိုးရိမ်တာကြောင့်...”

ရှေ့ဆက်မပြောဘဲ စကားတစ်ဝိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ထားလိုက်သည့် ယင်ခုံး ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မိတ်ဆွေရဲ့ အခက်အခဲကို ပြောပြပါ။ ကျုပ် ညီနိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်”

“ပြောရမှာ အတော်ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုးကော်ဘဲ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေအဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ အားလုံး သိကြပါ

တယ်၊ မကောင်းသူပယ်ကောင်းသူကယ်ရင်း တစ်နေ့မှာ လျှို့ဝှက် တဲ့ဂိုဏ်းတစ်ခုကို ခြေရာခံမိခဲ့ပါတယ်”

ယင်ခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မိစ္ဆာဂိုဏ်းကို အားလုံးပိုင်းပြီး ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြတာကြောင့် လုံးဝပြိုကွဲသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အံ့သြစရာကောင်းအောင်ပဲ လျှို့ဝှက် တဲ့ဂိုဏ်းတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်၊ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီး ဖို့ လျှို့ဝှက်ကြစည်နေကြတယ်လို့ ကျုပ် သတင်းကြားထားပါတယ်”

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများနှင့် ဒုစရိုက်သမားများအား ဆုံးမရာ၌ မိုးမြေဂေဟာမှာ နာမည်ကြီးလေသည်။

သိုင်းလောကအား မတောင်းကြလို့လျှင် မိုးမြေဂေဟာကို အရင်ဆုံး ချေမှုန်းပစ်နိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟုပင် ပြောစမှတ်ပြုရလေ၏။ သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးမည့် မိစ္ဆာဂိုဏ်း ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပြီး ယခုဆိုလျှင် မိစ္ဆာဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လက် မခံသဖြင့် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မိစ္ဆာဂိုဏ်း၏နေရာတွင် လျှို့ဝှက်သော ဂိုဏ်းတစ်ခုက အ စားထိုး ဝင်ရောက်လာကြောင်း ယင်ခုံး သတင်းကြားထားပြီး ဖြစ် လေ၏။

ထိုလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသည် မိစ္ဆာဂိုဏ်းကဲ့သို့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မနေဘဲ သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရာ၌ အနှောင့်အယှက် လျော့နည်း သွားစေရန် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးများနှင့် မိုးမြေဂေဟာကဲ့သို့ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများအား အကောက်ကြကာ ဖြိုခွဲပစ်ရန် ကြံစည်အား ထုတ်နေသည်ဟုလည်း သိခဲ့ရပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိချီက...

“ကျုပ် ခြေရာခံမိတဲ့အတိုင်း သူတို့ဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့

တော်သက်နေကြပေမယ့် အများအပြင်မှာတော့ သူတို့ဟာ လူကြီးလူ ကောင်းတွေ ဖြစ်နေကြတယ်”

“ဘယ်သူတွေများလဲ”

“ကျားနိုင်လက်ဝါးယိုစွမ်းပါ”

“ဟင်”

“ကျားနိုင်လက်ဝါးယိုစွမ်းဟာ ရောင်လင်ကျောင်းထွက်တစ် သောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ သူဟာ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆို ဆင်တော့ အတော့်ကို အံ့သြစရာကောင်းနေပြီ”

“ယိုစွမ်းဟာ လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင် မျက်နှာဖုံးစွပ် နှုတ်ကွယ်မှာ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ လျှို့ ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပူးပေါင်းနေတာ ဆင်ရှားပါတယ်၊ ယိုစွမ်းဟာ သူ့ရဲ့သြ ဇာကို ထူထောင်တဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ကျင်လည်ကျက်စားနေတဲ့ ပိုင် မှက်နယ်မြေတွေထဲကိုတောင် ကျူးကျော်လာပါတယ်၊ သူနဲ့ ကျုပ် ကြာသေးခင်ကပဲ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ကြပါသေးတယ်”

ယင်ခုံး နားလည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ထိချီသည် ယိုစွမ်းအား မယှဉ်နိုင်သဖြင့် မိမိအား အကူအ ညီ တောင်းနေခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

“မိတ်ဆွေ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ယိုစွမ်းရဲ့ကိစ္စကို ကျုပ် ဖြေ ခဲ့ပေးပါမယ်”

ထိချီကို အားပေးယင်း ယင်ကြိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ငါ့သားက ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ယိုစွမ်းကို ဆုံးမဖို့ စီစဉ် တော့”

ဟုလည်း တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယင်ကြိုင် ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး အရောက်ပြန်ကာ မိခင်ကြီးနှင့် တွေ့လိုပါမှ သိုင်းလောက ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ဖခင်ကြီး၏စကားကို မလွန်ဆန်ဝံ့သဖြင့်...

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

ယိုစွမ်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၅၇

ဗျိုဟ်သောစကား

ကြာပန်းတောင်ကုန်း...။

ယင်ကြိုင်သည် ကြာပန်းတောင်ကုန်းပေါ်သို့ တစ်ယောက်ထဲ တက်လာခဲ့လေသည်။

တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

ကြာပန်းတောင်ကုန်းပေါ်၌ ရေကန်တစ်ခု ရှိနေပြီး ရောင်စုံကြာပန်းများ ရှိနေကာ မွေးကြိုင်သင်းယိုသော ရုနံ့များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြိုင်လှိုင်သင်းယိုနေပါတော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် ရေကန်ရှေ့သို့ ရောက်လာလျှင် အသင့်စောင့်ကြိုနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ ကျားနိုင်လက်ဝါးယိုစွမ်း ဖြစ်လေသည်။

ယိုစွမ်းသည် ယင်ကြိုင်ကိုမြင်လျှင် သရော်သော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“မိုးမြေဂေဟာက သူရဲကောင်းလေးယင်ကြိုင် ရောက်လာပြီကိုး”

“မိတ်ဆွေဟာ ကျားနိုင်လက်ဝါးယိုစွမ်းလားဗျာ”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ယိုစွမ်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယိချိုလိုလူမဟုတ်တာတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“မိတ်ဆွေ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“မသိချင်ဟန်ဆောင် မနေပါနဲ့လေ၊ ထိချီအကြောင်းကို လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ”

“သူက...”

“သူက ကျုပ်ဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းနေရာမှာ အစားထိုးနေရာဝင် ယူမယ့် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင်”

“သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးပြီး လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ လူတစ်စု ရှိနေကြတာ အမှန်ပဲ၊ သူတို့ဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားချိန်မှာ ပွဲလန်တုန်း ကြားဝင်ဖျာခင်းကြတဲ့ လူတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းထက် ပိုပြီး ပါးနပ်ကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘဲ၊ တကယ် လူကြီးလူကောင်းတွေလို့ ထင်နေကြတာ”

ယင်ကြိုင် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ယိုစွမ်းနှင့် ထိချီတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စွပ်စွဲနေကြပါသည်။

ထူးခြားသော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု ရှိမည်ဟု ယင်ကြိုင် နားလည်လာလေတော့သည်။

ယိုစွမ်းက...

“သည်တစ်ခါ ပေါ်လာတဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ လူရိသေရှင်ရိသေ သိုင်းသမားကြီးတွေ ပါဝင်နေကြသလို မိစ္ဆာဂိုဏ်း ခံလိုက်ရတာကို သင်္ခန်းစာယူပြီး သူတို့က ပိုပြီး လျှို့ဝှက်နိုင်ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကသားတွေကို ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကသား

ခေတ်နိုးခိုင်းခိုင်းခြေ (၁) ❀ ၅၉

အချင်းချင်း ရန်တိုက်ပေးပြီး ပျက်ဆီးပစ်ကြမှာ”

“မိတ်ဆွေ ဘာကြောင့် ဒါတွေ ပြောပြနေရတာလဲဗျာ”

“မိုးမြေဟောကလူတွေ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ အသုံးချမှု ခံရမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဪ”

“ထိချီရဲ့ စကားကို ယုံကြည်ယင်တော့ ကျုပ် ပြောသလို ဖြစ်သွားမှာ အမှန်ပဲဗျ”

“မိတ်ဆွေရဲ့ စကားကို ယုံကြည်လိုက်မယ်ဆိုယင်ကောဗျာ”

“ဒါတော့ မိတ်ဆွေ သဘောပါပဲ၊ ကျုပ် စကားကို ယုံကြည်ဖို့ အတင်းမတိုက်တွန်းချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တန်ရင် အဖြေပေါ်လာမှာ သေချာပါတယ်”

“ခင်ဗျား ပြောသလို အဖြေပေါ်လာအောင် အချင်းချင်းညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ကြတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ထိချီနဲ့ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အပိုတွေ ပြောဆိုနေကြသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဝီစကား မပြောဘဲ လက်တွေ့ ပြောကြတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်ကြိုင်လည်း ယှဉ်ပြိုင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

လေပြင်းတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လာသည်။

နှစ်ယောက်သား၏ အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ် လှီးလွန်

သွားလေ သည်။

ယိုစွမ်းက...

၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ကဲ... မိုးမြေဂေဟာက မိတ်ဆွေလေးပဲ စပြီး တိုက်ခိုက်ဝံ့
ဗျာ”

ယင်ကြိုင်က...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သတိထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်း ကာ
စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယိုစွမ်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယိုစွမ်းသည် ရှောင်လင်ကျောင်း၌ သိုင်းပညာ သင်ကြားခဲ့
ပြီး ရှောင်လင်ကျောင်း၏ အစွမ်းထက်လှသော ကျားနိုင်လက်ဝါး
သိုင်းကို တတ်မြောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိပြီး သိုင်းလောက၌
နာမည်ရခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ယခု ယိုစွမ်းသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်ဟု ကျော်ကြား
သော မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏အစွမ်းထက်လှသော ကျားနိုင်လက်ဝါး
သိုင်းကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

“ဟူး... ဟူး... ဟူး”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လက်ဝါးရိပ်များ
သည် ယင်ကြိုင်၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (၁) ❀ ၆၁

ယင်ကြိုင်သည်လည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစု
စည်းကာ စိတ်အာရုံတည်ငြိမ်အောင် စူးစိုက်ထားပြီး သိုင်းကွက်တစ်
ကွက်ချင်း ထုတ်ဖော်၍ ယိုစွမ်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။
နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယင်ကြိုင်နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

ယိုစွမ်းကား ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ဆယ့်လေးငါးလှမ်း ဆုတ်သွား
ပြီးလျှင်...

“ဝေါ့”

ပါးစပ်မှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး မြေပေါ်
ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျားနိုင်လက်ဝါးယိုစွမ်းမှာ ယင်ကြိုင်၏လက်ချက်ဖြင့် အ
ရေးနိမ့်သွားခဲ့လေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ထိချီ၏အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိချီက ဝမ်းသာအားရ အနိုင်ယူလိုက်သည့် သတင်းကို
ကြားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

“မိုးမြေဂေဟာရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ရမုန်း
တောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ခုဆိုရင် ယိုစွမ်းလည်း ခေါင်းထောင်ရဲ့
တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်နယ်မှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း ယိုစွမ်းဟာ

၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

တစ်ဆင့်ခြေကုပ်ယူပြီး ခေါင်းထောင်လာဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ယုံစွမ်းလို့ လူစားမျိုးတွေကို ဆုံးမနှိမ်နင်းသွားမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားမှာ သေချာပါတယ်”

“သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျုပ်တို့ မိုးမြေဂေဟာက ဘယ်တော့မှ တုန့်ဆိုင်းနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက် ဖေဖွေတို့ မတွေ့ပါလား”

“ဆရာကြီးဟာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြောင့် သခင်လေးကို မစောင့်တော့ဘဲ ခရီးထွက်သွားပါပြီ။ သခင်လေး ရောက်လာရင် ‘ဟာမိန်းမြို့’ကို လိုက်လာဖို့ မှာကြားသွားပါတယ်”

“ဟင်... ဖေဖေ သွားနှင့်ပြီ ဟုတ်လား”

ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားလေသည်။

ထိချီက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သွားနှင့်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် အမြန်ဆုံး လိုက်သွားမှပဲ”

“စိတ်ချပါ။ လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေအောင် သခင်လေးအတွက် မြင်းတစ်ကောင်ကို လိုအပ်တဲ့ ရိက္ခာအပြည့်အစုံနဲ့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

ယင်ကြိုင် အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ ဖခင်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အမုန်းခိုးဇွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၆၃

မင်္ဂလာသတင်း

ဟာမိန်းမြို့...။

ဟာမိန်းမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ခရီးပြင်းနှင့်လာရင်း ဟာမိန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြို့ထဲလှမ်းစံလိုက်လျှင် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ဆင်ထားသူတစ်စုသည် အတီးအမှုတ်များဖြင့် လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်ကြိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်မြို့မှာ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု ကျင်းပတော့မှာပါလား”

မြို့ထဲ၌ လူသွားလူလာ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းကိုလက်ဖြင့်ဆွဲပြီး မြို့ထဲ ဆက်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ၏ အသွင်မှာ အလှဆောင်ရန် သတိသားအား လာရောက်ကြိုဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူစုသည် ယင်ကြိုင်ထံသို့ ဦးတည်လာနေကြလေသည်။

ယင်ကြိုင်က ရောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရာ ဟိုလူနားက လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်”

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အဘိုးအိုသည် ယင်ကြိုင်ကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သခင်လေး ဝေါစင်ပေါ်ကို ကြွပါ”

“ဗျာ”

“ဝေါစင်ပေါ်ကို ကြွပါဗျာ”

“ဟာ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သခင်လေးဟာ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကြိုင်ဆီတော့ ကျွန်တို့ သိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှာ သခင်ကြီးယင်ခုံးလည်း ရောက်နေပါပြီ။ သခင်လေးကို ကြိုဆိုခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဗျာ”

“ဝေါစင်ပေါ်ကြွပါ သခင်လေး”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ ဒါထက် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှာ ဖေဖေ ရှိနေတာ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲ သခင်လေး”

“ကောင်မလေး၊ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကို ကျုပ် သည်အတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပါမယ်”

“သခင်လေးကို ရိုရိုသေသေ ခေါ်မလာဘူးဆိုရင် ရဲတိုက်ရှင်ကြီးက ကျုပ်ကို အပြစ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ဝေါစင်ပေါ်ကြွပါ သခင်လေး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား အပြစ်မဖြစ်စေရဘူး ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကဲ... သွားကြတာပေါ့”

အဘိုးအိုသည် ယင်ကြိုင်အား မည်သို့မျှ ပြောမရသဖြင့် ထပ်မပြောကြတော့ပါ။ ယင်ကြိုင် အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လာမည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်သွား၏။

ထိုနောက်...

တီးမှုတ်ကခုန် ဘာ ယင်ကြိုင်ကို ပိုင်းရံပြီး ခေါ်သွားကြ၏။ ယင်ကြိုင်လည်း မျက်နှာပူပူဖြင့် လိုက်သွားရလေတော့၏။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်...။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်သည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော ရဲတိုက်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

မြို့တောင်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်၌ သီးသန့်တည်ဆောက်ထားသော ခန်းနားထည်ပါလှသည့် ရဲတိုက်ကြီးတခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

ရဲတိုက်ပိုင်ရှင်မှာ ခြင်္သေ့သိုင်းသမား ပိုင်စန်းဖြစ်သည်။

ပိုင်စန်းသည် မိစ္ဆာဂိုဏ်းအား ချေမှုန်းရာ၌ ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်သဖြင့် နာမည်ထင်ရှားလေသည်။ သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးနှင့် ဆက်တွဲဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်သည်။

မိုးမြေဂေဟာရှင် ယင်ခုံးသည် ခြင်္သေ့သိုင်းသမားပိုင်စန်းအား ခေါ်၌ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

တစ်ချိန်က ပိုင်စန်းအား သူ့ရဲ့ ရန်သူများက အကောက်ကြံကာ ပိုင်းဝန်းလုပ်ကြံသဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ယင်ခုံးက တွေ့ရှိကာ အသက်ကယ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ပိုင်စန်းသည် ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်ပမာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရှိသော်လည်း သူ၏သမီးပိုင်လင်းမှာ နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်ပါသည်။

၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပိုင်လင်းအား လက်ထပ်လိုသည် သိုင်းလောက လူငယ်လူရွယ် အများပြား ရှိကြသော်လည်း ပိုင်လင်းက မည်သူ့ကိုမှ မေတ္တာတုန်ပြန်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။

ခြင်္သေ့သိုင်းသမားကြီး ပိုင်စန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ၏သမီးကို မည်သူနှင့်မျှ မတူမတန်ဟု သဘောထားခဲ့လေ၏။

ယခု ပိုင်စန်းသည် မိုးမြေဂေဟာရှင်ကြီး ယင်ခုံး၏ မေတ္တာရပ်ခံမှုကြောင့် သမီးဖြစ်သူ ပိုင်လင်းနှင့် ယင်ကြိုင်တို့အား လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်သို့ ရောက်သည်နှင့် သူတို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖခင်ကြီးနှင့် ပိုင်စန်းတို့နှစ်ဦး သဘောတူ စီစဉ်ထားကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ ဖခင်ကြီးအား ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ... ကျွန်တော်ဟာ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဖခင်ကြီးက ကြားဖြတ်ပြော၏။

“သားက ယ့်စွမ်းကို ဆုံးမလိုက်တဲ့သတင်း ဖေဖေ ကြားပြီပါပြီ။ သားကို ချီးကျူးပါတယ်”

“သည်ကိစ္စဟာလည်း တစ်ခုခု မှားယွင်းနေသလိုပါပဲ စွမ်းဟာ”

“သား ခရီးပမ်းလဝတယ် မဟုတ်လား၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါဦးလား”

“ကျွန်တော်...”

“ပြီးမှ ဖေဖေတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြပေါ့ မကောင်းဘူးလား”

အမုန့်ခို ငွေသိုင်းခိုခြေ (၁) ❀ ၆၇

ယင်ကြိုင်သည် မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့ ယင်ကြိုင်လည်း ပြန်လည် စောဒက တက်မိလေတော့သည်။

“ဖေဖေ... မေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်း မေမေ နေကောင်းသွားပါပြီ”

“ဗျာ”

“မေမေ နေကောင်းသွားပြီ ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်... သား အိမ်ကို ပြန်လာနေပြီ၊ မေမေရဲ့ သဘောအတိုင်း မင်္ဂလာကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ပြန်ပြီး ကျန်းသွားတာ၊ တကယ်တော့ သားရဲ့ မေမေဟာ သားကို စိတ်မချနိုင်အကြောင့် နေမကောင်း ဖြစ်ခဲ့တာ၊ သားကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ပေါ်တော့”

“မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယင်ခုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုင်ရာမှ ထပြီး ယင်ကြိုင်၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“သား... မင်းကိုယ်မင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ထင်နေလား”

“ကျွန်တော်...”

“သား အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ သားရဲ့ အမေ သားကို မသင့်လျော်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့သွားတာကို စိုးရိမ်တော့၊ သူဟာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်က သခင်မလေးကို မျက်စိကျနေတာပါ။ ဒါကို သားသိပါတယ်”

၆၈ * ကတ္တုဆိုလို့သိတအောင်

"ကျွန်တော်..."

"သား မေမေက ကောင်းတယ်ထင်လို့ စီမံတာပဲကွယ်၊ မေမေ့လည်း ဒါမှစိတ်ချမ်းသာပြီး ပိုပြီးကျန်းမာလာမယ် မဟုတ်လား" ယင်ကြိုင် မည်သို့ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

ဆင်ခုံးက...

"က... သား သွားပြီး အနားယူလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

ယင်ကြိုင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖခင်ကြီးရှေ့မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထွက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေလေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကြီးကို မော့ကြည့်ယင်း ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

လဝန်းကြီး၌ မေနန်း၏မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

မေနန်းကား သူ့အား မျှော်နေတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခုမှ သစ္စာသိုင်းသမား ချင်းကိုးတို့လူစုနှင့်အတူ သိုင်းရာ အဝေးလီ၏သား ဝူးလောက်ကို ဆုံးမရန် စီစဉ်ထားသည့်ကိစ္စကို ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါဟာ မေမေအတွက် စိတ်ပူပြီး ထွက်လာခဲ့တာ အားလုံးက ငါ့ကို အထင်မှားနေကြတော့မှာပဲ"

ချင်းကိုးတို့လူစုသည် သူ့အပေါ်၌ ကျိန်းသေအထင်လွဲနေကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာလေသည်။

"မေနန်းကကော ငါ့ကို ဘယ်လို သဘောထားမလို့၊ သူ့အ

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ထင်သွားမှာပဲ”

မေနန်းအား တွေ့လိုစိတ်များ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူ၏မိခင်ကြီးမှာ ကောင်းစွာကျန်းမာနေပြီ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာကိစ္စကြောင့် မိုးမြေဂေဟာမှထွက်ကာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်သို့ပင် လာနေပြီဖြစ်သည်။ မိခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မလိုတော့ပါ။ စိတ်ပူရမည်ကား မေနန်းအတွက် ဖြစ်ပါသည်။

“မေနန်းတို့ အခက်ကြုံနေနိုင်တယ်၊ သူ့ကို ငါ သွားတွေ့ရမယ်”

ယင်ကြိုင်သည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကို”

ချိုလွင်သော ခေါ်သံလေး ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ယင်ကြိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်၏ သခင်မလေး(ဝါ) နတ်မိမယ်လေးပိုင်လင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ညော်... ပိုင်လင်း”

ယင်ကြိုင်၏အသံကြောင့် ပိုင်လင်း နှုတ်ခမ်းစူလိုက်သည်။

“အစ်ကို အသံကလည်း ကျွန်မကို သဘောမကျသလိုပဲ”

“သည်လိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“အစ်ကိုကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပါပြီ၊ အစ်ကို

အနုနု ခိုး ငွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၇၁

မပျော်ပိုက်သလိုပဲ၊ ဘာလဲ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ရမှာကို သဘောမကျလို့လားဟင်”

“ကျုပ်က...”

ပိုင်လင်းက...

“အစ်ကိုဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်တော့ မိန်းမချောလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပေါ့လေ၊ ကျွန်မကို သဘောမကျတာ မဆန်းပါဘူး”

ယင်ကြိုင် စိတ်ဖျက်သွားလေသည်။

ပိုင်လင်းနှင့် ယခုမှ တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ပိုင်လင်းသည် သူ့အား လက်ခံနိုင်မှန်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ပိုင်လင်းသည် မျက်နှာများသော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဖခင်ကြီးမသိအောင် လူငယ်လူရွယ်များနှင့် ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်သည်။

မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးဟူသည် သူမအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနိုင်သော အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

“အစ်ကို ကျွန်မကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်မှာပဲ”

ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ပြီး ဆိုးနွဲ့သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ပြောလေသည်။ ယင်ကြိုင် စိတ်ဖျက်သွားသည်။

သို့သော် အခြေအနေ အချိန်အခါအရ သူမအား လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံမှ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ညီမရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် သဘောတူထားမှတော့ အစ်ကို ငြင်းနိုင်ပါတော့မလား”

၇၂ * တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဦးနု ဒေါ်ဒေါ်က သဘောတူထားလို့ အစ်ကို လက်ခံခဲ့ရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သည်လိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်”

“သည်လို မဟုတ်ယင် ဘယ်လိုလဲ”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောကျပါတယ်၊ ညီမကို ကျုပ် လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

ယင်ကြိုင် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ ညီမရယ်”

“အို... ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

စိုင်းလင်းသည် ယင်ကြိုင်၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ယင်ကြိုင်လည်း အလိုက်သင့် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရ၏။

သူ၏ရင်ထဲ တင်းကြပ်နေသည်။ မေနန်းကို ပိုပြီး သတိရလာသည်။

“သည်လိုနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုစိတ်ထဲ ထပ်ကာတလဲလဲ ရေရွတ်နေမိလေတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ မြင်းဒုန်းစိုင်းနိုင်နေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားမှာ ယင်ကြိုင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်ကြိုင်

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) * ၇၃

သည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏မိခင်ကြီး ကျန်းမာသွားပြီ ဖြစ်ရကား ဘာမှစိတ်ပူစရာ ခလိုတော့ဟု ယူဆထားသည်။

မေနန်းကိုတွေ့ဖို့ ခရီးပြင်းနိုင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိမ်းလန်းသော တောအုပ်များကို ဖြတ်သန်းပြီးလျှင် လှပသော တောင်ကုန်းလေးတခုသို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ မေနန်းတို့ ယာယီစခန်းချတတ်သော သစ်လုံးအိမ်ကလေး ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

ယင်ကြိုင်သည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုယ်ဇော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးသွားရာ မကြာပါချေ။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားလေသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌လည်းကောင်း သစ်လုံးအိမ်ကလေး အနီး၌လည်းကောင်း လူရိပ်လူရောင် မတွေ့ရပေ။

“ညီမမေနန်း”

ယင်ကြိုင် အလောတကြီး ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဂျီ”

သစ်လုံးအိမ်ကလေး တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ မေနန်းတို့လူစုမှ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

ယင်ကြိုင် တန့်ငြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျား...”

ထိုလူက...

“မိတ်ဆွေက သစ္စာသိုင်းသမား ချင်းကိုးနဲ့ သူ့ရဲ့လူတွေကို လာရှာတာလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်ကလည်း သူတို့ကို လာစောင့်နေတာ သုံးရက်ရှိပါပြီ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာကြလေးဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူများလဲဗျာ”

“ကျုပ်က လျှံယုစိမ်းပါ။ သိုင်းရာကြီးဝူးလီကို ရှိသေလေးစားဘဲ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဟင်”

ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားလေသည်။ သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုး တို့လူစုသည် သိုင်းရာဇာဝူးလီ၏ သား ဝူးလောက်၏ မကောင်းသော လုပ်ရပ်များကို ဖော်ထုတ်ဖို့ကြိုး စားခဲ့ကြလေသည်။

ဝူးလောက်ကို ဆုံးမရာ၌ သိုင်းရာဇာဝူးလီ ပါဝင်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် လမ်းခရီးမှတားဆီးဖို့ ယင်ကြိုင်ကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ယင်ကြိုင်က မိခင်ကြီး နေမကောင်းသဖြင့် တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ထွက်သွားခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ဝူးလောက်အား ဆုံးမဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ချင်းကိုးတို့လူစုအတွက် ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်နေပြီဟု ယင်ကြိုင် နားလည်လာလေတော့သည်။

လျှံယုစိမ်းက...

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟာ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အ

ဖွဲ့တစ်ခုဆိုတာ လူတိုင်း သိပါတယ်။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ လေးစားမှုကိုလည်း ခံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကျော်ကြားလာတဲ့ အရှိန်အဝါကို ယစ်မှူးပြီး ခုတလော ထင်ရာစိုင်းလာကြပါတယ်။ အခြေအမြစ် မရှိဘဲ ဟိုလူသည်လူကို မကောင်းဘူးလို့ ဝှပ်စွပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားလာကြပါတယ်။

ယင်ကြိုင်၏ရင်ထဲ လေးလံလာလေတော့သည်။

လျှံယုစိမ်း ဆက်ပြောသည်။

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟာ မကြာသေးခင်က သိုင်းရာဇာဝူးလီရဲ့ သားကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်။ သည်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ ကျုပ် လာခဲ့တာပါ”

ယင်ကြိုင်က...

“သူတို့ ဘယ်သွားနေကြလို့လဲဗျ”

“သူတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားနေကြသူတွေဆိုတာ လူတိုင်း သိကြပါတယ်။ ခုချိန်မှာ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိရသေးပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန် သည်နေရာကို ရောက်လာနိုင်လို့ ကျုပ်လာပြီး စောင့်နေတာပါ”

“ဪ...”

ယင်ကြိုင်သည် ချင်းကိုးနှင့် မေနန်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အကြောင်း သိလိုက်ရချေပြီ။

သိုင်းရာဇာဝူးလီအား သူက ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့လေသောကြောင့် ချင်းကိုးတို့ အခက်ကြုံခဲ့ရုံရကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံယုစိမ်းသည် မြောက်ပိုင်း၌ ထင်ရှားသော အဖြူရောင် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ချင်းကိုးသည် ဝူးလောက်ကို ဆုံးမဖို့ကြိုးစားရင်း သိုင်းရာ
ဇာ ဝူးလီနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။ ဝူးလီနှင့် သူ၏
မိတ်ဆွေများသည် ချင်းကိုးအား ဝိုင်းဝန်းဆန့်ကျင်ကြပေမည်။

သိုင်းလောက၌ တစ်ချိန်လုံး နာမည်ကောင်းရခဲ့သော ချင်း
ကိုးမှာ ယခုအချိန်ကျမှ နာမည်ပျက်ရမည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်
နေရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“သည်နေရာမှာ ချင်းကိုးတို့လူစု မရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်လည်း
သွားလိုက်ပါဦးမယ် ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေလေး ခဏနေပါဦး”

လျှံယုစိမ်းက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ကိစ္စရှိလို့လားဗျာ”

“မိတ်ဆွေလေးဟာ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကြိုင်
များလားဗျာ”

“ဟင်”

ယင်ကြိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို သိနေတာကိုး”

လျှံယုစိမ်းက...

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ သခင်လေး ပတ်သက်နေတယ်လို့ သ
တင်း ကြားထားပါတယ်၊ သိုင်းရာဇာကြီးက သခင်လေးကို တွေ့ချင်
နေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ”

ယင်ကြိုင် ငိုငိုသွားလေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၇၇

သိုင်းရာဇာဝူးလီသည် သူနှင့် ချင်းကိုးတို့လူစု ပတ်သက်ခဲ့
ကြောင်း ထိရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ချင်းကိုးတို့လူစု မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိနေမှန်း မ
သိသေးပါချေ။

ဝူးလီနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ကြားဝင်စေ့စပ်ပေး၍ရ
လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ သိုင်းရာဇာကြီးနဲ့
တွေ့ပါမယ်”

ဟု သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထိပ်တိုက်

သိုင်းရာဇာဝုလီမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဝုလီသည် ယင်ကြိုင် ရောက်ရှိလာသောအခါ ပျာပျာသလဲ ဧည့်ကြိုခဲ့လေသည်။ ယင်ကြိုင်တို့၏ မိုးမြေဂေဟာသည် သိုင်းရာဇာဝုလီထက် ပို၍ ထင်ရှားကျော်ကြားသည် မဟုတ်လား။

“ကြွပါ သခင်လေး ကြွပါ”

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ စားပွဲတစ်လုံး ခင်းထားပြီး စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များ အလှံပယ် ရှိနေသည်။

“သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး မိတ်ဆွေလေး”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ယင်ကြိုင်က သိုင်းရာဇာဝုလီ ကျေနပ်အောင် အနည်းငယ် စားသောက်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်...

“ဦးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်နေတယ်လို့ သိရပါတယ် ခင်ဗျာ”

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၇၉

ဝုလီက...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး”

“အကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လားဗျာ”

“အမုန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အကြောင်း ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သခင်လေးဟာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဒါအမုန်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ် သိုင်းလောကထဲ ကျင်လည်ရင်း သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့က လူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်”

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟာ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်တဲ့အဖွဲ့ ဖြစ်တာကြောင့် အားလုံးက လေးစားကြတယ်၊ ဧည့်လည်း သူတို့ကို လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

စကားတစ်ဝိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ကာ ယင်ကြိုင်ကို အကဲခတ် လိုက်လေသည်။ ယင်ကြိုင်က ငြိမ်၍ နားထောင်နေလိုက်၏။

ဝုလီက...

“ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အသေးအဖွဲ့ အလုပ်လေးတွေ လုပ်ပြီး လူတွေ ခိုးမြင့်မြောက်စားကြတာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး သွေးနားထင် ရောက်လာခဲ့ကြတာ အတော်ဆိုးတာပဲ”

“သူတို့ဟာ ဦးရဲသား ဝုလီလောက်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်လို့ သိခဲ့ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သား ဝုလီလောက်ဟာ ဘယ်လို လူစားလဲဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ မျက်နှာပျက်အောင် လုပ်ပါလား၊ ဒါပေမယ့် ချင်းကိုးတို့လူစုက ကျုပ်သားကို မကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် စွပ်စွဲပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်”

“သည်ကိစ္စကို ကျုပ်ကြားသိပြီးပါပြီ၊ ဦးရဲသားဟာ သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ ထင်ရာစိုင်းခဲ့တယ်လို့ ချင်းကိုးတို့ သက်သေအထောက်အထားတွေ ရထားကြပါတယ်”

“ဘယ်လို... ကျုပ်သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သက်သေအထောက်အထားတွေ ရထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လို သက်သေအထောက်အထားတွေ ရထားတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဦးရဲသား ဝူးလောက်ဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေကို မွေးမြူထားပြီး နောက်ကွယ်ကနေ ကြိုးကိုင်စီးပွားရှာနေပါတယ်။ သူ့ကို အံ့တုမယ့်လူတွေကိုလည်း ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်ပစ်ပါတယ်။ သည်ကိစ္စတွေကို ချင်းကိုးက သက်သေအထောက်အထား ရထားပါတယ်”

ယင်ကြိုင်၏စကားအဆုံးတွင်...

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝူးလီ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ယင်ကြိုင်က အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဝူးလီက...

“အတော့်ကို ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်သားက သည်လို မကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်မယ်တဲ့လား၊ ချင်းကိုးဟာ ကျုပ်သားကို တမင်သက်သက် ဒုက္ခပေးချင်တယ်ဆိုတာ သခင်လေး မသိသေးဘူးလား”

“ချင်းကိုးက ဦးကို မကျေနပ်တာနဲ့ ဦးရဲသားကို ဒုက္ခပေး

ချင်တာ ဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ဦး ကျုပ်ကို ပြောပြနိုင်ရရင် ပြောပြပါလား”

“စိတ်ချ သခင်လေးသိအောင် ရှင်းပြပါမယ်၊ ဒါမှ မိုးမြေဂေဟာက ကျုပ်အပေါ်မှာ အထင်မမှားနိုင်တော့မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မိုးမြေဂေဟာက အထင်လွဲတာကို ခံယူဖို့ ကျုပ် မဝံ့ရဲပါဘူး”

ဝူးလီသည် မိုးမြေဂေဟာကိုမူ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် ဝူးလီကို အကဲခတ်ရင်း ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေလိုက်လေသည်။

ဝူးလီက...

“တစ်ချိန်က ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဇိစ္ဆာဂိုဏ်းက အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း သတင်းကြားမိတယ်၊ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေတချို့ကို ခေါ်ပြီး ဆုံးမဖို့ သွားခဲ့တယ်”

သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် တောလမ်းအတိုင်း ခရီးနှင်လာကြသေး တောနံရံပိုင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများအား ဦးဆောင်လာသူမှာ သိုင်းရာဇာမင်း ဖြစ်လေသည်။

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သိုင်းရာဇာဝုလီဦးဆောင်သော သိုင်းလောက မိတ်ဆွေများသည် ဂြောဟ်ကထာသို့ ရောက်လျှင် ဝုလီက လက်တစ်ဘက် အပေါ်မြှောက်ပြကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့ အားလုံး သတိထားကြပါ။ မိစ္ဆာဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်ထဲကို ကျုပ်တို့ ရောက်နေပြီ”

ထိုစဉ်...

“ဝစ်... ဝစ်... ဝစ်”

စူးရှသော လေတိုးသံများ၊ ထွက်ပေါ်လာကာ လက်နက်ပုန်းကလေးများ ဟိုမှသည်မှ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ဝုလီက အကျီလက်ကို ဝေယမီးလိုက်သည်။

“ဟူး... ဟူး... ဟူး”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လက်နက်ပုန်းကလေးများ မြေပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ အခြားလက်နက်ပုန်းကလေးတစ်ချို့ကား ဝုလီနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူနှစ်ယောက်ကို ထိမှန်သွားလေသည်။

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ဝုလီ၏ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်မှာ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားကြလေသည်။

ဝုလီက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ လက်နက်ပုန်းကလေးများ ပစ်လွှင့်လာရာဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

သစ်ပင်များ နောက်ကွယ်၌ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ အချို့ ရှိနေကြပါသည်။ မိစ္ဆာဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်လေသည်။

“ယား”

အနက် ခို ခဏသိုင်းခိုခြေ (၁) ❀ ၈၃

မိစ္ဆာဂိုဏ်းသားများသည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် ဝုလီအား ဆီးကြိုခိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ဝုလီက...

“ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ချင်လို့ရမလား”

ဟု အော်ငေါက်ကာ လက်တစ်ဘက် ဝေယမီးလိုက်လျှင်...

“ဝန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့၏။

အချို့ကား ဝုလီကို မယှဉ်နိုင်မှန်းသိလျှင် ဒရောသောပါး ခိုက်ပြေးသွားကြလေသည်။

“ပြေးပြီဟေ့”

“မလွတ်စေနဲ့”

“လိုက်ကြ”

ဝုလီ၏မိတ်ဆွေ သိုင်းသမားများ ညာသံပေးကာ လိုက်သွားကြလေသည်။ ဝုလီလည်း ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကိုဖြတ်ကာ မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ မြေကွက်လပ်တစ်ဘက်၌ အဆောက်အဦးတစ်ခု ရှိနေသည်။

ထိုအဆောက်အဦးတွင် မိစ္ဆာဂိုဏ်းမှ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ‘ရန်ကျား’ဆိုသူ ခိုအောင်းနေထိုင်သူ ရှိလေသည်။

ဝုလီတို့လူစုသည် မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး အဆောက်အဦးကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၈၄ * ဘုရားသို့လှည့်လာအောင်

ထိုအဆောက်အဦးကြီးအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။ ဂူးလီက
အဆောက်အဦးရှေ့သို့ လှမ်းသွားကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ရန်ကျား... မင်း အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လာရ
ကောင်းမယ်”

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီးနှင့်အတူ အသားမည်း
ကြုတ်ကြုတ်ရှိသော လူထွားကြီးတစ်ယောက် အဆောက်အဦးထဲ
လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ရန်ကျား ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကျားက...

“သိုင်းလောကသားတွေ သည်နေရာအထိ လာဝံ့ကြတာ
နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပမာမခန့် ပြောလေသည်။

ဂူးလီ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က...

“ရန်ကျား... သေရတော့မှာတောင် စကားကြီး စကား
ကျယ် ပြောဝံ့သေးသလား”

အော်ငေါက်ယင်း ရန်ကျားထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။ ရန်ကျားကလည်း မကြောက်မရွံ့ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ရန်ကျားသည် ထိုသိုင်းသမား၏ တိုက်ကွက်ကို ပွတ်ကာ
ကာ ရှောင်တိမ်းပြီးလျှင် လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သိုင်းသမားကား ရန်ကျား၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို မရှောင်
နိုင်ဘဲ...

အခန်းစိုးစွေသိုင်းစိုးမြေ (၁) ၈၅

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

ဤတွင် ကျန်သိုင်းသမားများ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြပြီး
ရန်ကျားထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ယား”

ရန်ကျားလည်း ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်သော* ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဂူးလီ၏မိတ်ဆွေ သိုင်းသမားများမှာ ရန်ကျား၏လက်ချက်
ခံကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

“တောက်”

ဂူးလီ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။ တက်ခေါက်လိုက်သ
သို့ မြေပေါ်ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး ရန်ကျားထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားက...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း ဓားဖြင့် ဝေယမ်းကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ဂူးလီမှာ သိုင်းပညာ မခေသော သိုင်းရာဇာတစ်ယောက်
ဖြစ်ရကား ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနွဲ့ကာ ရန်ကျား၏ဓားချက်များကို ပွတ်

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကာသီကာ ရောင်တိမ်ပြီး ရန်ကျားကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
သူ၏ခြေတစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

“ဝန်း”

“ခြမ်း”

ရန်ကျားမှာ လူတစ်ခြား ဓားတစ်ခြား ဖြစ်ကာ အဝေးသို့
လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟား”

“ဆေပေတော့”

ရန်ကျား၏နောက်လိုက် မိစ္ဆာဂိုဏ်းသားများသည် အ
ဆောက်အအုံထဲမှ ပြေးထွက်လာကြရာ ဝူးလီ၏မိတ်ဆွေ သိုင်းသ
မားများက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး...

“အား”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

သိုင်းလောကသားများ၏ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဖရိုဖ
ရဲ ပြိုကွဲသွားသော မိစ္ဆာဂိုဏ်းသားများအနက် ရန်ကျားတို့လူစုသည်
တောထဲတောင်ထဲ၌ လာရောက်ပုန်းအောင်း စခန်းချနေခဲ့ကြလေ၏။

ယခုတော့ သိုင်းရာဇာဝူးလီက ရန်ကျားကို ခြေရာခံမိကာ
ချေမှုန်း သုတ်သင်ပစ်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းလောကသားများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရန်ကျား၏
လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

ရန်ကျားကိုယ်တိုင်လည်း ဝူးလီကို မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ

အနုန်းခိုခွေသိုင်း ခိုခြေ (၁) ❀ ၈၇

ပါသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝူးလီက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရန်ကျား မင်း ပုန်းနေလို့လဲ မရဘူး၊ ထွက်ပြေးလို့လဲ မ
ရတော့ဘူး”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးသွားလိုက်လေသည်။ ရန်ကျားက အံတင်း
တင်းကြိတ်ကာ မြေပေါ်လဲကျနေသော ဓားကို ပြေးကောက်လိုက်
လေသည်။

“ပေးစမ်း”

ဝူးလီက လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ရန်ကျားအနီး
သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လူချင်းပူးကပ်ကာ ဓားကိုလှယူလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“မလုပ်နဲ့”

အော်ငေါက်ယင်း ရန်ကျား၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထောက်ထား
လိုက်လေသည်။ ရန်ကျား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

ဝူးလီ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“မိစ္ဆာဂိုဏ်းဆိုတာ လောကပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး၊ ဂိုဏ်းမှူး
ရန်ကျားဆိုတာလည်း ရှိစရာ မလိုတော့ဘူး”

ရန်ကျား၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

ထိုစဉ်...

“မလုပ်နဲ့”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
လူရိပ်တစ်ခုသည် ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာပြီး ဝူးလီအား တွန်း

၈၈ ဘုရားသို့လမ်းသီဟအောင်

ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝန်း”

အိုင်ကံမိသွားသော ဂူးလီမှာ ဒယ်းဒယ်င်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ရန်ကျား ကံကောင်းထောက်မကာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

ဂူးလီ မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် တည်ကြည်ခန့်ညားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဂူးလီ ခံပြင်းစွာ မေးလိုက်လေသည်။-

“မင်းဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းကလား”

လူရွယ်က...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာကြောင့် မိစ္ဆာဂိုဏ်းဘက်က ဝင်ပြီး ကူညီတာလဲ”

“ကျုပ်မှာ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ရန်ကျားကို လွှတ်ပေးရပါလိမ့်မယ်”

“ဘာကွ”

“ရန်ကျားကို ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့လို့မရစေရပါဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဂူးလီ လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းက ဘာမို့လဲ၊ ရန်ကျားကို မင်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ် ဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့တောင်

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) ၁၉

မထိစေရဘူးလို့ ကျုပ် အာမခံထားတယ်ဗျာ”

“မင်း ပြောတိုင်း ကျုပ် ဂရုစိုက်ရမှာလား”

ဂူးလီက ရန်ကျားအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လူရွယ်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို မတိုက်ခိုက်ရဘူး”

ဂူးလီ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်း မတိုက်ခိုက်ရဘူးဆိုတော့ ကျုပ် တိုက်ခိုက်ပြမယ်”

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဘက် ဝေယမ်းကာ လူရွယ်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူရွယ် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင် တိမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို ဂူးလီ လက်လွှတ်မခံဘဲ ရန်ကျားထံ ခုန်စင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“အား”

အော်ရာရထားသော ရန်ကျားမှာ ဂူးလီ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနိုင်တော့ဘဲ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

လူရွယ် အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

“ရန်ကျား”

ရန်ကျားကို ကပျာကယာ ပြေး၍ ဖေးမလိုက်သည်။

ရန်ကျား မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေ၏။ ဂူးလီ၏ ပြင်းထန်သော သက်ဝါးရှိက်ချက်ကြောင့် အသံနှလုံး ကြေမွကာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လူရွယ် ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားပြီး...

“သိုင်းရာဇာဝူးလီ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး ဆိုတာ နှုတ်ထားပါ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေတော့သည်။

ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ဝူးလီသည် ချင်းကိုးနှင့် ရန်စရှိခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်ကြိုင် အံ့သြနေသည်။

“သူက ဘာကြောင့် ရန်ကျားဘက်က ပါဝင်ကူညီခဲ့တာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ရန်ကျား သေဆုံးသွားတော့ သူဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ အတော့်ကို ဒေါသထွက်သွားတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျမှ သူဟာ သစ္စာသိုင်းသမား ချင်းကိုးဆိုတာ သိခဲ့တာ”

“ချင်းကိုးဟာ ရန်ကျားရဲ့ ကိစ္စနဲ့ ဦးအပေါ်မှာ ရန်ငြိုးထားတယ်ဆိုရင် မှားနေပြီ ထင်တယ်”

“သူက ကျုပ်ကို ရန်မရှာဝံ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့သားကို ရန်ရှာနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“အင်... အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် ကျုပ်သားဟာ ကျုပ် အလိုလိုက်ထားခဲ့တာကြောင့် တစ်ချိန်က ဆိုးမိုက်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဆုံးမတာကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ နောင်တတရားရပြီး

အမုန် ခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၉၁

လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ခုဆိုရင် ဘာမှအပြစ် ပြောစရာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ချင်စူးမြို့မှာ သူရှိနေပါတယ်၊ သခင်လေး သူနဲ့သွားတွေ့ပြီး အကဲခတ် လေ့လာလိုရပါတယ်”

“ဦး ခုလို ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ အချိန်ရရင် ချင်စူးမြို့ကို သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်သားကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဝူးလီက ယင်ကြိုင်ကို ကြည့်ပြီး တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“မိုးခြေဂေဟာကို ကျုပ်တို့ ရိုသေလေးစားကြပါတယ်၊ ဂေဟာရှင်ဖြစ်တဲ့ သခင်လေး အဖေနဲ့ ကျုပ်ဟာ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ လူကြီးတွေ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာကို ထောက်ထားပြီး ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျား၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် ကျုပ် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သွားပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

ယင်ကြိုင်သည် ဝူးလီကို နှုတ်ဆက်ကာ ချင်စူးမြို့သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထောင်ချောက်

ချင်စူးမြို့...။

စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော ချင်စူးမြို့သို့ ယင်ကြိုင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင်သည် မြို့ထဲရောက်သည်နှင့် သိုင်းရာဇာဓိပတိ၏ သား ဝူးလောက်အကြောင်း စုံစမ်းလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဝူးလောက်မှာ လူရိုသေရှင်ရိုသေ အဖြူရောင် သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် လူရှင်းနေသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် သို့ဝင်ကာ အနားယူ စားသောက်လိုက်လေသည်။

နံနက်စာ စားချိန်ကိုကျော်လွန်ကာ နေ့မွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်ရာ ဆိုင်ထဲ လူရှင်းနေပြီး စားသောက်သူဟူ၍ ယင်ကြိုင်တစ်ဦးထဲ သာ ရှိလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များကို ခေတ္တအနားပေးထားသော ဆိုင်ရှင်က ယင်ကြိုင် လိုအပ်သမျှကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေ သည်။

ယင်ကြိုင်က အနည်းငယ် စားသောက်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်ထံ ၌ ထပ်မံစုံစမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ချင်စူးမြို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်ကနဲ့ မတူတော့ဘဲ

အခန်းစိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၉၃

အတော့်ကို တိုးတက်ပြောင်းလည်းလာတာပဲနော်”

ချင်စူးမြို့သို့ ရောက်ဖူးသူတစ်ယောက်ပုံဟန်ဖြင့် ပြော လိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်က...

“တိုးတက်လာတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့သိပ် ပြီး သဘောမကျတော့ဘူးကွဲ့”

“ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်မှာလဲကွယ်၊ လူတွေ အကျင့်စာရိတ္တတွေ ပျက်စီး ကုန်ကြလို့ပေါ့”

“ဘာကြောင့်များ အကျင့်စာရိတ္တတွေ ပျက်စီးသွားကြတာ လဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်ယင် ပြောပြပါလားဗျာ”

“မောင်ရင်လေးဟာ သည်မြို့က မဟုတ်ဘဲ ခရီးသည်တစ် ယောက် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အင်း...ရတ်တရက်ကြည့်ရင် ချင်စူးမြို့ဟာ တိုးတက် ပြောင်း လဲလာတယ်ဆိုပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာတော့ ဒုစရိုက်မှု

တွေ လွှမ်းမိုးနေပါပြီ၊ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ၊ အပျော်ဂေဟာတွေ၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းနေပါပြီ”

ယင်ကြိုင် ဝိုင်းသွားလေသည်။ မြို့ထဲ ဝင်လာရင်း သူ စုံစမ်း ခဲ့သော စကားများနှင့် ယခု ကြားရသော အဘိုးအို၏စကားမှာ ဆန့် ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“သည်မြို့မှာ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သိုင်းသမား ကြီးတွေ ရှိနေကြတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ သူတို့ဟာ ဒုစရိုက်သမား တွေကို လက်ဝိုက်ကြည့်နေကြတာပဲလား”

၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“သည်မြို့က သိုင်းသမားတွေဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေထက်
တောင် ပိုဆိုးပါသေးတယ်။ သူတို့က လူဆိုးတွေကို အကာအကွယ်
ပေးထားကြတာလေ”

“ဪ...”

ယင်ကြိုင် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် လူဆိုးတွေကို အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့ လူတွေထဲ
မှာ သိုင်းရာဇာဌေးလီရဲ့သား ဝူးလောက်လည်း ပါဝင်နေမယ် ထင်
တယ်”

“ဆရာဝူးလောက်... အမလေး... ကျုပ် မပြောရဲပါဘူး၊
ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး ဈေးရောင်းစားချင်ပါတယ်ကွယ်”

ထိုစဉ်...

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ဈေးရောင်းချင်တယ်ဆိုရင်
ကျုပ်တို့ကို ငွေမှန်မှန်ပေးဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

စကားသံနှင့်အတူ လူသန်ကြီးတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ လူသန်ကြီးမှာ ခက်ထန်လှသူ ဖြစ်
ပုံရသည်။ ဝိုင်ရှင်သည် လူသန်ကြီးကို မြင်လျှင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
သွားလေတော့သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ်”

“ခင်ဗျား ငွေမပေးဘဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ကျုပ်
တို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေလို့ ခင်ဗျားတို့ အေးအေးဆေးဆေး
ဈေးရောင်းနေရတာ၊ ကျုပ်တို့သာ လက်ပိုက်ကြည့်နေ လိုက်မယ်ဆို
ရင် ခင်ဗျားဆိုင့်ကို သူများတွေ ဝင်ဖျက်ဆီးပစ်တာနဲ့ ပျက်စီးသွား
လောက်ပြီဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

လူသန်ကြီးက အသံဝါကြီးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

အမုန်းခိုးဓွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၉၅

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ခုတလော ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ မပေးနိုင်တာပါ။ ဒါပေ
မယ့် ကျုပ် ငွေရှာထားပါတယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပေးဖြစ်
အောင် ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်သုံးရက်ကြာရင် ကျုပ် တစ်ခေါက်လာ
ခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားမှာ ပေးစရာငွေ မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဆိုင် မီးရှို့
ပျက်ဆီးခံရလိမ့်မယ်”

လူသန်ကြီးက ယတိဗြတ်ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။ ယင်ကြိုင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

“မိတ်ဆွေ ခဏနေပါဦးဗျာ”

ယင်ကြိုင်၏ဟန်တားသံကြောင့် လူသန်ကြီး ခြေလှမ်းရပ်
သွားလေသည်။ လူသန်ကြီးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်ကြိုင်က...

“သည်ဆိုင့်ကို ဘယ်သူကမှ စောင့်ရှောက်စရာ မလိုဘူး၊
ဘယ်သူမှ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးစရာ မလိုဘူးဆိုရင်ကောဗျာ”

“ဘာ... ဘာကွ”

“ခင်ဗျားတို့ မနှောင့်ယှက်နဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်
ဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

လူသန်ကြီး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် သည်ဆိုင့်မှာ
ရောက်နေတာကိုး”

ယင်ကြိုင်က...

“မိတ်ဆွေ... ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီ၊ သည်ဆိုင့်ကို ထပ်ပြီးမ

၉၆ နက္ခတ်သီတအောင်

နောင်ယုက်ချင်ပါနဲ့တော့ဗျာ"

"ကောင်မလေး၊ မင်းမှာ အစွမ်းအစ ရှိတယ်ဆိုရင် သည်ဆိုင်ကို ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်စေရဘူး။ ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်။"

"ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား။"

"စိတ်ချ မင်းဘက်ကသာ သေချာပါစေ"

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

စကားဆုံးလျှင် ယင်ကြိုင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ လေထဲကြွတက်ကာ လူသန်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်လျှင်...

"ဖြန်း... ဖြန်း"

လူသန်ကြီးအား ပါးရိုက်ချပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။

"ဟင်"

လူသန်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ယင်ကြိုင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း... မင်း"

ယင်ကြိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား နောက်ထပ် နောင်ယုက်တော့မယ် မထင်ဘူး"

လူသန်ကြီး ဒေါသသွားလေတော့သည်။

"မင်းကို ငါ သတ်ပစ်မယ်"

အော်ငေါက်ရင်း ယင်ကြိုင်ထံ ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ယင်ကြိုင်သည် လူသန်ကြီး တိုက်ခိုက်လာမည်ကို သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

အနုန်းမိုးဇွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ၉၇

"သွားစမ်း"

အော်ငေါက်ကာ လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

"ဝုန်း"

"အား"

လူသန်ကြီးမှာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့တိုင်အောင် လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ လူသန်ကြီး၏ အရိပ်

အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ပါချေ။

မိုက်ကြေးခွဲကာ ငွေညှစ်နေသော လူသန်ကြီးကို ဆုံးမနိုင်ခဲ့

သဖြင့် ယင်ကြိုင် ဝမ်းသာနေ၏။

သိုင်းရာဇာဝုလီ ပြောသည့်စကား ဆိုင်ရှင်ပြောသည့် စ

ကားများကို စဉ်းစားချင့်ချိန်ကာ ချင်းကီးက ဂူးလောက်အား သဘော

မကျဖြစ်နေသည်မှာ ခိုင်လုံသော အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမည် ဟု

ဆိုကြည်လာလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ တစ်

နေရာသို့ အရောက်တွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်

လေသည်။

"ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်"

ယင်ကြိုင် တွေးတောနေစဉ်မှာပင်...

"ဟူး... ဟူး"

၉၈ နတ်တို့သို့လမ်းသီဟအောင်

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအချို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး ယင်ကြိုင်အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟေ့ လူတွေ”

ယင်ကြိုင် ရင်ထိတ်သွားသည်။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြီး ကပျာကယာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ရ လေသည်။ ယင်ကြိုင်မှာ မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးငါး ခုတန်း သိုင်းပညာ ရှိလေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာကာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ဖရိုဖရဲ လွင့်စင်သွားကြတော့သည်။

ထိုလူများ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြဘဲ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားကြလေတော့သည်။ ယင်ကြိုင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ ဖြစ်၍ ဘာမှ မပြောသာတော့ချေ။

ယင်ကြိုင်လည်း ဝူးလောက်၏အိမ်သို့ ဦးတည်ကာ ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဝူးလောက်မှာ ကျော်ကြားလှသော သိုင်းဆရာဝူးလီ၏သား ဖြစ်သော်လည်း မာန်မာနထောင်လွှားခြင်း မရှိဘဲ ရိုးရိုးကုပုဂံ

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ခြင်း (၁) ❀

နေထိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ကာ လက်ထဲ ဆေးတံရှည်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားလေသည်။

ယင်ကြိုင် ရောက်ရှိလာသောအခါ ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုခဲ့လေသည်။

“မိုးမြေဂေဟာဆိုတာ သိုင်းလောကရဲ့ ပထမလိုတောင် ချိုးကျူးရတဲ့ ဂေဟာတစ်ခုပါ။ သခင်လေး ခုလို လာရောက်လည်ပတ်တာကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးပါဘူးဗျာ”

ယင်ကြိုင်သည် ကြားခဲ့ရသော သတင်းစကားများနှင့် ဝူးလောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ချိန်ထိုးကြည့်ကာ တွေးရခက်သွားလေသည်။

ဝူးလောက်သည် အလွန်ရိုးသား သိမ်မွေ့စွာ နေထိုင်သူတစ်ယောက်အသွင် ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

ယင်ကြိုင်က...

“ကျုပ်က နောင်ကြီးရဲ့ ဖခင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ နောင်ကြီးတို့ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာကို စေတနာနဲ့ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

လာရင်း ကိစ္စကို ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးလောက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စဟာ အတော့်ကို ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါ။ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟာ သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုး စွမ်းစွမ်းတပ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပါ။ ကျုပ် အနေနဲ့ သူတို့ကို ကင်းစားမှု ရှိပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ် အဖေအဖေ မကျေနပ်တာ

၁၀၀ ❀ ဘက္ကသိုလ်သီတအောင်

နဲ့ ကျုပ်ကို လူယုတ်မာတစ်ယောက်လို့ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုနေကြတာ အတော့်ကို ဆိုးဝါးပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ် ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းတစ်ခုကတော့ သူတို့ဟာ နောင်ကြီးရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သက်သေအထောက် အထားဖော်ထုတ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ဒါဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ သတင်းလို့ နောင်ကြီး မထင်မိဘူးလားဗျာ”

“အန္တရာယ်ရှိတဲ့အပြင် ကျုပ်အတွက် ထောင်ချောက်တစ်ခုဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘက်က မှန်နေတာကြောင့် လုံးဝမမှပါဘူး”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဆူဆူညူညူ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝူးလောက်က...

“ဘယ်သူတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြပါဗျာ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ ဦးဆုံးဝင်လာသူမှာ ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ ခန္ဓာကိုယ် ဝဝဖိုင်ဖိုင်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် ဝူးလောက်ကို မြင်သည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် အထောက်ချကာ တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ဆရာဝူးလောက် ကယ်ပါ”

ဝူးလောက်က...

“အို... စိတ်မတောင်းစရာပါလား၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာတာလဲဗျာ”

ထိုလူက...

“ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတာ ဆေးကုဖို့အရေးကြီး လိုအပ်နေပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါဗျာ”

“လက်စသပ်တော့ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာကိုး၊ က... ပြောပါဦး ငွေဘယ်လောက်များ လိုနေလို့လဲ”

“လျှံငွေတစ်သောင်း မရယင် မဖြစ်ပါဘူး၊ ဆရာဝူးလောက် ကျုပ်ကို ကယ်ပါ”

“မိတ်ဆွေ ဘာမှ မပူနဲ့ ကျုပ် ကူညီမယ်၊ လူမမာကိုသာ ကျန်းမာလာအောင် ဂရုစိုက်ပါ၊ နောက်ထပ် ငွေလိုသေးရင်လည်း ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့ဦးပေါ့”

“အို... ဆရာဝူးလောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူသည် အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ်ကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေသည်။ ဝူးလောက်၏ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က လျှံငွေတစ်သောင်း ယူပေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူ ထွက်သွားပြီး နောက်ထပ် ဝင်လာသူတစ်ယောက် သည်လည်း မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဆရာဝူးလောက် ကျုပ် သမီးကို ကယ်ပါဗျာ၊ သူဌေးသားတစ်ယောက်က ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်ခဲ့ပြီးမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မိသားစု အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်နေပါပြီ”

ဝူးလောက်က...

“သူဌေးသားက ဘယ်သူများလဲ”

“မြောက်ပြင်သူဌေးသားပါဗျာ”

“ဪ... သူကိုး”

ဝူးလောက် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ သူကိုး၊ ကောင်းပြီလေ သူကို ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

အိမ်ဖော်ထံမှ စုတ်တံနှင့် စာရွက်တောင်းယူကာ စာတမ်း
စောင် ရေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စာကို ပေးလိုက်သည်။

“သည်စာကို သွားပေးလိုက်ပါ။ မြောက်ပြင်သူဌေးက မင်္ဂ
လာကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

ထိုလူသည် ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ပြောပြီး ပြေး
လွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အကူအညီ တောင်း
မည့်သူများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကြလေသည်။

ဝူးလောက်ကလည်း လာရောက်အကူအညီ တောင်းသူ
တိုင်းကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးလေသည်။ ယင်ကြိုင်သည်
ဝူးလောက်ကို အလိုလိုလေးစားသွားလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်...

အကူအညီတောင်းဖို့ နောက်ဆုံး ရောက်လာသူမှာ အနက်
ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် အိမ်ထဲရောက်လာသည်နှင့်...

“ဆရာဝူးလောက် ကျုပ်ကို ရန်သူတွေ လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေး
နေပါတယ်”

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့် လေသံဖြင့် ပြော၏။

သူ၏ရင်ဝ၌ သွေးများ နီရဲကာ ဓားတစ်လက် စိုက်ဝင်နေ
လေသည်။ ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားလေသည်။

သိုင်းသမားပီပီ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာ

တာမည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

“သတိထား”

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ သတိပေးလိုက်မိလေသည်။

ထိုလူသည် ဝူးလောက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ရင်ဝ၌
စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို ဆွဲနုတ်ကာ ဝူးလောက်အား တိုက်ခိုက်လိုက်
သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူးလောက် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ
လေသည်။ ယင်ကြိုင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

“သည်လိုအကောက်ကြုံလို့ ရမလား”

အော်ငေါက်ပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားပြီး ထိုလူအား တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ လူတစ်ခြားဓားတစ်ခြား
ဆွဲကာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ထိုလူသည် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်
ဆွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားလေတော့သည်။

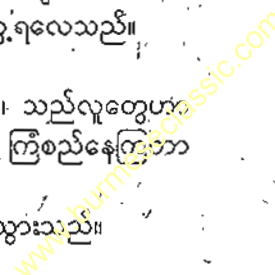
ယင်ကြိုင်က အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဝူးလောက်၏ဝဲဘက်ပခုံး၌ သွေးများ စီးကျကာ အိမ်ဖော်
တစ်ယောက်က ဆေးထည့်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝူးလောက်က...

“သခင်လေး လိုက်မသွားပါနဲ့တော့ဗျာ။ သည်လူတွေဟာ
တစ်နေ့ကို သုံးကြိမ်လောက် ကျုပ်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်နေကြတာ
ပါ။ ကျုပ်အတွက် မဆန်းတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားသည်။

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“သည်လောက်တောင်ပဲလား၊ ကျုပ် သည်မြို့ကို ရောက်
လာတော့လည်း သူတို့က ကျုပ်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသေး
တယ်ဗျ၊ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ နောင်ကြီး သိသလားဗျာ”

“သူတို့ဟာ ချင်းကိုးရဲ့လူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင်”

“ချင်းကိုးရဲ့လူတွေက ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ချင်နေကြတာ ကြာ
ပြီ၊ မကြာသေးခင်ကတောင် ကျုပ်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသေး
တာပဲ၊ ကျုပ် ကံကောင်းသွားတာ ဖေဖေ အချိန်မီ ရောက်လာလို့
ပေါ့”

ဝူးလောက်၏စကားကြောင့် ယင်ကြိုင်၏ရင်ထဲ ဒိန်းခဲနဲ့ ဖြစ်
သွားလေသည်။ ချင်းကိုးက ဝူးလီကိုတားဆီးဖို့ သူ့အား အကူအညီ
တောင်းပြီး တာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။

သူက ဖခင်ကြီးနှင့် တွေ့ပြီး မိခင်ကြီး နေမကောင်း ဖြစ်နေ
သည်ဟု သိရသဖြင့် တာဝန်ကို မေ့လျော့ကာ လိုက်သွားမိခဲ့သည်။
ဝူးလီအား ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့သဖြင့် ချင်းကိုးတို့လူစု
အခက်ကြုံခဲ့ရကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်ကြိုင် မေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးကို ချင်းကိုးတို့ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်ဆို
တာ ဘယ်လိုများလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါလား”

“ကျုပ် ပြောပြချင်ပါတယ်၊ သခင်လေး နားထောင်မယ်ဆို
ရင် ကျုပ် ဝမ်းသာလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမှ ချင်းကိုးတို့လူစုရဲ့
မှားယွင်းနေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လူအများ သိမြင်လာကြမှာပါ။ ကဲ...
အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ ထိုင်ပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၀၅

ယင်ကြိုင်သည် ဝူးလောက်နှင့်အတူ စားပွဲတစ်လုံး၌ မျက်
နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဝူးလောက်က သူ့အား ချင်းကိုးတို့ လုပ်ကြံခဲ့ပုံကို ရှင်းပြ
လိုက်လေတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဝူးလောက်သည် ညနေဆည်းဆာ၏ အလှအပကို ခံစားဖို့
မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဆရာဝူးလောက်”

နောက်ကျောဘက်မှ ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ မြို့လယ်ပိုင်းမှ သိုင်းသမားဟစ်ယောက် ဖြစ်
ကြောင်း ဝူးလောက် သိထားလေသည်။

ထိုလူအား ရပ်စောင့်နေလိုက်ပြီး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
သောအခါ...

“မိတ်ဆွေ အလောတကြီး ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာတာလဲ
ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဆရာဦးလောက်ကို သတိပေးစရာရှိလို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ဪ”

“ကျုပ်ကို ဘာများ သတိပေးစရာ ရှိလို့ လဲဆိုတာ ပြောပါဦးဗျာ”

“ဆရာဦးလောက်ကို လူတစ်စုက လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ သတင်းအတိအကျ ရထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လူစုပြီး လိုက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဆရာဦးလောက်လည်း မြို့ပြင်ကို မထွက်ပါနဲ့ လားဗျာ၊ အန္တရာယ်များပါတယ်”

“ကျုပ်ကို လုပ်ကြံကြလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

“သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုတို့ လူစုလို့ သတင်းကြားထားပါတယ်”

“ဟင်”

“ချင်းကိုးဟာ အများသူငါ ကြည်ညိုလေးစားရတဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်များ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ”

“ချင်းကိုးနဲ့ ဆရာဦးလောက်နဲ့ ဖခင်ကြီးတို့ မိစ္ဆာဂိုဏ်းက ရန်ကျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို လူတိုင်း သိထားကြပါတယ်ဗျာ”

“ဪ သည်ကိစ္စ ကြောင့် သူ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်တာလား၊ သူ ဘာကြောင့် ရန်ကျားကို ကာကွယ်ချင်ရတာလဲ၊ ဖေဖေ

အမုန်းခိုးဇွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၀၇

လုပ်ရပ် မမှားပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကသာ စဉ်းစားစရာ ကောင်းနေတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချင်းကိုးဟာ ဆရာတို့ သားအဖကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ အားလုံး သိထားကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခပေးမယ့် သတင်း ထွက်ပေါ်လာတဲ့အခါ သတိပေးရမယ့် နေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ချင်းကိုးနဲ့ တွေ့ရယင် ကျုပ်က ပိုပြီး သဘောကျမှာပါ”

“ဗျာ”

“နှစ်ဦးနှစ်ဘက် နားလည်မှုရအောင် ကျုပ် ကြိုးစားဖြေရှင်းပေးချင်ပါတယ်ဗျာ”

ဦးလောက်က ထိုလူကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခုလိုလာပြီး သတိပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အတွက် အပင်ဖုန်း မခံကြပါနဲ့ဗျာ”

“ဆရာဦးလောက်”

ဦးလောက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ တရားမျှတမှုကို လိုလားတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်း သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်း သိပါတယ်၊ ကျုပ် အိမ်တုန်းကမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ မတရားတာ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ချင်းကိုးက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ထိုလူသည် ဦးလောက်အား လေးစားချီးကျူးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး...

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဗျာ”

“ဝူးလောက်ကို နှုတ်ဆက်ကာ နောက်လှည့်ပြန်သွားလေ
တော့သည်။

ဝူးလောက်လည်း မြို့ပြင်သို့ ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့
သည်။

နေဝင်ဆည်းဆာ၏ အလှအပကား စာဖွဲ့ကုန်နိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပါချေ။

ဝူးလောက်သည် တောင်ကမူလေးတခုအပေါ်မှ နေဝင်
ဆည်းဆာ အလှအပကို ကြည့်ပြီး အားရကျေနပ်နေမိလေသည်။

ထိုစဉ် သူ့ထံသို့ ဦးတည်လာနေသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆည်းဆာရောင်ခြည်အောက်ဝယ် ထိုမိန်းကလေးမှာ နတ်
မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပနေပါတော့သည်။

ဝူးလောက် အံ့သြသွားလေသည်။

“မိုးချုပ်တော့မယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ မြို့ပြင်လူ
ပြတ်တဲ့နေရာကို ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်”

သူ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် မိန်းမချောကလေးက ပြုံး၍
ချိုသာသော မျက်နှာထားဖြင့် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက တစ်ယောက်ထဲလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမက”

“ကျွန်မက သူဌေးသားလုံကို လာစောင့်နေတာပါရှင်”

အမုန်းမိုးဇွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၀၉

“သူဌေးသားလုံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

သူဌေးသားလုံသည် မိန်းမပွေသူ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြား
သူဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိထားကြလေသည်။

သူဌေးသားလုံအား လာစောင့်သည့် မိန်းကလေးမှာ မည်
နည်းနှင့်မျှ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ပါတော့ချေ။

မိန်းကလေးက...

“သူဌေးသားလုံက ခုချိန်ထိ မလာသေးဘူးဆိုတော့ သူ
မလာနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး နောက်ကိုပဲ ကျွန်မ
လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လို သဘောရသလဲဟင်”

“ဟာ”

ဝူးလောက် ထိတ်လန့်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။
ကပ္ပာကယာ လက်ကာပြယ်င်း ပြောလိုက်သည်။

“သည်လိုလုပ်ဖို့ မသင့်လျော်ပါဘူး မိန်းကလေး အိမ်ပြန်ပါ။
ကျုပ်ကလည်း အပျော်အပါး ဝါသနာပါတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

“အစ်ကိုကြီး သည်လို မပြောပါနဲ့ ကျွန်မက...”

သူမ စကား တပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ထားလိုက်၏။

တောင်ကမူလေးဆီသို့ ဦးတည်လှမ်းလာနေသူ သုံး
ယောက်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေး၏မျက်နှာတွင်
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟိုမှာ လူတွေလာနေတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သဘောကို မလိုက်
လျောဘူးဆိုရင် ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“ဟင်”

ဝူးလောက် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

၁၁၀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“မိန်းကလေးက ဘာသဘောလဲ”

မိန်းကလေး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘာသဘောလဲဆိုတော့ ရှင့်ဆီက ငွေညှစ်မလို့ပေါ့ရှင်”

“ဘာ”

“ကဲ... ရှင့်မှာ ငွေဘယ်လောက် ပါသလဲ ထုတ်ပေးပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်” ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“မင်း”

“ရှင် ပေးမလား မပေးဘူးလား၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော်”
“တောက်”

ဝူးလောက် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မိန်းကလေး... ကျုပ်ဟာ သိက္ခာသမာဓိ ရှိတဲ့ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတယ်၊ ကျုပ်ကို သည်လို မတရား ဒုက္ခပေးချင်တာကို ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေါင်းငုံ့ရခဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး အော်ချင်အော်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်မမှုဘူး”

ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးကလည်း အလျော့မပေးချေ။

“ရှင် ဒုက္ခရောက်ချင်နေတာကိုး၊ ကောင်းပြီ ကျွန်မအကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

သူမ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ကယ်တော်မူကြပါရှင်”

ဤတွင် လူသုံးယောက် တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

အမုန်းခိုခွေသိုင်းခိုခြေ (၁) ၁၁၁

မိန်းကလေး အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် လူသုံးယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး ဝူးလောက်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေ၏။

“လူယုတ်မာ”

“ခင်ဗျား ပြေးဖို့မကြိုးစားနဲ့”

ထိုလူသုံးယောက်၏ ဦးခွအော်ငေါက်မှုကြောင့် ဝူးလောက် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကျုပ် ဘာမှ မတရားလုပ်စရာ မလိုဘူး၊ ထွက်ပြေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ သည်မိန်းကလေးဟာ အပျော်မယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကျုပ်ဆီက ငွေညှစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပြပါမယ်ဗျာ”

မိန်းကလေးက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုကျွေးနေလေသည်။

ဝူးလောက်က...

“မိန်းကလေး အမှန်အတိုင်း မင်း ဝန်ခံပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် ရောက်လာသူသုံးယောက်ရှေ့သို့ ပြေး သွားပြီး မြေပေါ်ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်၊ သူဟာ သိုင်းရာဇာဝူးလီရဲ့ သားဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို အမွေဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာပါတယ်၊ ကယ်တော်မူကြပါရှင်”

ထိုလူသုံးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

၁၁၂ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အနန်းဇိုးဇွဲသိုင်းဇိုးခြေ (၁) ၁၁၃

“သိုင်းရာဇာဇူးလိရဲ့သား ဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် သိုင်းဆရာဇူးလောက်ပေါ့”

“ဇူးလောက်က သည်လို အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်သတဲ့လား၊
သုံးယောက်သား အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။
တဖန်...”

“သူ့အဖေဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ခဲ့သေးတာ

ပဲ”

“သူ့အဖေကိုယ်တိုင် လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့
သူလည်း လူယုတ်မာ ဖြစ်နေတာ ဘာဆန်းတော့မှာလဲ”

“သိုင်းဆရာဇူးလောက်မကလို့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးမ
လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ချဲ့ကွာ”

ထိုလူသုံးယောက်သည် ဇူးလောက်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေသည်။ ဇူးလောက် ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို စော်ကားတာ သည်းခံနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်အဖေကို
စော်ကားတာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သည်းမခံနိုင်ဘူး သတိသာထား
ကြပေတော့”

ချက်ခြင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ဇူးလောက်
မှာ သိုင်းရာဇာဇူးလိ၏သားဖြစ်သည့်အတိုင်း သိုင်းပညာ မခေပါချေ။

သုံးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း လုံးဝမမ
သည့်အပြင် တခဏအတွင်းမှာပင် အထက်စီးယူကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့
လေသည်။ မိန်းကလေး နောက်ဆုတ်သွား၏။

သူမ အကူအညီတောင်းထားသူသုံးယောက် အခြေအနေ
မဟန်သည်ကို မြင်လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေပြီး လက်နက်ပုန်းကလေး

များဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ပျားပိတုန်း လိပ်ပြာကလေး
များအလား ဇူးလောက်ထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

ဇူးလောက် ခံပြင်းနေ၏။

“မိန်းကလေး မင်းတော်တော် ယုတ်မာပါလား”

အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ထောက်...ထောက်...ထောက်”

လက်နက်ပုန်းလေးများ မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ဇူးလောက်သည် ဖခင်၏ရာဇာသိုင်းကွက်များကို အသုံးပြု
တာ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသူသုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်များမှာ အစွမ်းထက်နေသည် ဖြစ်ရကား...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ထိုလူသုံး
ယောက် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြလေသည်။

ဇူးလောက် ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ မိန်းက
လေးထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

“အမလေး”

မိန်းကလေး အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်၏။
သို့သော် ဇူးလောက်၏လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်း မ

ရှိပါချေ။ ဇူးလောက် လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် မိန်း
ကလေး၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့

၁၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“လွတ်...လွတ် ကျွန်မကို လွတ်”
 မိန်းကလေး ရုန်းကန်လိုက်၏။
 ဝူးလောက် ဒေါသ ဖြစ်နေရကား...
 “ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”
 ဟု ငေါက်ကာ ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။
 “ဖြန်း”
 မိန်းကလေးမှာ ဝူးလောက်၏လက်ထဲ ပျော့ခွေကျသွား
 လေတော့သည်။ ဝူးလောက် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 “မင်း ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ”
 “မိန်းကလေးကို အနိုင်ကျင့်ရတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်
 ဘူး”
 အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ဝူးလောက် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက် ရောက်
 ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ
 လေသည်။
 ထိုလူ ရောက်လာသည်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွား
 သည် ထင်ရလေသည်။
 ဝူးလောက်က မိန်းကလေးအား လွတ်မပေးဘဲ ဆက်ပြီး
 ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။
 အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

အနုန်နု ခွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၁၅

“သိုင်းရာဇာကြီးရဲ့သား ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အနိုင်
 ကျင့်ရတာ နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူး”
 ဟု အထင်သေးစွာ ပြောလာလေသည်။
 ဝူးလောက်က...
 “ကျုပ်က အနိုင်ကျင့်တာလား၊ သူက စော်ကားတာလား၊
 ဘူး၊ သေသေချာချာ သိရဲ့လား”
 အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူက...
 “ကျုပ် မျက်စိနဲ့ တွေ့မြင်နေရတာပဲလေ”
 “ကဲ... မိန်းကလေး၊ မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရင်
 ဘာပဲမယ်၊ မင်းကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”
 မိန်းကလေးက ငိုယိုပြီး...
 “အစ်ကိုကြီးချင်းကိုး၊ သူက ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်ဖြောင့်
 ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်ရှင်”
 ဟု ပြောလေသည်။
 ဝူးလောက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။
 “တောက်... ယုတ်မာလိုက်တာ”
 အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဝူးလောက်ကို တိုက်ခိုက်
 လေတော့သည်။
 “ဟူး”
 ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်
 ထန်နေပါသည်။ ဝူးလောက် မပေါ့ဆဝံ့ပါချေ။
 မိန်းကလေးကို လွှတ်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက် အသုံးပြုပြီး
 လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။
 နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင်...

ဘင်

၁၁၆ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဝုန်း”

ဝူးလောက် မယှဉ်သာဘဲ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရတော့သည့်။

“ဟာ”

ဝူးလောက် ရင်ထိတ်နေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူအား မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်... ခင်ဗျား”

ထိုလူ မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိချင်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောရဲမှာပေါ့”

“စိတ်ချ ခင်ဗျား သိရမယ်၊ ကျုပ်က ချင်းကိုးပဲ”

သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ချင်းကိုး ဖြစ်သည်။

ချင်းကိုးသည် မြင်းတစ်စီး ဓားတစ်လက်ဖြင့် သိုင်းလောက

တစ်နံတစ်လျားသွားကာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်နေရာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည်။

ချင်းကိုးနှင့် သိုင်းရာဇာဝူးလိတို့သည် မိစ္ဆာဂိုဏ်းမှ ရန်သူအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မဟာရန်သူတော်များဘဝ ရောက်လေသည်။

ရန်သူတော်ကြီးချင်းကိုးသည် ဝူးလောက်၏ရှေ့၌ ဆိုဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အစုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) ၁၁၇

“ခင်...ခင်ဗျား”

“ဝူးလောက်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာမှုတွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး ဆုံးမဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

“ဘာဗျ”

“ခင်ဗျားတို့သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ အများရှေ့မှာ လူကြီးလူကောင်း ဟန်ဆောင်ထားကြပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာတော့ ဆင်ရာစိုင်းနေကြတာ အားလုံး သိနေကြပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

“တောက်... ဒါ ကျုပ်တို့သားအဖအပေါ်မှာ မတရားစွပ်စွဲတာပဲဗျာ”

ဝူးလောက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ချင်းကိုး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မတရားစွပ်စွဲတာ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးနဲ့တပ်အပ်

တွေ မြင်နေရတာတောင် ငြင်းချင်သေးသလား”

“ဒါတော့ ကျုပ် ဒုက္ခရောက်အောင် ခင်ဗျားတို့ ထောင်ချက်ဆင်ထားကြတာကိုး”

“ဟား...ဟား...ဟား သူခိုးက လူလို ဟစ်သေးတယ်၊ သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာမှုတွေကို ဘယ်ဘာမှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ချင်းကိုးက ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဝူးလောက် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ထား၏။

ချင်းကိုးက...

“ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပြီး ဆုံးမရမယ်၊ ခုခံနိုင် ခုခံပေတော့”

၁၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝူးလောက်လည်း အကြောက်အကန် ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

ဝူးလောက်မှာ ချင်းကိုးအား လုံးဝမယှဉ်နိုင်ဘဲ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ချင်းကိုး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏လူသုံးယောက်အား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်ပြီး သိုင်းပညာ ဖျက်ဆီးပစ်လို့မရဘဲ ကြပေတော့”

ဤတွင် ချင်းကိုး၏လူသုံးယောက် ၈၅ တိုးလာကြလေသည်။

မိန်းကလေးကလည်း လိုအပ်ပါက ဝိုင်းဝန်းကူညီဖို့ လိုက်လာလေသည်။

ချင်းကိုးတို့လူစုသည် ဝူးလောက်ကို ဝိုင်းဝန်းအကောက်ကြနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝူးလောက် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်ဟန်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုလူကို မြင်လျှင် ဝူးလောက် ဝမ်းသာ

အခန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၁၁၉

သွားလေသည်။ ထိုလူမှာ သူ၏ဖခင် သိုင်းရာဇာဥူးလီ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူးလီ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဝူးလောက် ကံကောင်းသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဝူးလောက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်ငဲ့ ပေးသော ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ယူကာ တဖူးဖူး ဖုတ်သောက်လိုက်လေသည်။ သူ၏နဖူးပေါ်၌ ချွေးများ စိုစွဲနေသည်။

တစ်ချိန်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြရင်း ထိတ်လန့်မှု ခံစားနေရပုံ ရှိသည်။

ဝူးလောက်သည် ရေနွေးကြမ်းသောက်ပြီး နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ယင်ကြိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အဖေသာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ကျုပ်ဘဝ မတွေးရဲစရာပဲ။ သူတို့က ကျုပ်ကို သိုင်းပညာဖျက်ဆီးပြီး တစ်သက်လုံး လူတောထဲ မတိုးရဲတဲ့ဘဝ ရောက်အောင် လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

ယင်ကြိုင် အံ့သြနေသည်။

“ချင်းကိုးဟာ သည်လောက် လူမဆန်အောင် ရက်စက်ခဲ့တာပဲလား”

“သူညီမဆိုတဲ့မေနန်းက ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ်၊ မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ကျုပ်ကို သိက္ခာကျအောင် နာမည်ပျက်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ”

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကြိုင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ မေနန်းသည်သူ၏ ချစ်သူ မဟုတ်ပါလား။

မေနန်း၏အကြောင်းကို သူကောင်းကောင်း နားလည်ထား သည်။

သို့သော် ပူးလောက်နှင့် အတိုက်အခံ ဖြစ်သည်အထိ ဖွင့်မ ပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ပူးလောက်က...

“မေနန်းဟာ လမ်းပေါ်မှာ ပျက်စီးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ပါ။ ချင်းကိုးက တွေ့ပြီး ကယ်တင်ထားခဲ့တာ သူ့ညီမလို့ ကြေညာပြီး အကာအကွယ်ပေးထားတာ၊ သူပဲ သိုင်းပညာ သင်ပေး ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ပုန်း အိမ်ထောင် ကျနေကြတာပဲ။ တကယ်ဆို ချင်းကိုးကမှ လူကြီးလူကောင်းဟန် ဆောင် မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပျ”

ယင်ကြိုင်၏ရင်ထဲ လေးလံနေသည်။ ချင်းကိုးနှင့် ပတ်သက် ၍ ကြားရသောသတင်းများမှာ စိတ်ပျက်စရာများ ဖြစ်နေသည်။

မေနန်းသည်လည်း တချိန်က လမ်းပေါ်၌ လေလွင့်ကာ ပျက်စီးနေခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရချေ ပြီ။

ပူးလောက်က...

“ချင်းကိုးဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းက ရန်ကျားကို ကာကွယ်ခဲ့တာကို ထောက်ရှင် သူဟာ လူကောင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ သခင်လေးတို့ မိုးမြေဂေဟာက ကျုပ်တို့သားအဖနှစ်ယောက် ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

အမုန်းမိုးခွသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၂၁

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မိုးမြေဂေဟာက တရားမျှတ တဲ့ဘက်က အစဉ်သဖြင့် ရပ်တည်သွားမှာပါ။ ကံ... ကျုပ်မှာ တခြား အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟင်... သခင်လေး သွားတော့မလို့ လား၊ အေးအေးဆေး ဆေးပေါ့ဗျာ”

“အရေးကြီးလို့ပါ။ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ”

ပူးလောက်သည် ယင်ကြိုင်အား အိမ်အပြင်ဘက်သို့ တိုင် အောင် လိုက်လံဖို့ဆောင်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ယင်ကြိုင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပါသည်။

ချင်းကိုးတို့လူစုက ပူးလီတို့သားအဖနှစ်ယောက်၏ မ ကောင်းကြောင်း ပြောခဲ့လေသည်။

ပူးလီတို့ကလည်း ချင်းကိုးတို့လူစု မကောင်းကြောင်းပြော ပြလေသည်။

မည်သူ၏စကား အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ယင်ကြိုင်ဝေခွဲ မရ နိုင်တော့ပါ။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ သံသယ ဖြစ်နေသည်ကား ချင်းကိုးသည် မိစ္ဆာဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းရာတွင် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သဖြင့် နာမည်ရခဲ့ ပြီး မိစ္ဆာဂိုဏ်းမှ ရန်ကျားအား အကာအကွယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေ သည်မှာ သဘာဝမကျဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

“သူ ဘာကြောင့် ရန်ကျားကို အကာအကွယ် ပေးခဲ့တာပါ

၁၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်
လိမ့်”

ယင်ကြိုင် တွေးတောစဉ်းစားရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ တစ်
နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ဝှံ”

စားမြောင်တစ်လက် ပစ်လွင့်လာသဖြင့် မာ့သွားကာ
လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ဖမ်းဆီးထားလိုက်ရလေသည်။

စားမြောင်ပစ်လွင့်လာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် လူတစ်
ယောက် ပြေးလွှားသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကြိုင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကြောင့်များ ငါ့ကို လုပ်ကြံချင်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်
သည်လောက်တောင် မုန်းတီးနေတာလဲ”

အဖြေမှန်သိရနိုင်ဖို့ တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံ
သူနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ထိုလူသည် လမ်းကြားကလေးများကို ဖြတ်ကာ ပြေးလွှား
ရင်း မြို့ပြင်သစ်ချိုင်းမြေသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သစ်ချိုင်းမြေထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။

“မင်း ပြေးလို့ လွတ်မလား”

ယင်ကြိုင်က သစ်ချိုင်းမြေထဲ ဝင်လိုက်လေသည်။

ယင်ကြိုင် သစ်ချိုင်းမြေထဲ ရောက်ချိန်၌ နေဝန်းနီမှာ အ
နောက်ဘက်၌ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

အလင်းရောင်အားပျော့ကာ အမှောင်ရိပ်များ ဟိုနားသည်
နား နေရာယူထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင်သည် မြေပုံမှတ်တိုင်များ အုတ်ဂူများကြားမှ

အနုန်းမို ဇွေသိုင်းမိုမြေ (၀) ❀ ၁၂၃

ဖြတ်သွားရင်း ဝဲဘက်တစ်နေရာ၌ မီးလင်းနေသော အိမ်ကလေး
တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ယင်ကြိုင်လည်း ထိုအိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်လှမ်းသွား
လိုက်လေသည်။

သစ်ချိုင်းစောင့်နေထိုင်သည့် အိမ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင် အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ အိမ်
ထဲမှ ညဉ့်ညသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားလေသည်။

“လူမမာတစ်ယောက်များ ရှိနေလို့လား”

ဟု တွေးတောပြီး အသံပြုလိုက်လေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

သူ၏အသံ ထွက်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ညဉ့်တွား
သံများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မီးရောင်များလည်း ပျောက်ကွယ်ကာ အိမ်ကလေးထဲ၌
မှောင်အတိကျသွားလေသည်။ ယင်ကြိုင် ပိုပြီး အံ့သြသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အေးစိမ့်သော ညလေများ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

“ဟင်”

ညဉ့်ငုတ်တစ်ကောင်က စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်ကာ ငြိမ်
သန့်သွား၏။ ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြယ်ကလေးများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပိုးစုန်းကြူး
ကလေးများက ပျံဝဲနေကြသည်။

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကြိုင်၏စိတ်ထဲ မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များ ခံစားလာရလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် အိမ်ထဲဝင်ကာ စုံစမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်သည်။

အတွင်းအားကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ စုစည်းကာ အန္တရာယ်ပေါ်ပေါက်လာပါက ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ရင်း အိမ်တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။

အိမ်တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် သတိထားကာ အတွင်းဘက်လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဝင်မိလိုက်သည်နှင့်...

“ခိုး”

ဝင်းလက်သော အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာကာ ဓားတစ်လက်က အပေါ်မှမိုးကာ ခုတ်ချလာလေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကြိုင် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။ လက်နှစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ခုတ်ချလာသော ဓားကိုညှပ်ကာ ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည်။

ဓားမှာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ညှပ်ထားခြင်း ခံရသဖြင့် ဆက်၍ ခုတ်ချနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ယင်ကြိုင်သည် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျပ်ခနဲ လှည့်လိုက်လျှင် ဓားထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

“သွားစမ်း”

ယင်ကြိုင်က လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၁၂၅

ထိုလူမှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်က အိမ်အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်၏။

ထိုလူသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်ပြေးသွားပြီး...

“ဖုတ်”

အုတ်ဂူများကြား၌ ဖုတ်ခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်လည်း ထိုလူအနီးသို့ ချက်ခြင်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

လရောင်ဖြာကျနေပါသည်။

လရောင်ဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေအတွင်း၌ အေးမြကာ လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

အုတ်ဂူများကြား၌ လူတစ်ယောက် လဲကျနေ၏။

ယင်ကြိုင်သည် ထိုလူအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဆက်၍ တိုက်ခိုက်စရာ မလိုတော့မှန်း နားလည်ထား၏။

ထိုလူမှာ ရင်ဝ၌ သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပြီး မြေပေါ်မှောက်လျက် လဲကျနေသည်။ ယင်ကြိုင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ထိုလူ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ယင်ကြိုင်က ထိုလူအနီး၌ ဒူးထောက်ချကာ ပက်လက်လှန် လိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏ရင်ဝ၌ ဒဏ်ရာကြီး ရှိနေပြီး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပါသည်။ ယင်ကြိုင်၏လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

ယခင်ကတည်းက ရထားသော ဒဏ်ရာဟောင်း ဖြစ်သည်။

၁၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထိုဒဏ်ရာရထားသည်မှာ ရက်အတန်ကြာပြီး ဖြစ်ပုံရ၏။

ထို့အပြင် ထိုလူသည် သာမန်သင်္ချိုင်းစောင့် မဟုတ်ဘဲ သိုင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ယင်ကြိုင်က မေးလိုက်၏။ ထိုလူ ဘာမှ မပြောပါ။

ယင်ကြိုင်သည် ထိုလူ၏အခြေအနေကို နားလည်သဘော ပေါက်သွားပြီး သွေးကြောအချို့ကို နှိပ်နယ်ပေးလိုက်၏။

မကြာပါချေ။

“အင့်”

ညဦးတွင်းသံနှင့်အတူ ထိုလူ မျက်လုံးပွင့်လာလေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဟဲ့ မေးလိုက်ရာ ထိုလူက...

“ကျုပ်က ပုယိုးစူး”

လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလာ၏။ ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားလေ သည်။

“မြစ်ဝါမြစ်က သိုင်းသမား ပုယိုးစူးလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် ဒဏ်ရာပြင်း ပြင်းထန်ထန် ရထားတာလဲ၊ ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ လဲ”

ပုယိုးစူးက...

“သိုင်းရာဇာဓူးလီပါ”

“ဟင်”

အနုန် ခို ခွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၂၇

“သူ ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာလဲ”

“သူက...”

ပုယိုးစူး ပြောပြရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင်...

“ဟူး... ဟူး... ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူအချို့

ပြေးလွှားလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားကြလေသည်။

ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး ယင်ကြိုင်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေသည်။ ယင်ကြိုင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို တိုက် ခိုက်တာလဲ”

ထိုလူများ စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြချေ။ လက်နက်ကိုယ် စီဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခိုက်လိုက် ကြလေသည်။

ယင်ကြိုင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်ရလေတော့သည်။ သင်္ချိုင်းမြေထဲ အေးမြသော လရောင် အောက်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် လဲကျသွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

“လူယုတ်မှာတွေ ရပ်လိုက်စမ်း”

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်လာကာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ယင်ကြိုင်ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုလူ၏တိုက်ကွက်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ ထပ်မံလဲကျသွားကြ၏။ အချို့ကား တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့ကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြရာ တိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်ကြိုင်သည် ကူညီခဲ့သူကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဝူးလောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ခင်ဗျား...”

“သခင်လေးကို ချင်းကိုးရဲ့လူတွေ အကောက်ကြိုလိမ့်မယ်လို့ သတင်းရခဲ့တာကြောင့် ကျုပ် လိုက်ရှာနေတာဗျ”

ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားသည်။

“သူတို့ဟာ ချင်းကိုးရဲ့လူတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်ကြိုင်က အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများအား စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။ ထူးခြားသည်ကား ထိုလူအားလုံး စကားမေးမရအောင် သေဆုံးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူးလောက်၏လက်ချက် ဖြစ်လေသည်။ ဝူးလောက်၏တိုက်

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၂၉

ခိုက်မှုမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အား ကူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်ရကား အပြစ်မပြောသာ တော့ချေ။

ပုယိုးစူးကို ကြည့်လိုက်ရာ ပုယိုးစူးလည်း သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“မိတ်ဆွေ သူ့ကို သိသလားဗျာ”

ပုယိုးစူးကို ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်လေသည်။

ဝူးလောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်ဗျာ၊ သူဟာ မြစ်ဝါမြစ်က သိုင်းသမားပုယိုးစူးပါ။ သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးနဲ့ ညီအစ်ကိုလို ခွင်မင်ရင်းနှီးတဲ့လူပေါ့”

“ဪ”

“ကျုပ်ကို ဝိုင်းပြီး အကောက်ကြိုခဲ့တဲ့လူတွေထဲမှာ သူလည်း ပါဝင်ခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သူ ဒဏ်ရာရထားတာ”

“ဒါ ဖေဖေ လက်ချက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဝူးလောက်၏စကားကြောင့် ယင်ကြိုင် စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

ဝူးလောက်က...

“ဖေဖေဟာ ချင်းကိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တော့ သိုင်းကွက်တစ်ရာ ကျော်တဲ့အခါ ချင်းကိုး မယှဉ်နိုင်တော့တာနဲ့ ပုယိုးစူးက ပုန်းကွယ်ရာက ထွက်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ ဖေဖေလည်း ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ကာ ကွယ်ရမှာ ဖြစ်လို့ အမှတ်တမဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်မိတာ ခုလို ဒဏ်ရာရသွားတာပါ”

ပုယိုးစူးသာ အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလျှင်

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒဏ်ရာရသွားမည် မဟုတ်သလို သေဆုံးသွားရလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ချင်းကိုးတို့ လူစုမှာ တရားလွန်နေပြီဟု ယင်ကြိုင် ယူဆလေတော့သည်။

ဝူးလောက်က...

“သခင်လေးကို ကျုပ် ကြားထားတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပြောပြချင်ပါသေးတယ်”

“ပြောပါဗျာ”

“ချင်းကိုးတို့ လူစုဟာ ခိုက်တင်မြို့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ အောင်းနေကြတယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့ရပါတယ်။ သခင်လေး သူ့ကို တွေ့ချင်နေမယ်လို့ ထင်မိပါတယ်”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ပြီး စာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ် ဒါမှ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို အဖြေဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်”

“သခင်လေး ခိုက်တင်မြို့ကို သွားရင် သတိထားပါ”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ယင်ကြိုင်သည် ခိုက်တင်မြို့သို့ ညတွင်းချင်းပင် ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အနုန်းဇိုးဌေးသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၃၁

မိုးမြေဝေဟာဇိဩဇာ

မိုးစင်စင်လင်းပြီ ဖြစ်သည်။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သည့် ယင်ကြိုင်မှာ နံနက်မိုးစင်စင်လင်းလျှင် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြို့ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်တစ်လုံးရှေ့၌ လူအများ စုရုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားလေသည်။

“သည်မြို့မှာလည်း ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သဘော ရှိနေပါလား”

လူအုပ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သတင်းစုံစမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

စပ်စပ်စုစု လုပ်တတ်သော်လည်း သဘောကောင်းပုံရှိသူ တစ်ယောက်က ယင်ကြိုင် သိလိုသမျှကို ပြောပြလေသည်။

“သည်အိမ်မှာ နေတဲ့လူဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူဟာ မနောညကအထိ အကောင်းပကတိ ရှိနေခဲ့ပြီး သည်မနက် မိုးလင်းတော့မှ သေဆုံးနေတာ အတော့်ကို အံ့သြစရာကောင်းပါတယ်”

ယင်ကြိုင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့မှ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ကဆိုးသွားပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုသိုင်းသမားအား မည်သူ လုပ်ကြံလိုက်ပါသနည်း

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“သူ ဘယ်လိုကြောင့် သေဆုံးသွားရတာလဲဗျာ”
ထိုလူက...

“သူဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တာပါ။ သူ ဘာကြောင့် အဆုံးစီရင်ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရှင်းလင်းတဲ့ စာတစ်စောင် ရေးခဲ့ပါတယ်”

“အဲသည်စာက ဘယ်မှာလဲ”

“မြို့စားကြီးရဲ့ လက်ရုံးသိုင်းသမား ဖူးကျိဆီမှာပါ”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်ကြိုင်သည် သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့မှ သိုင်းသမား၏စာကို ဖတ်ရှုလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ လူတစ်စု ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူစုမှာ မြို့စားကြီး၏အိမ်တော်မှ ဖြစ်သည်။

အဝတ်ဖြူ လွမ်းခြုံထားသော အလောင်းတစ်လောင်းကို သဖွယ်ဆောင်လာကြလေသည်။

ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသူများဘေးသို့ ရဲသွားကြ၏။

ယင်ကြိုင်ကို ပြောပြခဲ့သူက...

“နောက်ဆုံးက ထွက်လာတဲ့ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့လူဟာ မြို့စားကြီးရဲ့ လက်ရုံးသိုင်းသမားဖူးကျိပေါ့ဗျာ”
ယင်ကြိုင်လည်း ဖူးကျိနောက်သို့ ကဗျာကယာ ပြေးလိုက်သွားလိုက်လေသည်။

“ဆရာဖူးကျိ ခဏနေပါဦး”

သူ၏ဟန်တားမှုကြောင့် ဖူးကျိ ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လာလေသည်။ မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော ယင်ကြိုင်ကို မြင်လျှင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

အမုန်းမိုးရွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၃၃

“မိတ်ဆွေက”

“ယင်ကြိုင်ပါ မိုးမြေဂေဟာကပါ”

“ဟင်”

ဖူးကျိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ခြင်း လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်၏။

“မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးပါလား။ သည်မြို့ကို ရောက်လာတာ မသိလို့ မကြိုဆိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်ကြိုင် ပင့်သက်ရွှက်မိ၏။ ဖခင်ကြီး၏အရှိန်အဝါ ကြီးစားလှသည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးတစ်ယောက်ဆိုသည်နှင့် လူတိုင်းလူတိုင်း ရိုသေလေးစားသွားကြလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်က...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ သစ္စာသိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းကြားမိလို့ ဆရာကြီးဆီမှာ စုံစမ်းချင်လို့ပါ”

ဖူးကျိက...

“ဟုတ်ပါတယ်။ သစ္စာသိုင်းသမားတွေဟာ အရင်ကတော့ အများအထင်ကြီးစရာ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်၊ ခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမယ်လူတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ စိစ္စကိုဏ်းက အကြွင်းအကျန်တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းပြီး သိုင်းရာဇာဓူးလီကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေကြပါတယ်”

သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နှင့် သိုင်းရာဇာဓူးလီတို့၏ ပြဿနာကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ယင်ကြိုင် နားလည်လိုက်လေသည်။

အားလုံးက သိုင်းရာဇာဓူးလီဘက်မှ ရပ်တည်ကာ ချင်းကိုး

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တို့လူစုအား အပြစ်မြင်နေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ခိုင်လုံသော အကြောင်းတစ်ခု ရှိရမည် ဟု ယင်ကြိုင် နားလည်မိလေသည်။

ဖူးကျိက...

“အခု သေဆုံးသွားတဲ့ သစ္စာသိုင်းသမားဟာ သခင်လေးရဲ့ အဖေကို ကြောက်ရွံ့တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတာပါ”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ယင်ကြိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ဖူးကျိက...

“သိုင်းရာဇာဓိပတိဟာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်လာမှာကို မလိုလားပါဘူး။ ဒါကြောင့် မိုးမြေဂေဟာကို အကျိုးအကြောင်း တင်ပြပြီး အကူအညီ တောင်းခဲ့ပါတယ်။ မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင်ကလည်း ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိနေကြပါပြီ”

ယင်ကြိုင် ငိုငိုသွား၏။

သူ၏ဖခင်ကြီးသည် သိုင်းရာဇာဓိပတိ လီဘက်စွ ရပ်တည်ကာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကြားသိရသော သတင်းအချက်အလက်များက ချင်းကိုးတို့ လူစုမှာ ထင်ရာစိုင်းနေကြသူများဖြစ်ကြောင်း တစ်စထက်တစ်စ ပေါ်လွင်လာနေသည်။

ယင်ကြိုင်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပျက်လာလေတော့သည်။

ဖူးကျိက...

“မကြာခင်မှာ မိုးမြေဂေဟာရှင်ကြီး သည်ကို ရောက်လာ

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၃၅

ယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သစ္စာသိုင်းသမားဟာ ရင်မဆိုင်ဝံ့တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့ အပြစ်တွေကို နှိမ်ထားတဲ့ သေတမ်းစာတစ်စောင်ကိုလည်း ရေးထားခဲ့ပါတယ်”

“အဲသည် သေတမ်းစာကို ခဏလေး ဖတ်ကြည့်ခွင့်ရနိုင်မလားဗျာ”

“ဟာ ရပါတယ် ရပါတယ်”

ဖူးကျိက အကျိုးအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင် ထုတ်ကာ ယင်ကြိုင်ကို ပေးလေသည်။

ယင်ကြိုင်လည်း စာကို ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စာထဲ၌ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့၏ မကောင်းသော လုပ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ဖြစ်၍ သိုင်းလောက၌ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

ယင်ကြိုင်က...

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ဆိုတာ ဘာများဗျာ”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

ဖူးကျိက...

“သည်ကိစ္စကို သခင်လေး မသိသေးဘူးလား။ သိုင်းရာဇာဓိပတိရဲ့ ရှင်းပြထားလို့ လူအတော်များများ သိနေကြပါပြီ”

“ကျုပ် ကြားခဲ့တာတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကိစ္စမျိုးလဲဆိုတာ တိတိကျကျ မသိရသေးတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ဆင့် သိထားလို့ ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုယင် ပြောပြပါလားဗျာ”

“သိုင်းလောကကို နှောင့်ယှက်ခဲ့တဲ့ မိစ္ဆာဂိုဏ်းအကြောင်းကို

၁၃၆ နန်း တက္ကသိုလ်သီတအောင်

တော့ သခင်လေး သိမှာပေါ့”

“သည်ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် သိပါတယ်”

“မိစ္ဆာဂိုဏ်းရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းချေမှုန်းခဲ့ကြတယ်။ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့လည်း ပါဝင်ခဲ့တာပေါ့”

“သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းတဲ့နေရာမှာ နာမည်ရခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး။ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ လူတွေ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ချင်းကိုးဟာ ကိုယ်ကျိုးရှာခဲ့တယ်ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လို ကိုယ်ကျိုးရှာခဲ့တာလဲဗျာ”

“မိစ္ဆာဂိုဏ်းမှာ လူယက်တိုက်ခိုက်လို့ ရထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်း အများအပြား စုဆောင်းမိထားပါတယ်။ ဒါကို ဂိုဏ်းမှူးရန်ကျားက တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားပါတယ်”

ယင်ကြိုင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်များကို နားလည်သဘောပေါက်သကဲ့သို့ ရှိလာလေတော့သည်။

“ချင်းကိုးဟာ ရန်ကျားနဲ့ အပေးအယူ လုပ်ပြီး ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းတွေကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာကို သိုင်းရာဇာဓူးလီက နောက်ပိုင်းမှာ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ချင်းကိုးဟာ သိုင်းရာဇာဓူးလီကို ဘယ်တော့မှ အခဲမကျေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ”

“သည်လောက်ဆိုရင် ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ”

ယင်ကြိုင်က သေတမ်းစာကို ဖူးကျိအား ပြန်ပေးလိုက်လေ

အခန်းစိုးခွေသိုင်းစိုးခြေ (၁) နန်း ၁၃၇

သည်။ တဖန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ချင်းကိုးတို့လူစုကို ဆုံးမသင့်တာ အမှန်ပါပဲ”

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှ ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယင်ကြိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယင်ကြိုင်လည်း ဖူးကျိကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ ထိုလူနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားမိလေတော့သည်။

ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း

“ဟူး... ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ရယ်မောခဲ့သူသည် ရှေ့မှ ပြေးသွားကာ ယင်ကြိုင်နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွားကြခြင်းကြောင့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာအောင် ပြေးသွားပြီးမှ ရှေ့က လူသည် ရေကန်ကြီးတစ်ကန်အနီး၌ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ယင်ကြိုင်လည်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ရယ်မောခဲ့သူက ယင်ကြိုင်ကို ကျောပေးကာ ရပ်နေသည်။

ထိုလူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များက လေထဲ ပျံ့ဝံ့နေသည်။

နောက်ကျောဘက်မှ ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှား၏။

ယင်ကြိုင် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ဟိုးမိန်းကလေးအား သူသိထားပါသည်။ သူ တချိန်လုံး မေ့မရခဲ့သော ချစ်သူမေနှစ်ယောက် ဖြစ်နေ

သည် မဟုတ်ပါလား။

မေနှန်းနှင့် လမ်းခွဲခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်၏။

ယခု သူတို့ချင်း ပြန်ဆုံမိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ချစ်သူဘဝထက် ပိုသောဘဝဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

မေ့မရနိုင်အောင် သံယောဇဉ် တွယ်တာမိခဲ့ကြသည်။

သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ပင် အခြေအနေ အရပ်ရပ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေတော့သည်။

မေနှန်းသည် ယင်ကြိုင်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာလေသည်။ သူမ၏မျက်နှာ ခက်ထန်နေပါသည်။

“မေနှန်း”

ထင်ကြို လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဪ... ကျွန်မနာမည်ကို ရှင် မမေ့သေးဘဲကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ မဟုတ်ပါ

ဘူး”

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို မေ့ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“မင်းက”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အားလုံး မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ။

မကြာခင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရန်သူတွေ ဖြစ်လာကြတော့မှာပါ”

“ဘာ”

“ရှင်ဟာ လူယုတ်မာဝူးလီဘက်က ရပ်တည်လိုက်တာကြောင့် ကျွန်မတို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားကြပါပြီ၊ ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပါပြီရှင်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

၁၄၀ ဦး တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မေနန်း အကြိတ်လိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ ရှင်လောက သစ္စာမဲ့တဲ့လူစားမျိုး မတွေ့ဖူးဘူးရှင်”

“ဘာလဲ ကျုပ်က သိုင်းရာဇာဇာလိကို ဟန့်တားဖို့ တာဝန်ယူခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့တာကို မင်းဆိုလိုချင်တာလား”

“ရှင်ရဲ့အမေ နေမကောင်းလို့ ရှင် ချက်ခြင်း အိမ်ပြန်သွားရတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ကျုပ်က...”

“ရှင်ဟာ ခြင်္သေ့သိုင်းသမားရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အလောတကြီး ထွက်သွားတာကို ကျွန်မ မသိဘူးများ ထင်နေသလား”

ယင်ကြိုင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် လက်ထပ်ဖို့ ထွက်သွားတာ၊ ကျုပ်က မင်းကို တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးနေတယ်၊ လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ထင်နေသလား”

“ရှင်... ရှင်”

“မင်းလို လမ်းပေါ်က ခြေသလုံးအိမ်တိုင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချင်းကိုးလို လူစားမျိုးကပဲ တန်ဖိုးထားတော့မှာပေါ့၊ တခြားဘယ်သူက တန်ဖိုးထားမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ရှင်... ရှင် စော်ကားလှချည်လား”

မေနန်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ရုတ်တရက် ရှေ့တိုးလာပြီး ယင်ကြိုင်အား ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

ယင်ကြိုင်၏ပါးပြင်တစ်ဘက် နီရဲသွားသည်။

ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) ဦး ၁၄၁

မေနန်းက...

“ရှင်ဟာ ကျွန်မကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ထပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီးချင်းကိုး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ သွေးထွက်အောင် မှန်နေပြီ”

“အေး...ချင်းကိုးဟာ မင်းအတွက် သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးအတွက်တော့ လူဆိုးလူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို ကျုပ် သိထားပြီးပါပြီလေ”

“ရှင်...ရှင် စော်ကားလှချည်လား”

“ဘာလဲ ချင်းကိုးကို ထိလို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာလား”

“အစ်ကိုချင်းကိုးဟာ ရှင်လို ဉာဏ်နည်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ဂေဟာတစ်ခုက သခင်လေးတစ်ယောက်ဆိုပြီး မာန်မာနထောင်လွှားနေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကို သဘောကျနေတာ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားဘဲ ကျုပ်ကို လှည့်စားခဲ့ရတာလဲ”

“ရှင်...ရှင်”

“ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက မင်းနဲ့ချင်းကိုး ပတ်သက်နေခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ရဲ့ အကျိုးအတွက် အသုံးချနိုင်အောင် ကျုပ်ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင်တို့ မိုးမြေဂေဟာရဲ့ အရှိန်အဝါကို အသုံးချနိုင်အောင် ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုချင်းကိုးတို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်လို့ ရှင် ဆိုလိုချင်တာလား”

“သည်အတိုင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ရှင် မစော်ကားနဲ့၊ ရှင်တို့ မိုးမြေဂေဟာကို သူများတွေ အထင်ကြီးနေကြပေမယ့် ကျွန်မတို့ကတော့ လုံးဝဂရုမစိုက်သေးဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါရှင်”

“ကျုပ်ကို လှည့်စားလို့ မရနိုင်တော့မှ မင်း သည်စကားမျိုး ပြောတာ မဟုတ်လား”

“မိုးမြေဂေဟာဆိုတာ ဘာများ အထင်ကြီးစရာ ရှိလို့လဲ သခင်လေးဆိုတဲ့လူကကော ဘယ်လောက်များ ဉာဏ်ရှိလို့လဲ ယောက်ျားမပီသတဲ့လူ ကတိမတည်တဲ့လူပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း စော်ကားလှချည်လား”

“ရှင်ကို စော်ကားရုံတင်မကဘူး၊ ဆုံးမချင်သေးတယ်၊ ရှင် အဖေနဲ့ မိုးမြေဂေဟာကိုလည်း ဆုံးမဖျက်ဆီးပစ်ချင်သေးတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါရှင်”

“မင်း...မင်း”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အထင်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင်ဟာ သစ္စာမရှိ ကတိမတည်၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့လူဆိုတာ အမှန်တရားကို နားလည်သူတိုင်း သိနေကြပါပြီရှင်”

“မင်း ဆက်ပြီး စော်ကားနေဦးမယ်ဆိုရင်၊ မင်းနဲ့ ချင်းကိုး တို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ကျုပ် ဆုံးမရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မတို့ကကော ရှင်ကို ကြောက်နေမယ်များ ထင်နေသလား၊ သူများစကားယုံပြီး သဘောထားသေးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချင်းကိုးက မဆုံးမနိုင်ဘူးများ ထင်နေသလား”

“တော့... မင်း”

ယင်ကြိုင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မေနန်းက...

အခုနီးနီးစွဲသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၄၃

“ရှင်ကို ကျွန်မ အတော့်ကို အထင်သေးသွားပြီဆိုတာ မှတ်ထားပါ၊ နောက်တစ်ခါ ဝူးလီဘက်က ရပ်တည်ပြီး သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ ဒုက္ခရောက်အောင် ပါဝင်ကူညီမယ်ဆိုယင် ရှင်ကို ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့ဟာ ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပါပြီ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။ ယင်ကြိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုမိပါ။

ဟန်တားခြင်းလည်း မပြုမိပါ။ အံတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အချိန်များ တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ရေကန်ကြီးနံဘေး၌ ကျောက်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ...

မေနန်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။ မေနန်းကို သူ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။

ယခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ကြသူ များဘဝမှ အမှန်းကြီး မှန်းသူများ ဖြစ်သွားကြချေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝမှာ မည်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လည် ဆက်စပ်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့၏ရပ်တည်ချက်များမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကြိုင် ငေးငိုင်နေစဉ် နောက်ကျောဘက်မှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာလေသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အသက်

၁၄၄ ❀ ဘက္ခသိုလ်သီတအောင်

လေးဆယ်ခန့် ရှိသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး မာနကြီးမည့် ရုပ်သွင်ရှိလေသည်။ နားထင်နှစ်ဘက် ချိုင့်ဝင်နေသဖြင့် အတွင်းအားကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှား၏။

ထိုလူ၏မျက်လုံးများကလည်း အစိမ်းရောင် သန်းနေသည်ဟုပင် ထင်ရအောင် ထူးဆန်းနေသည်။ ယင်ကြိုင် မေးလိုက်လေ၏။

“ဦးက...”

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းကကော မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကြိုင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းတော်တော် အသုံးမကျတာပဲ”

ထိုလူ ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းဟာ သခင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ထက် လမ်းဘေးက လူတစ်ယောက် ဖြစ်သင့်တာပဲကွ”

“ဗျာ”

“မင်းလောက် အသုံးမကျတဲ့လူ လောကပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး”

“ခင်...ခင်ဗျား”

“မင်းဟာ ဘဝင်မြင့်ပြီး ကတိမတည်ဘူး၊ သူများ ပြောတာယုံတဲ့လူ၊ အသုံးမကျတဲ့လူ ဖြစ်နေပြီ”

ယင်ကြိုင်မှာ ပစ်ပစ်ခါခါ အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

အစုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၄၅

“ခင်ဗျား စော်ကားလှချည်လား သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတာ”

ကြိုးဝါးယင်း ထိုလူအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

ထိုလူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် မြင်ကွင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းက ငါ့ကို ရှာနေတာလား”

နောက်ကျောဘက်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသောကြောင့် ယင်ကြိုင် ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူ၏နောက်ကျောဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသော လူထူးဆန်းကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့... ငါ့ကို ရှာနေတာလားကွ”

“ခင်ဗျား”

ယင်ကြိုင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထိုလူထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုလူ အသာအယာ ရှောင်တိမ်းသွား၏။

ယခုတစ်ကြိမ် ထိုလူသည် အပေါ်ခုန်တက်သွားကာ သစ်တစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယင်ကြိုင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်”

ညာသံပေးကာ မြေပေါ်ခြေဆောင်ပြီး အပေါ်ခုန်တက်လိုက်လေသည်။ လက်ဝါးနှစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ သစ်ကိုင်းပေါ်၌

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထိုင်နေသည့်ထိုလူကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက သစ်ကိုင်းပေါ်မှတဆင့် မြေပေါ်ခုန်ဆင်းသွား၏။

ယင်ကြိုင် မည်သို့ပင် ကြိုးစားတိုက်ခိုက်ပါသော်လည်း ထိုလူ၏အကျီစကိုပင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ယင်ကြိုင် ထိတ်လန့်လာသည်။ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူဟုလည်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းဟာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်လဲ မရှိဘူး၊ စိတ်ကလည်း တိုသေးတယ်၊ တော်ပြီ မင်းနဲ့ ဆက်ပြီး စကားပြောနေလို့ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ရပ်လိုက်”

ယင်ကြိုင် ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ထိုလူက ခြေလှမ်းရပ်ကာ ယင်ကြိုင်ကို လှည့်ကြည့်လေ၏။

“မင်းက သူများပြောတဲ့စကား ယုံတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ငါပြောနေတဲ့ စကားတွေကိုလည်း ယုံကြည်လက်ခံတယ်ဆိုရင် မင်းဟာ တကယ်ပဲ အသုံးမကျတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“ငါ ပြောသလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါ့စကားကို ဘာများဂရုစိုက်စရာလိုမလဲ၊ ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ နာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူးလေ”

ယင်ကြိုင်သည် ထိုလူကို ကြည့်ရင်း အလွန်ထူးခြားသူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနေရပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သကဲ့သို့ သိုင်းလောက၌ လူထူးဆန်းဟု သတ်မှတ်ခံထားရသူတစ်ယောက်ကို

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၄၇

သတိရလာလေသည်။

ထိုလူကား ‘လူ့ခွစာ’ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ထိုလူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ပြီး

သွတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက လူ့ခွစာလား”

ထိုလူ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“တော်တော် အသုံးမကျပါလား၊ အကောင်ကြီးပြန်တာ

တောင် အရိပ်လေးလောက်ပဲ ဖြင့်နေသေးပါလား”

ယင်ကြိုင် ပင့်သက်နှိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ လူ့ခွစာဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေတော့သည်။

ထိုလူ(ဝါ)လူ့ခွစာက—

“မင်းကို မေနှန်းနဲ့ ချင်းကိုးတို့ သူတို့အကြောင်းတွေ ပြော

ကုန်းက မင်း ယုံကြည်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“သိုင်းရာဇာဇူးလီနဲ့ သူရဲသားဇူးလောက်တို့က သူတို့အကြောင်းတွေ ပြောကြတော့လည်း မင်း ယုံကြည်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူဘာပြောပြော လူတကာ ပြောတိုင်း ယုံကြည်နေတယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်သွားမလဲ စဉ်းစားကြည့်လား”

“ကျွန်က...”

“မင်းလောက် အသုံးမကျတဲ့လူ လောကပေါ်မှာ ခိုနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ကျုပ်ကို သည်လိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူးဗျာ”

“မပြောသင့်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူစကား မှန်ဘယ်၊ ဘယ်သူ

၁၄၈ ❀ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

စကား မှားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်ပေါ့”

“သိုင်းရာဇာဝှေးလိတို့သားအဖ မှားယွင်းနေပြီး ချင်းကိုးတို့ လူစု မှန်တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောချင်တာလားဗျ”

“ငါ ပြောတဲ့ စကားကို မင်း ယုံမလား”

“ဗျာ”

“မင်းက သူ့များ ပြောသမျှ ယုံကြည်နေတော့မှာပဲလားကွ”

“ကျုပ်”

“ဘယ်သူစကားမှ မယုံကြည်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါဝေ မယုံ မင်း ယုံကြည်ရမယ့် စကားတစ်ခွန်းတော့ ငါ ပြောခဲ့မယ်၊ ချင်း ကိုးနဲ့မေနန်းတို့ဟာ တောင်ဘက်ရွာထိပ်က အဆောက်အဦးကြီးမှာ ရှိနေကြတယ်၊ မင်း သွားတွေ့လိုက်ပါ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ခင်ဗျား”

ယင်ကြိုင် ဟန့်တားဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မမီတော့ ပါချေ။ လူ့ခွစာသည် ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ရိပ်ခနဲ ရွေ့ လျားသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ လူ့ခွစာ၏သိုင်းပညာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိပြီး သိုင်းလောက၌ ကောင်းစွာ ရပ်တည်နိုင်လေ သည်။ သူ၏သိုင်းပညာကို မိုးမြေဂေဟာက မူမည်မဟုတ်ပါ။

လူ့ခွစာ၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာမူ ပြိုင်စံရှားပေသည်။

မိုးမြေဂေဟာ မဆိုထားနှင့် သိုင်းလောက၌ မည်သူမျှ လိုက်မီမည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် မိမိ လိုက်သွား၍လည်း မီနိုင်မည် မဟုတ်သည် ကို သိထားခြင်းကြောင့် ယင်ကြိုင်က လက်ရှိကြည့်နေလိုက်ခြင်း

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၄၉

ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် တောင်ပိုင်းရွာသို့သွားပြီး မေနန်း ချင်းကိုး တို့နှင့် တွေ့ဖို့က ပို၍ အရေးကြီးကြောင်း နားလည်ထားလေတော့ သည်။

ယင်ကြိုင်လည်း ရေကန်ကြီးကို ကျောခိုင်းကာ တောင်ပိုင်း ရွာသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ချစ်ခြင်းရဲ့အမုန်း

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင် တောင်ပိုင်းရွာသို့ ရောက်လာသောအခါ အမှောင်လွှမ်းသွားပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

ကျေးရွာကလေးများ၏ထုံးစံအတိုင်း ညအချိန်ရောက်သည့်နှင့် စောစောအိပ်ရာ ဝင်ကြလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် လူခွစာ ပြောသည့်အတိုင်း ရွာထိပ်မှ အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအဆောက်အဦးကြီး၌မူ မီးရောင်များ ရှိနေပါသည်။

ယင်ကြိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အဆောက်အဦးကြီးအနီးသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်ကပ်သွား လိုက်လေသည်။

အဆောက်အဦးမှာ ကြီးမားသော်လည်း ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ပြီး ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခြင်း ကင်းမဲ့သဖြင့် ယခုအခါ ပျက်စီးယိုယွင်းစ ပြုနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနီးသို့ ချဉ်ကပ်ကာ အတွင်းဘက် ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အဆောက်အဦးအတွင်း၌ လူသူကင်းမဲ့နေပါသည်။

ဟောင်းနွမ်းနေသော စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ရှိနေ၍ အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်ကြိုင် အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် အမုန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ချင်းကိုး ဖြစ်နေ၏။

ချင်းကိုး၏လက်ထဲ၌ ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်လုံး ကိုင်လာသည်။ ချင်းကိုးသည် စားပွဲဆီသို့ လှမ်းလာပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

တဖန် ယွန်းသေတ္တာလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ အမုန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပသော အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သေတ္တာလေးထဲ၌ စိန်ရွှေရတနာများဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ချင်းကိုးမှာ ရွှေငွေရတနာတွေ အတော် စုဆောင်းထားမိနေပြီကိုး”

ယင်ကြိုင်သည် မိစ္ဆာဂိုဏ်းမှ ရန်ကျားနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရတနာပစ္စည်းများ ရယူထားခဲ့ပြီဟု ယုံကြည်သွားတော့သည်။

“ချင်းကိုးဟာ အပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးပါလားတော်တော် ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

ယင်ကြိုင်မှာ ချင်းကိုးအား မုန်းတီးသွားလေတော့သည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ယင်း ချင်းကိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လိုက်လေသည်။

“ချင်းကိုးလို ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူကို လွတ်ပေးထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆုံးမရလိမ့်မယ်”

ပြတင်းပေါက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ဟူး... ဟူး...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဝေးမှ ပြေးလွှားလာနေသော လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။ ယင်ကြိုင် ရုတ်တရက် မလှုပ်ရှားဖြစ်တော့ပါ။

အမှောင်ရိပ်ထဲ တိုးဝင်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လိုက် လေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးလွှားလာပြီး အဆောက်အဦးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူ ရောက်လာသည်နှင့်...

“ညီမ၊ မင်း ရောက်လာပြီလား”

ချင်းကိုး၏မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယင်ကြိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ချင်းကိုး၏စကားကြောင့် ရောက်လာသူမှာ မေနန်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ မေနန်းသည် ဘယ်အချိန် အခါမျိုးမဆို သူ၏ရင်ကို လှုပ်ရှားစေပါတော့သည်။

“အစ်ကို”

မေနန်း၏ချိုလွင်သော စကားသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမသည် ချင်းကိုးနှင့် အလွန်တွေ့ဆုံနေလိုပုံ ရသည်။

အဆောက်အဦးအတွင်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်ရောက် သွားလေသည်။ ယင်ကြိုင် မနေနိုင်တော့ပါ။

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၅၃

ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ချောင်းကြည့်မိလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ မေနန်းသည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ချင်း ကိုးက ထိုင်ရာမှထကာ ဆီးကြိုလိုက်၏။

မေနန်းသည် ချင်းကိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး နားနား သို့ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ယင်ကြိုင်မှာ ချင်းကိုးနှင့် မေနန်းတို့ ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိနေ သည်ကို မြင်ရလျှင် ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ် လာတော့သည်။

“မေနန်းရယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသည်။ ချင်းကိုးကိုလည်း သတ်ပစ် ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးလာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချင်းကိုးက လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

“ဟုတ်”

မီးအိမ်မှ မီးငြိမ်သွားပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျ သွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်မှာ အရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ်လိုက်ချင် စိတ်ကိုထိန်းကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ထိုအချိန်မှစ၍ ယင်ကြိုင်နှင့် မေနန်းတို့၏ဘဝမှာ မိုး နှင့်မြေပမာ ဝေးကွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

၁၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သားဗုဒ္ဓ

ယင်ကြိုင်သည် အမှောင်ထဲ၌ အရောသောပါး ပြေးလွှားလာ ခဲ့လေသည်။

ဘယ်ရပ်ဘယ်ဝယ်ရောက်မှန်း မသိတော့ပါ။ မည်သည့်ရည် ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ တစ်ညလုံး ပြေးလွှားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ချွေးပြိုက်ပြိုက် စီးကျနေ၏။ မျက်လုံးများလည်း နီရဲနေ၏။ ယင်ကြိုင်သည် မြို့ထဲသို့ ဂမ္ဘာရူးတိုးဝင်ရောက်လာပြီး တွေ့ မြင်ရသူတိုင်းကို ရန်လိုသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့လေသည်။ ယင်ကြိုင်သည် စားသောက်ဆိုင်လေးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

“အရက်တစ်အိုး မြန်မြန်ယူခဲ”

ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က အရက်တစ်အိုး ယူလာပေး၏။

ယင်ကြိုင်သည် ခွက်ထဲသို့ ဝင်၍ မနေတော့ဘဲ အိုးလိုက် မော့သောက်ပစ်လိုက်လေသည်။ အရက်အိုးမှာ တစ်ခဏအတွင်းပင်

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၅၅

တက်တက်စင်ပြောင် သွားတော့သည်။

“နောက်တစ်အိုး”

ယင်ကြိုင်က နောက်တစ်အိုး အော်တောင်းပြီး လက်ထဲမှ အရက်အိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ခွဲချလိုက်သည်။

“ခွမ်း”

ဆိုင်လုလင်များ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် နောက်တစ်အိုးကိုလည်း မော့သောက် လိုက်လေသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အရက်နှစ်အိုး သောက် လိုက်သည်ဖြစ်ရာ မဟန်နိုင်အောင် မူးယစ်သွားတော့သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

ယင်ကြိုင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင် ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များက ယင်ကြိုင်ကို တားဆီးလိုက်ကြသည်။

“အစ်ကိုလေး အရက်ဖိုးပေးသွားပါဦး”

“ဘာကွ”

“အရက်ဖိုးပေးပါဦး အစ်ကိုလေး”

“အရက်ဖိုး ဟုတ်လား... ကျောင်းပြီရမယ်”

ယင်ကြိုင်သည် ဆိုင်လုလင်များအား ထိုးကြိတ်ကန် ကျောက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

တစ်ဆိုင်လုံး ပြောင်းဆန်သွားတော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် ဆိုင်လုလင်များကို ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက် ရုံမျှမကဘဲ ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေသော စားပွဲထိုင်ခုံများကိုပါ ရိုက်ချိုးဖျက်

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဆီးပစ်လိုက်သည်။

စိတ်တိုင်းကျ သောင်းကျန်းပြီးတော့မှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများအား သူ့ကို လမ်းပိတ်သည်ဟူ၍ ရန်စကား ထိုးကြိတ်ခဲ့လေသည်။

ယင်ကြိုင်ကြောင့် တစ်မြို့လုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်မှာ အရက်မူးကာ လူစိတ်ပျောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သခင်လေးကို ကျုပ် လမ်းဖယ်မပေးဘူးဆိုယင်ကောဗျ”

“မင်း သေသွားမှာပေါ့”

“သခင်လေးက ကျုပ်ရဲ့ အင်္ကျီစကိုတောင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်လို့လား”

အခန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၁၅၇

“ဘာဗျ”

“သခင်လေး အရက်မူးနေပြီ”

“တောက်... သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

ယင်ကြိုင် ဒေါသတကြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုလူ ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ယင်ကြိုင်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ထိုလူ၏ အင်္ကျီစကိုပင် မထိခဲ့ချေ။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုလူ လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ပြောသားပဲ၊ သခင်လေး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးလို့”

ယင်ကြိုင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိရမယ်၊ ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

လက်သီးနှစ်လုံးဖြင့် တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုလူ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“သခင်လေး ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုမိအောင် လိုက်ခဲ့ပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

“မပြေးနဲ့”

ယင်ကြိုင်လည်း ခံပြင်းစွာဖြင့် ထိုလူနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယင်ကြိုင်သည် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်ကာ အနက်
ရောင်ဝတ်ထားသူနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရာ မည်သည့်နေရာသို့
ရောက်ရှိမှန်းပင် မသိနိုင်တော့ပါ။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူလည်း သူ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။ ယင်ကြိုင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ လှပသော အိမ်ကလေး တစ်လုံး
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကြိုင်လည်း ထိုအိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်လှမ်းသွား
လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူမှာ ထိုအိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်သွား
သည် ထင်မိလေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားလျှင်...

“ကျွ”

အိမ်တံခါး ပွင့်သွားလေသည်။ ချောမောလှပသော မိန်းက
လေးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် ယင်ကြိုင်ကို လှပစွာ ပြုံးပြရင်း...

“ဪ ဧည့်သည် ရောက်လာတာကိုး၊ အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးရှင်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လာလေသည်။ ယင်ကြိုင်လည်း အိမ်ထဲလှမ်း
ဝင်လိုက်သည်။

အမုန်းမိုးဇွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၅၉

“ဟိုလူ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ယောက်ျားလား သူ မရှိဘူးရှင်”

“စောစောကပဲ သည်အိမ်ထဲကို သူ ဝင်သွားတာ မဟုတ်
လား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူက ကျွန်မကို ဥပေက္ခာပြုထားတာ
အတော်ကြာပါပြီ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန် အဖော်မဲ့နေခဲ့
တာ ကြာပါပြီရှင်”

မိန်းမချောလေးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော လေသံဖြင့် ပြော
လာလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ဒေါသဝင်နေရာမှ မိန်းကလေးအား မျက်
မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲ၌ မွေးကြိုင်သော ရနံ့တစ်မျိုး လွင့်ပျံ့နေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ထိုမွေးရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ
သွေးများ ဆူပွက်လာလေသည်။

မိန်းမချောလေးက...

“ရှင် ရောက်လာတာ ကျွန်မ စမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မအ
တွက် အဖော်ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းက...”

ယင်ကြိုင်သည် မိန်းကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်မိ
လေသည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးနေသည်။ အိမ်ထဲ၌ ထွက်ပေါ်နေသော
မွေးရနံ့က ပို၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။

အရက်မူးနေသော ယင်ကြိုင်မှာ ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ရုတ်တရက် ရှေ့တိုးပြီး မိန်းကလေးအား ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက တခစ်ခစ် ရယ်မောနေလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက်သည် တံခါးကို ကန်ကျော်က်ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်လာလေသည်။ ယင်ကြိုင် လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

သူ၏နံဘေး၌ မိန်းမချောလေး ရှိနေသည်။ မိန်းမချောလေးက တရုတ်ရုံ ငိုကျွေးနေ၏။ ယင်ကြိုင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

အရက်မူးပြေသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထဲရောက်လာသူမှာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။

ယင်ကြိုင်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“လူယုတ်မာ ငါ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ငါ့မိန်းမကို ဇော်ကားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းယင်း ယင်ကြိုင်အား လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ခွပ်”

ယင်ကြိုင်၏နှုတ်ခမ်းများ ပေါက်ပြဲကာ သွေးများ စီးကျလာလေတော့သည်။ ယင်ကြိုင် အလွန်ရှက်သွားလေသည်။

သို့သော် ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးဘဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးမြေ (၁) ❀ ၁၆၁

“မိတ်ဆွေ ကျုပ် မှားသွားပြီ၊ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

“သတ်မယ်... သတ်မယ် စိတ်ချ”

နံရံ၌ ချိတ်ထားသော ဓားတစ်လက်ကို ပြေးဆွဲလိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးက ရှိက်ကြီးတငင် ငိုကျွေးနေ၏။

သူမ၏ငိုကျွေးသံ ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ထိုလူသည် ဓားကို ဆွဲယူပြီးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“မင်းလို လူယုတ်မာကို ငါ မသတ်ဘူး၊ မင်း ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ရအောင် မြို့စားကြီးဆီ သွားပြီးတိုင်မယ်”

ပြောပြီး အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ယင်ကြိုင်မှာ ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်သလို ခံစားနေရပါတော့သည်။

သူ၏အပြစ်မှာ လူသိထင်ရှား ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

သိုင်းလောက၌ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

မိုးမြေဂေဟာ နာမည်ပျက်ရမည်။ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းသွားရပေတော့မည်။

“မလုပ်နဲ့”

ယင်ကြိုင် တောင်ပန်းရင်း ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အား”

အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြားလိုက်ရလေသည်။

၁၆၂ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကြိုင် ပြေးထွက်သွားရာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် မြေပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူမှာ မိန်းကလေး၏ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားအောင် ရင်ဘတ်ရှေ့၌ ပြင်းထန်သော ဓားဒဏ်ရာကြီး ရှိနေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား တိုက်ခိုက်သတ်သင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ”

ယင်ကြိုင် လွတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

ထိုလူအား မည်သူက သတ်ပစ်လိုက်ပါသနည်း။

ယင်ကြိုင် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက်သည် ဓားတစ်လက်ကိုင်ကာ လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်ကြိုင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ထိုလူမှာ သိုင်းရာဇာဝှားလီ၏သား ဝူးလောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ဝူးလောက်က...

“သခင်လေး ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ သည်ကိစ္စကို ကျုပ် ရှင်းပေးမယ်”

ပြောရင်း အိမ်ကလေးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကို”

မိန်းမချောလေးက အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာလေသည်။

သူမ၏ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးနေပြီး ဝူးလောက်က သွေး...

အမုန်းခိုးခွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) ၁၆၃

နသော ဓားတစ်လက်ကိုင်ကာ လှမ်းလာနေသည်ကို မြင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ရှင်... ရှင်”

ဝူးလောက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့တစ်တွေ သခင်လေးကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခပေးလို့ရဘူး”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ပြောစမ်း၊ သခင်လေး ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“ကျွန်မ”

“မင်း လိမ်ပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့ သေသွားချင်သလား”

ဝူးလောက်က ဓားဝေယမ်းကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

မိန်းကလေး ကြောက်လန့်သွားသည်။

“ဟို...ဟို ကျွန်မ”

“တောက်... မင်း မှန်မန် မပြောဘူးလား၊ သေသွားချင်သလား”

ဝူးလောက် ဒေါသက ဓားဖြင့် ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“အမလေး ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့ ချမ်းသာပေးပါရှင်”

“အေး...မသေချင်ရင် မှန်မှန်ပြော”

“ပြော... ပြောပါမယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို သစ္စာသိုင်းသမားမှိုင်းစေခိုင်းခဲ့တာပါ”

“ဘာ”

“သခင်လေး အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်အ

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လယ်မှာ မျက်နှာမဖော်ဝံ့အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့နဲ့
ယောက်ကို သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုး ခိုင်းလိုက်တာပါ။

ဝူးလောက်က ယင်ကြိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သခင်လေး ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ချင်းကိုးက အတော်
ယုတ်မာနေပြီ”

ယင်ကြိုင် ခယုန်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“သူ ဘာကြောင့် သည်လို လုပ်ရတာလဲ”

တွေးတောယင်း ချင်းကိုးကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်လာလေတော့
သည်။ ဝူးလောက်က မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ချင်းကိုး ခိုင်းတိုင်းလုပ်ရသလား”

ဟု ငေါက်လိုက်ရာ မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်လို့ လုပ်ပေးခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မ
သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါတယ်။

“အေး... သခင်လေးကို စော်ကားရင်လည်း သေရမယ်
မှတ်ထား”

ဝူးလောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မိန်း
လေးအား ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

“အား”

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရကာ မြေပေါ်ပုံလျက်သာ
လဲကျသွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်က ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိန်းကလေးကော သူ
၏ခင်ပွန်းသည်ဆိုသူပါ ဝူးလောက်၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွား
ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင် ဝမ်းနည်းနေသည်။ သူ့ကြောင့် လူနှစ်ယောက်

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၆၅

သဆုံးသွားခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူက လက်ဝိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်
လေးယင်ကြိုင်သည် မည်သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်သွားပါသနည်း။

ယင်ကြိုင် တွေးတောရင်း ချင်းကိုးအား ခွင့်မလွှတ်နိုင်
အောင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင် ငိုနေသည်။

ဝူးလောက်သည် ယင်ကြိုင်အား သူ၏အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်
ပေးကာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့လေသည်။

ယင်ကြိုင်ကိုယ်တိုင်နှင့် မိုးမြေဂေဟာ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်း
မည်ကိစ္စအဝဝကို ဖုံးဖုံးဖိမိ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေသည်။

ယင်ကြိုင်မှာ ဝူးလောက်အပေါ်တွင် ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး
အင်ဖြစ်ရလေသည်။

ဝူးလောက်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိပြီး သုံးရက်အကြာတွင်သိုင်း
ဇာဝူးလီ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ဝူးလောက်သည် ဖခင်ကြီးရောက်ရှိလာသဖြင့် ဝမ်းသာ
မိရွှင်သွားလေသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အကောင်းစားအရက်များဖြင့်
နှိုင်းဧည့်ခံလေသည်။

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဝူးလိက ယင်ကြိုင်နှင့်အတူ နံနက်စာစားသောက်လိုက်လေသည်။

“သခင်လေးရဲ့ သတင်းကိုကြားလို့ ကျုပ်လိုက်လာခဲ့တာပါ မကြာခင် သခင်လေးရဲ့ ဖခင်ကြီးလည်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဖခင်ကြီး၏သတင်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ယင်ကြိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဖေဖေရောက်လာမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး၊ သခင်လေးကို စိတ်မချလို့ မြေဂေဟာကို ပြန်ခေါ်သွားမလို့ပါ”

“ကျွန်တော်...”

“သခင်လေး စိတ်မဆိုးစေချင်ပါဘူး၊ သခင်လေးရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဂေဟာရှင်ကြီးသိအောင် ကျုပ်ပြောပြလိုက်ပါတယ်”

“ဟာ”

ယင်ကြိုင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ၏ ချစ်သူများကား ရှက်ဖွယ်လိမ့်ဖြစ်နေသည်။

ဖခင်ကြီး မည်သို့ပြောမည်နည်း။ ယင်ကြိုင်မှာ ဖခင်ကြီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့အောင်ဖြစ် သွားလေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာဝူးလိက....

“သခင်လေးဟာ ချင်းကိုးတို့လူစုနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့တာကြောင့် လမ်းမှားရောက်ခဲ့မိပေမယ့် အချိန်မီ ပြုပြင်နိုင်ခဲ့တာ အရာကြီးတော်ပါသေးတယ်၊ ခုဆိုရင် ချင်းကိုးတို့လူစုအကြောင်းကို သခင်လေးကိုယ်တိုင် နားလည်သဘောပေါက်နေလောက်ပါပြီ”

ယင်ကြိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အများကြီးမှားခဲ့ပါတယ်”

အမုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၁၆၇

ချင်းကိုးကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ကျေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သိုင်းရာဇာဝူးလိက ဖျောင့်ဖျလိုက်လေသည်။

“ချင်းကိုးဟာ အမျိုးမျိုးအတွက်ဆင်ပြီး ကျုပ်တို့သားအဖကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်တို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းရှာပြီး ဖြေရှင်းခဲ့ပါတယ်၊ ချင်းကိုးကို သူ့ရဲ့ကောင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်မှတ်နေသူတွေ ရှိနေကြတာကြောင့် အတော်ကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြေရှင်းနေရတာပါ၊ မိုးမြေဂေဟာက ကျုပ်တို့ဘက်က ပါဝင်ရပ်တည်ခဲ့တာကြောင့် ချင်းကိုးရဲ့ မှမမှန်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာပါ၊ သခင်လေးလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်စေချင်ပါဘူး၊ မကောင်းတဲ့လူဟာ မကောင်းတဲ့လမ်းကို သွားပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

ယင်ကြိုင် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ခုလိုဆိုးမတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါမယ်”

“သခင်လေးအဖေ ရောက်လာရင် မိဘစကား နားထောင်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လိုက်သွားစေချင်ပါတယ်၊ ဂေဟာရှင်ကြီးလည်း အတော်စိတ်ပူနေပါပြီ”

ယင်ကြိုင် ကတိပေးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပါမယ်”

ဝူးလီ သဘောကျသွားလေသည်။

တစ်ရက်။

နှစ်ရက်။

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သုံးရက်။

သုံးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ဝူးလောက်၏အိမ်၌ ရောက်ရှိနေသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝူးလောက်သည် ယင်ကြိုင်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံပြုစုလေသည်။

ယင်ကြိုင်လည်း တဖြည်းဖြည်း စိတ်သက်သာရာရလာ လေတော့သည်။

သို့ဖြင့် လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဝူးလောက်၏အိမ် ဗုတ္တကံကာ မြို့အရှေ့ပိုင်း ဘုံကျောင်းသို့ လာခဲ့လေသည်။

သုံးရက်လုံးလုံး အိမ်ထဲအောင်းနေခဲ့ရသဖြင့် ပျင်းယိုပြီးငွေ နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ဘုံကျောင်းလေး၌ ဘုရားရှစ်ဆုံးဝတ်ပြုကာ သူ၏ ရှေ့ဘဝစ ရိုး၌ ဆိုးဝါးသောအဖြစ်အပျက်များနှင့် ထပ်မံမကြုံတွေ့စေရန် ဆု တောင်းမည်ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကြိုင် ဘုံကျောင်းလေးသို့ ဦးတည်လာရင်း တစ်နေ ရာသို့အရောက်တွင်....

“ဟူး”

လူတစ်ယောက် သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကြိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း...မင်း”

တို့စက်လာသူမှာ မေနန်းဖြစ်နေပါသည်။

မေနန်းက....

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၆၉

“အစ်ကိုယင်ကြိုင် ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားရှင်”

သူမက အလွန်ကြေကွဲနေသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြော၏။
ယင်ကြိုင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာကြောင့် မင်းနောက်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

“အစ်ကိုကို သိုင်းရာဇာဝူးလီတို့ သားအဖ ဘယ်လိုထောင်
ချောက်ဆင် ကြိုးသွင်းခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ရှင်းပြချင်ပါတယ်”
“ဘာ”“အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ အစ်ကို အထင်မှားပြီး မုန်း
တီးနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယင်ကြိုင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မေနန်းက..

“အစ်ကို သိုင်းရာဇာဝူးလီတို့ရဲ့ စကားကို ယုံကြည်နေပြီမ
ဟုတ်လား”

“သူတို့ မှားနေလို့လား”

“ရှင်”

“မင်းတို့မှားနေတာလား သူတို့မှားနေတာလား”

မေနန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီရှင်၊ အစ်ကိုဟာ သူတို့ရဲ့ စကား
ကို နားဝင်နေပါပြီ”“သေချာတာပေါ့၊ သူတို့က မှန်ကန်တဲ့လူတွေဆိုတော့ သူ
တို့စကားကိုနားဝင်တာ မဆန်းပါဘူး”“သူတို့ဟာ လူယုတ်မာတွေပါ၊ မိုးမြေဂေဟာ သူတို့ဘက်
က ပါဝင်ထောက်ခံလာအောင် အစ်ကိုကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ကြံ

၁၇၀ နို့ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စည်ခဲ့ကြတာပါ။ ဝူးလီနုဝူးလောက်တို့ သားအဖရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အစ်ကိုချင်းတိုးဟာ သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖော်ထုတ်သွားမှာပါ။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယင်ကြိုင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို...ဝူးလောက်ရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အများသိအောင် သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် ကျွန်မစကားကို ယုံမလား”

ယင်ကြိုင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းကိုဘယ်တော့မှ ယုံကြည်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရှေ့က အမြန်ဆုံးထွက်သွားတာ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“အစ်ကို...”

“ကျုပ်ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားပါတော့၊ မင်းကို ဘယ်တော့မှယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မြဲမြံမှတ်သွားပါ”

မေနန်းသည် ယင်ကြိုင်အား ဖျောင်းဖျာပြောဆို၍ မရနိုင်တော့မှန်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မသွားပါတော့မယ်၊ တစ်နေ့ အစ်ကိုအမြင်မှန်ရလာပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ရှင်”

ဟုပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

မေနန်းသည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားမှုရှိနေ

အမုန်းခိုးဇွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) နို့ ၁၇၁

သည်ဟု ယင်ကြိုင်ထင်မိသည်။

သို့သော် သူ၏ရင်ထဲ၌ မေနန်းအား မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမုန်းကြီးမုန်းနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မေနန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမခံစားရတော့ပါ။

ယင်ကြိုင်သည် ဘုံကျောင်းသို့ဦးတည်ပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

ထိုနေ့ည ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကြီးကို ငေးမောကြည့်ယင်း သိုင်းလောကသို့ ထွက်လာခဲ့ရာမှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခက်အခဲဒုက္ခများ၊ ပျော်ရွှင်စရာများ၊ စိတ်သောကရောက်စရာအကြောင်းများကို တွေးတောနေမိလေသည်။

မသုံးဆုံဆုံစေ ယခုအချိန်၌ သူ၏ရင်ထဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိနေပြီဖြစ်၏။

မေနန်းနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ကိစ္စအဝဝကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကြိုင်တွေးတောနေစဉ် နောက်ကျောဘက်မှသက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အနက်ရောင်ကံထားသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူ မလှပသော ရုပ်နေသည်။

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လရောင်ဖြင့် သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်နေသည်။

ထိုလူမှာ ယင်ကြိုင် အမုန်းကြီးမုန်းနေသည့် ချင်းကိုး ဖြစ်နေပါသည်။

“ချင်းကိုး”

ယင်ကြိုင် လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ချင်းကိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ပါ”

“မင်း သည်နေရာအထိလာရဲတာနည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ် မသွားရဲ မလာရဲတဲ့နေရာ မရှိပါဘူးလေ”

“ဪ”

ယင်ကြိုင် ခံပြင်းလာလေသည်။

“ကောင်းပြီ မင်းဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းမလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လျှင် ချင်းကိုး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တိုက်ခိုက်ဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်သေးဘူး”

“မင်းက မတိုက်ခိုက်ချင်ပေမယ့် ကျုပ်က တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ခင်ဗျား သဘောပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခုခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တောက်”

ယင်ကြိုင် မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

ခုခံခြင်းမရှိသော လူတစ်ယောက်အား မည်သို့တိုက်ခိုက်ရ

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၇၃

မည်နည်း။

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောနဲ့ သည်နေရာကို လာခဲ့တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ယင်ကြိုင်က မေးလိုက်သည်။

ချင်းကိုးက...

“ခင်ဗျားကိုလာပြီး သတိပေးတာပါ”

“ကျုပ်ကို သတိပေးတာ ဟုတ်လား”

“ဒါအမှန်ပဲ၊ ဝူးလီတို့သားအဖနဲ့ ဆက်ပြီးပေါင်းသင်းနေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယင်ကြိုင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“နေပါဦး၊ ဆရာကြီးဝူးလီအပေါ် အကောက်ကြံချင်တာနဲ့ ကျုပ်ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး အသုံးချဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ အခုမအောင်မြင်လို့ ကျုပ်နဲ့ရန်တိုက်ပေးဖို့ ထပ်ပြီးကြိုးစားနေတာလား”

ချင်းကိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ယင်ကြိုင် ခင်ဗျားမှားနေပြီ၊ ဝူးလီရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ခင်ဗျား ရောက်နေပြီ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ရယ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ မေနန်းကလည်း သည်စကားမျိုး ပြောသွားတာပဲ”

“ခင်ဗျားကို ဖျောင်းဖျေဖို့ သူ့ကို ကျုပ်လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ကျုပ်ကို မေနန်းပြောယင်ရမယ်လို့ ထင်နေတာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ကျုပ်ကို လှည့်စားလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

၁၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ချင်းကိုး ဒေါပွသွားလေသည်။ ယင်ကြိုင် မဲ့ပြုပြီးလိုက်၏။

“ချင်းကိုး ကျုပ်ကို လှည့်စားလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားပါ။ ဒါ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တွေ ဆုံကြတာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကျုပ်ကမိတ်ဆွေလိုဆက်ဆံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတော့မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။”

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းရာဇာဌေးလီတို့ သားအဖရဲ့စကားကို နားဝင်နေပြီး ကျုပ်တို့ကိုတောင် ရန်သူလို့ ထင်မှတ်နေပြီကိုး”

ယင်ကြိုင်က အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ချင်းကိုးက...

“ကောင်းပြီလေ။ သိုင်းရာဇာဌေးလီတို့က ခင်ဗျားကို ရသွားပြီပေါ့။ ခင်ဗျားအဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း သားကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မှားတယ်မှန်တယ် မစဉ်းစားဘဲ ကျုပ်တို့သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်နေပြီဆိုတော့ ထားပါတော့လေ။ ကျုပ်က အမှန်တရားအတွက် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်သွားရတော့မှာပေါ့။ ကဲ... ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ချာခဲနဲ့လှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် ဓားဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သို့သော် စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ထားပြီး နေရစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၇၅

ငါးရက်မြောက်သောနေ့။

ယင်ကြိုင်သည် မြို့ထဲသို့ခေတ္တထွက်ပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန်၌ အိမ်ထဲမှစကားသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားရလေသည်။ ယင်ကြိုင် ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ၏ ဖခင်ကြီး ရောက်ရှိလာပြီ မဟုတ်ပါလား။

အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကြားရသောစကားသံများကြောင့် ခြေလှမ်းတုန်ခန် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“ဂေဟာရှင်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“ဟ...ဟ...ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ မိတ်ဆွေက ကျုပ်သားကို ကူညီခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်ကလည်း မိတ်ဆွေကို ပြန်ကူညီရမှာမို့လေ”

“ဂေဟာရှင်ကြီးသာ မကူညီရင် ကျုပ်ကိုဒုက္ခပေးနေတဲ့ သစ္စာသိုင်းသမားတွေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ သူတို့ဟာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတွေ မဟုတ်လား။ အယ်နေရာက ဘယ်လိုထွက်ပေါ်လာပြီး ဘယ်အချိန် တိုက်ခိုက်ကြမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်တော့ ခက်ပါတယ်”

သစ္စာသိုင်းသမားများသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့၏ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းတတ်ကြသော မိုးကျရွှေကိုယ်များဖြစ်ကြလေသည်။

သစ္စာသိုင်းသမားများသည် အသက်စွန့်ကာ ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်တတ်ကြ၍လည်း ရန်သူများကြောက်လန့်ကြလေသည်။

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သစ္စာသိုင်းသမားများနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေသော ဝူးလီ
အခက်ကြုံခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဝူးလီသည် ယင်ကြိုင်အား ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့လေသော
ကြောင့် ဂေဟာရှင်ကြီးယင်ခုံးက ဝူးလီဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့လေသည်။

ယင်ခုံး၏အရှိန်အဝါကြောင့် အခြားသောသိုင်းသမားများ
ကလည်း ဝူးလီကို ထောက်ခံလာကြသည်။

ဝူးလီမှာ သိုင်းလောက၌ လက်မထောင်လာနိုင်ခဲ့ပြီး သစ္စာ
သိုင်းအဖွဲ့ကား အများပြောစရာ ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ယင်ခုံးက...

“ကျုပ် အချိန်ရတာနဲ့ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ကို ခေါင်းမထောင်
နိုင်အောင် တစ်ခါတည်းဆုံးမပေးပါ့မယ်။ မိတ်ဆွေဝူးလီ ဘာမှမပူ
ပါနဲ့”

“ဂေဟာရှင်ကြီးရဲ့ဈေးရူးကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်တော့ပါ
ဘူးဗျာ”

အပြင်ဘက်မှ နားထောင်နေသော ယင်ကြိုင် သက်ပြင်းချ
ကာအိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ယင်ခုံးသည် သားဖြစ်သူကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားလေသည်။

“သားတောင် ပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ ဖေဖေစောင့်နေတာ”

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် သူ၏အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်
ဖြစ်နေပါသည်။ ယင်ခုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“သား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သားမှာ ဘာအ
ပြစ်မှမရှိပါဘူး၊ ဖေဖေ ဘာမှခွင့်လွှတ်စရာမလိုပါဘူး၊ ကဲ သား မေ

အခုခန်းစိုးစွေသိုင်းစိုးခြေ (၁) ❀ ၁၇၇

မေလည်း မျှော်နေတယ်၊ ဖေဖေတို့ ပြန်ကြစို့”

“မေမေဟာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှာ ရောက်နေပြီလားဟင်”

“ဟင့်အင်း...သူ အိမ်မှာပဲရှိပါတယ်”

ယင်ကြိုင်ကို ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် အကဲခတ်လိုက်သည်။

“သား၊ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်

နေချင်သေးတယ်ဆိုတာ မေမေနားလည်သွားလို့ သားရဲ့အိမ်

ထောင်ရေးကို အတင်းအကြပ်မစီစဉ်တော့ပါဘူး၊ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ပိုင်

ရှင်ကလည်း နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်”

ယင်ကြိုင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ယင်ခုံးက...

“ကဲ...တို့ အိမ်ပြန်ကြမယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျှင် ယင်ကြိုင်လည်းအိမ်
ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

သတင်း

“ဂျိန်း”

မိုးခြမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ ဝင်းလက်သွား

၏။

လေပြင်းများ တဟူးဟူးမြည်ကာ တိုက်ခတ်လာပြီး တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက် တက်လာလေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး ယမ်းကြားလေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလိုက်၏။

မိုးသက်လေပြင်း မကျရောက်လာမီ မိုးမြေဂေဟာသို့ အရောက်ပြန်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးမြေဂေဟာသို့ သူပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ ခြောက်လရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခြောက်လအတွင်း အိမ်မှာပင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး သိုင်းလောကသို့ မထွက်တော့ပါ။

ဖခင်ကြီး၏ မိုးမြေသိုင်းပညာကိုလည်း ကျေညက်အောင် ထပ်မံလေ့ကျင့်ခဲ့လေသည်။

မိုးမြေဂေဟာသည် သိုင်းလောကသားများက ‘ဂေဟာ’ဟု အလွယ်တကူ ခေါ်ဆိုကြသော်လည်း အမှန်တော့ အလွန်ကျယ်ဝန်း

လှသည့် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ တည်ထောင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိုးမြေဂေဟာ၏ ခြံဝင်းအတွင်း၌ ရေကန်များ၊ စမ်းချောင်းများ၊ တောင်ကုန်းများ၊ မြက်ခင်းပြင်များစသည့် ရေမြေတောတောင် သဘာဝအလှအပများ ပြည့်စုံစွာရှိကာ သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုဟု ပင်ဆိုနိုင်လောက်ပေသည်။

ယင်ကြိုင်သည် မိုးမြေဂေဟာ ဝင်ရောက်အတွင်းရှိ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုအပေါ်၌ သိုင်းပညာသွားရောက်လေ့ကျင့်ခဲ့ပြီး မိုးမရွာမီ အိမ်ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းကလေးတစ်ဘက်၌ အနားယူအပ်နိုးဖြေရန် ဆောက်လုပ်ထားသော ဧရပ်လေးတစ်ဆောင် ရှိနေသည်။

ယင်ကြိုင် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေစဉ်မှာပင် မိုးက ပေါခနဲရွာချလိုက်သည်။

ယင်ကြိုင်လည်း မတတ်သာတော့ဘဲ မိုးခိုရန် ဧရပ်လေးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်ရလေသည်။

ဧရပ်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့်....

“ဟင်”

ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

လူစိမ်းတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူကို မျက်လုံးပြူးကြည့်မိသည်။

“ခင်...ခင်ဗျား”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို မင်းမမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားဟာ လူ့ခွစာပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...မှန်တာပေါ့ကွာ”

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၁၈၁

ထိုလူမှာ ကိုယ့်ဖော့ပညာတွင် ပြိုင်စံရှားပြီး စိတ်နေသဘောထား ထူးခြားလှသည့် လူ့ခွစာအဘိုးအို ဖြစ်နေပါတော့သည်။ လူ့ခွစာက....

“ကျုပ်ရောက်လာလို့ မင်းအံ့သြနေတာလား၊ အေး ကျုပ်ပြောတဲ့စကား ကားရင် ပိုပြီးတောင် အံ့သြသွားလိမ့်ဦးမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ ပျက်စီးသွားပြီကွ”

“ဗျာ”

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့က သိုင်းသမားတွေကို သိုင်းရာဇာဌေးလီက တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်လိုက်တယ်လေ”

“မကောင်းတဲ့လူတွေ မကောင်းတဲ့ ဘေးဒဏ်ခံရတာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူးဗျာ”

“မကောင်းတဲ့လူတွေက လူကောင်းတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတာကွ၊ ဆိုးတာက ဝူးလိတို့လူစုကို မင်းတို့ မိုးမြေဂေဟာက နောက်ကွယ်ကနေ အားပေးကူညီခဲ့ကြတာပဲ၊ မိုးမြေဂေဟာကို ကျောထောက်နောက်ခံပြုပြီး သစ္စာသိုင်းသမားတွေကို ဝူးလိ ချေမှုန်းပစ်ခဲ့တာ၊ သည်ကိစ္စဟာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေပြီ”

“ကျုပ်က မိုးမြေဂေဟာကို ပြန်လာပြီး သိုင်းလောကထဲကို မထွက်တော့ဘူး၊ ကျုပ်အဖေလည်း ဘယ်မှမသွားဘဲ အိမ်မှာပဲ နေတာ၊ သိုင်းလောကထဲမှ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ကျုပ်တို့ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“မင်းတို့သားအဖ ဘယ်ကိုမှ မထွက်ကြပေမယ့် ဝူးလိကမိမိ မြေဂေဟာရဲ့နာမည်ကို အသုံးချနေတော့ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သိုင်း

လောကထဲ ထွက်ပြီး လှုပ်ရှားနေသလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“သိုင်းရာဇာဌေးလီဟာ မိုးမြေဂေဟာရဲ့ အရှိန်အဝါကို နားလည်ထားတာလို့ ဆိုရမှာပါဗျာ”

“အေး... သူက မိုးမြေဂေဟာနာမည်ကို အသုံးချနေတော့ စာခြားလူတွေ ကြားမဝင်ဘဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေကြရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟာ မင်းတို့ မိုးမြေဂေဟာကို ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီကွ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယင်ကြိုင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သူတို့က ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်တော့ကော ကျုပ်တို့ ဂရုစိုက်နေရမှာလားဗျာ”

“သစ္စာသိုင်းသမားတွေကို လျော့တွက်ရင် မင်းတို့မှားသွားလိမ့်မယ်နော်၊ သိုင်းရာဇာဌေးလီကို ဆက်ပြီး ထောက်ခံနေမယ်ဆိုရင် ချင်းကိုးက မင်းတို့ကို စိန်ခေါ်မှာ သေချာတယ်”

“ကျုပ်ကလည်း သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

လူ့ခွစာသည် ယင်ကြိုင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖန်...

“နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ ချင်းကိုးဟာ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ခုမှ ဘာကြောင့် ရန်သူတွေလို သဘောထားနေရတာလဲ”

“ကျုပ်က အကြောင်းမသိလို့ ပေါင်းသင်းခဲ့မိတာပါဗျာ၊ ချင်းကိုးဟာ ကျုပ်ကို စည်းရုံးပြီး မိုးမြေဂေဟာကို အသုံးချချင်နေတာနဲ့ သိလို့ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်တာ”

“ဒါဆို မင်း မှားနေပြီ”

၁၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဘာဗျ”

“ချင်းကိုးမှာ သည်လို သဘောထားမျိုး လုံးဝမရှိဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယင်ကြိုင် ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လူ့ခွစာက...

“မင်း ပြောတဲ့ သဘောထားမျိုး ရှိတာက ဝူးလီပါပဲ၊ ဝူးလီက သိပ်ပြီးပါးနပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းဟာ သူ့ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို တည့်တည့်မတ်မတ် တိုးဝင်သွားတာ၊ မင်းကို ချစ်တဲ့ မင်းရဲ့ အဖေဟာလည်း ဝူးလီစိတ်ကြိုက် ဖြစ်သွားရတာ၊ တကယ်တော့ ချင်းကိုးထက် မင်းတို့သားအဖ ပိုပြီး သနားစရာ ကောင်းနေပြီ”

“ခင်ဗျား”

ယင်ကြိုင်၏ရယ်သံ ရပ်တန့်သွားသည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး လူ့ခွစာကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စကား ကြည့်ပြောရင် ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်အဖေကို စော်ကားရင် ကျုပ် သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“မင်းတို့ဟာ မာနကြီးတယ်၊ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘူး၊ မင်းတို့ကို ဘယ်သူမှ စော်ကားလို့မရဘူးဆိုတာ အားလုံးသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဝူးလီ လှည့်စားသမျှ ခံလိုက်ကြရတာပေါ့”

“မိုးမြေဂေဟာကို စော်ကားဖို့ လာခဲ့တာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထွက်သွားလို့ရမယ် မထင်ပါနဲ့ဗျာ”

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ လာခဲ့တာ၊ မင်း လက်မခံဘူးဆိုရင်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ၊ ကျုပ် လာခဲ့တာ မင်းတို့ကို သတိပေးဖို့ပါ”

“ချင်းကိုးကို သတိထားဖို့ သတိပေးဖို့ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား

အမုန်းမိုးဌေးသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၈၃

မှားသွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ဂရုစိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချ၊ ချင်းကိုးကလည်း မင်းတို့ကို ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် သတိပေးချင်တာက ဝူးလီနဲ့ ဆက်ပြီး မပတ်သက်ဖို့ပါ၊ ဝူးလောက်ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ချင်းကိုးက သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖော်ထုတ်လိမ့်မယ်”

“သည်စကားမျိုး ကျုပ် ကြားခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ၊ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူး၊ ချင်းကိုးက လက်တွေ့ ဘာများ လုပ်နိုင်မလဲလို့ ကျုပ် စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“စိတ်ချ၊ မကြာခင် အဖြေပေါ်လာတော့မှာပါ၊ အဖြေပေါ်လာတဲ့ တစ်နေ့ ကျုပ် ဝူးလောက် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ဝူးလီ အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်၊ ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မကသေးဘူး၊ ချင်းကိုးဟာ ဝူးလီကို ပံ့ပိုးကူညီတဲ့ မိုးမြေဂေဟာကို စိန်ခေါ်လိမ့်မယ်”

“သူ့မှာ သည်လို သတ္တိမျိုးရှိမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ချ၊ ချင်းကိုး စိန်ခေါ်မှာပါ၊ ကျုပ် ပြောချင်တာက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မေနန်းက မြေစာပင် ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ကျုပ် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ မေနန်းဟာ ကျုပ်အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ချင်းကိုးအတွက်ဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပြီးပါပြီ”

“မင်း မှားနေပြီ”

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမှားဘူးဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း တစ်နေ့ နောင်တရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် သွားတော့မယ်”

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

စကားဆုံးလျှင် လူ့စုစုသည် ခြေတစ်ချက်ဆောင်ကာ အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟူး”

မီးခိုးတန်းတစ်ခုပမာ မိုးရေထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ရက်များကြာမီ ယင်ကြိုင်မှာ သိုင်းလောကနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းထူးတစ်ခုခု ရလိုက်လေသည်။

ထိုသတင်းကို မိုးမြေဂေဟာ အပြင်ဘက်မှ ကြားခဲ့ရခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဂေဟာထဲမှာပင် ကြားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က ယင်ကြိုင်သည် သိုင်းလောကျင့်ပြီး အိမ်ပြန်လာသောအခါ အိမ်ဖော်များ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားသည်။

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”
ဟု တွေးမိသော်လည်း မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မသိချေ။

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ နိခင်နှင့်ဖခင်ကြီးတို့မှာ စာဖတ်ခန်းထဲ၌ ရှိနေကြသည်ဟု သိရလေသည်။

အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလျှင် နိခင်ကြီးက ပြောပြလိမ့်မည်ဟု တွေးပြီး စာဖတ်ခန်းသို့ လာခဲ့လေသည်။

စာဖတ်ခန်းသို့ ရောက်လျှင် အတွင်းဘက်မှ ထွက်ပေါ်နေ

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၁၈၅

သော စကားသံများကြောင့် ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။

မိခင်ကြီး၏မကျေနပ်သည့် စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ... ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ အားလုံး အရှက်ကွဲစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားလေသည်။
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကြည်ညိုလေးစားကြရသည့် မိုးမြေဂေဟာ အရှက်ကွဲစရာ အဖြစ်မျိုး မရှိပေ။

အရှက်ရချင်းရလျှင် သူ့ကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ယင်ကြိုင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဝူးလောကက ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်အား သုတ်သင်ပစ်လိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်ကို မြင်ယောင်လာလေတော့သည်။

“သည်ကိစ္စကိုသာ မေမေ သို့သွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ငါ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မှာ သေချာတယ်”

ယင်ကြိုင် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဆက်၍ နားစွင့်နေလိုက်လေသည်။

မိခင်ကြီးက...
“ဝူးလီတို့သားအဖရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ချင်းကိုးဖော်ထုတ်လိုက်ပြီလေ၊ ရှင် တယ်လိုလုပ်မလဲ ပြောပါဦး”

ယင်ခုံး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်နဲ့မှ မဆိုင်တာ”

“မဆိုင်ဘူး ပြောလို့မရဘူး၊ ဝူးလီကို ရှင်က မိတ်ဆွေရင်းချာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိထားတာပဲ၊

၁၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဂူးလီဟာ ရှင်ကို ကျောထောက်နောက်ခံလုပ်ပြီး ထင်တိုင်းကျနေတာပဲလို့ လူတွေ ပြောနေကြတာကြာပြီ”

“မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ် သားကို သူ ကူညီတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်တာပဲ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတိုင်းဟာ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတာပဲ၊ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ”

ယင်ကြိုင်၏မိခင်ကြီးမှာ စန်းစုချူး ဖြစ်သည်။

စန်းစုချူးသည် ထင်ရှားသော သိုင်းမျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်သည်။

စန်းစုချူးတို့မျိုးနွယ်သည် တရားမျှတမှုကို မြတ်နိုးပြီး အလွန်မာနကြီးကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်လာမည်ဆိုပါက အသက်စွန့်ဖို့ပင် ဝန်လေးကြသူများ မဟုတ်ချေ။

ယင်ကြိုင်၏မိခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ဇနီးသည်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ပါချေ။

စန်းစုချူးက...

“ကောင်းရုံတည်းခိုခန်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို လူတိုင်းသိထားကြတယ်၊ စိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမချင်ကြတယ်၊ ခုတော့ သည်ကိစ္စမှာ တရားခံဟာ ဝူးလောက်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ပြောရင်းပြောရင်း သူမ၏အသံတွင် ဒေါသသံပါလာ လေသည်။ ယင်ကြိုင် ဝိုပြီး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ကောင်းရုံတည်းခိုခန်း၌ ကြီးကျယ်ခဲ့သော ကိစ္စကို သူလည်း သိရှိထားလေသည်။

အခန်းစိုးစွေသိုင်းစိုးမြေ (၁) ❀ ၁၈၇

ထိုဖြစ်ရပ်သည် အလွန်ပင် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ခဲ့သည်။ တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏သမီးကို နိုင်ထက်စီးနင်း စော်ကားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏သမီးကို သတ်ပစ်လိုက်၏။ သူ၏ယုတ်မာမှု မပေါ်ပေါက်စေရန် ပိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်အလုပ်သမားများကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအဖြစ်ဆိုး၌ လူသတ်တရားခံ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မျက်မြင်သက်သေ မရှိသဖြင့် အပြစ်ပေး အရေးယူနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် တည်းခိုခန်းထံသို့ နောက်ဆုံး ဝင်ရောက် သွားသူမှာ သိုင်းရာဇာဝူးလီ၏သား ဝူးလောက် ဖြစ်သည်ဟု သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သိုင်းရာဇာဝူးလီတို့သားအဖကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် မည်သူကမှ အတိအလင်း မပြောဝံ့ကြပေ။

ချင်းကိုးသည် ထိုကိစ္စအား လိုက်လံစုံစမ်းခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တည်းခိုခန်း၌ လုပ်ကြံခံရသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရရှိခဲ့သော်လည်း အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်သွားကြောင်း သိရလေသည်။

ချင်းကိုးက ထိုအလုပ်သမားအား တွေ့အောင် ရှာဖွေခဲ့၏။ အလုပ်သမားကလည်း ချင်းကိုးအား ယုံကြည်ကိုးစားကာ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် ကြားရသော စကားများကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းရုံတည်းခိုခန်းက အဓိက တရားခံဟာ ဝူးလောက်

၁၈၈ နို့ တက္ကသိုလ်သီတာအောင်

ဆိုပါလား။ တော်တော်ရက်စက်တာပဲ”

“ရူးလောက်က သူ့အား ကာကွယ်ရန်ဟု အကြောင်းပြကာ မိန်းမချောလေးနှင့် သူ၏ခင်ပွန်းသည်အား သတ်ပစ်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောက်လာလေသည်။

“ရူးလောက်ဟာ လက်ရဲဇက်ရဲတယ်၊ ဘာမဆိုး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား။”

ထိုစဉ် ယင်ခုံး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရူးလောက်ရဲ့ ကိစ္စက ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ သိုင်းရာဇာဥူးလီကြည့်ပြီး ဖြေရှင်းလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံပဲ”

“ရှင် တကယ် ပြောတာလား”

“စိတ်ချ၊ သည်ကိစ္စမှာ ကျုပ် ဝင်ရှုပ်လိုက်ရင် မိုးမြေဂေဟာပါ သိက္ခာကျမယ်၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘဲ နေပါ့မလား။”

“ရှင် ခေါင်းရှောင်နေတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ရူးလီက အကူအညီတောင်းလာရင်ကော်”

“ခါက...”

“ရှင်သားမှာ အမှားအယွင်းတွေ ရှိခဲ့တယ်၊ သူက ရှင်သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြွပ်ကိုင်လာမယ်ဆိုရင်ကော်”

“ကျုပ်...”

“ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့သားကို ချစ်လွန်းလို့ အစစအရာရာ ကာကွယ်ပေးခဲ့ကြမိတာ၊ ခုတော့ အားလုံး အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖို့ ဖြစ်နေပြီ”

အမုန်းဗိုးစွေသိုင်းဗိုးခြေ (၁) နို့ ၁၈၉

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ဦးလေ၊ ကျုပ်က ရူးလီနဲ့တွေ့ပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ သူက ကျုပ် ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ လုပ်တဲ့မယ် မထင်ပါဘူး”

“ရှင် တကယ်ပဲ ရူးလီနဲ့ တွေ့မှာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ သူနဲ့ တွေ့ရင် ကျွန်မတို့ချင်း မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်ဆက်ပြီး တည်မြဲနေချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့သားကိစ္စကို သူ ဘာသာတာဝန်ယူဖြေရှင်းဖို့ ပြောလိုက်ပါ”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်လည်း သည်အတိုင်း ပြောမှာပါ”

“ရှင်က ရှင်သားကို ချစ်သလို ရူးလီကလည်း သူ့ရဲ့သားရူးလောက်ကို သိပ်ချစ်မှာပဲ”

“ရူးလီမှာ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ချစ်လည်းချစ်တယ်၊ အားလည်းကိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားတာကြောင့် ရူးလောက် ဆုံးသွမ်းနေတာပေါ့”

“ရူးလောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာကို ရှင်လည်း သိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

စန်းစုချူး ခနဲ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ယင်ခုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ရူးလီက သူ သိပ်ချစ်တဲ့သားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားရမယ်လို့ ရှင်ထင်သလဲ”

“အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ အတော့်ကို ခံစားလိုက်ရမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရူးလီရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ချင်းကိုးကို ရှင်းပစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

၁၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“သူ ဂရုစိုက်ပြီး ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲရှင်”

“ဦးလီဟာ လူသိများ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းရာဇာတစ်ဦးပါ။ သူ
တိုယ်တိုင်က ဦးလောက်ဘက်က ရပ်တည်ပြီး ချင်းကိုးကို ရင်ဆိုင်
မယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ကဲ့ရဲ့ ရဲ့ ချမှုကို ခံရမယ်။ သိုင်း
လောကမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး ရပ်တည်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
ဝိုင်းပြီးဆန့်ကျင်ကြမှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဦးလောက်သာမကပဲ ဦးလီပါ ဒုက္ခရောက်သွား
မှာပေါ့”

“ဒါသေချာပါတယ်”

“ရှင် ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဦးလီမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း
မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ချင်းကိုးကို သူ လျော့တွက်လိုက်တာ မှားသွားတယ်။ ချင်း
ကိုးက သက်သေအထောက်အထားနဲ့ တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်လိုက်
တာ ဦးလောက် ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတော့ဘူး”

စန်းစုချူးက ခင်ပွန်းသည်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်ခုံးက...

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ရှင်ကို ကြည့်ရတာ ဦးလီနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ ထင်တယ်။ ရှင်အ
မှန်အတိုင်း ဝန်ခံရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် တွေ့ပြီးပြီ”

“က...ပြောစမ်းပါဦးရှင်”

“ကျုပ်က ဦးလီနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ၊ ဦးလောက်ရဲ့ ကံအတိုင်းပါ။

အစုန် ခိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၁၉

သူ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ဖို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

“သြော်...”

“ရှင်က သူတို့သားအဖရဲ့ ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ် ပေး
လိုက်တာပေါ့လေ”

“သည်လိုပဲ လုပ်ရတာမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိ
နေတာပါပဲ။ ဦးလောက်ကို ဘယ်လိုမှ ကယ်တင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး
ဆိုတာ သူသိတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ သူက ဦးလောက်ကို နှိပ်လွှတ်လိုက်ရမယ်ဆို
ရင် သူ့အတွက် လိုလားချက်တစ်ခုခုတော့ ရှင့်ဆီက ပြန်လိုချင်မယ်
ထင်တယ်”

“ဒါက...”

“ကျွန်မကို မြန်မြန် ပြောပါရှင်”

စန်းစုချူး အကြပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ယင်ခုံး သက်ပြင်းချလိုက်
သည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အရိပ်အရောင်များ ဖြစ်
ပေါ်လာ၏။

သို့သော် ဇနီးသည်အပေါ် မကွယ်မဝှက်ဘဲ အမှန်အတိုင်း
ပြောလိုက်လေသည်။

“ဦးလောက်ကြောင့် သူ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သိက္ခာကျ
ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ခိုးခြေဂေဟာက သူ့ကို စိတ်ဆွေအဖြစ် ထောက်
လက်အသိအမှတ်ပြုပြီး ထောက်ခံပေးဖို့ပါပဲ။ သူ့အတွက် ဘာစံခု
တော့ တုန့်ပြန်ဖို့ လိုအပ်လာမယ်လို့ ကျုပ် ယူဆမိတယ်။ သူ တောင်း
ဆိုတာကလည်း လက်မခံနိုင်စရာ ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ် လက်ခံ
လိုက်တယ်”

၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူ၏မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်ကာ စန်းစုချူးအား မေးလိုက်လေသည်။

“ညီမ ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

စန်းစုချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူးရှင်”

ဤတွင် မိဘနှစ်ပါး အချေအတင် ဆွေးနွေးငြင်းခုံမှု ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ယင်ကြိုင် နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

အစုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (၁) ❀ ၁၉၃

ဆုံးဖြတ်ချက်

ယင်ကြိုင်မှာ စားမဝင် အိပ်မပျော်နိုင်ပါတော့ချေ။

သိုင်းပညာလည်း လေ့ကျင့်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါ။

ချင်းကိုးနှင့် ဂူးလောက်တို့သားအဖနှစ်ယောက် အကြောင်းကိုသာ တစ်ချိန်လုံး တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေတော့သည်။

ဂူးလောက်သည် လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ဖခင်သည် သူ့အတွက် လိုက်လံကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ထို့အတူ ဂူးလီသည်လည်း သားဖြစ်သူအတွက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ကြိုးစားပေလိမ့်မည်။

ချင်းကိုးနှင့် ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်လာသောအခါ ဂူးလီနှင့် ဂူးလောက်တို့မှာ သွေးစည်းကာ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်ထဲ ဖြစ်နေကြပေမည်။

ဂူးလောက်က လိမ်ညာလှည့်စားခဲ့သည်ဆိုလျှင် ဂူးလီ မသိမဟုတ် သိနေပေလိမ့်မည်။

ချင်းကိုး ပြောသကဲ့သို့ ဂူးလီတို့သားအဖနှစ်ယောက်၏ ထောင်ချောက်ထဲ သူ ကျရောက်ခဲ့ပြီဟု တွေးမိလာလေတော့သည်။

ထို့အပြင် မေနန်း၏မျက်နှာလေးကို မြင်ပောင်မိသည်။

၁၉၄ နက္ခတ် တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူမ၏စကားသံလေးကို ကြားယောင်ကာ ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင် မည်မျှကြာအောင် တွေးတော စဉ်းစားနေမိမှန်း မသိ။

“သား”

မိခင်ကြီး၏ခေါ်သံကြားရတော့မှ သတိဝင်လာလေတော့ သည်။ ကပ္ပာကယာ ထိုင်ရာမှထကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မေမေ”

“သား ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲကွဲ့”

“ကျွန်တော်...”

“သား အိမ်က ထွက်သွားပြီး အပြင်လောကမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား”

“ပြီးခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို စဉ်းစားနေလို့ စိတ်ဆင်းရဲစရာပဲ ရှိတယ်။ မေမေ သဘောကတော့ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေစေချင်တော့ဘူး။ ရှေ့ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လို ဆက်လုပ်မယ် ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားသင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ”

“ကဲ... သား ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဗျာ”

“သား ရှေ့ဘာဆက်လုပ်မလဲလို့ မေးတာလေ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်”

“သား မစဉ်းစားမိဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မေမေ ပြောပြမယ်၊ သား နားထောင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားထောင်ပါမယ် မေမေ”

အမုန်းမိုးဇွဲသိုင်းမိုးမြေ (၁) ၁၉၅

“ဒါဖြင့် သားဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပြောစမတ်တွင် မယ့် သိုင်းယုဉ်ဖြိုင်ပွဲမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်အောင် သိုင်းပညာ ကြိုးစား လေ့ကျင့်ထားပေတော့”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရသဖြင့် ယင်ကြိုင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

စန်းစုချူးက...

“သားဟာ မိုးမြေဂေဟာအတွက် စံပြဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ မေမေ ကြိုတင်မှာထားလိုက်မယ်၊ မေမေစကားကို နားထောင်ပေ တော့”

စကားဆုံးလျှင် ယင်ကြိုင်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် အပြုံး ဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကြိုင်သည် မိခင်ကြီး၏စကားကို နားထောင်ကာ အချိန်ရှိတိုင်း သိုင်းလေ့ကျင့်နေခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့ ယင်ကြိုင်သည် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ သိုင်းလေ့ ကျင့်နေစဉ် အဝတ်အစား လေတီးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယင်ကြိုင် အံ့သြသွားသည်။

“ခင်ဗျာ...လူ့ခွစာ”

ထိုလူမှာ လူ့ခွစာ ဖြစ်နေသည်။

လူ့ခွစာသည် ယင်ကြိုင် သိုင်းလေ့ကျင့်နေသည်ကို ကြည့်

၁၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြီး သဘောကျခွာ ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ မင်း ကြိုးစားလေ့ကျင့်မှ ဖြစ်မယ်”
ယင်ကြိုင်က...

“ခင်ဗျား ဘာကိစ္စလာတာလဲဗျ။ ကျုပ်တို့ဂေဟာပိုင်နက်
ထဲကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ရမယ် ထင်ရင် ခင်ဗျား
မှားသွားမယ်”

လူ့ခွစာက အနီရောင်ဖိတ်စာတစ်စောင် ထုတ်ပြလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဖိတ်စာလာပို့တာလေ”

“ဘာဖိတ်စာလဲဗျ”

“ဒါလူကြီးတွေ အတွက်ပါကွာ၊ ကဲ... မင်းရဲ့ မိဘတွေနဲ့
သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

လူ့ခွစာသည် ယင်ကြိုင်ကို လုံးဝအမှုမထားဘဲ မလှမ်းမ
ကမ်းရှိ အဆောက်အဦးဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်လေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့”

ယင်ကြိုင် ကပ္ပာကယာ ပြေးလိုက်သွားသော်လည်း ကိုယ်
ဖော့ပညာ ကောင်းလှသည့် လူ့ခွစာကို မိအောင် မလိုက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။
လူ့ခွစာသည် အဆောက်အဦးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

ယင်ကြိုင်လည်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

အဆောက်အဦးအတွင်းသို့ ရောက်လျှင် မိခင်ကြီးစန်းစုချူး

နှင့် လူ့ခွစာတို့ တွေ့ဆုံမိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်ကြိုင် ကိုယ်ရှိန်သပ်ကာ ရပ်လိုက်လေသည်။

လူ့ခွစာကော စန်းစုချူးပါ ယင်ကြိုင်ကို အမှုမထားချေ။

စန်းစုချူးက ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်လေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၁၉၇

“ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာ သိုင်းလောကမှာ ယှဉ်နိုင်တဲ့လူ
မရှိဘူးဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေမယ်ဆိုရင်တော့ မိုးမြေဂေဟာမှာ မှား
သွားလိမ့်မယ်ရှင်”

လူ့ခွစာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ သည်သဘောမျိုး မရှိပါဘူးဗျာ၊ အရေးကြီးလို့
ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာမိတာပါ။ မိုးမြေဂေဟာကို မလေးမစား မ
လုပ်ပုံပါဘူး”

စန်းစုချူးက...

“အရေးကြီးလို့ဆိုတာ ဘာသဘောလဲရှင်”

“ဟောသည် ဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးရင် ခင်ဗျား သိသွား
မှာပါ”

လူ့ခွစာက လက်ဝေယမ်းလိုက်လျှင် အနီရောင်ဖိတ်စာ
လေးသည် စန်းစုချူးထံသို့ ပစ်လွှင့်သွား၏။

စန်းစုချူးက အသာအယာပင် ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။

ဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားအောင်
ပင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လူ့ခွစာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

စန်းစုချူးကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး...

“ဖိတ်စာထဲမှာ ရယ်စရာမပါဘူး ထင်တယ်”

စန်းစုချူးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ရယ်စရာ စကားတစ်လုံးမှ မပါပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် မိုးမြေဂေဟာကို စိန်ခေါ်တဲ့ သတ္တိကို သဘောကျလို့ ရယ်
လိုက်တာလေ”

၁၉၈ နွေ တက္ကသိုလ်သီတာအောင်

“ချင်းကိုးဟာ ရယ်စရာ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ဘယ်သူမှ မယှဉ်ဝံ့တဲ့ မိုးမြေဂေဟာကို စိန်ခေါ်ဝံ့တဲ့လူ တစ်ယောက်ပါ”

စန်းစုချူးသည် လူ့ခွစာအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“နေပါဦး၊ ရှင်က ချင်းကိုးဘက်က ဝင်ပြီး ပြောဆိုနေတာ၊ ချင်းကိုးကို အတော်သဘောကျနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

လူ့ခွစာ မငြင်းပါချေ။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ချင်းကိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မမှားတဲ့ သိုင်းလောက သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပေါ့”

စန်းစုချူးက...

“ချင်းကိုးက ဂူးလောက်ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ဖော်ထုတ်လိုက်တယ်၊ သိုင်းရာဇာဥူးလီ အခက်ကြုံအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ခုတစ်ခါ မိုးမြေဂေဟာကို စိန်ခေါ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ သူဟာ ချိုးကျူးစရာ ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်...”

သူမ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ချင်းကိုးကို ချိုးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ရပ်ထားလိုက်ပေမယ့် ကျုပ်ပဲ စကားဆက်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ချင်းကိုးဟာ ဂူးလီနဲ့ ဂူးလောက်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသမျှ ခံခဲ့ရတယ်၊ နာမည်ပျက်ခဲ့ရတယ်၊ သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ အထင်မှားခံခဲ့ရတယ်၊ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ သည်လို ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာဟာ မိုးမြေဂေဟာက ဂူးလီကို ထောက်ခံအားပေးခဲ့တဲ့အတွက်

အမုန်းခိုးဇွဲသိုင်းခိုးမြေ (၁) ၁၉၉

ပဲ”

“လက်စသပ်တော့မိုးမြေဂေဟာကို အပြစ်တင်နေတာကိုး”

“အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ချင်းကိုးဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဂူးလောက်ရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်ပြီးတာနဲ့ သည်အတိုင်း မနေသင့်ပါဘူး၊ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ဆက်ပြီးရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းသွားမှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်”

“ရှင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ မိုးမြေဂေဟာကို ချင်းကိုး စိန်ခေါ်တာလဲ မှန်ပါတယ်၊ သူဟာ ဂူးလောက်ကို ဆုံးမပြီးတာနဲ့ မိုးမြေဂေဟာကို စိန်ခေါ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့သား ယင်ကြိုင်ကို သိုင်းလေ့ကျင့်ခိုင်းထားတာ ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ချင်းကိုး၊ ခုလို စိန်ခေါ်လိုက်တာကို ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူးရှင်၊ သူ စိန်မခေါ်ဝံ့ရင်သာ စိတ်ဆိုးမှာပါ၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့လူ သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူလို့ သတ်မှတ်မိမှာပါ”

လူ့ခွစာ ငိုသွားလေသည်။ သူ့ထက် ပိုပြီး စိတ်နေသဘောထား ထူးဆန်းသူ ခွကျသူ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

စန်းစုချူးက...

“ချင်းကိုးကို စိန်ခေါ်မှု လက်ခံတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လူ့ခွစာသည် လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ခြေလှမ်း
ရပ်လိုက်သည်။ စန်းစုချူးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

စန်းစုချူးက...

“ရှင် ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

“မိုးမြေပေဟာရဲ့ သိုင်းပညာကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး
ဦးညွှတ်ရပါတယ်။ သည်လိုပါပဲ ချင်းကိုးရဲ့ ပညာကိုလည်း လျော့
တွက်လို့ မရပါဘူး”

“ကျွန်မတို့ဟာ ပြိုင်ဘက်ကို ဘယ်တော့မှ လျော့မတွက်ပါ
ဘူး။ အထင်မသေးပါဘူးရှင်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ချင်းကိုးနဲ့ သခင်လေးယင်ကြိုင်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်ဆိုရင်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ
တို့နှစ်ယောက်ဟာ အနိုင်အရှုံးပေါ်တဲ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်ကြရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြဖို့ပဲ ရှိတော့တာ
ပေါ့”

“အသက်သေဆုံးရတာထက် ဂုဏ်သိက္ခာက ပိုပြီးအရေး
ကြီးတယ်ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက် သိကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မကျေ
နပ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူးရှင်”

“စန်းမျိုးနွယ်ရဲ့ စိတ်ထားမြင့်မြတ်လှပါတယ်။ မိုးမြေပေ
ဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ပြောမှားဆိုမှား ရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

“ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

လူ့ခွစာသည် စန်းစုချူးအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေ

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၂၀၁

တော့သည်။

လူ့ခွစာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

စန်းစုချူးက မလှမ်းမကမ်း၌ ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်နေ
သော ယင်ကြိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သာ၊ မင်း ကြားတယ် မဟုတ်လား”

ယင်ကြိုင် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကြားပါတယ် မေမေ”

“ချင်းကိုးက ထိုက်စန်းစောင့်မှာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ချိန်းလိုက်
တယ်”

“ကျွန်တော် သွားပါ့မယ် မေမေ”

“မင်း သူ့ကို ယှဉ်နိုင်ပါ့မလား”

“ယှဉ်နိုင်မှာပါ မေမေ”

“ကောင်းတယ်”

စန်းစုချူးက အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မင်းကိုယ်တိုင် ပြန်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစား
ပေတော့”

ယင်ကြိုင်၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားလေ
တော့သည်။

၂၀၂ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထိုက်စန်းတောင်တွင် သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးနှင့် မိုးမြေ
ဂေဟာမှ သခင်လေးယင်ကြိုင်တို့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ကြမည့် သ
တင်းမှာ သိုင်းလောက၌ ဟိုးလေးတကျော် ထွက်ပေါ်လာ၏။
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ထိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အံ့အားသင့်သွားရ
လောက်အောင် ထူးခြားသောသတင်းတစ်ခု ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုက်စန်းတောင်ပြိုင်ပွဲ၌ ယှဉ်ပြိုင်ကြမည့်သူနှစ်ယောက်အ
တွက် သမာသမတ်ရှိစေရန် သိုင်းရာဇာဌေးလီက ပြိုင်ပွဲကို ကြီးကြပ်
ပေးမည့်သတင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းရာဇာဌေးလီသည် သားဖြစ်သူ ဝူးလောက်ကြောင့် ဂုဏ်
သိက္ခာကျဆင်းခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်လည်ဆည်တင်ရန် အ
ရေးတကြီး လိုအပ်နေသည်။

ဝူးလောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသော်
လည်း သိုင်းရာဇာတစ်ယောက် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်
ပီသကြောင်း လက်တွေ့ပြနိုင်ရန် သိုင်းလောကတာဝန် ထမ်းဆောင်
ဖို့ မိုးမြေဂေဟာကိုလည်းကောင်း၊ ဦးလင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပန်ခဲ့
လေသည်။

အမုန်းခိုးခွင့်သိုင်းခိုးခြင်း (၁) ၂၀၂

ချင်းကိုးနှင့် ယင်ခုံးတို့လည်း သဘောတူခဲ့ကြသည်။
ဤသို့ဖြင့် သိုင်းရာဇာဌေးလီသည် ထိုက်စန်းတောင်ပြိုင်ပွဲ
အား ကြီးကြပ်သူ ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

မိုးထိတောင်ပြိုင်ပွဲ...

ထိုက်စန်းတောင်တန်း၌ ပါဝင်သည့် မိုးထိတောင်တွင် မိုး
မြေဂေဟာသခင်လေး ယင်ကြိုင်နှင့် သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးတို့
ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုက်စန်းတောင်တန်း၏ အမြင့်ဆုံး မိုးထိတောင်ပေါ်၌ ယှဉ်
ပြိုင်ကြရာ၌ သိုင်းရာဇာဌေးလီက ပြိုင်ပွဲကို ကြီးကြပ်ခဲ့သည်။

ယင်ကြိုင်နှင့် ချင်းကိုးတို့ သုံးရက်သုံးည ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြ၏။
ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ၏ရလဒ်ကား ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဖြစ်ခဲ့၏။
ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှနှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်
ပေတော့သည်။

မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးယင်ကြိုင်။

သစ္စာသိုင်းသမား ချင်းကိုး။

သိုင်းလောက၏ အလားအလာအရှိဆုံး လူငယ်လူရွယ်သိုင်း
သမားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်မခံ သမ္ပူ
မပေး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း နောက်ဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ
ကောင်းအောင် နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၁) ❀ ၂၀၅

မိုးမြေဂေဟာ...

သိုင်းရာဇာဝုးလီ...

သစ္စာသိုင်းသမား...

ထိုက်စန်းတောင်တန်းမှ မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲ...

ထိုအကြောင်းချင်းရာများသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး

ပြောစမတ်တွင်အောင် အထင်အရှား ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပေသည်။

သို့သော် မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြသော အလွန်ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေး၏။

မိုးမြေဂေဟာ၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းတည်း။

မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွား၍ လေးလအကြာ၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင်၏။

ထိုနေ့က သာသာယာယာ ရှိနေသည်။

စန်းစုချူးသည် ပန်းခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဘုရားစင်၌ ပန်းဆက်ကပ်ဖို့ ပန်းခူးမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သားဖြစ်သူ ယင်ကြိုင် သေဆုံးသွားပြီးသည်နေ့မှ စ၍ သားဖြစ်သူအတွက် ရည်စူးကာ ပန်း ဆီးမီး ရေချမ်းများကို နေ့စဉ် ဝတ်မပျက်အောင် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

စန်းစုချူး ပန်းဥယျာဉ်ထဲရောက်၍ ပန်းခူးမည်ဟု ကြံကာ ရှိသေးသည်။

“အူဝဲ”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ကလေးငိုသံကြောင့် စန်း

စုချူး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

မိုးမြေဂေဟာပိုင်နက်ထဲ၌ ကလေးငယ်တစ်ယောက်တစ်လေမှ မရှိပါ။

အဘယ်ကြောင့် ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာရပါသနည်း။

စန်းစုချူး စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်၏။

ပန်းရုံတစ်ခုပေါ်၌ အနီးဖြင့် ထုပ်ထားသော နီထျာရဲက လေးငယ်တစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။

စန်းစုချူး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဝန်းကျင်၌ လူသူကင်းရှင်းနေပါသည်။

ထိုကလေးသည် သူ့အလိုအလျောက် မိုးမြေဂေဟာပိုင်နက်ထဲမှ ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာစရာအကြောင်း မရှိပါချေ။

တစ်စုံတစ်ယောက် လာထားသွားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

မည်သူ လာထားသွားပါသနည်း။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် လာထားသွားသူအကြောင်း သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

“စာတစ်စောင်ပါလား”

ကလေး၏အနီးကြား၌ စာတစ်စောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စန်းစုချူး စာကို ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

စာက တိုတိုရှင်းရှင်း ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူယုတ်မာ၏သား”

စန်းစုချူး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မျက်လုံးပြာဝေကာ ခေါင်းထဲမှူးခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါ...ဒါ”

သူမ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရေရွတ်လိုက်သည်။

အသက်ပြင်းပြင်းရှူကာ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်အစဉ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

စာကို အစိတ်စိတ်အမွှာအမွှာ စုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီကာ ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားလိုက်လေသည်။

တဝါးဝါး ငိုကျွေးနေသော ကလေးမှာ စန်းစုချူး၏လက်ထဲ၌ ချက်ခြင်း အငိုတိတ်သွားလေသည်။

စန်းစုချူး၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“သည်ကလေးကို ငါ မွေးစားမယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကလေးငယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စကိုမှ သူမ မစဉ်းစားတော့ပါ။

မွေးစားရန် ကောက်ကာငင်ကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် မမြင်ရသော တွန်းအားတစ်ခုက သူမအား တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

စန်းစုချူး ပန်းခူးဖို့ မေ့သွား၏။

ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....

အမုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးခြေ (၁) ❀ ၂၀၇

“အဟမ်း”

ချောင်းဟန်နဲ့သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စန်းစုချူး ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကုမ်း၌ လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာ ရပ်နေသည့် ယင်ခုံးကို တွေ့ရ၏။

ယင်ခုံးက...

“မင်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားတာ ဘာလဲ”

“ကလေး”

“ဪ”

“ကျွန်မ သည်ကလေးကို မြေးအဖြစ် မွေးစားမလို့ရှင့်”

“ဒါဆို တို့အတွက် မြေးတစ်ယောက်ရပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

စန်းစုချူးသည် ယင်ခုံးအား သေသေချာချာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ကျုပ်ကို မမြင်ဘူးလို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်စကားက ထူးဆန်းနေတာ”

“နေပါဦး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲပဲလား၊ မင်းကော မပါဘူးလား”

“ကျွန်မ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အတော်ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့မှာ မြေးတစ်ယောက် ရလိုက်တာ

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိုးနတ်မင်းကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ကဲ...ကလေး အပြင်မှာ အေး
ပါတယ်။ အိမ်ထဲ ခေါ်သွားကြတာပေါ့။ သူ့အတွက် လိုအပ်တာ တွေ
စီစဉ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား။”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

စန်းစုချူးနှင့် ယင်နိုးတို့ ဂေဟာဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဓာတ္တုသိုလ်

သီဟအောင်

အမုန်းမိုးတွေသိုင်းမိုးမြေ

(ခုထိထိုင်)

မျိုးဆက်

နေ့၊ မိုး၊ ဆောင်...

ရာသီအလီလီ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဆယ်ရှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး
နောက် မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင် ယင်ခုံးနှင့် စန်းစုချူးတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ
အဘိုးအို အဘွားအိုများ ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။

ထို့အတူ သူတို့ မွေးစားခဲ့ကြသော ကလေးငယ်မှာလည်း
ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသော လူငယ်လူရွယ်တစ်
ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာခဲ့လေတော့သည်။

ထိုလူငယ်အား စန်းစုချူးက ယင်ကျင်းဟု အမည်ပေးခဲ့၏။

ယင်ကျင်းသည် မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင်၏မြေးအဖြစ် သိုင်း
လောကတစ်ခုလုံး သိရှိလက်ခံခဲ့ကြလေသည်။ မိုးမြေဂေဟာအတွက်
မျိုးဆက်တစ်ယောက် ထွက်ပေါ် လာခဲ့ခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် ယင်ကျင်း၏ဘဝမှန်ကို မည်သူမှ သိနိုင်ကြမည်
မဟုတ်ပါ။

ယင်ကျင်းကိုယ်တိုင်လည်း သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

၆ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စန်းစုချူးနှင့် ယင်ခုံးတို့သည် ပန်းဥယျာဉ်ကို လှမ်းပြီး တွေ့မြင်နိုင်သော လေသာဆောင်လေး၌ ထိုင်ကာ ရေခွေးကြမ်း သောက်နေကြသည်။

ယင်ခုံးက...

“သည်ကနေဆိုရင် ယင်ကျင်း အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်လို့ ဆယ်ကိုးနှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ”

စန်းစုချူးက...

“အချိန်တွေက ကုန်မြန်လိုက်တာရှင်၊ ယင်ကျင်း သည် လောက်မြန်မြန် ကြီးပြင်းလာတာကို ကျွန်မ သဘောမကျဘူးရှင့်”

ယင်ခုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စန်းစုချူးက...

“ကျွန်မတို့ဆီက သူ ထွက်သွားမယ့်အချိန် ပိုပြီး နီးကပ်လာတဲ့သဘော ဖြစ်နေလို့ပေါ့ရှင်”

“ညော်”

ယင်ခုံးလည်း တွေ့တွေ့ကလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သလို မိုးမြေဂေဟာ၏ မူပိုင်သိုင်းပညာကိုလည်း ချီးကျူးရအောင် ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ခုံးကော စန်းစုချူးပါ ယင်ကျင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ဂရုတစိုက် သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အမုန်းမိုးဝေသိုင်းမိုးခြံ (၃) ၇

ယင်ကျင်းက လိမ္မာရေးခြား ရှိသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။

ကြိုးစားအားထုတ်မှု ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော် ဆယ်ကိုးနှစ်ကျော် အရွယ်မှာပင် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများ တတ်မြောက်သွားခဲ့တော့သည်။

ယင်ကျင်းအတွက် စိတ်ချရသော အခြေအနေ ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ယင်ခုံးတို့ နီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး သိရှိနားလည်ထားကြလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သလို သိုင်းပညာ ပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်ရကား အပြင်လောကသို့ ထွက်သွားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

ယင်ခုံးက...

“သူ အပြင်သွားမယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ်က ဟန့်တားမိမှာပဲ”

သူ၏သဘောထားကို ပြောလိုက်လေသည်။

သားဖြစ်သူ ယင်ကျိုင်းအား အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ သိုင်းလောကသို့ သွားလိုသည်ဟု ပြောသောအခါ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ပြဿနာများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရလေသည်။

ယင်ကျိုင်း၏အဖြစ်ဆိုးကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားကြမည် မဟုတ်ပါ။

ယင်ကျင်း၏လက်ထက်တွင် ထိုသို့ထပ်မံမဖြစ်ရလေအောင် အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

၈ စန်းစုချူးက... တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စန်းစုချူးက...

“သူ့ အပြင်သွားချင်တယ်ဆိုရင် မလွှတ်ဘူးလို့ ရှင် ဆုံးဖြတ်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို တစ်သက်လုံး သည်အတိုင်းပဲ ထားတော့မှာလား”

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ယင်ကျင်းကို မိုးမြေဂေဟာပိုင်နက်ထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားခိုင်းတော့မှာလား”

“မင်းကို ကြည့်ရတာ ယင်ကျင်းကို အပြင်လွှတ်ချင်တဲ့ သဘောပါလား၊ တို့သား ယင်ကျင်းကြောင့် ဘယ်လောက်သောကရောက်ခဲ့ကြရသလဲ၊ သည်အဖြစ်ဆိုးတွေကို မင်း မေ့ထားလိုက်ပြီလား၊ အင်မတန် သစ်နန်းစာယူစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မတွေးတော့ဘူးလား”

“ကျွန်မ မတွေးဘဲ နေပါ့မလား၊ သစ်နန်းစာမယူဘဲ နေပါ့မလား၊ နောက်ထပ် သောကရောက်ချင်ပါ့မလားရှင်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ မင်းစကားက ယင်ကျင်းကို အပြင်လောက လွှတ်ချင်တဲ့ သဘောမျိုး ရှိနေလို့ ကျုပ် ပြောရတာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခု မေးချင်တယ်”

“မင်း ဘာသိချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကနဲ့ တူသေးရဲ့လားရှင်”

ယင်ခုံးသည် စန်းစုချူးစကားကြောင့် ရယ်မောလိုက်၏။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ၉

“ကျွန်မ စကားမှာ ရယ်စရာ မပါဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ရယ်စရာ မပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် တူနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ဒါမေးစရာမှ မလိုတာပဲ”

“နေပါဦး၊ ဘယ်လိုမတူတာလဲ ပြောပါဦးရှင်”

“အစစအရာရာ အားလုံးပေါ့”

“ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါရှင်”

“ကောင်းပြီ အရှင်းဆုံး ပြောရရင် မင်း ပိုပြီး အသက်ကြီးလာပြီ၊ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာပြီ”

“မှန်လိုက်တာရှင်”

“နောက်ဆယ်နှစ်ဆိုယင်ကော”

“ကျွန်မ ခုထက် ပိုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်သွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးသွားလိမ့်မယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ကျွန်မ သေဆုံးသွားပြီဆိုရင် ယင်ကျင်းကို ဆက်ပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက် နိုင်ပါတော့မလားရှင်”

ယင်ခုံး ငြိမ်သွား၏။ စန်းစုချူးဆိုလိုချင်သည့် သဘောထားကို နားလည်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စန်းစုချူးက...

“ရှင် သေသွားမယ်ဆိုရင်ကော”

ယင်ခုံးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အသက်ကြီးလာပါပြီ၊ တစ်ချိန်သေဆုံးသွားကြမှာပါ၊ ယင်ကျင်းကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

၁၀ နက္ခတ္တသိုလ်သီတအောင်

“အဖြင့် အတွေ့အကြုံရအောင် ရင့်ကျက်လာအောင် ကျွန်မတို့ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အားလုံးနဲ့ သဟဇာတရှိအောင် နေထိုင်သွားအတတ်ရှိ ယင်ကျင်းကို သင်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဒါလည်း မှန်ပါတယ်”

ယင်ခုံး အတိုက်အခံ မလုပ်တော့ဘဲ ထောက်ခံသဘောတူလိုက်လေသည်။

စန်းစုချူးက...

“ယင်ကျင်းကို စိတ်ချရအောင် ပြင်ပလောကကို စေလွှတ်ရမှာပဲ၊ အတွေ့အကြုံကို ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေပါစေ၊ ကောင်းတာဆိုးတာသူကိုယ်တိုင် ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

ယင်ခုံး မည်သို့ သဘောတူသည်ဖြစ်စေ ယင်ကျင်းအတွက် စိတ်ပူနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်ကော”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံပေါ့ရှင်”

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အရာရာဟာ ကံတရားအတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲ မဟုတ်လားရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဘာများ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့သား ယင်ကျိုင်အဖြစ်ဆိုး ကြုံခဲ့ပါမလားရှင်”

ယင်ခုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စန်းစုချူးက...

“ယင်ကျင်းကို စတော့တဲ့နေ့ကတည်းက ဘစ်ချိန်ချိန်မှာ အပြင်ထွက်သွားချင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရဦးမယ်ဆိုတာ ကျွန်

အမုန်းမိုးဇွဲသိုင်းမိုးခြေ (၃) ၁၁

မ တွေးမိခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ အသည်အချိန်ကတည်းက နားလည်ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

ယင်ခုံးသည် ဇနီးသည်အား ချီးကျူးသော အကြံည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း တော်တော် အမျှော်အမြင် ရှိတာပဲ”

စန်းစုချူး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မထက်တောင် ပိုပြီး အမျှော်အမြင် ရှိပါသေးတယ်ရှင်၊ ကိုယ့်သားကိုယ့်မြေးကို ချစ်တဲ့စိတ်က ပိုပြီး အားကောင်းနေလို့ပါ”

နှစ်ယောက်သား ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်ကြလေသည်။

ပြီးမှ...

“သည်တစ်ကြိမ် ယင်ကျင်းလည်း မမှားပါစေနဲ့၊ ရှင်လည်း သိုင်းရာဇာဇူးလီလို လူစားမျိုးတွေနဲ့ ထပ်ပြီး မပတ်သက်မိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပါ”

ယင်ခုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

စန်းစုချူးက...

“သိုင်းရာဇာဇူးလီဟာ သားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြည်ဖူးကားချလိုက်တယ်၊ သူဟာ မိုးထိတောင်မှာ တကယ်ပဲ ဂုဏ်သိက္ခာ ပြန်ဆယ်ခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ မိုးမြေဂေဟာကတော့ ခုခိုနံ့ထိ သူများအပြစ်ပြောနေတုန်းပဲလို့ မင်း ဆိုလိုချင်တာလား”

“သိုင်းလောကသားတွေက မိုးမြေဂေဟာက အရှိန်အဝါကို

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အသုံးပြုပြီး နေရာတကာမှာ ဝင်ပြီး စွက်ဖက်နေတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“သိုင်းရာဇာဇူးလီဟာ အရင်က အလုပ်မျိုးတွေ ပြန်လုပ်နေတယ်လို့ မင်း ထင်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ နောင်တရနေလောက်ပါပြီ၊ သိုင်းလောကမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဆက်လက်ရပ်တည်သွားဖို့ အရင်က အလုပ်တွေကို လုံဝစွန့်လွှတ်ပစ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မကတော့ သံသရာတစ်ပတ် ပြန်လည်လာပြီလို့ ပြောချင်တာပဲ”

“မင်း...”

“ကျွန်မ သားယင်ကြိုင် အိမ်က ထွက်သွားတယ်၊ အခု မြေးဖြစ်တဲ့ ယင်ကျင်း အိမ်က ထွက်သွားချင်နေပြီလေ၊ သိုင်းလောက အေးချမ်းငြိမ်သက်နေပြီးမှ မိုးမြေဂေဟာကို အပြစ်မြင်နေတဲ့လူတွေ ပြန်ပြီး ထွက်ပေါ်လာတယ်”

“သည်လိုဆိုရင်တော့ သစ္စာသိုင်းသမားရဲ့လူတွေ သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်လာကြတာကိုကော မင်း ထည့်ပြောမှ ပြည့်စုံလိမ့်မယ်”

“ရှင်လည်း သည်ကိစ္စတွေကို ကြားပြီးပြီကိုး၊ ကျွန်မလည်း သည်လိုပဲ ထင်ပါတယ်လေ၊ ဒါဖြင့် သံသရာတစ်ပတ် လည်ပြီဆိုတဲ့ စကားကို ရှင် လက်ခံပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၁၃

“နောက်တစ်ခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမယ့် အဖြစ်မျိုး မလိုချင်တော့လို့ပေါ့၊ ကျုပ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ယင်ကျင်းကို သိုင်းလောကထဲ မလွှတ်တော့ဘူး”

“ရှင် တကယ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မကတော့ ယင်ကျင်း တောင်းဆိုလာရင် အပြင်ထွက်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်မှာပဲရှင်”

“ကျုပ်က လက်နဲ့ ရေးတာကို မင်းက ခြေနဲ့ ဖျက်ချင်တဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ စိတ်မပြောင်းနိုင်တာပါ၊ သံသရာတစ်ပတ် လည်တယ်လို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့သားပဲ၊ ဒါကို လက်ခံလိုက်တဲ့သဘောပါ”

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး၊ ယင်ကျင်း ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ မိုးမြေဂေဟာ ပိုပြီး နာမည်ပျက်ရမယ်၊ သည်အဖြစ်မျိုးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ရှင် မှားနေလိမ့်မယ်နော်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားရင် ကောင်းမယ်”

“ဒါစဉ်းစားစရာမလိုတဲ့ ကိစ္စပါ”

“သည်လိုဆိုရင်တော့ ရှင်ဟာ ယင်ကျင်းကို အထင်သေးတဲ့ သဘောပဲရှင်”

“ဘာ...”

“ယင်ကျင်းဟာ ကျွန်မသား ယင်ကြိုင်နဲ့ မတူဘူးဆိုတာ၊ ရှင် မယုံဘူးလား”

၁၄ နတ်တို့သို့လိမ္မော်အောင်

“သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူဟာ မိုးမြေဂေဟာအပေါ်မှာ သိုင်းလောကသားတွေ အထင်မှားတဲ့ ကိစ္စတွေ ပြန်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို ဖော်ထုတ်လိမ့်မယ်ရှင်”

“ယင်ကြိုင်ကြောင့် ကျွန်မတို့ သိက္ခာကျခဲ့ရတာတွေကို ကောင်း သခွာသိုင်းသမားတွေရဲ့ အထင်မှားခံရတာတွေကို ကောင်း ယင်ကျင်းကပဲ ဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်းဟာ ယင်ကျင်းအပေါ် သိပ်ပြီး အထင်ကြီးနေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“မိုးထိတောင်မှာ ကျွန်မသားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်က ကိစ္စတွေဟာ ပြီးဆုံးမသွားဘဲ၊ ခုချိန်မှာ ပြန်ပြီး အစပေါ်လာတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကြားထဲကခလောက်ဆန်နေကာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ ယင်ကျင်းကို သိုင်းလောကထဲ စေလွှတ်လိုက်မှ ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားလိမ့်မယ်၊ အရှည်သဖြင့် အေးချမ်းသွားလိမ့်မယ်”

“ညီမက သိုင်းရာဇာဝူးလီကို သိပ်ပြီး သဘောမကျဘူး ထင်တယ်”

“ဒါအမှန်ပါပဲ”

“သူက...”

“သိုင်းရာဇာဝူးလီဟာ သူ့သား သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မထင်တယ် အခွင့်အရေးရတာနဲ့ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ သခွာသိုင်းသမားတွေကို ပြန်ပြီး ရန်တိုက်ဖူးလိမ့်မယ်”

အမုန်းခိုးခွင့်သိုင်းမိုးခြေ (၃) ၁၅

“ကောင်းပြီလေ၊ ညီမ အကြောင်းရှိလို့ ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်၊ ညီမ သဘောပါပဲ၊ ကျုပ် တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ပြောပါရှင်”

“ယင်ကျင်း အပြင်ထွက်မယ်ဆိုရင်၊ သူ့နောက်ကွယ်ကနေ ကျုပ် တိတ်တဆိတ် လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးချင်တယ်”

“ကျွန်မရဲ့သား ယင်ကြိုင်တုန်းကလည်း...”

“ကျုပ် အစစအရာရာ သတိထားပါမယ်”

“ယင်ခိုးက စန်းစုချူး၏စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“စန်းစုချူး မတတ်သဘဲ သဘောတူလိုက်ရလေတော့၏။

စမ်းသပ်ခြင်း

ယင်ကျင်းသည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲရှိ ကျောက်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ ငေးငိုင်းနေ၏။

ရှုတ်တရက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာတော့မှ သတိဝင်လာလေသည်။

“သခင်လေး”

“အေး... ငါ့ကို ဘွားဘွားက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့လား ဝိရမ်း ပြောစမ်းပါဦး”

ဝိရမ်းမှာ ယင်ခုံးနှင့် စန်းစုချူးတို့၏မြေး ယင်ကျင်းအား အနီးကပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရသည့် အိမ်ဖော်ကောင်လေး ဖြစ်လေသည်။

ဝိရမ်းက...

“ခုတလော သခင်လေးက ဘွားဘွားကိုချည်းပဲ တွေ့ချင်တာပဲနော်”

“အေးလေ... ငါ့ရဲ့ပညာ ပြည့်စုံနေပြီ၊ ဗဟုသုတရအောင် အတွေ့အကြုံရှိအောင်၊ ပြင်ပလောကကို ထွက်သွားပြီး လေ့လာသင်ယူသင့်တယ်လို့ ဘွားဘွား မကြာခဏ လာပြောခဲ့တာ၊ ငါ အပြင်ဘက် သွားချင်ရင် ဘွားဘွား ခွင့်ပြုမယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘွားဘွား

ငါ့ကို ခေါ်တွေ့ပြီး ဘာတွေများ ပြောမလဲလို့ မျှော်လင့်နေတာပေါ့ကွာ”

“သခင်ကြီးကတော့ ခွင့်ပြုမယ် မထင်ဘူး၊ သခင်လေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကို လွှတ်ဖို့လည်း စိတ်ချမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ် သခင်လေး”

“ငါ သိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးကို မမေးဘဲ ဘွားဘွားကို မေးတာပေါ့”

“သခင်လေးက အပြင်လောကကို သွားချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ မိုးမြေဂေဟာပိုင်နက်ထဲမှာ ဘာဆိုတာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် အပြင်ကို သွားချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“အေး... ငါ ရှင်းပြလို့လဲ မင်း နားလည်မှာ မဟုတ်တာ အမှန်ပဲကွ၊ ဒါကြောင့် ရှင်းမပြတော့ဘူး”

“ဟာ သခင်လေးကလဲ”

“ငါ အပြင်ကို သွားဖြစ်မှပဲ၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ ပြောတော့မယ်၊ မင်းလည်း လက်တွေ့သိရမှာပေါ့ကွာ”

“ငါ့မြေးက အပြင်လောကကို သွားချင်နေတာကိုး”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ယင်ကျင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးဖြစ်သူ ယင်ခုံး ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်ကျင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး”

“ဝိရမ်း၊ မင်း လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီး”

၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဝိရမ်းလည်း ဦးညွတ်ပြီး ချက်ခြင်းထွက်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှ ယင်နုံးက...

“ငါ့မြေးက ပြင်ပလောကကို ထွက်ပြီး လည်ပတ်ချင်တယ်။

အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ရှာဖွေချင်နေတယ် ဟုတ်လား။”

ဟု မေးလာလေသည်။

ယင်ကျင်း မတတ်သာဘဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး။”

“တို့ရဲ့ မိုးမြေဂေဟာမှာ ဘာများ လိုအပ်ချက်ရှိလို့လဲ။

အားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အပြင်ထွက်ဖို့ကော ဘာများ အကြောင်းထူးမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။”

“ကျွန်တော်...”

“မင်း အပြင်သွားဖို့ ဘိုးဘိုး သဘောမတူဘူးဆိုရင်၊ မင်း သွားဦးမှာလား။ မင်း သွားချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော်...”

“အေး... မင်း သွားချင်တယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကထဲမှာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ လူဆိုးတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှ သွားလို့ရ မယ်။ မင်း ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား။”

“ကျွန်တော်ဟာ ဘိုးဘိုး သင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်နေပါပြီ။ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ သေချာပါတယ် ခင်ဗျာ။”

“မင်း သေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ် ဘိုးဘိုး။”

“ဒါဖြင့် မင်းကို လက်တွေ့စမ်းကြည့်ရမယ်”

အမှန် ခို ခွေသိုင်းခြံခြံ (၃) ❀ ၁၉

ယင်ကျင်းသည် အဘိုးဖြစ်သူကို ကြည့်ယင်း စိတ်လှုပ်ရှား လာလေတော့သည်။

ယင်နုံးက...

“မင်းက လူဆိုးသုံးယောက်ကို လက်တွေ့ ဆုံးမနိုင်မယ်ဆို ရင်တော့ အပြင်ကို လွှတ်ဖို့ သဘောတူလိုက်မယ်”

“စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ဆုံးမပေးပါမယ်”

“ဒါဖြင့် သည်ည မြို့ပြင်က ကြက်တူရွေးတောင်ကို သွားပေ တော့၊ အသည်မှာ မြောက်ပိုင်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့ လူဆိုးကြီးသုံး ယောက် ရောက်လာပြီး ပုန်းအောင်းနေတယ်လို့ သတင်းကြားထား တယ်။ မင်းသွားပြီး ဆုံးမရမယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

“စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် ဆုံးမလိုက်ပါမယ်”

ယင်ကျင်းသည် အဘိုးခိုင်းစေသည့်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်မည်ဟု ကတိပြုလိုက်လေသည်။

ယင်နုံးက...

“သူတို့ကို ဆုံးမပြီး ညသန်းခေါင်အချိန်မတိုင်မီ အိမ်ကို အရောက်ပြန်လာရမယ်ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ဦး”

“စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုး”

“ဒါဖြင့် မင်း အနားယူလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယင်နုံး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ယင်နုံး မြင်ကွင်းမှပျောက် ကွယ်သွားလျှင် ဝိရမ်းက ပန်းရံများကြားမှ တိုးထွက်လာ၏။

“သခင်လေး”

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ထွက်မသွားဘဲ ချောင်းနားထောင်နေတာကိုသာ ဘိုး ဘိုး သိသွားရင် မင်း မလွယ်ဘူး၊ အပြစ်ပေးခံရမှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး နေရတာပေါ့၊ အသက်တောင် ပြင်းပြင်း မရှူရဲပါဘူး၊ ဒါထက် သခင်လေး တကယ်ပဲ ကြက်တူရွေးတောင်မှာ လူဆိုးကြီးသုံးယောက်ကို သွားပြီး ရင်ဆိုင်မှာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့...”

“သခင်လေး မကြောက်ဘူးလား”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

“ဟာ... လူဆိုးကြီးတွေက ညာမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မသွားပါနဲ့လား သခင်လေးရယ်”

“မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးဟာ တစ်နေ့ကျရင် သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးကို မိုးမြေဂေဟာကိုယ်စား တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်၊ သည်အချိန်မှာ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခုချိန်ကတည်းက အစစအရာရာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမယ် မဟုတ်လား”

“ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ လူဆိုးစာနဲ့ တွေ့ကသာ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးကို ကြောက်ရွံ့ရုံသေကြမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်လေးဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တူနေတာ အမှန်ပဲ”

ဟု ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထူးဆန်းသောအမျိုးသမီး

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပါသည်။

ယင်ကျင်းသည် အစိမ်းရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ကာ ခါး၌ ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲပြီး မိုးမြေဂေဟာအနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဂေဟာနှင့် အနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ဝါးရံတောများ ရှိလေသည်။ ညလေအေးများ တိုက်ခတ်လာသောအခါ ဝါးပင်များ ထိမ်း နွဲ့လှုပ်ရှားကာ တရုတ်ရံ ဖြည့်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ဝါးရံတောဆီသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝါးရံပင်အချို့ကို ကျော်ဖြတ်လိုက်လျှင် ဝါးတောအလယ်၌ မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိနေပြီး ထိုမြေကွက်လပ်၌ အုတ်ဂူတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အုတ်ဂူရှေ့သို့ အရောက်သွားပြီး မြေပေါ် အထောက်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အနီပဲအရောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

“ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ဂါရဝပြုပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်ပ သာသနာကို ထွက်ပြီး အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ရှာဖွေပါတော့မယ်၊

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သည်ကနေည ဘိုးဘိုးစေခိုင်းတဲ့ တာဝန်ကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရင် အထမြောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပါ ဖေဖေ”

ထိုအုတ်ဂူမှာ ယင်ကြိုင်၏အုတ်ဂူ ဖြစ်လေသည်။ ယင်ကျင်းမှာ ယင်ကြိုင်၏သားဖြစ်သည်ဟု လူတိုင်းသိထားကြသကဲ့သို့ ယင်ကျင်းကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့ပင် ယုံကြည်ထားလေသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာရောက်စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် စန်းစုချူးက ကောက်ယူမွေးစားခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ယင်ကျင်း မသိပါချေ။

ယင်ကျင်းသည် ဖခင်ကြီးအား တိုင်တည်ဂါရဝပြုပြီးလျှင် မြေကွက်လပ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဝါးရုံတောထဲ အမှောင်ရိပ်ထဲ ရောက်သွားချိန်တွင်...

“ဟူး... ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ “ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ငြိမ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် လိုက်လေသည်။

လူတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ပြေးလွှားလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူသည် ဝါးရုံပင်များကြားမှဖြတ်ကာ မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ယင်ကျင်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ အနက်ရောင် ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ မိုးမြေဂေဟာမှ မဟုတ်ဘဲ လူစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း သတိပြုမိသည်။

အမုန်းမို ခန္ဓသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၂၃

“ညအချိန်မတော် သည်နေရာကို ရောက်လာတာ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စ ရှိနေလို့ပါလိမ့်”

ယင်ကျင်း စိတ်ဝင်စားပြီး အကဲခတ်နေလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ယင်ကြိုင်၏အုတ်ဂူရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။ သူမသည် ယင်ကြိုင်၏အုတ်ဂူကို တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့် နေလေသည်။ ယင်ကျင်း အံ့သြသွား၏။

“သည်အမျိုးသမီးကြီးဟာ ငါ့ဖေဖေနဲ့များ ပတ်သက်နေလို့လား”

အမျိုးသမီးကြီးသည် အုတ်ဂူကို ငေးကြည့်ရင်း သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အတော်ကလေးကြာလျှင် သူမ၏နှုတ်ခမ်းများ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာလေသည်။

“ယင်ကြိုင်၊ ရှင်ကတော့ သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ အေးချမ်းသွားပြီပေါ့။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေအတွက် ဘယ်လောက်ရတက်ပွေ့နေရသလဲဆိုတာ ရှင်သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယင်ကျင်းက အသာနားစွင့်နေလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ရှင်ဟာ မပြတ်သားတဲ့လူ၊ သူများပြောတိုင်း ယုံတဲ့လူ၊ ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်၊ ကျွန်မတို့ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ရှင် သိခဲ့ရင်တောင် သေခြင်းတရားကို လက်ခံပြီး ကိုယ်လွတ်ရှုန်းသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ပြောယင်း ခံပြင်းနာကျည်းသော အသွင်ပြောင်းလဲသွား၏။

ယင်ကျင်းသည် အမျိုးသမီးကြီး ပြောနေသော စကားများ

ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဖခင်ကြီးအား အပြစ်တင်ပြောဆိုနေသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် ငါ့အဖေကို အပြစ်တင်နေရတာလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးအား သွားမေးကြည့်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ယင်ကျင်း ရှိနေသည်ကို သတိမပြုမိသေးချေ။

“ရှင် ယုံကြည်ခဲ့တဲ့လူဟာ နောက်ဆုံး ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဒုက္ခပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့က အမှန်တရားအတိုင်း ဖြေရှင်းချင်ပေမယ့် ရှင့်အဖေဟာ ခေါင်းမာမာနဲ့ သူတစ်ပါးဘက်က ရပ်တည်နေတုန်းပဲ၊ ရှင့်တို့ မိုးမြေဂေဟာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သူတစ်ပါးရဲ့ ဒုက္ခနဲ့လဲပြီး စောင့်ထိန်းထားတယ်၊ ရှင့်တို့ကို ဘယ်တော့မှ မကျေဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ယင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ငါတို့ရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်နေတာကိုး မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကို တားဆီးရမယ်”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပုန်းကွယ်ရာမှ ဓနိထွက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟူး”

ထက်မြက်သော ကိုယ်ဖော့ပညာ ရှိနေသည့် ယင်ကျင်းမှာ အမျိုးသမီးကြီးရှေ့သို့ ချက်ခြင်း ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကျင်း ရုတ်တရက် ရောက်လာသဖြင့် အမျိုးသမီးကြီး ရင်ထိတ်ပြီး ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ဂါရဝတရားအရ မကျေနပ်သည့်တိုင် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖန်...

“ကျွန်တော်ဟာ မိုးမြေဂေဟာက ယင်ကျင်းပါ၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာကြောင့် သည်နေရာကို ခွင့်မတောင်းဘဲ လာခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့် မကျေမနပ် ပြောဆိုနေတယ်ဆိုတာတွေကို သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သခင်လေးတစ်ယောက်ပီပီ စကားကိုလည်း လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ယင်ကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့် လိုက်လေသည်။

“မင်းက ယင်ကျင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းရဲ့အဖေက...”

“ဖေဖေနာမည် ယင်ကြိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ညော်”

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အမျိုးသမီးကြီး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတောင် သည်အရွယ် ရောက်နေပြီကိုး”

“ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို သိလို့လားဗျာ”

“မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ မင်းလည်း မင်းအဖေလို

ပဲ လူတကာကို ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲ၊ တော်ပြီ မင်းနဲ့ ဆက်ပြီး စကား ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပြောချင်ရာပြောချပြီး ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“ဟာ”

ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားမည် မထင်မိသဖြင့် ဟန့်တားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ အမျိုးသမီးကြီး ပြေးလွှားသွားရာ တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကြက်တူရွေးတောင်...

ယင်ကျင်းမှာ ကြက်တူရွေးတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာလျှင် ခြေလှမ်းရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကြက်တူရွေးတောင်သို့ ထွက်မလာမီ ဝါးရုံတော၌ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်နေမိပါသည်။

ကြက်တူရွေးတောင်ခြေ၌ သစ်ပင်ပန်းမာလာများသည် လရောင်ဖြင့် စိုပြည်လန်းဆန်းကာ သာယာလှပနေလေသည်။

အမုန်းမိုးရွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၂၇

ယင်ကျင်း ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးအကြောင်းကို မေ့ထားပြီး အဘိုးဖြစ်သူ ပြောသည့် လူဆိုးကြီးသုံးယောက်ကို ဂရုစိုက်ရင်ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိကာ အဝါရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ယင်ကျင်း သတိထားနေလိုက်၏။ ထိုလူသည် ယင်ကျင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် သည်နေရာကို လာခဲ့တာလဲ ပြောစမ်း”

လေသံမာမာဖြင့် ဟိန်းဟောက်မေးမြန်းလာလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ မိုးမြေဂေဟာက ယင်ကျင်းပါ၊ ကြက်တူရွေးတောင်မှာ ပုန်းခိုနေတဲ့ လူဆိုးကြီးသုံးယောက်ကို ဆုံးမဖို့ လာတာပါ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုလူ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းက ထိုလူအား မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့် နေလိုက်လေသည်။

ထိုလူက လှောင်ပြောင်ရယ်မောပြီးမှ...

“မင်းက မိုးမြေဂေဟာရဲ့ နာမည်ကိုပြောပြီး ငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်တာလား၊ သူများတွေ ကြောက်ရင် ကြောက်မယ်၊ ငါ မ

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကြောက်သေးဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

“ခင်ဗျားဟာ သည်မှာ လာပုန်းနေတယ်ဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီး
သုံးယောက်ထဲမှာ ပါဝင်နေတာလားဗျာ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ဆုံးမရပါလိမ့်မယ်”

“ဟုန်း... ကြီးကျယ်လိုက်တာ မင်း ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့

လဲ”

“စိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ကို ဆုံးမပြမယ်လို့ ကျွန်
တော် ကတိပေးထားခဲ့ပါတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုလူ လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

ယင်ကျင်းကမူ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဖြစ်ရာ
သတိဖြင့် နေလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား စမလား၊ ကျုပ်က စပြီး တိုက်ခိုက်ရမလား ပြော
ပါဗျာ”

“ငါကပဲ စပြီး တိုက်ခိုက်မယ်၊ မင်း ခုခံနိုင်ရင် ခုခံပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အသုံးပြုကာ စတင်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းလည်း ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

ယင်ကျင်းသည် သိုင်းလောကသို့ သွားလိုစိတ် ပြင်းပျံ့နေ

အမုန်းမိုးစွဲသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❖ ၂၉

သည် ဖြစ်ရကား ကြက်တူရွေးတောင်၌ ပုန်းအောင်းနေသည့် လူဆိုး
ကြီးသုံးယောက်အား အနိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့် လုံးဝမပေါ့ဆပဲ၊ မိုးမြေသိုင်းကို စနစ်တကျထုတ်
ဖော်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

လေတိုးသံများ တံဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

လက်ဝါးရိပ်များသည် ထိုလူ၏တိုက်ကွက်ကို ချေဖျက်လိုက်
သည့်အပြင် ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံထားလိုက်လေတော့၏။

လူငယ်လူရွယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော ယင်ကျင်းက
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်ကို မြင်လျှင်
ထိုလူထိတ်လန့် သွားတော့သည်။

ယင်ကျင်းအား လုံးဝမယှဉ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်ရှောင်
တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“ယား”

ယင်ကျင်း ညာသံပေးကာ ဖိဖိစီးစီး တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်
ထိုလူ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူ လွင့်စင်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“တော်တော် သတ္တိကောင်းနေပါလား”

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“သေချင်ပြီထင်တယ်”

အော်ငေါက်သံများနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှား
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“ချူးစုနဲ့ ချူးကွမ်း သည်ကောင်လေးကို အထင်မသေးနဲ့”

ယင်ကျင်း၏လက်ချက်ဖြင့် လွင့်စင်သွားသူသည် မြေပေါ်မှ
လူးလိမ့်ထလာကာ ရောက်ရှိလာသူနှစ်ယောက်အား သတိပေးလိုက်
ကြလေသည်။ ချူးစုနှင့် ချူးကွမ်းဆိုသူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

“ချူးလီ၊ မင်းက သည်ကောင်လေးကိုတောင် မယှဉ်နိုင်ဘူး
လားကွ”

“မင်း တော်တော်ညံ့တာပဲ၊ ကဲ... ဘေးဖယ်နေလိုက်ပါ
ငါတို့ ဆုံးမလိုက်မယ်”

ပြောရင်း ချူးစုဆိုသူက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ကာ ယင်ကျင်း
နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းသည် ချူးလီဆိုသူအား အနိုင်
ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချူးစုနှင့် ချူးကွမ်းဆိုသူတို့ကိုလည်း အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု
ယုံကြည်အားတက်နေ၏။ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်
လေသည်။ ချူးစုဆိုသူသည် ယင်ကျင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး အော်
ငေါက်တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

“မင်း သတိသာထားပေတော့”

ကြီးမားသော လက်သီးဆုပ်ကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ထိုးသွင်းတိုက်
ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝိုး... ဝိုး”

ပြင်းထန်သော လက်သီးထိုးချက်များက လူတစ်ယောက်

အမုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးခြေ (ဒု) ❀ ၃၁

မဆိုထားနှင့် ကျွဲတစ်ကောင်ကိုပင် လဲကျသွားအောင် ပြင်းထန်လှ၏။

ယင်ကျင်း မပေါ့ဆဝံ့ဘဲ...

“ဟိတ်”

ညာသံပေးကာ ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြု၍ ရှောင်တိမ်း
လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“သွားပေတော့”

ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ချူးစုသည် ယင်ကျင်းအား ဖိ၍ တိုက်ခိုက်ရန် သဲကြီးမကြီး
ဖြစ်နေစဉ် ယင်ကျင်းက ခြေထောက်ဖြင့် ဝိုက်ကာ ကန်ကျောက်
လိုက်ခြင်းကြောင့် အငိုက်မိသွားပြီး ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

“ဝုန်း”

ချူးစု အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားတော့သည်။

“တော့က်”

ချူးကွမ်း ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

“မင်း တော်တော် လက်စွမ်းထက်နေတယ်ပေါ့လေ၊ သိကြ
သေးတာပေါ့”

ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ ဝေယမ်းတိုက်ခိုက်လာလေ၏။

“ဝုစ်... ဝုစ်”

လရောင်အောက်တွင် ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်
ပေါ်လာပြီး ယင်ကျင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

“ချူးစုနှင့် ချူးလီတို့သည် ချူးကွမ်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို သ
ဘောကျသွားကြလေသည်။

၃၂ ၊ တက္ကသိုလ်သိတအောင်

“သည်ကောင်လေးကို ဆုံးမလိုက်စမ်း”

“တစ်ခါထဲ နှစ်ပိုင်းသာ ပိုင်းပစ်လိုက်ဟေ့”

ချူးကွမ်း၏ဓားချက်ကို ယင်ကျင်း မရှောင်နိုင်ဘဲ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ချူးစုနှင့် ချူးလီတို့ ယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် သူတို့၏အထင်နှင့်အမြင် တစ်ခြားစီ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ခြွမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဓား၊ဓားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိကာ မီးပွင့်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အား”

ချူးကွမ်း တစ်ချက်အော်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ချူးလီ၊ ချူးစုနှင့် ချူးကွမ်းတို့သုံးယောက်သည် ယင်ကျင်းအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း ဝမ်းသာနေပါသည်။ လူဆိုးသုံးယောက်အား အနိုင်ရလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ယင်ကျင်းသည် ဓားကို ရုပ်သိမ်းကာ ဓားအိမ်ထဲ ထိုးသွင်းသိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။

ချူးလီ၊ ချူးစုနှင့် ချူးကွမ်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (၃) ၃၃

“တောက်... သည်ကောင်လေးကိုတောင် / နိုင်အောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်တာ ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

“သူက ခိုးမြေဂေဟာက သိုင်းပညာကို ရထားတာဗျ”

“တို့သုံးယောက် ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရင် သူ့ကို ဘာကြောင့် အနိုင်မရမှာလဲ”

သုံးယောက်သား ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ချူးလီက...

“မင်း သတိသာထားပေတော့”

ဟု ကြိုးဝါးကာ ယင်ကျင်းထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ချူးစုနှင့် ချူးကွမ်းတို့လည်း ပြေးဝင်သွားကြ၏။ သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟိတ်”

“ယား”

ညာသံပေးသံနှင့်အတူ ဓားမုန်တိုင်း ကျရောက်လာသည့် အလား ပြင်းထန်သော ဓားချက်များသည် ယင်ကျင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားတော့သည်။

ယင်ကျင်းက ဓားကို ပြန်ဆွဲထုတ်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူ၏ဓားသိုင်းမှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး မထင်မှတ်သော ခုထောင့်များမှ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း ယင်ကျင်းက မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ခြွမ်း... ခြွမ်း... ခြွမ်း”

ဓားချင်း ထိတွေ့မိသည်။ မီးပွင့်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာ

၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပြန်သည်။

ထို့နောက်...

“ဟင်”

“ဟာ”

ချူးစုတို့သုံးယောက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

သုံးယောက်ပေါင်း တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း ယင်ကျင်းကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားကြလေတော့သည်။

ယင်ကျင်း ဝမ်းသာနေပါသည်။

လူဆိုးကြီးသုံးယောက်အား အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချူးစုတို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် ရှေ့ဆက်မိုက်မဲဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

တော့ဗျာ၊ လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားသွားကြပါ”

ဟု ဆုံးမစကား ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင်...

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

ချူးစုတို့ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ယင်ကျင်း ကျွဲမြီးတို

သွား၏။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာကို ခင်ဗျားတို့က လှောင်

အစုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၃၅

ပြောင်ကြတယ်ဗျေ၊ မှတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေရင် ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ သတိပေးနေတာဗျ”

ချူးစုက...

“ကျုပ်တို့က ရှေ့ဆက်ဆိုးသွမ်းစရာလည်း မရှိဘူး။ နောက်လှည့်ဆိုးသွမ်းစရာလဲ မရှိဘူး”

“ခင်ဗျား”

“ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ လူဆိုးမလုပ်ဘဲ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်တဲ့ လူကောင်းတွေ လုပ်ခဲ့ကြလို့ဗျေ”

“ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ဟာ သည်မှာလာပြီး ပုန်းအောင်းနေကြတဲ့ လူဆိုးတွေလို့ သခင်လေး ထင်မှတ်နေတာ မဟုတ်လား”

“အဲသည်လို မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်... မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ... ဒါဆို”

“ကျုပ်တို့ ဓားသုံးဖော်ဟာ သခင်လေးရဲ့ အဘိုးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ”

ချူးစု၏စကားအဆုံးတွင် ချူးလီက ဝင်ပြောသည်။

“သခင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ပေးဖို့ သခင်လေးရဲ့ အဘိုးက အကူအညီ တောင်းခဲ့တာကြောင့် ကျုပ်တို့ လာကူညီကြတာပါ”

“ကျုပ်တို့သုံးယောက် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်တာကိုတောင် မမှတ် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တော့ သခင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာဟာ သိုင်းလောက

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထဲ ဆင်းဖို့ လုံလောက်နေပြီလို့ ပြောနိုင်ပါပြီ”

ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် ယင်ကျင်း ပါးစပ်အ
ဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ချူးစုက...

“ကဲ... ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး သခင်လေးရဲ့ အဘိုးကို
နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပေးပါ”

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ချူးစုတို့သုံးယောက်သည် ယင်ကျင်းအား သိုင်းလောက၌
အဆင်ပြေပါစေဟု ဆုတောင်းပေးပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြ
လေတော့သည်။

ချူးစုတို့သုံးယောက် ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို မထင်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ အတန်ကြာအောင် တွေဝေငေးမော
ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ဘိုးအိုးဟာ သိုင်းလောကမိတ်ဆွေတွေ
ကို အကူအညီတောင်းပြီး ငါ့ရဲ့ သိုင်းပညာကို လက်တွေ့စမ်းသပ်
ကြည့်ခဲ့တာကိုး”

အဘိုးဖြစ်သူ၏စမ်းသပ်မှုကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်
ထို့ကြောင့် သူ့အား သိုင်းလောကထဲ သွားခွင့်ပြုတော့မည်

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၃၇

ဟု ယုံကြည်လာ၏။ ယင်ကျင်း တွေးတောစဉ်းစားယင်း ဝမ်းသာပီတိ
ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ယင်ကျင်း”

ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် အဘိုးဖြစ်သူ
သင်ခုံး ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘိုးဘိုး”

ယင်ကျင်း ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

ယင်ခုံး၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။

“ငါမြေးက ဓားသုံးဖော်ကို ကောင်းကောင်း ယှဉ်နိုင်ခဲ့တာပဲ
ဒီကျေးပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်... ကျွန်တော်”

“သူတို့ဟာ လူဆိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြူရောင်သိုင်းသ
အား လူကောင်းတွေပါ၊ ဘိုးဘိုးက အကူအညီ တောင်းလိုက်လို့ လာ
ပြီး ကူညီကြတာပါ”

ယင်ကျင်းက...

“ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်မိတာ သူတို့ကို
ဆက်ကားသလိုများ ဖြစ်သွားမလားဟင်”

ယင်ခုံး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ သူတို့ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်”

ယင်ခုံးက ယင်ကျင်းကို ကြည့်ပြီး သဘောကျသည့်အလား

အခင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

“ငါမြေးကို ဘိုးဘိုးလည်း စိတ်ချပါပြီ”

၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းက...

“ဒါ...ဒါဆို”

“ငါ့မြေး သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ဘိုးဘိုးတားမြစ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ငါ့မြေးကို စိတ်ချပါပြီ။
ယင်ကျင်း ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ယင်ခုံးက...

“ငါ့မြေးကို တစ်ယောက်ထဲတော့ မလွှတ်ချင်သေးဘူးလမ်းမှ အဖော်ရအောင် ဝိရမ်းကိုပါ ခေါ်သွားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဘိုးဘိုး”

ယင်ခုံး လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ယင်ကျင်း ဦးညွှတ်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သိုင်းလောကသို့ သွားရတော့မည်မို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေလေတော့သည်။

အမုန်းခိုခွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၃၉

အပျော်ခရီး

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။ ကြည်ပြာရောင် ကောင်းကင်ပေါ်ဝယ် တိမ်ဖြူအချို့ လေနှင့်အတူ လွင့်မျောနေသည်။

အဝေးတွင် စိမ်းလန်းသော တောအုပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ လမ်းကလေး ဘေးတစ်ချက်တစ်ဖက်တွင် လယ်ကွင်းများကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်သည် ခရီးနှင်နေကြ၏။ မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော လူငယ်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

သိုင်းလောကသို့ အလည်အပတ် ထွက်လာသည့် မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးယင်ကျင်းနှင့် နောက်လိုက် ဝိရမ်းတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ယင်ကျင်းသည် မိုးမြေဂေဟာမှ ထွက်ခွင့်ရခဲ့သဖြင့် ငမ်းသာပျော်ရွှင်နေလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် လှပသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးမောကြည့်ရင်း...

“သာယာလိုက်တာကွာ”

၄၀ * တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဟု ခိုးကျူးလိုက်လေသည်။

ဝိရှမ်းက...

“ဟာ... အစ်ကိုလေးကလည်း မိုးမြေဂေဟာထဲမှာလဲ သည်
လို ရှုမျှော်ခင်းတွေ ရှိတာပဲ”ဟု စောဒက တက်လေသည်။ ဝိရှမ်းသည် ယင်ကျင်း ထွက်
ခွာလာခဲ့သည်ကို သဘောကျ သူ မဟုတ်ချေ။ ဂေဟာပိုင်ရှင်သခင်
ကြီး ယင်ခုံးပြောသကဲ့သို့ သိုင်းလောက၌ ဘေးအန္တရာယ် တွေ့နိုင်
သည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သူ ဖြစ်ပေ၏။သူသည် ယင်ကျင်း ဒုက္ခရောက်သွားမည်ကို လုံးဝမလိုလား
ပါချေ။

ဝိရှမ်း၏စကားကြောင့် ယင်ကျင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“ဂေဟာထဲမှာကော လယ်ကွင်းတွေက ရှိလို့လားကွ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဝိရှမ်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ
ပါးစပ်ပိတ်ထား လိုက်ရလေတော့သည်။ယင်ကျင်းအတွက် သိုင်းလောက၌ လည်ပတ်ရန် အချိန်မှာ
များများစားစား ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါချေ။ နှစ်လအတွင်း မိုးမြေဂေဟာ
သို့ အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါမည် ဟု ကတိပြုခဲ့ရလေသည်။ထို့ကြောင့် အချိန်ဖြုန်း၍ မဖြစ်နိုင်မှန်းကို နားလည်မိသွား
သဖြင့် ယင်ကျင်းက...“ငါတို့မှာ အချိန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားစရာရှိတာကို မြန်
မြန်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းကိုအရှိန်မြှင့်ကာ ဒုန်း
စိုင်းမောင်းနှင်လိုက်လေသည်။

အမုန်းဇိုးခွေသိုင်းဇိုးခွေ (၃) * ၄၁

ယင်ကျင်း စီးနင်းထားသည့် မြင်းသည် လေးညှို့မှ လွတ်
လိုက်သည့် မြားတစ်စင်းပမာ အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်ခွာသွားရာ တခ
ကအတွင်းပင် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝိရှမ်း မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“အစ်ကိုလေး ကျုပ်ကို စောင့်ပါဦးဗျ”

အော်ပြောရင်း မြင်းဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်ကာ လိုက်ပါသွားရ
လေသည်။သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောတောင်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်
ကျော်ကာ ခရီးအပြင်းနှင့်သွားကြရာ နေမဝင်မီ မြို့ကလေးတစ်မြို့
သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ဆည်းဆာရောင်ခြည်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပ
နေလေသည်။ မြို့ကလေးမှာ စည်စည်ကားကား ရှိနေသည်။ယင်ကျင်းမှာ မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသောအခါ ဝမ်း
သာပျော်ရွှင်နေလေသည်။ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ဆင်ကာ သွားလာနေကြသူများ
လာပါဝယ်ပါ တစာစာ အော်ဟစ်ရောင်းချနေသည့် ဈေးသည်များ
စားသောက်ဆိုင် တည်းခိုခန်း အထည်အလိပ် ဈေးဆိုင်များ ရောင်း
သူဝယ်သူ စားသောက်နေသူ သွားလာနေသူများဖြင့် စည်စည်ကား

၂၂။ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကား ရှိနေပုံကို ကြည့်ကာ...

“တကယ့်ကို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မြို့ကလေးပဲ”

ဟု ယင်ကျင်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဝိရမ်းက...

“ကျွန်တော်တို့ လူရန်မြို့က သည်မြို့ထက် ဆယ်ဆ လောက်ပိုပြီး စည်ကားပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသော်လည်း မကြားချင် ဟန်ဆောင်ကာ လစ်လျူရှုထားလိုက်လေသည်။

ဝိရမ်းက...

“စည်ကားတာ အသာထား၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာနေတယ် အစ်ကိုလေး၊ ခုချိန်မှာ ဆင်တစ်ကောင်လုံးတောင် ကုန်အောင် စားရမယ်ဆိုရင်လဲ စားနိုင်မှာ သေချာတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို သွားကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မင်းလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဦးတည်သွားကြလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များသည် ရစ်ဝေးမှ လာသူဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ လျှင် အလှအယက် ကြိုဆိုလိုက်ကြလေသည်။

“ကြပါခင်ဗျာ... ကြပါ”

“ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်ဟာ သည်မြို့မှာ အ ကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်ပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလှအယက် ပြောလိုက်သည့် စ

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ၄၃

ကားသံများ ကျွက်ကျွက်ညသွားလေသည်။

“စားသောက်ဆိုင်နဲ့ မတူတော့ဘူး၊ စာကလေးသိုက်နဲ့ တူ နေပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလေသည်။

ဝိရမ်း၏စကား ကြားလိုက်ရလျှင် ယင်ကျင်းက ရယ်မော လိုက်သည်။ ဆိုင်လုလင်များက နေရာချထားပေးကြ၏။

ယင်ကျင်းကပင် ဦးဆောင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားလိုက်လေသည်။ သူ မှာလိုက်သည့် ဟင်းလျာအမျိုးအမည် များကြောင့် ဆိုင်လုလင်များ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အကောင်းဆုံး ဈေးအကြီးဆုံးဆိုသည့် ဟင်းလျာများ ဖြစ် နေခြင်းကြောင့်တည်း။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့သည် အကောင်းဆုံး ပိုးဖဲဖြင့် ချုပ် ထားသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပါသည်။ ချမ်းသာ ကြယ်ဝသည့် မိဘမျိုးရိုးမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက် လာသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

သို့သော် လူလိမ်လူကောက်များသည် သူဌေး ဂိုက်ဖမ်းက ဟန်ဆောင် လိမ်ညာတတ်မှန်း အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သည့် ဆိုင်လု လင်များက နားလည်ထားကြပေသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က...

“အစ်ကိုလေး စားသောက်စရာတွေအတွက် ကျသင့်ငွေကို ကြိုတင်ပေးချေရပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယင်ကျင်းက ဝိရမ်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ဝိ

၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရမ်းက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်များသည် စားသောက်ပေးနိုင်မည်လော သံသယ ရှိနေမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် အထုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဖြည့်လိုက်သည်။

အထုပ်ထဲ၌ ငွေတုံး၊ ရွှေတုံးကလေးများနှင့် ပုလဲလုံးကလေးများ ရှိနေ၏။ ဆိုင်လုလင်များ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မျက်နှာထားမှာလည်း ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားကြလေတော့သည်။

ဝိရမ်းက ငွေတုံးကလေးတစ်တုံးကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင်...

“ကဲ... ငွေ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့၊ မင်းတို့တွေ ဝေယူလိုက်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဆိုင်လုလင်များမှာ ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့အား လိုလေသေးမရှိ ပြုစုကြလေတော့သည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများက ချက်ချင်းပင် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဝိရမ်းက...

“ဆိုင်က သေးပေမယ့် ဟင်းချက်တဲ့ လက်ရာကတော့ မဆိုးဘူး၊ မွေးကြိုင်နေတာပဲ”

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်စရာများကို အားရပါး ရှိ စားလိုက်ကြလေသည်။ ဝိရမ်းက ပလူတ်ပလောင်း စားနေသော်လည်း ယင်ကျင်းမှာ ကောင်းစွာစားမဝင်ခဲ့ပါ။

နေရာစိမ်း ဒေသစိမ်းကို ရောက်ရှိနေခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါ၏။ မိုးမြေဂေဟာအား လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလိုလို ဖြစ်လာလေသည်။

ဝိရမ်းက...

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၄၅

“အစ်ကိုလေး စားလေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ယင်ကျင်းက သတိဝင်လာကာ...

“အေးပါကွ”

ဟု ပြောကာ ယင်ကျင်းက အစားအသောက်ကို အာရုံပြုကာ စားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် သုံးလေးလုတ်မျှသာ စားရသေးသည်။ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်းကော ဝိရမ်းပါ လမ်း၍ ကြည့်မိလိုက်ကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ထဲသို့ လူသုံးယောက် လမ်းဝင်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်သည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား ဝဲဘက်တစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ခြံရံကာ ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

သိုင်းလောကသားများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“သူတို့ဟာ သိုင်းလောကသားတွေကွ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ဝိရမ်းက...

“သိုင်းလောကသားတွေဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်ဘူး”

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတာအောင်

“ဟေ... ဘယ်လို မဟန်တာလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝိရမ်းက...

“သူတို့တွေဟာ ထင်ရာစိုင်းကြမယ့်သူတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ယင်ကျင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟေ့... မင်းတို့ဆိုင်က အကောင်းဆုံး ဟင်းဆယ်မျိုးနဲ့

အရက်တစ်အိုး ယူလာစမ်းပါ”

အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုင်လုလင်များက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

ချက်ချင်းပင် ဟင်းလျာများ အရက်အိုးများ ယူပေးလိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“သူတို့တွေဆီမှာ ကျတော့ ငွေကြိုပြီး မတောင်းပါလားကွ”

ဟု လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ဝိရမ်းက...

“ဆိုင်လုလင်တွေက မျက်နှာလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့ သူတို့ကို ကြောက်ကြတာ”

“ဟင်... သိုင်းသမားတွေကို ကြောက်နေကြတယ် ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ အစ်

အနန်းမိုးခွသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၄၇

ကိုလေးရဲ့ ဒါပေမယ့် သည်လူတွေဟာ သိုင်းပညာအားကိုးပြီး ထင်ရာစိုင်းကြမယ့် လူတွေဆိုတာ သေချာတယ်ဗျ။ သူတို့ကို ကြည့်ပါလား။ တစ်လောကလုံး သူတို့ရဲ့ ထမင်းကို စားနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ၏စကားကြောင့် ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဟေ့ကောင်လေး။ မင်းက ဘာပြောတာလဲကွ”

ကျယ်လောင်သော အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝိရမ်း ပြောလိုက်သည့် စကားကို ကြားသွားပုံ ရလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟေ့... ငါ မေးနေတာ မင်း မကြားဘူးလား”

လူသန်ကြီး ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းကျကျကြီးဖြင့် လှမ်းလာနေလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“မင်း ပြောတာကို ကြားသွားပြီကွ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝိရမ်းက...

“ကြားသွားတော့ကော ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အစ်ကိုလေးက ရှုနီကစရာမှတ်လို့”

ဟု ပြော၏။

၄၈ ဘုရားသို့လင်သီတအောင်

ယင်ကျင်းမှာမူ...

“ဝိရမ်းကွာ၊ မင်းကြောင့် ခက်ပါသေးတယ်၊ ဟင်...”

လူသန်ကြီးသည် သူတို့အနီး ရောက်ရှိလာပါသည်။

သူတို့အား မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းတို့ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ

ငါတို့ကို ဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ငေါက်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများနှင့် တွေ့ရပြီမို့ ဝမ်းသာ၍ မဆုံး

သေးချေ့မိတ်ဆွေ မဖြစ်ရဘဲ ရန်သူဖြစ်ရမည့် အခြေအနေကြောင့်

ယင်ကျင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် မည်သို့ ဖြေရှင်းရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရဘဲ

ဖြစ်နေလေ၏။

ဝိရမ်းကမူ...

“ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ်”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောပစ်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဝိရမ်းအား တားဆီးလိုပါသော်လည်း နောက်ကျသွားချေ့

ဖြစ်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

လူသန်ကြီးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါ ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်

ငါ့ကို စော်ကားတယ်လို့ ငါက ယူဆပြီး မင်းတို့ကို ဆုံးမရဦးမှာပေါ့

စကားဆုံးလျှင် ဝိရမ်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ၏

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ၄၉

“အမယ်လေး သေပါပြီ”

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က လွတ်ခနဲ အော်ဟစ်လိုက်မိလေ

သည်။ ဝိရမ်းမှာ လူသန်ကြီး၏ရိုက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွား

လိမ့်မည်ဟု ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေသူများ ထင်မှတ်နေကြပေသည်။

ကျန်ရှိနေသော အနီရောင်ဝတ်လူသန်ကြီးနှင့် အတိုးအိုတို့

မှာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်ကာ ကြည့်နေမိကြလေသည်။

လူသန်ကြီးလည်း ယင်ကျင်းတို့အား ဆုံးမကာ ဆိုင်အပြင်

ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်သွားမည်ဟု ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေသူများ ယုံကြည်

ထားကြ၏။

သို့သော် မမျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်လာလေသည်။

ဝိရမ်းသည် လူသန်ကြီးက လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလာသည်နှင့်

သူ၏ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ တူတစ်ချောင်းကို ယူကာ ဖျပ်ခနဲ ထိုးချ

လိုက်လေသည်။

ဝါးတူကလေးသည် လူသန်ကြီး၏လက်ဝါးပြင် အလယ်

တည့်တည့်သို့ ထိုးချမိလိုက်ရာ...

“အမလေးဗျ”

လူသန်ကြီးက တအားကြိုးအော်လိုက်သည်။ နောက်သို့

လျှင်မြန်စွာ ဆုတ်သွားလေသည်။

မောက်မာလှသည့် လူသန်ကြီး ခံသွားရသည်ကို တွေ့မြင်

ရလိုက်သောအခါ ယင်ကျင်းမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မောမိလေ၏။

ဝိရမ်းကလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူသန်ကြီးက ပို၍

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပင် အရက်ရသွားလေတော့သည်။

“တောက်...သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

အော်ငေါက်ကာ ခါး၌ ချိတ်ထားသည့်ခါးကို ဆွဲထုတ်ပြီး
ဝိရမ်းထဲ-တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာ၏။ ဝိရမ်းက အရက်အိုးတစ်လုံးကို
ယူကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လှိမ့်လိုက်သည်။

ပြေးဝင်လာသည့် လူသန်ကြီးမှာ အရက်အိုးကို တက်နင်း
မိကာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ...

“ဝုန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြင့် လဲကျသွားလေတော့
သည်။

“ဟာ”

ထိုင်နေကြသည့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူသန်ကြီး
နှင့် အဘိုးအိုတို့ မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ လာကြလေ
သည်။ ထိုလူသန်ကြီးသည်သူ၏အဖော် လူသန်ကြီးကို ပြေး၍ ဖေး
မပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုမှာ ယင်ကျင်းတို့ထံ လှမ်းလာလေသည်။

ဝိရမ်းက...

“ကျွန်တော် မပြောဘူးလား၊ သူတို့တွေဟာ သိုင်းပညာ
အားကိုးပြီး ထင်ရာစိုင်းနေကြတဲ့ လူတွေပါလို့။”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဝိရမ်း တို့ သွားကြရင်ကောင်းမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုသည် သူတို့၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ

အခန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၅၁

ပြီးလျှင်...

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းကကော့ သိုင်းပညာတတ်တာနဲ့
လူကြီးတွေကို ပမာမခန့် လုပ်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ယင်ကျင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

အဘိုးအိုက...

“မင်းတို့ရဲ့ပညာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ စမ်းကြည့်
ပါရစေ သတိထားပါ”

ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဝိရမ်းက...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ အဆင်သင့်ပဲ”

ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါချေ။

ကပျာကယာ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

ဝိရမ်းကို ငေါက်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍

အရိုအသေ ပြုလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ရဲ့ညီ ပြောမှားဆိုမှား ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော်တို့ဟာ မိုးမြေဂေဟာက လာခဲ့ကြသူတွေပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မိုးမြေဂေဟာဆိုသည့် အမည်

ကြားလျှင် အဘိုးအို မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

ယင်ကျင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်၍...

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“မင်းဟာ မိုးမြေဂေဟာက ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယင်ကျင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ယင်ကျင်းလို့
ခေါ်ပါတယ်၊ မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင် ယင်ခုံးရဲ့ မြေးပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြားလျှင်...

“ဟေ”

အဘိုးအို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အနီရောင်စက်ဆင်ထားသည့် လူသန်ကြီးနှစ်
ယောက်တို့သည် ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့အား တိုက်ခိုက်ကြရန် အ
ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာကြနေလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း၊ သူတို့ဟာ
မိုးမြေဂေဟာက လူတွေပဲ”ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုလူနှစ်ယောက် မျက်နှာပျက် သွား
ကြ၏။ တိုက်ခိုက်ရန် မဝံ့ရဲကြတော့ချေ။

အဘိုးအိုက ယင်ကျင်းအား ညွှန်ပြကာ...

“မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်းကို ဂါရဝပြုကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

အနီရောင်စက်ဆင်ထားသူနှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင်
လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

“သခင်လေးကို အရိုအသေ ပြုပါတယ်ဗျာ”

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးမြေ (၃) ❀ ၅၃

ယင်ကျင်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရလေ၏။

အဘိုးအိုကိုယ်တိုင်က...

“ကျုပ်ဟာ သည်မြို့က သိုင်းသမားဟန်စန်းပါ။ သခင်လေး
ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ သခင်လေး သည်
မြို့မှာ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ၊ ကျုပ်တပည့်တွေ
က သခင်လေးမှန်း မသိလို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကိုလဲ တောင်းပန်ပါ
တယ်”ဟု ပြောလာလေသည်။ အဘိုးအို၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေလေ
သည်။ ဝိရမ်းက ယင်ကျင်းအား မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်၏။ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မိုးမြေဂေဟာ၏ ဩဇာအ
ရှိန်အဝါကို သူသဘောပေါက် နားလည်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် အဘိုးအိုက...

“ဟေ... မင်းတို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲက တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ
ကို သွားပြီး ဖိတ်လိုက်ပါ၊ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေး ရောက်လာ
တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဆိုင်မှာပဲ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်မယ်”သူ၏တပည့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်လုလင်များ
ဘက်သို့ လှည့်ကာ...“ကဲ... ဧည့်သည်အတွက် အကောင်းဆုံး ဧည့်ခံကျွေးမွေး
နိုင်အောင် ဖြင်ဆင်ကြပေတော့ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ငါ ပေးမယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ တစ်ယောက်
တို့တစ်ယောက်ကြည့် လိုက်မိကြသည်။ သူတို့သည် သိုင်းလောကသို့
အလည်အပတ် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိုးမြေဂေဟာ၏အရှိန်အဝါဖြင့် သိုင်းလောကသားများသည်

၅၄ နွေဘဏ္ဍာသိုလ်သီတအောင်

သူတို့အား ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လက်မခံဘဲနှင့် သူတို့က ငြင်းပယ်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် မိုးမြေဂေဟာ၏ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်သွားနိုင်ပေသည်။

ရန်သူဖြစ်ရခြင်းထက် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရခြင်းက ပိုကောင်းသည်ဟု ယင်ကျင်း တွေးမိလိုက်ကာ လက်ခံလိုက်လေသည်။

သိုင်းသမားဟန်စန်းသည် မြို့ခံသိုင်းသမားများ သူဌေးသူကြွယ်များအား ဖိတ်ခေါ်ကာ ယင်ကျင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

ဂုဏ်ပြုဖွဲ့သို့ ရောက်ရှိလာသူများသည် မိုးမြေဂေဟာအကြောင်း ချီးကျူးပြောဆိုကြသည်။

သူတို့အား မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံပါရန် ပြောကာ ယင်ကျင်းနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ယခုကဲ့သို့ ဆုံတွေ့ရခြင်းပင် သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးကြီး တစ်ခုအလား ယူဆထားကြလေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လိုသူများ ချီးမွမ်းထောပထားပြုသူများကြားဝယ် သာယာပျော်ရွှင်မိလေသည်။

မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ကို သူသည် ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပေတော့သည်။

အမုန်းခိုးငွေသိုင်းခိုးခြေ (၃) ၅၅

လှေသမား၏စကား

အရှေ့ဘက်ဆီမှ နေဝန်းနီ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
နေရောင်ခြည် ဖြာကျနေသည့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့အား မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်အထိ သိုင်းသမားဟန်စန်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။

နံနက်စောစောအချိန်မှ မြစ်ဆိပ်၌ လူရှင်းနေပါသည်။ လှေသမ္ဗန် အနည်းငယ်မျှသာ ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ဟန်စန်းသည် မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်လျှင်...

“မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး အရှေ့ဘက်စူးစူးကို ခရီးနှင့်သွားမယ်ဆိုရင် မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ သခင်လေး အချိန်မရလို့သာ ကျုပ် လွှတ်လိုက်ရတာ၊ တကယ်ဆို ကျုပ်တို့ မြို့မှာ တစ်လ ကိုးသီတင်း နေထိုင်သွားဖို့ ကောင်းတာဗျ။ အပြန်ကျရင် ကျုပ်အိမ်ဝင်ဖြစ်အောင် ဆက်ဆက်ဝင်လာခဲ့ပါဗျာ”

ဟု နှုတ်ဆက်စကား ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အပြန်ကျရင် ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ပါဦးမယ်”

၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟန်စန်းက...

“ကျုပ်တို့ ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့အကြောင်း မိုးမြေဟောပိုင်ရှင်ကို ပြောပြဖို့ မမေ့ပါနဲ့ဗျာ”

“သည်အတွက် စိတ်ချပါဗျာ”

ဟု ဝီရိမ်းက ပြောလိုက်၏။

ဟန်စန်းက...

“ကဲ... သခင်လေးတို့အတွက် လှေတစ်စင်း စီစဉ်လိုက်ဦး

မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မြစ်ကမ်းစပ်၌ လှေသုံးစင်း ဆိုက်ကပ်ထားပါ၏။

ဟန်စန်း လှေသုံးစင်းအနက် မြင်းများပါ တင်ဆောင်သွားနိုင်သည့် အကြီးဆုံး လှေဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

“လှေပိုင်ရှင် ဘယ်မှာလဲဟေ့”

ဟု အော်မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အကြီးဆုံးလှေအပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ခုန်ဆင်းလာသည်။

“လာပါပြီဗျာ... လာပါပြီ”

ဟုလည်း ပြော၏။

ဟန်စန်းက...

“အားရီ၊ လူနှစ်ယောက်နဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဟိုဘက်ကမ်းလိုက်ပို့ပေးရလိမ့်မယ်၊ သေးမသီရန်မခအောင် မင်း တာဝန်ယူရလိမ့်

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၅၇

မယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်မြတ် ပြောလေသည်။ လှေပိုင်ရှင်အား သိရှိထားပုံရလေသည်။

အားရီဆိုသူက...

“ဆရာကြီး ကူးတို့ပို့ခကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲဗျာ”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

ဟန်စန်းက...

“ဟာ... မင်းက တော်တော် စကားရှည်တာပဲ၊ ငါ ပေးမှာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားရီက...

“ဆရာကြီးက ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ အရင်တစ်ခါ ခိုင်းတုန်းကလဲ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေမရဘဲနဲ့တော့ လိုက်မပို့နိုင်ဘူးဗျာ”
ဟန်စန်းသည် လှေပိုင်ရှင် အားရီအား ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

“အား”

အားရီ ခွေခနဲ လဲကျသွားလေသည်။ ကမ်းစပ်ပေါ်မှ ကြည့်နေသည့် ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရိမ်းတို့မှာ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ကြောင့် အံ့သြသွားကြလေသည်။

“လှေသမားတော့ ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် အဲစ်ကိုလေး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်သိတအောင်

ယင်ကျင်းက...

“အေ... သွားကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဟန်စန်းနှင့် လှေသမားအားဆိုတို့ အနီးသို့ ရောက်သည်အထိ စီးနင်းသွားကြလေ၏။ ယင်ကျင်းတို့ကို မြင်လျှင် ဟန်စန်းက...

“ရှေး...သည်မှာ လှေငှားခ၊ မင်း ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သေဖို့သာပြင်ထား”

ဟု အားရအား ကြိတ်၍ ငေါက်လိုက်၏။ ငွေတုံးတလေးတစ်တုံးကိုလည်း လက်ထဲထည့်ပေးလိုက် လေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သော ယင်ကျင်းက...

“ဦးလေးဟန်စန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

ဟန်စန်းက...

“လှေသမားက လိုက်မပို့ချင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်၊ သခင်လေးတို့ အချိန်ကုန်နေအောင် တမင်သက်သက် လုပ်နေတာ၊ လှေငှားခကို သူက ပိုလိုချင်နေလို့ အခုလို လုပ်နေတာမို့ ဆုံးမလိုက်တာပါ။ သခင်လေး အခုတော့ သူ နားလည်သွားပါပြီ၊ သခင်လေး တို့တို့လိုက်ပို့ပေးပါတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှေသမားအားရိုက်က...

“မဟုတ်”

သူ၏စကား မစရသေးမီ ဟန်စန်းက ကြားဖြတ်အော်

အခုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးခြေ (ဒု) ❀ ၅၉

ငေါက်လိုက်လေသည်။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ မင်း သေချင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပို့ပေးမလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ အားရိုက် မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“လိုက်ပို့ပေးပါမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

ဟန်စန်းမှာ ယင်ကျင်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“သခင်လေး လှေပေါ် ကြွပါဗျာ”

ဟု လောကဝတ် ပြုနေ၏။

အားရိုက်က ခက်ထန်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း ယင်ကျင်းကိုမူ မျက်နှာထားချို့သာစွာဖြင့် ခဏယဿ ဆက်ဆံနေသည်မှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်လာလေသည်။ ယင်ကျင်း တာမှ မပြောတော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ဝိရှမ်းက မြင်းနှစ်ကောင်ကို လှေပေါ်တင်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည့် အားရိုက်နှင့် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်၏။ ယင်ကျင်းက ဝိရှမ်းကို တားမြစ်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဟန်စန်းမှာ တားဆီးရန် အခက်တွေ့နေပေတော့သည်။

သူ၏သဘောအရဆိုလျှင် ဝိရှမ်းသည် အားရိုက်သို့ လှေသမားတစ်ယောက်အား အရေးတယူ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခံယူထားလေသည်။

အားရိုက်နှင့် ဝိရှမ်းတို့ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့်အတူ လှေပေါ်ရောက်ရှိသွားကြလျှင် ယင်ကျင်းက ဟန်စန်းအား နှုတ်ဆက်လိုက်

၆၀ ❀ ဘဏ္ဍာသိုလ်သီတအောင်

လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို လိုလေသေးမရှိဘဲ ဧည့်ခံပြုစုခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ က... သွားခွင့်ပြုပါဦး။”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟန်စန်းက...

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး။ လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့ ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်ကျင်း လှေပေါ်ရောက်သည့်နှင့် အားရှိက လှေကို တင်လှော်ခတ်လိုက်၏။ လှေကလေးမှာ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရွေ့လျားသွားလေသည်။

ဟန်စန်းသည် ကမ်းစပ်တွင် ရပ်ကာ လက်ငှေယမ်းပြုရင်း ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အားရှိသည် လှေကို အားစိုက်လှော်ခတ်နေ၏။

လှေကလေးမှာ မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သို့ တစ်ရပ်ရပ် ပြေးသွားနေ၏။

ဝိရမ်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့သည် လှေဦးတွင် ထိုင်နေကြ၏။

ယင်ကျင်းမှာ မိုးမြေဂေဟာအတွင်းရှိ ရေကန်၌ လှေအပျော်စီးခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် ယခုလို မြစ်ရေပြင် လှေစီးရသည့် အရသာကို ပို၍ နှစ်ခြိုက်သဘောကျနေမိတော့၏။

ယင်ကျင်းက လှေဦး၌ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၆၁

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသဖြင့် သူ၏အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်နေလေ၏။ လှေသမားအားရှိသည် ယင်ကျင်းအတွက် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“ဗျို၊ ဆရာလေး၊ ထိုင်နေရင် ကောင်းမယ်၊ မတော်တဆ ရေထဲ လိမ့်ကျသွားနိုင်တယ်ဗျ”

ဟု လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်လေသည်။ ဝိရမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

“အစ်ကိုလေးဟာ လေတိုက်သွားရုံ၊ လှေလူးလွန်သွားရုံနဲ့ အယ်တော့မှ လိမ့်ကျမသွားနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို သိုင်းသမားဟန်စန်းက ဘာကြောင့် ပါးရိုက်ရတာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ် အစ်ကိုလေး လိမ့်ကျမှာစိုးရိမ်ပူပန်တယ်ဆိုတော့ သိုင်းသမားဟန်စန်း ပြောသလို အကျင့်မကောင်းတဲ့သူ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ထိုစကားကြားလျှင် အားရှိ ဒေါသသွားလေသည်။

“သူမိုးက လူကို ဟစ်နေတာဗျ၊ သူက အကျင့်မကောင်းတဲ့သူ လှေစီးပြီး ပိုက်ဆံတစ်ခါမှ မပေးဘူး၊ ခုလဲ သူ မပေးမှာ စိုးရိမ်လို့ ဘောင်းတာ သူက စိတ်ဆိုးပြီး ကျုပ်ကို ပါးရိုက်တယ်လေ၊ သူ့မှာ အစ်သက်မပြောနဲ့ ဆက်ထက်စားလို့ မကုန်အောင် ချမ်းသာတယ်၊ ကျုပ်က လှေလိုက်ရမှ ငွေရတာ၊ ကျုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း ကုန်းရုန်းလုပ်ရတာကိုတောင် အားမနာဘဲ လှေအလကားစီးရက်ဟဲ့လူဗျ”

၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အမုန်းနိုးဒေသနာနိုးမိုးခြေ (၃) ❀ ၆၃

ဟု နာနာကျည်းကျည်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဝိရမ်းက ယင်ကျင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ယင်ကျင်းသည် လိုလေသေးမရှိ၊ ဧည့်ခံပြုစုခဲ့သည့် သိုင်း ဆရာဟန်စန့်အား ခိုးမွမ်းခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်နေပါ၏။

အားရီကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေ အမှန်ပဲလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ အားရီ မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား မထီတာ မထူးဆန်းပါဘူးလေ၊ ဟန်စန့် ပြောတဲ့စကားနဲ့ ကျုပ် ပြောတဲ့စကား ယုံချင်းယုံ၊ ဟန်စန့် ပြောတဲ့စကားကို ယုံကြမှာပေါ့၊ သူဟာ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ အညတရ လှေသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာဆိုလို့လဲ”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဟန်စန့်၊ အားရီတို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့အတွက် အတွေ့အကြုံ တိုးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကမှာ ရှုပ်ထွေးပွေလီလွန်းလှသည်ဟု အဘိုးဖြစ်သူ ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာလေသည်။

ဝိရမ်းကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ...

“သူ့အတွက် အကူအညီ ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏စိတ်နေသဘောထားကို ဝိရမ်း ကောင်းစွာ

မလည်သဘောပေါက်ထားပြီးသား ဖြစ်ပေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ရွှေတုံးတစ်တုံးကို နှိုက်ယူကာအားကို ပေးလိုက်လေသည်။ အားရီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေး၏။

ဝိရမ်းက...

“ခင်ဗျားအတွက် ပေးတာလေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားရီက...

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ဟန်စန့်က ကျုပ်ကို ပေးလိုက်ခဲ့ပေမယ့် ကူးတို့ခ ပေးလိုက်ပါသေးတယ်”

ဝိရမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ကူးတို့ခ ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက် စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါ”

ဟုလည်း ပြောလိုက်၏။

အားရီသည် ရွှေတုံးကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တစ်ဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။

သို့သော် သူသည်မယူသေးဘဲ ဝိရမ်းကို သံသယဖြင့် ကြည့်နေကာ...

“မင်း... မင်းတို့ဟာ လူဆိုးဓားပြတွေတော့ မဟုတ်ကြပါဘူးနော်”

ဟု မဝံ့မရဲ မေးသည်။ ဝိရမ်း ရယ်မောလိုက်၏။

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့က မကုန်နိုင် မခမ်းနိုင်အောင် လှယ်က်

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လို့ ရထားတာမို့ ခင်ဗျားကို ပေးနေတယ်များ ထင်နေသလား။ ဗျာ
သာယူစမ်းပါဗျာ၊ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေ ပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ယူလို့
ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် အား
မျက်လုံးပြူးသွား လေသည်။

“ဟင်... မင်းတို့တွေဟာ မိုးမြေဂေဟာက ဟုတ်လား”

ဟု မေး၏။

ဝီရုမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

အားရီက...

“ဪ... မိုးမြေဂေဟာမှာ စိတ်ထားပြည့်ဝတဲ့လူတွေထဲ
ရှိနေကြတာကိုး”

“ဘာ”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဝီရုမ်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့နှစ်ယောက်သည်
တအံ့တဩပင် ဖြစ်သွားကြရပါတော့လေသည်။ အားရီကလည်း
သူ့စကား မှားသွားပြီဟု ချက်ချင်းရှိပ်မိလိုက်၏။

ယင်ကျင်းက...

“မိုးမြေဂေဟာမှာ စိတ်ထားသေးသိမ်တဲ့ လူဆိုးတွေ ရှိ
ကြသေးတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြောတာ ဟုတ်လားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ အားရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ်က သည်လို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခါဖြင့်”

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ် စကားပြောလောကြီးပြီး မှားသွား

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၆၅

တယ်”

အားရီ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်နေ၏။

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းပြောလို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို
ဒုက္ခပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မ
ကောင်းတဲ့သတင်း ကြားမိရင် ပြောပြပါလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ အားရီ ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်၏။

“ရှေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဘာသတင်းမှ မကြားမိပါဘူး”

ယင်ကျင်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

ထပ်မေးနေ၍လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်မှန်း သိ၍
မမေးဘဲ နေလိုက်လေ၏။ အားရီသည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လှေ
ကို အားစိုက်လှော် ခတ်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။ လှေကလေးမှာ တစ်ဖက်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်မိ
သွားလေ၏။ ဝီရုမ်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့က မြင်းများကိုဆွဲကာ လှေပေါ်
မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ဝီရုမ်း၊ မင်း ဒူ့အတွက် ပေးစရာရှိတာ ပေးခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝီရုမ်းက လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသည့်

ရွှေတုံးကလေးအား အားရီထံ ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ရှေ့... ခင်ဗျားအတွက်”

ဟုလည်း ပြောလိုက်၏။

အားရီသည် ရွှေတုံးကလေးကို ဖမ်းယူထားလိုက်လေ၏။

သူသည် အလွန်ပင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားပုံရလေသည်။

၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရှမ်းတို့အား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းခရီးမှာ သတိဝီရိယ ရှိကြပါလို့ ကျုပ်မှာလိုက်ပါရစေ၊ ဟန်စန်းလို ကြောင်သူတော်ကြွက်သူခိုးတွေက နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေကြတယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် လှေကို တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပြန်လည်လှော်ခတ်သွားလေသည်။ ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားသည့် လှေကလေးကို ငေးကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟန်စန်းဟာ ကြောင်သူတော်ကြွက်သူခိုးဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဝိရှမ်းက...

“တကယ်ပေါ့ အစ်ကိုလေးရ”

“ဒါဖြင့် မိုးမြေဂေဟာက လူတွေကော”

“လှေသမားကတော့ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေဟာ လူဆိုးတွေလို့ ထင်မှတ်နေပုံရတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ စကားမှားသွားတာပါ အစ်ကိုလေး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ယင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ တို့တတွေကို မိုးမြေဂေဟာက လူတွေဆိုတာကို သိလိုက်ရလို့ အံ့သြပြီး လွှတ်ခနဲ့ ထွက်လာတာ”

ဟု ပြောပြလိုက်၏။

အမုန် ခိုခွေသိုင်းခိုခြေ (၃) ❀ ၆၇

ဝိရှမ်းက...

“ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့ စကားကို အစ်ကိုလေးက ယုံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ယင်ကျင်း ဝိုင်သွားသည်။ သူသည် မိုးမြေဂေဟာ၌ ကြီးပြင်းခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မိုးမြေဂေဟာသည် ဘယ်သောအခါမှ မတရားမလုပ်ကြောင်း နားလည်ထားသည်။

မိုးမြေဂေဟာအား လူအများက ချီးမွမ်းနေကြသကဲ့သို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသူများလည်း ရှိနေကြမှန်း ထင်ရှားလေ၏။

မကျေနပ်သူ ရှိနေခြင်းကပင်လျှင် မိုးမြေဂေဟာသည် ပြီးပြည့်စုံသည့် ကောင်းသတင်း ထင်ရှားကျော်စောမှုကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

မိုးမြေဂေဟာမှ လူများအား မကောင်းသူများအဖြစ် ထင်မြင်ယူဆကာ ပြောဆိုသူမှာ သိုင်းလောကသား ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ထင်ရှားကျော်ကြားမှုကို မရှိစွဲမဲ့ ပြောသည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်း၏။

သို့သော် အားရီကဲ့သို့ မထင်မရှား လှေသမားတစ်ယောက်၏စိတ်ထဲ၌ မိုးမြေဂေဟာအား မကောင်းသည့်ဘက်မှ ရှုမြင်ကာစကားလွှတ်ခနဲ့ ထွက်လာခြင်းမှာ စဉ်းစားစရာကောင်းလှပေ၏။

ယင်ကျင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကြီးအား သတိရလာပြန်သည်။ သူမသည်လည်း မိုးမြေဂေဟာအား ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ဖခင်ယင်ကြိုင်ကိုပင် လူယုတ်မာဟု စွပ်စွဲခဲ့သေး၏။

ယင်ကျင်းက...

“ငါ မသိသေးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေတာ သေချာ

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

တယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ဝီရိမ်းက...

“အစ်ကိုလေး ခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲဗျ”

ဟု မေးလာ၏။ ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ... တို့တွေ သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရှေ့ဆက်ခရီးသွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် သူ၏အလည်အပတ်ခရီးမှာ ပျော်ရွှင်စရာအတိ ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ယူဆထားပါသော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် စိတ်ထဲ စနောင့်စနောင့် ဖြစ်လာမိလေတော့၏။

မိုးမြေဂေဟာအား ခိုးမွမ်းကြသူများ မဟုတ်ဘဲ ကဲ့ရဲ့အပြစ် တင်နေသူများလည်း ရှိနေသေးရာ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်နေသည်ကို စုံစမ်းရန် သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝီရိမ်းနှင့်အတူ ခရီးဆက်သွားရာ နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် မြို့ငယ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

အမုန်းခိုးဇွေသိုင်းမိုးဝိဇ္ဇာ (၃) ❖ ၆၉

နောက်တွယ်မှလူ

မြို့ငယ်မြို့...

မြို့ငယ်မြို့ကလေးမှာ သိုင်းသမားဟန်စန်း နေထိုင်သည့် မြို့ကလေးထက် နှစ်ဆခန့် ပို၍ ကြီးမားကျယ်ဝန်းပေသည်။

လူနေထူထပ်ပြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည့် မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်သည်။ နေမွန်းတည့်ချိန်မှာပင် လမ်းများပေါ်၌ သွားလာသွပ်ရှား နေကြသူများအား တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရိမ်းတို့သည် မြို့ထဲသို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

“အစ်ကိုလေး၊ သိုင်းသမားဟန်စန်းက သည်မြို့မှာရှိတဲ့ သူ့နဲ့ မိတ်ဆွေဆီကို သွားဖို့ မှာလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့တွေ သွားကြမလား အစ်ကိုလေး”

“နေပါစေတော့ကွာ၊ ငါတို့ဟာ အလည်အပတ် ခရီးထွက်တာနဲ့ကြတာပဲ၊ ရောက်လေရာအရပ်မှာ ကြိုဆိုဧည့်ခံမယ့်သူတွေနဲ့ ဆီးနေရတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်လပ်နိုင်ပါတော့မလဲ”

“အစ်ကိုလေး သဘောပဲလေ”

“ဝီရိမ်း၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုတော့ မှာထားရဦးမယ်”

“ပြောပါ အစ်ကိုလေး”

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဘယ်နေရာကိုရောက်ရောက် မလိုအပ်ဘဲ ငါတို့ဟာ ခိုး
မြေပေဘာက လူဆိုတာ ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ မပြောရဘူး၊ ငါ ပြော
တာကို မင်း နားလည်ရဲ့လား။”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အစ်ကိုလေး။”

“ကောင်းပြီ... သည်မြို့ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ မေတ္တာဘုံ
ကျောင်းဆိုတဲ့ ဘုံကျောင်းတစ်ခု ရှိတယ်လို့ သိုင်းသမားဟန်စန်းက
ပြောလိုက်တယ်။ ငါတို့ သွားကြည့်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ
ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ နေ့ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်မို့ သူတို့
အား မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြပါချေ။

လမ်းသွားလမ်းလာများထံ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး သွားကြရာ
မြို့တောင်ဘက်မှ ဘုံကျောင်းဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ
သွားကြလေသည်။

ထိုဘုံကျောင်းမှာ မေတ္တာဘုံကျောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့သည် ဘုံကျောင်းရှေ့မှ သစ်ပင်တစ်
ပင်၌ မြင်းများကို ချည်နှောင်ထားခဲ့ပြီး ဘုံကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာ
ခဲ့ကြလေသည်။

ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ ကိုးကွယ်ထား
ပြီး အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းညှိပူဇော်ထားလေ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့သည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို ငှု
ဇော်ကန်တော့ကြပြီး ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြ
လေ၏။ ထို့နောက် အပြင်ဘက် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက် ရောက်သည်နှင့်...

အမုန်းခို ငဇ္ဇသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၇၁

“ဟိုက်”

ဝိရမ်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။ အကြောင်းမှာ သူတို့၏
မြင်းနှစ်ကောင်အနီး၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေပြီး ထိုလူသည် မြင်း
များကို ခိုးယူထွက်ပြေးမည်အသွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်း
ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

ဝိရမ်းက...

“မလုပ်နဲ့ ရုပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ကာ မြားတစ်စင်းပမာ ခုန်ထွက်သွား၏။

သို့သော် ယင်ကျင်းက သူထက်အလျင်ဦးစွာ ထိုလူအနီးသို့
ရောက်သွားလေသည်။ ယင်ကျင်းက ထိုလူအား ဖမ်းဆွဲရန် ဟန်ပြင်
လိုက်ပြီးမှ လက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ဝိရမ်းက...

“အစ်ကိုလေး၊ မြင်းသူခိုးကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

ဟု အော်ပြောရင်း ရောက်လာလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ဆုံးမစရာ မလိုတော့ဘူး၊ တို့ထက် ဦးအောင် ဆုံးမမယ့်
လူ ရှိနေပြီ”

“ဗျာ”

“မင်း သေသေချာချာ ကြည့်ပါလား”

ဝိရမ်းသည် မြင်းသူခိုးအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

• မြင်းသူခိုးမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး အနက်ရောင်အ
ဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် ရုပ်သွင်
နှင့် ခါး၌ထိုးထားသည့် ဓားမြှောင်မှာ လူကောင်းတစ်ယောက် မ

၇၂ * ဘဏ္ဍာသိုလ်သီဟအောင်

ဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုလူသည် ယင်ကျင်းတို့ ရောက်ရှိလာသော်လည်း ထွက်မ
ပြေးပါ။ ခုခံတိုက်ခိုက်ချင်းလည်း မပြုပါချေ။ စကားလည်း မပြောဘဲ
ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ဝိရှမ်းက...

“လက်စသပ်တော့ မြင်းခိုးမယ် ကြံစည်နေတုန်း သွေး
ကြောပိတ်ခံလိုက်ရတာကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ယင်ကျင်းက ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်နေလေ၏။

ဝိရှမ်းက...

“အစ်ကိုလေး၊ မြင်းသူခိုးကို ဘယ်သူက သွေးကြောပိတ်
လိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ယင်ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ဟ... ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ မင်းနဲ့အတူတူ ဘုံ
ကျောင်းထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်သူကများ ကျွန်တော်
တို့ မြင်းတွေ အခိုးမခံရအောင် ဝင်ပြီး ကူညီလိုက်ပါလိမ့်”

“အမြင်မတော်တာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်တဲ့ သိုင်း
သမားတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ကျေးဇူးတင်စကား မပြောလိုက်
ရတာ နာတာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့ကို တွေ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“သူက အတွေ့မခံချင်လို့ ထွက်သွားတာနေမှာပေါ့၊ ဘိုးဘိုး
ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ သိုင်းလောကမှာ သိုင်းအကျော်အမော်တွေ

အမုန်းခိုးခွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ၇၃

ဗျားကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

ဝိရှမ်းက မြင်းသူခိုးအား ညွှန်ပြရင်း...

“အစ်ကိုလေး၊ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ယင်ကျင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“လွှတ်ပေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ဝိရှမ်းက...

“ဗျာ လွှတ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟာ... အစ်ကိုလေးကလဲ၊ သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါးတော့

ခမ်းကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း သဘောပဲ”

ဝိရှမ်းက မြင်းသူခိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ခြေဆုံးခေါင်း

အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းသူခိုး၏ယာဘက်

သို့ လက်ဝါးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်လေသည်။

“အွန်”

မသည်းမကွဲ ညည်းညူသံနှင့်အတူ မြင်းသူခိုး လှုပ်လှုပ်ရှား
ဖြစ်လာလေသည်။ သွေးကြောပွင့်သွားသည်နှင့် ချက်ချင်းပင်
အော်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဝိရှမ်းက...

“နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်ကို ထွက်ပြေးမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ မြင်းသူခိုး၏လက်မောင်းတိုလည်း ဖမ်း

၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတနာအောင်

ဆွဲထားလိုက်သည်။ မြင်းသူခိုး မျက်နှာရှုံ့မဲသွားသည်။

“ကျုပ် နောက်မခိုးတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်နေလေသည်။

ဝိရှမ်းက...

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ မေးတာထက် သာ မှန်မှန်ဖြေပါ”

“ဘာ...ဘာမေးမလို့လဲဗျာ”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက သွေးကြောပိတ်သွားတာလဲ”

“ဟင်”

မြင်းသူခိုး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ဝိရှမ်းက...

“ကျုပ် မေးတာကိုသာ ဖြေပါဦး”

မြင်းသူခိုး ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ မြင်းခိုးမယ် ကြံစည်နေတာကို တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်းသွားတာ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိခင် သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရတာ”

ဝိရှမ်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။ သူတို့အား ကူညီခဲ့သူမှာ မည်သူမည်ဝါကြောင်း သိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ယင်ကျင်းက...

“သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အခုနီးနီး ခဏသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၇၅

ဝိရှမ်းက မြင်းသူခိုးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်နောင် သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းကို အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် ခိုးယူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ ဟုတ်ပြီလား”

မြင်းသူခိုးသည် ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရှမ်းတို့အား ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ပြေးလွှားထွက်သွားရာ မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရှမ်းတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖြိုင်တူကြည့်ကာ ပြုံးမိလိုက်ကြလေတော့၏။

ဝိရှမ်းက ယင်ကျင်းအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော်တို့တွေ အလည်အပတ်ထွက်မယ်၊ ကြံသေးဘူး၊ ပြဿနာချည်း တိုးနေတာပဲ၊ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ကို တောင် ကျွန်တော် စိတ်ကုန်လာပြီ”

“အခက်အခဲ ကြုံရလေလေ အတွေ့အကြုံ တိုးလာလေလေ ပေါ့၊ အခက်အခဲ အန္တရာယ်တွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားပြီး ခရီးသွားရတာ ပိုလို့တောင် ပျော်စရာကောင်းပါသေးတယ်”

“အင်... အမြင်မတော်လို့ ဝင်ကူညီတဲ့လူသာ မရှိရင် အခုဆို ခြေကျင်လျှောက်နေရပြီ”

“ဝိရှမ်း သိပ်ညည်းညည်းညူညူ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်း မလိုက်နိုင်ရင် နေခဲ့နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“အေး... လိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ မသိသေးနဲ့ သားကြမယ်”

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းက သူ၏မြင်းကို ဆွဲကာ ထွက်သွားလိုက်ရာ ဝီရမ်းလည်း နောက်မှ ကပ္ပာကယာ လိုက်သွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာဘုံကျောင်းအား ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာပြီး မကြာမီ နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရပြန်လေတော့သည်။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (ဒု) ❀ ၇၇

သူတစ်ပါးပြဿနာ

ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရမ်းတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဆွဲကာ ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲ တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

လမ်းဘေးရှိ အိမ်ကလေးတစ်လုံးအတွင်းမှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရမ်းတို့ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။ ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အိမ်တံခါး ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် စာလိမ့်ကောက်ကွေး လိမ့်ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးအလူးလူး ပေကျံနေလေ၏။ မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထကာ ဒရောသောပါး ပြေးသွားရာ ယင်ကျင်းတို့ကိုပင် ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရမ်းတို့သည် ထိုလူအား ကပ္ပာကယာပင် ရောင်တိမ်းပေးလိုက်မိကြရလေ၏။ ထိုလူမှာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး အစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝိရမ်း မိုးပြီးပြီးရင်...

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်
တော်ကြာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ပြဿနာ ရှင်းရဦးမယ်”

ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက သူ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“နေစမ်းပါဦး၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦးကွ”

အိမ်ကလေးဆီသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

ဝိရမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အိမ်ထဲမှ လူတစ်
ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့် လူထွားကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိမည်ထင်
သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးဖြိုင်းမွေးများဖြင့် ခက်ထန်သည့်အသွင်
လေသည်။

ထိုလူသည် ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်နေ၏။

မကြာသေးမီကမှ ထွက်ပြေးသွားသူအား ရှာဖွေနေခြင်း
ဖြစ်ကြောင်းကို ယင်ကျင်းတို့ သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်နေ
မှာပင် ထိုလူသည် သူတို့အား တွေ့မြင်သွားပြီး...

“မင်းတို့ကော ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် လာ
စမ်း”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

အမုန်းခို ငွေသိုင်းခိုခြေ (၃) ❀ ၇၉

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်၏။

ဝိရမ်းက...

“တော်တော် ရမ်းကားတဲ့လူပါလား”

ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်၏။

ယင်ကျင်းက...

“ထွက်ပြေးတဲ့လူနဲ့ ငါတို့ ပတ်သက်နေတယ်ထင်လို့ နေမှာ
ပေါ့ကွာ၊ ကဲ... ကဲ သွားကြပါနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသူသည် တံခါးပေါက်ဝ၌ ရပ်နေ
လိုက်ရင်းမှ...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ သတ္တိမရှိတဲ့ ခွေးကောင်တွေ၊ အခု
တော့ ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

အော်ဟစ်ရယ်မောက ပြောဆိုလာသည်။

ယင်ကျင်း ခြေလှမ်းတုန်ခန် ရပ်သွားလေသည်။

ဝိရမ်းက...

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့၊ ရှေ့ဆက်သွားနေသ
အပြဿနာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံရဦးမယ်ဆိုတာကိုလေ”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

ယင်ကျင်းသည် ထွက်သွားရမည်လော။ သို့မဟုတ် လှောင်
ပြောင်ကဲ့နဲ့ နာသူနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်လော။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားလေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

၈၀ * တက္ကသိုလ်သိတအောင်

“ဘေးဖယ်... ဘေးဖယ်”

အော်ငေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လမ်းတစ်ဖက်မှ လူတစ်စု ပြေးလွှားလာနေကြသည်။
ဘေးမြင်ရ၏။ ထိုလူစုသည် အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထား
ကြပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

ထိုလူစုအား တွေ့မြင်ရလျှင် ဝီရိမ်းက...

“ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်မသွားဖြစ်
ပါတော့ချေ။ ပြေးလွှားလာကြသူများသည် ယင်ကျင်းတို့ နံဘေး
ဖြတ်ကာ အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ဦးတည်သွားကြ၏။

ထိုလူစု ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်လျှင်...

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့် လူထွားကြီး က
လောင်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ရယ်သံကြောင့် ဝီရိမ်း မျက်နှာမဲ့ကာ...

“အတွင်းအား အတော်ကောင်းတဲ့လူပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“သည်လူ ဘယ်လောက် အစွမ်းရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်
တာပေါ့”သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူက...

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ၈၁

“လာကြစမ်း။ ကျုပ်က မင်းတို့ကို ဆုံးမချင်လို့ တမင်စောင့်
နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ကြည့်နေရတာလဲ ရှေ့တိုးလာကြပါတော့
လား”

ဟု မိုက်တိမိုက်ကန်း စိန်ခေါ်နေလေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် လူစုအနက်မှ ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် သူသည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး...“ထင်းမိန်၊ ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ ကိစ္စ မင်း ဝင်ရှုပ်တာ သေချင်လို့
စဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါတို့နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့မလား၊
ဒါမှမဟုတ် အသက်အသေခံမလား ကြိုက်တဲ့လမ်းရွေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထွားကြီးက...

“ထင်းမိန်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့
သိကြဘူးလား၊ ငါ့ကိုလိုချင်ရင် ပါးစပ်နဲ့ပြောနေလို့ မရဘူးကွ၊ သည်
မို့မာ မင်းတို့ခြေ မင်းတို့လက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ လက်မိုက်
ကြည့်နေရတာလဲကွ၊ ဘာလဲ ငါက မင်းတို့လွှတ်လိုက်တဲ့လူကို ဆုံးမ
လိုက်တာနဲ့ မင်းတို့ ကြောက်နေကြပြီလားကွ၊ ဟား... ဟား... ဟား”လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ဝိုင်းရံထားသူများ
၏ခေါင်းဆောင်သည် ဒေါပွသွားလေတော့၏။“ဟေ့... တိုက်ကြစမ်း၊ ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို သူ
သိသွားအောင် ပြလိုက်ကြစမ်း”သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ လက်နက်
ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် သိုင်းသမားများသည် ညာသံပေး
ကာ တင်းမိန်ဆိုသည့် လူထွားကြီးအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေတော့

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သည်။

ထင်းမိန်ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့တွင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ရုတ်ခြည်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများလည်း တစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

ထင်းမိန်သည် အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လာသူများအား ချက်ချင်း တွန်းလှန်ပစ်နိုင်ခဲ့၏။

ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် သိုင်းသမားများ ဖရိဖရဲ ဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားကြရလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ သူ၏လူများ အခြေအနေ မဟန်သည်ကို မြင်လျှင်...

“ယား”

ညာသံပေးကာ ထင်းမိန်အား ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။ ထင်းမိန်နှင့် ထိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြ၏။

တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် ဝိရမ်းက...

“ထင်းမိန်ဆိုတဲ့လူရဲ့ သိုင်းပညာက အတော် အဆင့်မြင့်တာ

ပ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“သူတို့ဝိုင်းတိုက်တဲ့ လူတွေဟာ လူများပေမယ့် အနိုင်ရမှာ

အမုန်းခိုးဓွေးသိုင်းခိုးဖြေ (၃) ❀ ၈၃

မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ထင်းမိန်ဟာ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်တာနဲ့ မာန်တက်နေတာပဲ၊ သူက ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့သလဲ မသိဘူး”

ယင်ကျင်းသည် တိုက်ပွဲအား ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လာလေသည်။

“ကဲ... သည်လောက် ကြည့်ရရင် တော်ရောပေါ့၊ တို့ သွားဗြရအောင်”

ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေတော့၏။ ဝိရမ်းကလည်း ယင်ကျင်းနှင့်အတူ လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများက ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထင်းမိန်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သူများမှာ အနောက်ဘက်

သို့ လွင့်စဉ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထင်းမိန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မိုးမြေဂေဟာကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်ချင်ကြတဲ့သူတွေ၊ အခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ ထင်းမိန်အကြောင်း သိသွားပြီ မဟုတ်ဘူး၊ ထင်းမိန်ဟာ မင်းတို့ မပြောနဲ့၊ မိုးမြေဂေဟာကိုလောင် အရေး

မရှိဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

၈၄ နတ်တို့သို့လှည့်လာအောင်

ဟု ပြောလေသည်။

ရုတ်တရက် ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြလေတော့၏။ ထင်းမိန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထင်းမိန်က မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသည့် သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်ကို ကြည့်ရင်...

“ပွဲစားကြီးမိန်ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်ကို လိုချင်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် လာခဲ့ပါလို့ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတွေကိုလွှတ်ရင် ခုလို ကြိုလိမ့်မယ်။ ကံ...ငါ့ရှေ့က မြန်မြန် ထွက်သွားကြစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသည့် သွားများကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထင်းမိန်ကို မကျေမနပ် ကြည့်ရင်...

“ထင်းမိန်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပညာထက်မြက်တာနဲ့ ဘယ်သူကမှ မဆုံးမနိုင်ဘူးလို့ မထင်စမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျား သတိထားပြီးနေပါ။ ကျုပ်တို့ ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထင်းမိန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား ကျုပ်က မင်းတို့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလား၊ မင်းတို့ မကျေနပ်ရင် မိုးမြေဂေဟာက လူတွေကို သွားခေါ်လာခဲ့၊ ကျုပ်က သည်နေရာမှာပဲ စောင့်နေမယ်”

ဟု ပြော၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့က မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည့် ဝိရမ်းက...

အမုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးမြေ (၃) ၈၅

“အစ်ကိုလေ၊ သူက မိုးမြေဂေဟာကို စော်ကားနေပါလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ကျွန်တော်တို့တွေ လက်ဝိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“မင်း ပြဿနာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်ဆို”

“ဟား... ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်ကော၊ အခုလို စော်ကားနေတာတော့ လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဗျ”

“ကောင်းပြီ”

ယင်ကျင်းသည် အိမ်ကလေးရှေ့မှ ပြေးထွက်လာကြသည့် သိုင်းသမားများအား လှမ်း၍ တားဆီးလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့တွေ ခဏလောက်နေကြပါဦးလားဗျာ”

သိုင်းသမားများ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဟန့်တားရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“သူ့အကြောင်း သိချင်လို့ပါဗျာ”

ယင်ကျင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောနေသည့် ထင်းမိန်အား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက...

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သူက ထင်းမိန်ပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တာလဲ
မိုးမြေဂေဟာနဲ့ကော ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ဪ...မင်းက ထင်းမိန်အကြောင်း သိချင်နေတာကိုး
သူက ပွဲစားကြီးဖန်ဆိက ငွေချေးပြီး ပြန်မပေးဘဲ နေတဲ့လူတစ်
ယောက်ဘက်က ပါဝင်ပြီး၊ ကျုပ်တို့ကို ရန်ပြုခဲ့တာပဲ၊ ပွဲစားကြီးဖန်
က မိုးမြေဂေဟာကို ရိုသေလေးစားတဲ့ လူဆိုတာ ပုတ်ခတ်ပြောဆို
နေတာဗျ”

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြလေ၏။
ထင်းမိန်သည် တရားမဲ့စွာ ပြုလုပ်သည်ဟုလည်း ယူဆကြ
သည်။

ဝိရမ်းက...

“အစ်ကိုလေး၊ သည်လောက်တောင် မိုက်မဲတဲ့လူကို ကွန်
တော် သွားပြီးတော့ ဆုံးမလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ သူ့ရဲ့ အသက်ကိုတော့ မသေပါစေနဲ့ကွာ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝိရမ်းက...

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုလေး”

သူသည် ထိုမျှသာ ပြောပြီး ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်
သွားလေသည်။

သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်မှာ...

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၈၇

“ဟေ့... ခေဟ မင်း ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ဝိရမ်းမှာ ထင်းမိန်၏အရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး
ဖြစ်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထင်းမိန်၏ကျယ်လောက်သော ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ဝိရမ်းသည် သိုင်းလောကသားများနှင့် စကားပြောဆိုပြီးမှ
သူ့ထံ လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တမင် ရယ်မောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ထင်းမိန်နှင့် ဝိရမ်းတို့နှစ်ယောက် ယှဉ်လိုက်လျှင် ဆင်နှင့်
ဆိတ်ပမာ ကွာခြားနေပေတော့သည်။

ဝိရမ်းသည် ထင်းမိန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ခင်ဗျားမှာ မိုးမြေဂေဟာကို စော်ကားနိုင်လောက်တဲ့ အဆင့်ကတော့
မရှိသေးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာကွ”

ထင်းမိန်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

၈၈ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူ၏မျက်နှာကြီး ချက်ချင်း နီရဲခက်ထန်သွားသည်။

“မင်းဟာ မိုးမြေဂေဟာကလားကွ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိရှမ်းက...

“ကျုပ် ဘယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် မိုးမြေဂေဟာကို စော်ကားချင်နေတာလဲ”

“ဪ... မင်းကလဲ မိုးမြေဂေဟာကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ချင်နေတဲ့လူကိုး၊ သူတို့က လူဆိုးလူညစ်တွေမို့ ငါက ပြောတာဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား”

“မိုးမြေဂေဟာကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ချီးကျူးကြတာပဲဗျ”

“ထို့...အပေါ်ယံ ရွှေမှုန့်ကျ အတွင်းက နောက်ချေးခံ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ချင်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ငါ မပါဘူးကွ၊ မင်း အသားမနာချင်ရင် ဝေးဝေးမှာ သွားနေစမ်း”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုဆုံးမဖို့ လာခဲ့တာပါဗျာ၊ ထွက်သွားဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ဟုလည်း ပြောလိုက်၏။

ထင်းမိန်က...

“မင်းက သေချင်နေပြီကိုး၊ ကောင်းပြီ သတိသာ ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ထင်းမိန်က စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

ဝိရှမ်းက ပြန်လည် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ယင်ကျင်းသည် တားမြစ်ခြင်း မပြုဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေ

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ၈၉

လိုက်သည်။

ဝိရှမ်းနှင့် ထင်းမိန်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြ၏။

“ဝုန်း”

“အင့်”

စူးရှသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝိရှမ်းသည် နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ခုန်ထွက်လာ၏။

ထင်းမိန်သည် ရှေ့သို့ ဂမ္ဘာလှည့်ပြီး ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှ ဘိုးလာပြီးမှ မြေပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် သိုင်းသမားများ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းက သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်အား ကြည့်လိုက်

တာ...

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ခေါ်သွားကြပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ဝိရှမ်းကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဝိရှမ်း၊ တို့ သွားကြမယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းပေါ် ခုန်တက်

လိုက်၏။

ဝိရှမ်းကလည်း သူ၏မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကာ ယင်ကျင်း၏အနောက်သို့ လိုက်သွားလိုက်လေ၏။

သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ

၏။

“မိတ်ဆွေလေးတို့က...”

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ၏စကား မဆုံးမိမှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

ကျယ်လောင်သော မြင်းခွာသံများက ထွက်ပေါ်လာပြီး ဂရမ်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့မှာ မြင်းဒုန်းစိုင်း စီးနှင်သွားကာ အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

အမုန်းမိုးငွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၉၁

လုပ်ကြံခြင်း

ယင်ကျင်းနှင့် ဂရမ်းတို့သည် မြို့ကလေးအား ကျောနိုင် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် မြောက်ဘက်သို့ မိုင်သုံးဆယ်ခန့် ခရီးနှင့်ပြီး သောအခါ သာယာလှပသည့် ရေနံကြီးဆိုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ရေနံအနီး၌ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။ ရေနံထဲဝယ် ကြာပန်းများ ဖူးပွင့်နေသည်။

ရေဘဲနှင့် ကျီးစသည့် ငှက်များလည်း အစာရှာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အေးမြသော လေပြည်လေညင်း ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေလေသည်။ ယင်ကျင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာလေသည်။

“အင်မတန် သာယာလှပတဲ့ နေရာပါလား”

“မိုးမြေဟောထဲမှာလည်း ရေနံ ရှိတာပဲ”

“ငါတို့ ဂေဟာထဲက ရေနံနဲ့ သည်ရေနံနဲ့ ဘယ်ရေနံ က ပိုပြီးတော့ သာယာသလဲ ပြောစမ်း”

“ဒါတော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“အေး မတူရင် ဘာမှမပြောနဲ့”

ဂရမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတဇာတင်

ရေကန်ကို သာယာလှပနေပုံကို သူတို့နှစ်ယောက် ဇေမာကြည့်စုနေစဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာနေသည့် မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဤနေရာသည် လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသည့် နေရာဖြစ်ပေသည်။

မြင်းခွာသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ယင်ကျင်းတို့ အံ့သြသွားကြပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်သည် ရေကန်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဒုန်းစိုင်းလာနေပါသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဝီရမ်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“တို့လိုပဲ ရေကန်ကြီးရဲ့ အလှအပတွေကို လာကြည့်တဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဝီရမ်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် မြင်းဖြူကြီးမှာ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာလေသည်။

“ဟင်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

ယင်ကျင်း လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ မြင်းဖြူကြီးအား ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ရပ်လိုက်”

မိန်းကလေး၏ အော်ငေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အမုန်းစိုးစွေသိုင်းစိုးမြေ (၃) ❀ ၉၃

မြင်းဖြူကြီးမှာ ယင်ကျင်းတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ မိန်းကလေးသည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာ၏။ သူမသည် အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ဖားလျားချထားသည်။

ခါး၌ ဓားတစ်လက်ချိတ်ထားသည်။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်နယ် ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရမ်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။ မိန်းကလေးသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီး သူတို့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေသည့် မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးမှာ တဇာတအတွင်းပင် သူတို့ရှေ့သို့ရောက်လာ၏။ သူမ၏လှပသော မျက်နှာကလေးသည် ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီနေပါသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရမ်းတို့ကို တွေ့ရသည်နှင့်...

“လူယုတ်မာတွေ သေပေတော့”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ရင်း တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ယင်ကျင်းနှင့် ဝီရမ်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ဟေ့... မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝီရမ်းကလည်း...

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်ရတာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ကာ ကပျာကယာ

၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြလေသည်။

မိန်းကလေးက...

“ရှင်တို့ ထွက်ပြေးကြလို့ကော လွတ်မယ်ထင်သလား”

အော်ငေါက်ကာ ပြင်းထန်စွာ လိုက်လံ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူမ၏ဓားကွက်များသည် အားမာန်ပါပြီး ထက်မြက်မှုရှိ ပေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့၏ အဓိက သွေးကြောနေရာများသို့ ဦးတည်တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ဓားချက် ထိသွားပါလျှင် သက်သာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ လူချင်းခွဲလိုက်ကြ၏။

ယင်ကျင်းက ဝဲဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဝိရမ်းကလည်း ယာဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးမှာ ရုတ်တရက် မည်သူ့အား လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရမုန်း မသိဘဲ ဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်သွားပုံရလေသည်။

ဝိရမ်းသည် ရရှိလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ

“ဟေ့... မင်းက ဘာကြောင့် ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်တာလဲကွ”

ဟု အော်မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေး အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

“လူယုတ်မာတွေ၊ ရှင်တို့ကြောင့် ကျွန်မအဖေ ဒုက္ခရောက်ရတာ၊ ကျွန်မ ကျေနပ်မယ်များ ထင်နေသလား၊ ရှင်တို့ကို သုတ်သင်ပစ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

သူမသည် ဝိရမ်းထံ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသည်က

အမုန်းခို၊ ခွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၉၅

တစ်ကြောင်း၊ သူမ၏စကားကို နားမလည်သည်ကတစ်ကြောင်းမို့ ဝိရမ်းသည် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် ဝိရမ်းအား တိုက်ခိုက်၍ မရမုန်းသိလျှင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေးမောကြည့်နေသည့် ယင်ကျင်းဘက်သို့ သူညီကာ တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ယင်ကျင်း ကပျာကယာ အော်ဟစ်တားဆီးရင်း နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုလေး၊ အနောက်မှာ ရေနက်ကြီးဗျ”

ယင်ကျင်းသည် ကပျာကယာ နောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူသည် နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်ထွက်လိုက်ရာ ရေနက်ထဲ ခုန်ဆင်းသလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွား၏။

သူ၏ဓန္ဓာကိုယ်သည် အောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းကျသွားသဖြင့် ခြေနစ်ဖက်ကို ကြာဖူးပေါ်နင်းကာ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြန်လည် ခုန်ထွက်လိုက်၏။

အဝတ်အစား လေတုံးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယင်ကျင်းမှာ ကမ်းစပ်ပေါ်ရှိ မိန်းကလေးရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ယင်ကျင်း၏ကိုယ်ဖော့ပညာကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် မိန်းကလေးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းကို ငေးကြည့်နေ၏။

ယင်ကျင်းက...

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရ...”

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတေအောင်

သူ၏စကား မဆုံးမိ မိန်းကလေးသည် သတိဝင်လာသော
ဟန်ဖြင့်...

“သေပေတော့”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ယင်ကျင်းကို ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်၏။
ယင်ကျင်းက...

“ဟေ့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယခု သူသည် အနောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့
ချေ။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေး ထိုးသွင်းလိုက်သည့် ဓားဦးကို လက်
ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖျပ်ခနဲ ညှပ်ကာ ဖမ်းဆီးထားမိလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

မိန်းကလေးသည် တအံ့တဩ ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“လွတ်စမ်း”

မြေပေါ်သို့ ခြေကန်ကာ ဓားကို ပြန်လည် ဆွဲယူလိုက်လေ
သည်။

ယင်ကျင်းက...

“မင်းက ကျုပ်တို့တွေကို ထပ်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်ဦးမှာ
ဒါကြောင့် မလွတ်ပေးနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက...

“ရှင်...ရှင်”

“မင်းက ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရတာလဲ ပြော

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၉၇

“ဘာကြောင့်လဲ ဟုတ်သလား၊ ရှင်တို့ကြောင့် ကျွန်မအဖေ
လူယုတ်မာ ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ လူတွေ ဖမ်းမိသွားပြီရှင်”

“ဟာ”

“လူယုတ်မာကြီးဘက်က ရှင်တို့က ဝင်ပြီး ကူညီခဲ့ကြတာဆို
တာ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လဲ လူယုတ်မာတွေပေါ့၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ကို
ပြီးမှ ပွဲစားကြီးဖန်ဆီကို သွားပြီး ကျွန်မရဲ့ အဖေကို ကယ်ယူမယ်

ဝီရမ်းက...

“ထင်းမိန်က ခင်ဗျား အဖေလား”

ဟု ဝင်မေးလေသည်။ မိန်းကလေးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်တို့ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အဖေ ဒုက္ခရောက်ရ

ဟု ပြော၏။ ဝီရမ်းက...

“ဟိုက်”

လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

သူတို့ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည့် ကိစ္စအကြောင်းကြောင့် အ
အတေးဖွဲ့ထားသူများက ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝီရမ်းက ယင်ကျင်းအား လှမ်းကြည့်သည်။ ယင်ကျင်း ငှု
ဖြစ်နေသည်။

မိန်းကလေးက...

“ပွဲစားကြီးဖန်ဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို မတရား အ
တယ်၊ အတိုးကြီးကြီးနဲ့ ငွေချေးတယ်၊ ဒုက္ခရောက်လို့ ပြန်မ

၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဆပ်နိုင်သေးတဲ့ လူတွေဆီ ပစ္စည်းတွေကို နိုင်ထက်စီးနင်း သိမ်း
တယ်။ သူတို့က မတရားတာတွေကို လုပ်နေလို့ ကျွန်မအဖေက
မြင်မတော်တာနဲ့ ဝင်ပြီး တားဆီးတာရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဟာ”

“တို့ မှားပြီပေါ့”

ဝိရမ်းနှင့် ယင်ကျင်းတို့ လွှတ်ခနဲ ရေရှတ်မိလိုက်ကြလေ။
မိန်းကလေးက...

“ဘာ အခုမှ မှားတာလဲ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ကျွန်
ရဲ့ အဖေ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ် သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့
ဟု အော်ငေါက်ကာ ယင်ကျင်း လက်ထဲမှ ဓားကို အတင်
ယူလေသည်။

ယင်ကျင်းက အလွတ်မပေးရဲတော့ဘဲ ဖြစ်နေပေသည်။

“မိန်းကလေး မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့။ ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေဦး”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက...

“မလိုချင်ဘူး၊ ရှင်တို့ကို သတ်ပစ်ရမှ ကျွန်မ ကျေနပ်
မယ်”

ဟု ပြော၏။ သူမသည် ပြောလည်းပြော ယင်ကျင်း
လည်း တိုက်ခိုက်ရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားရာ...

“ဖျောင်း”

ရုတ်တရက် သူမ၏ဓားသည် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားပါ
တော့၏။ မိန်းကလေးသည် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား

အမုန်းနဲ့ ခွေသိမ်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၉၉

မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်၍ လဲကျသွားသည်။

သူမသည် ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့အား မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်
မှန်း နားလည်သဘောမောက်သွားပုံရသည်။

ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ရန် မကြိုးစားတော့ပါ။ မြေပေါ်တွင် ခြေ
ဆောင့်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကျွေးလိုက် လေတော့သည်။

“အဟင့်... အဟင့်”

ငိုရှိုက်သံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိန်းကလေးသည် မြေပေါ်သို့ ခြေဆောင့်ကာ ငိုကျွေးနေ
သည်။ ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့မှာ မိန်းကလေးအား မျက်လုံးပြူး၍
ကြည့်ကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင် ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ယင်ကျင်း သတိဝင်လာလေသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ဓားအကျိုးကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး

“မိန်းကလေး မငိုပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင် တောင်းပန်လို့ ရမလား၊ ရှင်တို့ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အဖေ
ကတော့ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်က ပွဲစားကြီးဖန်နဲ့ သွားတွေ့ပြီးတော့ အ
ကျိုးအကြောင်း သွားပြောပြပေးပါမယ်”

“ရှင်...ရှင် ဝံ့ကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ ညီမ ပြောတာ အမှန်ပဲဆိုရင် ညီရေ အဖေ
ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်”

၁၀၀ * တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ရင် တာဝန်ယူတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးရှင်၊ အခု လောက်ဆို ကျွန်မ အဖေဟာ သူတို့နှစ်ဦးစက်သမ္မုကို ခံနေပြီ”

“ဟာ... သည်လို မတရား မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ အိမ်ကို ညီမသိသလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲရှင်၊ လူတိုင်း သိနေကြတာပဲ”

“ကောင်းပြီ ညီမ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြအောင်”

မိန်းကလေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

ချက်ချင်းပင် လူးလိမ့်ထလိုက်၏။

ပြီးလျှင်...

“ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့”

ဟုပြော၏။ သူမသည် သူမ၏ မြင်းဖြူကြီးပေါ်သို့ ခုန် တက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရှေ့မှ ဒုန်းစိုင်းနှင့်ကာ လမ်းပြ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့လည်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါသွားကြ၏။ မကြာပါချေ။ သူတို့သည် ပြန်လည်ကာ မြို့ထဲတို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

မိန်းကလေးသည် မြို့လယ်ရှိ ကြီးမားခန့်ညားသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်လုံးရှေ့၌ မြင်းကို ရပ်တန့်ကာ လွှားခန့် ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ကလည်း ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေ၏။

သူတို့သုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်လျှင် အဆောက်အအုံရှေ့၌ စောင့်ကြပ်နေသည့် အစောင့်အကြပ်များ ချင်းပင် ဟန့်တားလာကြသည်။

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ၁၀၁

“ဟေ့... ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု ပြောလာသည်။ မိန်းကလေးက...

“ဘေးဖယ်စမ်း”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန့်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“မလုပ်နဲ့”

ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်၏။

သူမအား သူ၏နောက်ကျော၌ထားကာ ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး အစောင့်များနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့တွေက ပွဲစားကြီးဖန်နဲ့ တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို သွားပြောပေးပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ အစောင့်များသည် သူတို့သုံးယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။

ထိုစဉ်...

“ဆူညံသံနဲ့ အာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအတူ အဆောက်အအုံတွင်းမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုလူသည် ထင်းမိန့်က တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် သိုင်းသမားများ ၏ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။

အမုန်တော့ ထိုလူမှာ ထင်းမိန့်အား တိုက်ခိုက်သူ ဖြစ်ပြီး ပွဲစားကြီးဖန်၏ ညာလက်ရုံး ကျောက်ရံဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရံသည် ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းကို မြင်လျှင်...

“ဟာ... မိတ်ဆွေလေးတို့ ရောက်လာတာကိုး ကြပါဗျာ၊

၁၀၂ နွေတက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကျုပ်က...

ဝမ်းသာအားရ ဖိတ်ခေါ်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မိန်းကလေးတို့ ခြင်လျှင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မင်း... မင်းဟာ ထင်းမိန့်ရဲ့သမီး ထင်းထင်း မဟုတ်လားဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ရင်ကော့ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကျောက်ရိသည် ယင်းကျင်းနှင့် ဝိရှမ်းတို့အား နားမလည်နိုင် စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ ပွဲစားကြီးဖန်နဲ့ တွေ့ပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျောက်ရိသည် အကင်းပါးသူ ဖြစ်သော်လည်း...

ယင်ကျင်းတို့မှာ အဖြစ်မှန်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားကြသဖြင့် ထင်းထင်းနှင့်အတူ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ရိပ်မိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“မိတ်ဆွေလေး၊ ပွဲစားကြီးဖန် မအားပါဘူး။ ဧည့်သည်တော် ယောက်နဲ့ စကားပြောနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေလေးက ခြေစရာရှိရင် ကျုပ်ကို ပြောပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားနဲ့ ပြောရင်ကော ပြီးမှာလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျောက်ရိက...

“ပြီးပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ ညာလက်ရုံးပါ။ ကဲ မိတ်ဆွေလေးမှာ ဘာကိစ္စ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ”

ယင်ကျင်းက ထင်းထင်းအား ညွှန်ပြရင်း...

“သူ့အဖေကို တွေ့ချင်လို့ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျောက်ရိက...

“ဪ... မိတ်ဆွေလေးက ထင်းမိန့်ကို တွေ့ချင်တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သူ့ မရှိတော့ဘူးဗျာ”

ဟု ပြောသည်။ ယင်ကျင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာ...ဘယ်လို”

ကျောက်ရိက...

“မိတ်ဆွေလေးတို့ပဲ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

ဝိရှမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ထင်းမိန့်အား ဖမ်းဆီးပေးခဲ့သူမှာ သူပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ရိက...

“မိတ်ဆွေလေး တိုက်ခိုက်လို့ ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ ထင်းမိန့် သေသွားပါပြီဗျာ”

“ဟာ”

“ဟင်”

ယင်ကျင်း၊ ဝိရှမ်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြလေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သည် ဝိရှမ်းအား ကြည့်လိုက်

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကြသည်။ ဝိရမ်း ကဗျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါတယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျောက်ရိက...

“ထင်းမိန်ဟာ မိတ်ဆွေလေးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကြောင့်ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”

ဟု ဆက်ပြောသည်။ ဝိရမ်း ဒေါသသွားသည်။

“ခင်ဗျား မဟုတ်တာကို မပြောနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားရင် နည်းနည်းပေါ့ သေသွားနိုင်လောက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းထင်းက...

“ကျောက်ရိ၊ ရှင် ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်မ မယုံဘူး၊ ဖေရေကို ရှင်တို့ သတ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ရိထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

ယင်ကျင်းက ဟန့်တားလိုက်ပါသော်လည်း မမီပါတော့ချေ။ ကျောက်ရိမှာ သတိကောင်းသူဖြစ်ရာ ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောက်ရိကော ထင်းထင်းပါ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြ

၏။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၁၀၅

ယင်ကျင်းက...

“ရပ်လိုက်ကြပါ”

• သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ ဝင်ထိုင်ကာ တားဆီးလိုက်လေ၏။

ထင်းထင်းက...

“ရှင် ဘေးဖယ်လိုက်ပါ။ သည်လူယုတ်မာတွေကို ကျုပ်က စာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ညီမ သည်ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ကျုပ် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ ခဏလောက် သည်းခံပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေပါ”

ဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

ထင်းထင်းသည် ယင်ကျင်း၏စိတ်သဘောကို ရိပ်မိသဖြင့် ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက ကျောက်ရိကို ကြည့်ကာ...

“ပွစားကြီးဖန်နဲ့ ကျုပ် တွေ့ပါရစေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကျောက်ရိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ပွစားကြီးဟာ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့ဆုံနေတာမို့ မိတ်ဆွေလေးတို့ လက်ခံတွေ့ဆုံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

ယင်ကျင်းက...

၁၀၆ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ကျုပ်တို့လဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ ပွဲစားကြီးဖန်နဲ့ တွေ့ရမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကံ ခင်ဗျား လမ်းဖယ်ပေးပါ”

“မိတ်ဆွေလေး”

“ကျုပ် ထပ်မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်း ဖယ်ပေးပါ”

သူသည် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ မဖြစ်မနေ ဝင်ရောက် ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ကျောက်ရိက...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကို ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်တယ်ဆိုရင် တော့ မိတ်ဆွေလေးတို့ ဝင်လို့ ရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျား သေချာပါတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

ယင်ကျင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လက်ဝှေ့ ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ကျောက်ရိ၏ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်မြှောက်တက်သွားပြီး အ ဆောက်အအုံအတွင်းသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းခိုးဇွဲသိုင်းမိုးမြေ (၃) ၁၀၇

မြေးဘိုး

ယင်ကျင်း၊ ဝိရမ်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သည် အဆောက်အအုံ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြလေသည်။

ရုတ်တရက် ဆူဆူညူညူ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယင်ကျင်း၏လက်ချက်ဖြင့် ကျောက်ရိ ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည့် အစောင့်အကြပ် များ သတိဝင်လာကြပြီး ဖြစ်လေ၏။

လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲကိုင်ကာ ယင်ကျင်းတို့အား တိုက်ခိုက် ရန် အရှေ့ဘက်မှလည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်မှလည်းကောင်း ဝိုင်းရံကာ ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

ယင်ကျင်း၊ ဝိရမ်း၊ ထင်းထင်းတို့က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလုလု တဒင်္ဂ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန့်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ သည်။ အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အတွင်းဘက်မှ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် အဖိုးတန် ပိုးဖဲအင်္ကျီ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ယူဝကြီး ထွက်လာ

၁၀၈ ဘုရားသို့လှူဒါန်းအောင်

သည်ကို တွေ့ရသည်။ လူဝကြီးမှာ အဆောက်အအုံပိုင်ရှင် ပွဲစားကြီး ဖန် ဖြစ်သည်။

ပွဲစားကြီးဖန်က...

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

သူ၏လူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းကာ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် အစောင့်အကြပ် များသည် ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်း၊ ဝိရမ်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သုံးယောက် ထင်းထင်း ကြီးရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ယခုမှ သူတို့သည် ပွဲစားကြီးဖန်နှင့် အတူပါလာသည့် အ ဘိုးအိုအား သတိထားလိုက်မိကြလေသည်။ ယင်ကျင်းကော ဝိရမ်းပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေတော့၏။

“ဟင်...ဘိုးဘိုး”

ယင်ကျင်း လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။ ဝိရမ်းက ကြမ်းဖြင့် ပေါ်သို့ ချက်ချင်း ခူးထောက်လိုက်လေ၏။

“သခင်ကြီး”

ဟုလည်း ခေါ်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ ပွဲစားကြီးဖန်နှင့် အတူပါလာသည့် အဘိုးအို မှာ ခိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင် ယင်ခုံးပင် ဖြစ်ပါပေတော့သည်။

ယင်ခုံး ဖြိုးလိုက်သည်။

“ငါမြေးက ဘိုးဘိုးကို တွေ့ရလို့ အံ့သြသွားသလား”

ဟုလည်း မေး၏။

ယင်ကျင်းက...

အခန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (၃) ၁၀၉

“ဘိုးဘိုးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်ကို ရောက်နေတာလဲ ဟင်”

ယင်ခုံးက...

“ဘိုးဘိုးက ကိစ္စကလေး တစ်ခုရှိလို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ ငါမြေး နဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာပြီးတော့ တွေ့ဆုံရတယ်”

“ငါအဘိုးဟာ တော်ရုံတန်ရုံ အကြောင်းကိစ္စနဲ့ ဂေဟာအပြင် ဘက် ထွက်လေ့မရှိဘူး၊ အခုလို ထွက်လာတာဟာ တကယ်ပဲ အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ များလား”

“ငါမြေးလဲ ခုလောက်ဆို အတော်နဲ့နဲ့ စပ်စပ် လည်ပတ်ပြီး လောက်ရောပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ယင်ခုံး၏စကားအဓိပ္ပါယ် မည်သို့ ရှိသည်ကို သူက နား လည်သဘောပေါက်ထားပေသည်။

“ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော်က အခုမှာ လည်ပတ်မယ်လို့ ကြံစည် နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ် ဘိုးဘိုး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယင်ခုံးက...

“ဟေ့... ငါမြေးကလဲ လည်ပတ်မယ်ကြံရုံပဲ ရှိသေးတယ် ဟုတ်သားက၊ ကောင်းကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါမြေးက သည်ကို ရောက်လာတာ ဟာ”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ ထင်းထင်းအား ကြည့် လိုက်လေသည်။ ထင်းထင်းသည် ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေး

၁၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဖြစ်ပြီး ယင်ကျင်းနှင့် အရွယ်ချင်း မကွာလှပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် အခုလို အတူတကွ ရှိနေသည်ကို မနှစ်ခြိုက်သည့်အသွင် ပေါ်လွင်လာသည်။

ယင်ကျင်းသည် အခွင့်အရေးရခိုက်မို့ လက်လွှတ်မခံဘဲ...

“ဘိုးဘိုး၊ သူ့ရဲ့ဖေဖေ ထင်းမိန်အတွက် ဖြေရှင်းဖို့ လာခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ခုံးက...

“ထင်းမိန် ဟုတ်သလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယင်ကျင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး”

ယင်ခုံးက...

“နေ့စမ်းပါဦးကွ၊ ငါ့မြေးက ထင်းမိန်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲကွယ်”

ရုတ်တရက် ယင်ကျင်း ငိုငိုသွားသည်။

သူသည် မည်သို့ အဖြေပေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပွဲစားကြီးဖန်က...

“ထင်းမိန်ဟာ မိုးမြေဂေဟာကို ချေမှုန်းပစ်မယ်လို့ တစ်ချိန်လုံး ကြုံးဝါးနေသူပါ။ သူက ကျုပ်ရဲ့ အကြွေးကို ပြန်မဆပ်ဘဲ နေတဲ့သူတွေဘက် အားပေးအားမြှောက် ပြုလုပ်နေတဲ့လူပါ”

ဟု ဝင်ပြော၏။

ထိုစကားကြားလျှင် ထင်းထင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

အခုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးခြေ (ဒု) ❀ ၁၁၁

“ရှင် မတရား မပြောပါနဲ့၊ ရှင်ဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေ အပေါ်မှာ မတရား အမြတ်ကြီးစားနေတဲ့ သူဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ကျွန်မဖေဖေဟာ ရှင်ရဲ့ မတရားတဲ့ လုပ်ရပ်ကိုလက်မခံကြည့်မနေနိုင်လို့ ဝင်ပြီး ဆုံးမခဲ့တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မိုးမြေဂေဟာကို ချေမှုန်းပစ်မယ်ဆိုတာကကော ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ မိုးမြေဂေဟာကြောင့် ကျွန်မဖေဖေ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို ရှင် သိသလား”

ဟု အော်ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထင်းမိန်နှင့် ထင်းထင်းတို့သည် မိုးမြေဂေဟာအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်ကို သိလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထင်းထင်းက ယင်ကျင်းဘက်လှည့်ကာ...

“ရှင်ဟာ မိုးမြေဂေဟာကလူ ဟုတ်သလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းမှာ အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ငိုငိုနေမိလေသည်။ ထိုစဉ် ယင်ခုံး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါဟာ မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင် ယင်ခုံးပဲ၊ သူဟာ ငါ့မြေး ယင်ကျင်း ဖြစ်တယ်၊ ငါတို့ဟာ မိုးမြေဂေဟာရဲ့ အထင်ကရ လူတွေဆိုတာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် ပြောနိုင်တယ်”

ထင်းထင်း အံ့သြထိတ်လန့်သွားပုံ ရသည်။

သူမအား ကူညီရန်ကြိုးပမ်းနေသည့် ယင်ကျင်းမှာ သူမနှင့်သူမ၏ဖခင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့် မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်

၁၁၂ နတ်တို့သို့လက်သီတဲအောင်

လေး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ယင်ခုံးက...

“မိန်းကလေး၊ မှင်းတို့ဟာ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုကိစ္စကို မကျေမနပ်တာလဲ၊ ကျုပ်
ရှေ့မှာ ပြောနိုင်တယ်၊ ရှင်းနိုင်တယ်”

သူ၏အသံ အနည်းငယ် ခက်ထန်နေပေတော့လေသည်။

ထင်းထင်း အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဘာတွေကို လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ရှင်တို့ အသိဆုံးပါ။
ကျွန်မရဲ့ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ၊ ခုချက်ချင်း ထုတ်ပေးပါ။ ဖေဖေက
ရှင်တို့ မတရားလုပ်ခဲ့တာတွေကို ဖော်ပြလိမ့်မယ်”

ယင်ကျင်းသို့ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် ထင်းထင်းတို့ အချေအ
တင် ဖြစ်နေသည်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိလေ
တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပွဲစားကြီးဖန်က...

“ဟေ့... မင်းအဖေကို တွေ့ချင်ရင် မြို့ပြင်သမိုင်းကို လိုက်
သွား”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။ ထင်းထင်းမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း
ထွက်သွားလေတော့သည်။

“လူယုတ်မာကြီး ဒေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ပွဲစားကြီးဖန်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။ ယင်ကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယင်ခုံးသည် သူ၏ရှေ့မှောက်၌ ယခုကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ခြင်း
မှာ သူ့အား ဇော်ကားသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း

အခုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးမြေ (၃) ၁၁၃

ကို နားလည်ထားလေသည်။ သည်းခံခွင့်လွှတ်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။

ထင်းထင်းအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး...

“ညီမ မလုပ်နဲ့”

သူ ဟန်တားလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏တားဆီးမှုမှာ
နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ပေတော့၏။

ထင်းထင်း ခုန်ဝင်သွားသည်နှင့် ယင်ခုံးက...

“တော်တော်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလား”

ပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

လေပွေလှိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ပြီး ထင်းထင်းထံသို့ တိုးဝင်
သွားရာ...

“ဝုန်း”

ထင်းထင်းမှာ အနောက် ကံသို့ လွင့်စင်သွားပြီး ကြမ်းပြင်
ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ထင်းထင်းအား ပြေး၍ ဖေးမသင့်ပါသော်လည်း မျက်လုံး

ကြီးပြူးကာ ကြောင်၍ကြည့်နေမိလေသည်။

ထင်းထင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလှိမ့်ထလာသည်။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်၌ သွေးများ ယိုစီးကျနေ၏။

ပွဲစားကြီးဖန်နှင့် ယင်ခုံးတို့အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်
ရင်း...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တစ်နေ့မှာ ပြန်ပြီး သုတ်သင်
ရှင်းလင်းမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေဆောင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့

၁၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ခန့်ထွက်လိုက်လေ၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မီးခိုးတန်းတစ်ခုပမာ အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက် ခန့်ထွက်လိုက်၏။

သူမသည် တခဏအတွင်းပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက် သွားလေတော့သည်။

ယင်းထင်း ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် ယင်ကျင်း ဝမ်း သာနေလေသည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ၏အဘိုး ယင်ခုံးသည် ထင်းထင်းအား တားဆီးနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ယင်ခုံးက တားဆီးခြင်း မပြုဘဲ လက်ပိုက်ကြည့် နေခဲ့၍သာ သူမ လွတ်မြောက်သွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်းနား လည်မိလေသည်။ ယင်ကျင်းသည် ယင်ခုံးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပွဲစားကြီးဖန်က...

“ဆရာကြီး၊ သည်ကောင်မလေးဟာ တစ်နေ့ ဒုက္ခပေးလာ နိုင်တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ခုံး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ကို မေ့လိုက်ပါတော့”

စကားဆုံးလျှင် ယင်ကျင်းဘက်လှည့်ကာ...

“ငါ့မြေးက အလည်အပတ် ခရီးထွက်မယ်ဆိုပြီး သိုင်းလော က အရှုပ်အထွေးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲကွယ်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အမှန်းခိုးစေ့သိုင်ခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၁၅

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ထင်းမိန့်ဆိုတဲ့လူဟာ မိုးမြေဂေဟာကို ပုတ်ခတ်ပြောဆို နေတာကို ကြားလို့ ကျွန်တော် ဆုံးမခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထင်းမိန့် ဟာ မတရားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ချေမှုန်းနေသူဆိုတာ သိရပြန်လို့ အဖြစ်မှန်ကို စုံစမ်းဖို့ လာခဲ့တာပါ ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် ထင်ရာစိုင်းနေ တာ လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ယင်ခုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး ပြောသားပဲ၊ သိုင်းလောကဟာ အင်မတန် ရှုပ် ထွေးလှပါတယ်လို့ ခုပဲကြည့်လေ၊ ငါ့မြေး အေးအေးဆေးဆေး ခရီး သွားလို့ မရနိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကဲ... ငါ့မြေး ဘာမှ စဉ်းစားမနေ နဲ့ အိမ်ကိုသာ ပြန်ပေတော့”

“ဟင်”

ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ယင်ခုံးက...

“ငါ့မြေးနဲ့ ဘွားဘွားလဲ စိတ်ပူနေတယ်၊ အိမ်ပြန်တော့ ဟုတ်ပြီလား”

ယင်ကျင်း အိမ်မပြန်လိုသေးပါ။

သူ၏ရင်ထဲ၌ သူမသိရသေးသည့် မိုးမြေဂေဟာနှင့် ပတ် သက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်များကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် ခိုင်မိုးမြို့ကို သွားပြီးလည်ပတ်ဖို့”

“ဟင်... ငါ့မြေးက ဘိုးဘိုး စကားကို နားမထောင်ဘူးပေါ့

၁၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်”

ယင်နိုး မျက်နှာတည်သွားသည်။

“ကဲ... ကဲ ငါ့မြေး အိမ်ပြန်ပေတော့၊ ဘိုးဘိုး နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ယင်ကျင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

ပိရမ်းဆိုလျှင် ပို၍ပင် စောဒကမတက်ပုံပါတော့ပါချေ။

ယင်ကျင်းက...

“ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယင်နိုးက...

“အေး... အေး အေး... ဒီသာ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ပေ တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး”

ယင်ကျင်းသည် အဘိုးဖြစ်သူအား ဦးညွတ်လိုက်ကာ အ ဆောက်အအုံအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပိရမ်းက နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်သွားလေ တော့သည်။

အမုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၁၁၇

ဆုံးဖြတ်ချက်

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ရွက်များ ကဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာ၏။

ယင်ကျင်းသည် အရိပ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ ထိုင်နေ၏။ ပင်ရင်းမှ အမြွှာမြွှာဖြာထွက်နေသည့် အမြစ် များကို အမိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေ၏။

ပိရမ်းက မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုင်နေသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျသည့် အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဂနာမငြိမ်ဘဲ ခေါင်းကုပ်လိုက် ခြေထောက်လှုပ်လိုက် အ ငြိမ်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ယင်ကျင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင် ရှိနေသည်။

သို့သော် ယင်ကျင်းက မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ တွေးတော စဉ်းစားနေဟန် ရှိနေသဖြင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ဖြစ်နေရပေတော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။ ညနေဆည်းလော အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ပိရမ်း မနေနိုင်တော့ပဲ။

ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီးလျှင်...

“အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော်တို့တွေ သွားကြရင် ကောင်းမယ်

ဗျ”

၁၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ဝိရှမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ဗျာ”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲကွ”

“အစ်ကိုလေး၊ သခင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီလေ၊ အစ်ကိုလေး ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ပြန်ရမယ်လေ၊ သခင်ကြီးက ပြန်ဆိုမှတော့ ပြန်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ငါ့ မပြန်ချင်သေးဘူး ဝိရှမ်း”

“ဗျာ”

ယင်ကျင်းက ထိုသို့ ပြောလာမည်ဟု မထင်သဖြင့် ဝိရှမ်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ယင်ကျင်းကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်စွာ ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ငါ အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူးကွ”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုလေးရ”

“မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ငါလဲ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ အိမ်ပြန်သွားရမယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး ငါ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေမိတော့မှာပဲ”

“အစ်ကိုလေး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျ”

အမုန်းမိုးငွေသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၁၁၉

“ဝိရှမ်း၊ မင်း ငါ့ကို မလိမ်နဲ့ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ငါတို့ မိုးမြေဂေဟာက ထွက်မသွားခင် ဘိုးဘိုးက မင်းကို ဘာမှာလိုက်သလဲ”

“ဟင်”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ဝိရှမ်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပြီး

မှ...

“အစ်ကိုလေး ဘယ်သွားမယ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သတင်းပို့ရလိမ့်မယ်လို့ မှာလိုက်တာပါ၊ အစ်ကိုလေး”

“ကောင်းကွာ၊ ငါက မေတ္တာဘုံကျောင်းရှေ့မှာ မြင်းသူခိုးတွေကို သွေးကြောပိတ်ထားတာ တွေ့ရကတည်းက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာ၊ စောင့်ကြည့်ကူညီတယ်ဆိုတာ ငါ ခိုပိမိခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူက ခုလို ကူညီမှာလဲ၊ ငါ ဒုက္ခမရောက်စေချင်တဲ့လုပ် မဟုတ်လား”

“မိုးမြေဂေဟာကနေ ငါ ထွက်လာတာကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်များနေတာက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကောင်းပြီ မြင်းသူခိုးကို မင်းက သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်တာဟာ သွေးကြောပိတ်ပုံ ပိတ်နည်းကို ငါ မသိစေချင်လို့ပဲ မဟုတ်လား”

သွေးကြောပိတ်ပုံ ပိတ်နည်းကို ကြည့်ရုံဖြင့် မိုးမြေဂေဟာမှ သွေးကြောပိတ်ပညာဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း ခွဲခြားသိသွားနိုင်မည်ကို စိုးရိမ်ကာ ဝိရှမ်းက လက်ဦးအောင် သွေးကြောဖွင့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏စကား မှန်ကန်နေသဖြင့် ဝိရှမ်း ငြင်းမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတာအောင်

ယင်ကျင်းက...

“ဝီရိမ်း မိုးမြေဂေဟာဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ရိုသေလေးစားမှု ခံရတယ်လို့ ငါယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ငါတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ မကျေနပ်တဲ့လူတွေ ရှိနေဟယ်ဆိုတာ သိရပြီ။ မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“အစ်ကိုလေး ပြောတာ မှန်ပါတယ်။”

“သည်အချက်ကို ဘိုးဘိုးလဲ သိထားတယ် မဟုတ်လားကွ”

“သိနိုင်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် သူက စိတ်မချဘဲ ငါနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး၊ သခင်ကြီးဟာ အစ်ကိုလေးကို သိပ်ချစ်တော့ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေပါတယ်”

ဝီရိမ်းသည် ယင်ခုံးဘက်မှ ကာကွယ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ထားပါတော့လေ၊ ငါက မိုးမြေဂေဟာအပေါ်မှာ မကျေနပ် ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ သိချင်တယ်။ ငါ သိသွားမှာ ဘိုးဘိုးက စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဝီရိမ်း သည်ကိစ္စကို ငါ ဖော်ထုတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီကွ”

“ဟင်...အစ်ကိုလေး”

“ဝီရိမ်း၊ ထင်းမိန့်တို့သားအဖကိစ္စကို ကြည့်စမ်းပါ။ ထင်းမိန့်ဟာ မိုးမြေဂေဟာအပေါ် မကျေနပ်တာကတစ်ပိုင်း၊ ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ မတရားလုပ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တာကတစ်ပိုင်း မဟုတ်လား၊ ပွဲစားကြီးဖန် မတရားလုပ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ငါ ပြောတာ မင်း

အမုန်းခိုးဇွဲသိုင်းခိုးမြေ (၃) ❀ ၁၂၁

လက်ခံရဲ့လား”

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“အေး...ပွဲစားကြီးဖန်ဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဆိုရင် မင်း သူနဲ့ အပေါင်းအသင်း လုပ်ပုံပဲမလား”

“ဟာ... သည်လိုလူမျိုးကို ဝေးဝေးက ရှောင်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘိုးဘိုးက ဘာကြောင့် သူနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဟာ”

“ငါတို့ မသိရသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများကြီး ရှိနေဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရလိမ့်မယ်”

“အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်ပြန်သွားကြတာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်”

“မင်းက အိမ်ပြန်ချင်တယ်ပေါ့”

“ပြန်ချင်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“ကောင်းပြီ မင်း သွားတော့”

“ဗျာ”

“မင်း ပြန်တော့လေ”

“အစ်ကိုလေးကော”

“ငါမှ မပြန်ချင်သေးတာ”

“ဟာ... ဒါဆို သခင်ကြီး ဆူမှာပေါ့”

“အစ်ကိုလေး သိုင်းလောကဟာ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ မိုးမြေဂေဟာထဲမှာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေတာပဲ မဟုတ်လား”

၁၂၂ ❀ အတ္တသိုလ်သီတအောင်

“ငါက ထင်ရာစိုင်းချင်လို့ ခုလို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကွာ၊ မိုးမြေဂေဟာအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စရာတွေ ရှိနေမယ် ဆိုရင် စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပြီး အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ဖြေရှင်းပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပါ။ ငါတို့ဂေဟာ သိက္ခာကျတာ ငါ မလိုလားဘူး၊ တကယ်လို့ သိက္ခာကျစရာ အဖြစ်အပျက် တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် အားလုံးကျေနပ်သွားအောင် ဈာတတနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းသင့်တယ်လို့ ငါယူဆတယ်၊ ကဲ... မင်း ပြန်တော့”

“ဟာ... ကျွန်တော် ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုလေး မပါဘဲ ပြန်သွားရင် သခင်ကြီးက အပြစ်ပေးမှာပေါ့”

“မင်း မပြန်ဘဲ ငါနဲ့ လိုက်မယ်ဆိုကော အပြစ်ပေးမခံရဘူးလား”

“ဒါတော့ အစ်ကိုလေး ရှိနေရင် နည်းနည်းသက်သာနိုင်တာပေါ့၊ အစ်ကိုလေး မပြန်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုလဲ မောင်းမထုတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ အစ်ကိုလေးနောက် လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဘာလဲ... ငါ ဘယ်သွားတယ် ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘိုးဘိုးဆီကို တိတိတဆိတ် သတင်းပေးဖို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခုချိန်ကစပြီး ငါ့စကား တသွေမတိမ်း နားထောင်ရလိမ့်မယ်”

“အစ်ကိုလေးကလဲ၊ အစ်ကိုလေး စကားကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက နားမထောင်ဘဲ နေဖူးလို့လဲ”

“ကောင်းပြီ... ကဲ... လာခဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ယင်ကျင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အမုန်းမိုးဇွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၁၂၃

ဝိရမ်းက...

“အစ်ကိုလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လာစမ်းပါ”

ယင်ကျင်းသည် မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်သဖြင့် ဝိရမ်းလည်း ကပျာကယာ ခုန်တက်လိုက်ရ၏။

ယင်ကျင်းက မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်သွားလျှင် ဝိရမ်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

သခင်လေး၏အကြံ

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆည်းဆာရောင်ခြည် ဖြာကျနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပေတော့သည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့သည် သာယာလှပသည့် ညနေခင်း အချိန်ဝယ် ထင်းထင်းနှင့် ကွေ့ဆုံခဲ့သည့် မြို့ကလေးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သည် မြို့ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တောင်းရမ်းစားသောက်သူများ ကျင်လည်ကျက်စားလေ့ရှိသည့် ဈေးကလေးဆီသို့ ဦးတည်သွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက ဈေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။

ဝိရမ်းသည် ဈေးအတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားလေ၏။ မကြာပါချေ။ ဝိရမ်းမှာ ဈေးအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာ၏။

သူ၏ဘေးတွင် သူတောင်းစားနှစ်ယောက် လိုက်ပါလာကြ၏။ သူတို့သည် ယင်ကျင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဝိရမ်းက...

“အစ်ကိုလေး ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့ပြီ”

ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း သဘောကျသွားသည်။

သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့ကို အဝတ်အစားလဲ ပေးမယ်၊ ငွေလည်း ပေးမယ်၊ မြင်းလဲ ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ယူမလား”

မေးလိုက်လေသည်။ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်မှာ သူ၏ အမေးကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ခင်...ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာလား”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တကယ် ပြောတာ”

သူတောင်းစားနှစ်ယောက်က...

“ဒါဆို ယူမယ်”

ယင်ကျင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခိုင်းတာ ခံခဲ့တော့ လုပ်ပေးရမယ်”

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြင်းကို စီးပြီး မြို့ရဲ့ အရှေ့ဘက်စူးစူးကို သွက်သွက်သွက်...”

တောင်းစားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြသည်။ လျှို့ဝှက်သည့် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ပုံမှားစိုက်ရန်...

သူတို့ဘေး အသုံးချလိုက်မှန်း ရိပ်မိနေကြ၏။ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ဟု တွက်ဆမိကြသော်လည်း ရမည်

၁၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပစ္စည်းများမှာ မက်မောနေစရာ ကောင်းနေသဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ သဘောတူတယ်”

ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြလေသည်။ ယင်ကျင်း ကျေနပ်သွား

၏။

ဝိရှမ်းအား လှည့်ကြည့်ကာ...

“သူတို့ကို အဝတ်အစားနဲ့ ငွေနည်းနည်း ပေးလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဝိရှမ်းတ ခန်းဆောင်အိတ်ထဲမှ အဝတ်အစားများ ထုတ်ကာ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်အား ဝတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ငွေအနည်းငယ်နှင့် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ... သွားကြပေတော့”

သူတောင်းစားနှစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် ယခုလို ပေးပြီး ခိုင်းသည်ကိုပင် မခေးကြ တော့ဘဲ မြင်းခုန်းစိုင်းစီးကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

သူတို့ အဝေးသို့ ရောက်သွားလျှင် ဝိရှမ်း သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား အဝေးက ကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မြင်းစီးသွားကြတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ သူတို့သာ မိုးမြေဟာကို ရောက်သွားရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာမယ် မပြောနိုင်ဘူး”

ယင်ကျင်းက...

“သူတို့က ငါတို့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်လိမ့်မယ်များ ထင်လို့လား”

“ဟင်... အစ်ကိုလေးက”

အမုန်းမိုးဇွဲသိုင်းမိုးခြေ (ဒု) ❀ ၁၂၇

“ငါတို့ မျက်စိရှေ့ကလဲ ပျောက်သွားကော သူတို့ သွားချင်ရာ သွားကြမှာကွ၊ သူတို့ ဒီလောက်တောင် အ ပါမလားကွ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေ ဆုံးပြီပေါ့”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီမြို့တစ်ဝိုက်မှာ သူတို့ သွားလာလှုပ်ရှားကြတဲ့ မြင်တဲ့လူ ရှိရင် လုံလောက်ပါပြီ”

ဝိရှမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏အကြံအစည်ကို နားမမည်နိုင်တော့ချေ။

ယင်ကျင်းက...

“ကဲ... တို့ သွားကြစို့”

“ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဝိရှမ်း မနေဝံ့တော့ဘဲ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား၏။

အတန်ကြာသွားမိမှ ယင်ကျင်းသည် မီးရောင်ထိန်ထိန်ညှိုးအောင် ထွန်းထားသည့် ပွဲစားကြီးဖန်၏ အဆောက်အအုံဆီသို့ သွားနေကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

❀ ❀ ❀

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

နေခြည်ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးသွား၏။ မြို့ကလေး၏အိမ်တိုင်းလိုလို မီးများ ထွန်းညှိထားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပွဲစားကြီးဖန်၏အဆောက်အအုံကြီး၌ မီးရောင်ထိန်ထိန်ညှိုး

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အောင် ထွန်ညှိထားလေသည်။ အဆောက်အအုံရှေ့ အစောင့်နှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေပါ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့သည် အဆောက်အအုံနှင့် မလွမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ပွဲစားကြီးဖန်နဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရသေးသည်။ ဝိရမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အစ်ကိုလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်း သိရမှာပေါ့ကွာ၊ လာ...သွားကြစို့၊ ဟိုဘက်ပြတင်းပေါက်ကနေ အဆောက်အအုံထဲကို ဝင်ကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ယင်ကျင်းက ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဝိရမ်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြေးလိုက်သွား၏။

သူတို့နှင် ယောက် အဆောက်အအုံဆီသို့ ပြေးသွားနေကြစဉ်မှာပင်...

“ဂုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အဆောက်အအုံကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မီးရောင်မှာလည်း ဟုတ်ခနဲဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းကာ တခဏအတွင်းမှာပင် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်တိ ကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၁၂၉

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့မှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။ ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်လိုက်မိကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

ယင်ကျင်း တအံ့တသြ ရေရွတ်မိလေသည်။ ဝိရမ်းက အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။ အော်ဟစ်သံများ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မီးရောင်ကား ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသည်။

“ဒုက္ခပါ၊ ထင်းထင်းအကြောင်း ဘာမှ စုံစမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဟင်...အစ်ကိုလေးက ထင်းထင်းအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ အိမ်ကို လာခဲ့တာ ‘ဟုတ်လား၊ ဘာဆိုလို့လဲ အစ်ကိုလေးရဲ့’

“ဆိုတာပေါ့၊ ထင်းထင်းဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် အော်ရာရသွားတာ မင်း မတွေ့ဘူးလား”

“သူက ထွက်ပြေးသွားပြီ မဟုတ်လား”

“သူ ထွက်ပြေးသွားပေမယ့် ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ လူတွေက သူ့ကို အလွတ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်နေလို့လား”

“ဒါက...”

“ပွဲစားကြီးဖန်ဟာ ထင်းထင်းကိုရော ထင်းမိန်ကိုပါ ဖမ်းဆီးထားမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ဝိရမ်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းသည် မိုးမြေဂေဟာအား အပြစ်ပြောသူများ ရှိနေ

မှန်း သိရပြီးနောက် အရာရာတိုင်းကို သံသယ ဝင်နေပြီဟု သတ်မှတ်
မိလိုက်၏။

ထို့နောက် ပွဲစားကြီးဖန်၏ အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားပါသည်။

“အစ်ကိုလေး ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ကဗျာကယာ လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အဆောက်အအုံအတွင်းမှ လူရိပ်များ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လူရိပ်များသည် အမှောင်ရိပ်ခိုကာ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားကြ
၏။ ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ချေ။

“ငါတို့ လိုက်ကြည့်ကြရအောင်”

ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွား၏။

ဝီရမ်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ...

“ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး”

နောက်မှ ဒရောသောပါး ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

သုတေသီတို့သိသတိ

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ကြက်တွန်သံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အရှေ့ဘက်ဆီမှ ရောင်နီများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်ညတာ လွန်မြောက်ကာ နေ့သစ်တစ်နေ့ အစပျိုးနေပြီ

ဖြစ်ပေသည်။

“ဝါး”

ဝီရမ်းသည် ဝါးခနဲ သမ်းဝေကာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
ကို ကျောမှိုကာ အိပ်စက်နေမိခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သတိပြုမိလိုက်လေ
သည်။

“ဟိုက်... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

အလန့်တကြား ထခုန်လိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကဗျာကယာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ချုံနွယ်များ တောပန်းရံများ

ကို တွေ့ရသည်။

တောအုပ်တစ်ခုအတွင်း၌ ရောက်နေသည့် အဖြစ်မှာ ထင်

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ရှားနေပေတော့သည်။

ဝိရှမ်းသည် လွတ်ခနဲအော်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ညက အခြေအမှတ်များကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာသဖြင့် အချိန်မီ ပါးစပ်ပိတ်ထားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ညဦးပိုင်းက သူတို့သည် ပွဲစားကြီးဖန်၏အိမ်မှ ထွက်ပြေးသွားသည့် လူရိပ်များနောက်သို့ တိတ်တဆိတ် လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုလူများသည် မှောင်ရိပ်များကို အကာအကွယ်ယူကာ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့က နောက်မှလိုက်ရင်း တောအုပ်တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် မျက်ခြေပြတ်သွားခဲ့ပေသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ လိုက်လံရှာဖွေရင်း ညဦးနက်သည်တိုင် တွေ့နိုင်တော့သည့်အဆုံး မြို့ကလေးဆီသို့ မပြန်တော့ဘဲ တောအုပ်ထဲ၌ အိပ်စက်အနားယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဝိရှမ်းသည် တွေးတောစဉ်းစားရင်း ယင်ကျင်းကို သတိရလာလေသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ တောအုပ်ထဲ၌ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါ၏။

ယင်ကျင်းအား လုံးဝ မတွေ့ရချေ။

“ဟင်... အစ်ကိုလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဝိရှမ်း မနေနိုင်တော့ပါ။ ယင်ကျင်းအား လိုက်လံရှာဖွေရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အရှေ့ဘက်တည့်တည့်မှ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အမုန်းမိုးရွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၁၃၃

ဝိရှမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။

လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ရင်ဝဉ် အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်အနေအထားပြင်ကာ...

“ဘယ်သူလဲ”

မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ငါပါကွ”

ပြန်ဖြေသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယင်ကျင်းသည် သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝိရှမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေးကို လိုက်ရှာတော့မလို့”

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို စိတ်မချဘူးလို့ ကောင်းကွာ၊ အိပ်လိုက်တာနား ပြောတောင် မပြောချင်ဘူး”

ဝိရှမ်း ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟဲ... ဟဲ”

ယင်ကျင်းက...

“မင်းလဲ ဗိုက်ဆာနေရာပေါ့၊ ကဲ... ရော့ စားလိုက်ပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို အထုပ်လေးတစ်ထုပ် ပစ်ပေးလေသည်။

ဝိရှမ်းက ဖျပ်ခနဲ ဖမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဝိရှမ်း အံ့သြသွား၏။

“ဟင်... ပေါက်စီတွေပါလား”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ မင်းက ပေါက်စီမို့ မစားချင်ဘူးလား”

“မစားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ ပေါက်စီဆိုင် ဘယ်သူက ဖွင့်ထားသလဲဆိုတာ အံ့သြမိလို့”

“ဘယ်သူက လာဖွင့်မှာလဲ၊ မင်း ရူးနေသလားကွ၊ ဒါမြို့ထဲက ဝယ်လာခဲ့တာကွ”

“ဟင်... ဒါဆို အစ်ကိုလေး မြို့ထဲကို တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ပွဲစားကြီးဖန်ရဲ့ သတင်း ဘာတွေကြားခဲ့လဲ အစ်ကိုလေး”

“အင်း... ငါ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ညက ပွဲစားကြီးဖန် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်ကွ”

“ဗျာ”

ဝိရှမ်းမှာ ပေါက်စီကို စားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မစားနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ပွဲစားကြီးဖန်နဲ့ ချင်းထိ အပါအဝင် လူဆယ်ယောက်လောက် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်လို့ သတင်းရခဲ့တာပဲ”

ဝိရှမ်းက...

“တရားခံက ဘယ်သူလဲ”

အမုန်းခိုးဇွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၃၅

“မသိဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ညက တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ငါလဲ ညက တွေ့ခဲ့တဲ့ လူတွေပဲလို့ ထင်တယ်”

“အစ်ကိုလေး၊ ပွဲစားကြီးဖန်ဟာ လူကောင်းဟစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် သူဟာ သခင်ကြီးနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိနေတယ်၊ ခုလို အသတ်ခံလိုက်ရတာသိရင် သခင်ကြီးက လက်မှတ်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ယင်ကျင်း၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်မှုပန်သည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဝိရှမ်းက...

“ပွဲစားကြီးဖန်ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်တဲ့ လူတွေဟာ ထင်းထင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်နေမှာ သေချာတယ်”

“အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ငါတို့ ဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိနေပြီ”

“အစ်ကိုလေး၊ သခင်ကြီးက သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

ယင်ကျင်းက မကြားချင် ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

ဝိရှမ်းက “ဆက်မပြောတော့ပေ။

“ညတုန်းက ဒီလူတွေ ဒီတောအုပ်ထဲမှာပဲ ပျောက်သွားကြတာ”

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို တွေ့အောင် ရှာမှ ဖြစ်မယ်”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ကျုပ်တို့လဲ ထွက်မပြေးပါဘူးဗျာ”

ရုတ်တရက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုစကားသံကြောင့် ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ ချာခနဲ လှည့်

ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အခုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၁၃၇

ထူးခြားထဲထူ

စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

နေရောင်ခြည် ရရှိလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ထိုးမဖောက်နိုင်ပါချေ။ လေနအေးများ တိုက်ခတ်နေ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့နှစ်ယောက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသူ ဖြစ်လေ၏။

သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်၌ ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းထားပြီး လက်ထဲ၌ ဝါးတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တူလှပေသည်။

ထိုလူသည် ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဝိရမ်းက...

“ပွစားကြီးဖန်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာ ခင်ဗျား မဟုတ်လား”

ဟူ၍ မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

၁၃၈ နတ်တို့သို့လှူဒါန်းတော်မူ

“ထင်းမိန်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကော မင်းပဲ မဟုတ်လားကွ”
ပြန်မေးလာ၏။

ဝိရမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ထင်းမိန်ရဲ့ အကြောင်းကို သေ
သေချာချာ မသိခဲ့လို့ တိုက်ခိုက်လိုက်မိတာပါဗျာ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ ဆင်
ခြေပဲကွ”

“ကျုပ်က ဆင်ခြေပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြော
နေတာဗျ”

ထိုလူက ဝိရမ်းအား ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စိုက်ကြည့်လိုက်
၏။

အတန်ကြာမှ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ မိုးမြေဂေဟာက မဟုတ်လားကွ”
မေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ပွဲစားကြီးဖန်ကို သတိ
ပစ်လိုက်တာလဲ ပြောပါ”

ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“ပွဲစားကြီးဖန်က ထင်ရာစိုင်းနေတာ ကြာပြီ၊ မိုးမြေဂေဟာ
ကို ကျောထောက်နောက်ခံလုပ်ပြီး လက်မထောင်နေတာ၊ ညီလေး
ထင်းမိန်ကိုလည်း ဒုက္ခပေးတော့ သူ သေရတာပေါ့”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

အမှန်ခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ၁၃၉

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ထင်းမိန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာကိုး”

“မိုးမြေဂေဟာလဲ ပါသေးတယ်ကွ”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက မိုးမြေဂေဟာကို ဘာကြောင့် မကျေမ
နပ် ဖြစ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာ တင်းမာသွားလေသည်။

ယင်ကျင်းအား ကြည့်ကာ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေဟာ
အားလုံး လူယုတ်မာတွေ ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ခင်ဗျား မတရားမပြောနဲ့”

ဝိရမ်းက ကြားဝင်အော်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက...

“စိတ်ချပါ၊ ငါက မတရားတာ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊
ကဲ...မင်းတို့ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် မြေပေါ် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ရာ ယင်
ကျင်းအနီးသို့ စွေခနဲ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရသည်နှင့် ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်
သွား၏။

“သတိထား”

ဝိရမ်းအား သတိပေးလိုက်ပြီး ဝဲဘက်သို့ ကပွားကယာ ခုန်
ရှောင်လိုက်လေသည်။

ဝိရမ်းသည်လည်း ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထိုလူက...

“မင်းတို့ ပြေးလို့ လွတ်မလား”

သည်။ အော်ငေါက်ရင်း ဝါးတံကို ဝေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်

“ရွပ်... ရွပ်... ရွပ်”

ဝါးတံကြိုးမှ တရွပ်ရွပ် ဖြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အသွားနှစ်ခွရှိသော ချိတ်ကလေးသည် ယင်ကျင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ချိတ်ထိလျှင် သက်သာမည် မဟုတ်သည်ကို နားလည်မိ၏။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အော်ပြောရင်း လက်ဝေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဖတ်”

ဝါးကြိုးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဝါးကြိုးသည် သူ၏လက်ကောက်ဝတ်အား သုံးလေးပတ်မျှ ရစ်ပတ်သွားပြီး ချိတ်ကလေးသည် အင်္ကျီစကို ဖောက်ကာ လက်ဖျံ၌ စိုက်ဝင်သွား၏။

သုံးလေးပတ်မျှ ရစ်ပတ်နေသည့် အရှိန်ကြောင့်လည်း ကောင်း၊ အင်္ကျီခံနေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အသားထဲ နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်ခြင်း မရှိဘဲ အပေါ်ယံလွှာ စိုက်မိရုံမျှကလေး ဖြစ်သောကြောင့် ယင်ကျင်း သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ယခုကဲ့ သို့ ဖမ်းဆီးတဲ့သူ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မတွေ့ခဲ့

အစုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၄၁

ဘူးပါချေ။

ထို့ကြောင့် ယင်ကျင်းအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ထိုလူတို့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်နေကြသည်ကို မြင်လျှင် ဝီရိမ်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ကာ ထိုလူထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ သတိဝင်လာပြီး ဝါးတံကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြိုးမှာ သံမဏိကြိုး ဖြစ်ရကား တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်မိခြင်းဖြင့် ယင်ကျင်း၏လက် ပြုတ်ကျသွားစေနိုင်လောက်ပေသည်။

ကြိုးသည် ဓားပါးကလေးပမာ အင်္ကျီစကို လှီးဖြတ်၍ အသားထဲ စိုက်ဝင်သွားသည်။

နာကျင်မှုကြောင့် ယင်ကျင်း၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

သူ့အသက် ကိုယ့်အသက် လူရတော့မည့် အခြေအနေကို ရောက်ရှိနေရကား မည်သို့မျှ မတတ်သာတော့သဖြင့်...

“ယား”

ငြာသံပေးရင်း ထိုလူအား ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်သို့ စွေခနဲ မြောက်တက်သွားလေသည်။

လေထဲ၌ ခန္ဓာကိုယ် ချားရဟတ်ပမာ လည်၍ ကြိုး၏လာလမ်းအတိုင်း ထိုလူအနီးသို့ ရောက်သွား၏။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ကြိုးတန်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ကြိုးပေါ်မှ ကိုယ်ကိုလိုက်ကာ တိုးဝင်သွားခြင်းနှင့် တူလှပေတော့သည်။

ထိုလူ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဝါးတံကို လွှတ်ချပြီး ရှောင်တိမ်းမှသာ လွတ်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

ဝါးတံ လွှတ်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ၏လက်နက်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၍ အရေးနိမ့်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပြန်သည်။

ထိုလူသည် ခေါင်းမာသူ ဖြစ်ရကား ဝါးတံကို မလွှတ်နိုင်တော့ဘဲ တိုးဝင်လာသည့် ယင်ကျင်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အင့်”

ကျယ်လောင်သော အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝါးတံမြေပေါ် လွင့်ကျသွားသည်။ ထိုလူမှာ တစ်ချက်သာ ညည်းညူပြီး အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်တန့်လိုက်၏။

“အစ်ကိုလေး”

ဝီရမ်းမှာ ချက်ချင်းပင် သူ၏နံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူသည် မြေပေါ်မှ ကပျာကယာ လူးလိမ့်ထလာလေသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေ၏။

ယင်ကျင်းအား ကြည့်ကာ...

“မင်း သတိထားနေပါ”

ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး နောက်ပြန်ကျမ်းပစ်ကာ သစ်ပင်များကြား ခုန်ဝင်သွား၏။

တစ်ခဏအတွင်းပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုလူမှာ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝီရမ်းက...

“အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

ယင်ကျင်းအတွက် စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏လက်ကောက်ဝတ်၌ သံမဏိကြိုး ရစ်ပတ်ခဲ့သည့် ဒဏ်ရာအပြင် သံချိတ်စိုက်ဝင်ခဲ့သည့် ဒဏ်ရာလည်း ရရှိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

င်ကျင်းသည် သံချိတ်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူ၏ လက်မှ စီးကျလာသည့် သွေးများကို သုတ်ပစ် လိုက်

ပြီး...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝီရမ်းက...

“အစ်ကိုလေး သံချိတ်မှာ အဆိပ်ရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မေးလိုက်လေသည်။

၁၄၄ ❀ ဘုရားလိပ်သီတုအောင်

“အဆိပ်မရှိပါဘူးကွ”

“အစ်ကိုလေး ပြောနိုင်လို့လား”

ယင်ကျင်း ဝိုင်သွားသည်။

ထိုလူသည် မိုးမြေဂေဟာမှ လူများအား မုန်းတီးနေသည် ဖြစ်ရာ သံချိုက်၌ အဆိပ်သုတ်လိမ်းထားခြင်း မရှိဟု မပြောနိုင်ချေ ယင်ကျင်းက လက်မှ ဒဏ်ရာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။
ဒဏ်ရာမှ ထွက်လာသည့် သွေးများမှာ နီရဲနေပါသည်။
အဆိပ်ရှိသည့် ဇီဝဒနာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သွေးများ သည် မည်းနက်နေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“အဆိပ်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူးကွာ”

မရေမရာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝီရိမ်း၏မျက်နှာ ပျက်နေသည်။

ယင်ကျင်း ယခုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာရခြင်းသည် သူ၏ပေါ့လျော့မှု ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အပြစ်တင်ခံရနိုင်ကြောင်း ရိပ်မိထားလေသည်။

“အစ်ကိုလေး၊ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“သူ သွားပါစေတော့ကွာ”

ဝီရိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူနဲ့ တွေ့ပြီး မိုးမြေဂေဟာအပေါ် ဘာကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မေးမြန်း ရဦးမှာပေါ့ဗျ”

ယင်ကျင်း၏စိတ်သဘောထားကို နားလည်မိသဖြင့် တံငါ

အစုန်းမိုးရွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၁၄၅

သည်နောက်သို့ မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဝီရိမ်း၏စကားကြောင့် ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် သွား၏။

ဝီရိမ်းက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ...

“ထင်းမိန့်တို့သားအဖရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မသိရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကောင်းပြီ၊ လိုက်သွားကြတာပေါ့”

ဝီရိမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုလူ ထွက်ပြေးသွားရာ ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ကာ မှန်းဆ၍ လိုက် သွားကြသည်။

အတန်ကြာ သွားသောအခါ တောအုပ်ကို လွန်မြောက်၍ ချောင်းကလေးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ချောင်းထဲ၌ ရေခပ်နေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ သည်။

ထိုလူမှာ အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီမပါ ဗလာကျင်းလျက် ကြက် သားအဖုဖုအထစ်ထစ်ဖြင့် ပေါ်လွင်နေသည့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူသည် အလွန်ကြီးမားလေးလံသည့် သံရေအိုးကြီးနှစ် ခုကို ရေအပြည့်ဖြည့်နေသည်။

၁၄၆ နွဲ့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြလေသည်။

ဝိရမ်းက...

“သတိထား အစ်ကိုလေး၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ သံအိုးတွေ
နဲ့ ရေခတ်တဲ့လူ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“သည်လူက အန္တရာယ်ပေးမယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ အစ်ကိုလေးရ၊ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့
ကို ဒုက္ခပေးချင်သူတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ မဟုတ်
လား၊ ကဲ...ကျွန်တော် စမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ယင်ကျင်း မီးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရေခပ်နေသည့် လူသန်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ဝိရမ်းက...

“ဗျို၊ မိတ်ဆွေ၊ သည်ဘက်ကို လူတစ်ယောက် ပြေးလာ
တာ မတွေ့မိဘူးလားဗျ”

လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးသည် သူတို့အား လှမ်းကြည့်ပြီး...

“လူတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

ဝိရမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား တွေ့မိသလား”

လူသန်ကြီးက...

“အေး...လူတစ်ယောက်တော့ သည်ဘက်ကို ပြေးသွား
တယ်ကွ”

ချောင်းတစ်ဖက်ရှိ ပြောင်းခင်းဘက်သို့ ညွှန်ပြကာ ပြော

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ၁၄၇

လိုက်လေသည်။

ပြောင်းပင်များသည် လူတစ်ရပ်မျှ မြင့်မားပြီး ထူထပ်စွာ
ရှိနေပါ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ဝိရမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

ဝိရမ်းက...

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြမလား”

တီးတိုးမေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“သူ ပြောတာ ယုံရပါမလားကွ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သူက လိမ်ပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်
တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ထိုစဉ်...

“အဟွတ်... အဟွတ်”

အဝေးမှ ချောင်းဆိုးသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

ပြောင်းခင်းဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်ကျင်းက...

“ဟင်... ပြောင်းခင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ကွ”

ဝိရမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချောင်းကလေးအား ဖြတ်ကူးရန်
သန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

၁၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဝိရှမ်းက...

“ဟဲ့၊ မိတ်ဆွေ၊ ချောင်းရေက အတော်နက်သလား”

ရေခပ်နေသူအား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ရေခပ်နေသည့် လူသန်ကြီးက...

“သိပ်မနက်ပါဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဝိရှမ်းက အဖြေမပေးဘဲ ချောင်းထဲခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ဘွမ်း”

ရုတ်တရက် ဝိရှမ်းမှာ ရေထဲစုန်းစုန်း မြုပ်သွားလေတော့၏။

“ဟာ”

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရ၏။

လူသန်ကြီးသည် ချောင်းကလေးထဲ၌ ရပ်နေရာ ခူးဆစ်အထိပင် ရေမြုပ်ခြင်း မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ချောင်းရေသည် အလွန်ဆုံး နှစ်ပေသုံးပေခန့်သာ အနက်ရှိမည် ထင်မှတ်ရသည်။

ယခုမူ ဝိရှမ်း ချောင်းထဲခုန်ဆင်းလိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး စုန်းစုန်းမြုပ်သွားရလေသည်။

“ဟဲ့... ဖရူး”

ရေထဲမှ ဝိရှမ်း ပြန်ပေါ်လာ၏။

“အစ်ကိုလေး ဆင်းမလာနဲ့၊ ချောင်းရေက အနက်ကြီးပဲ၊ အော်ပြောရင်း ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြန်လည် ကူးခတ်လာ

သည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၁၄၉

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဘွမ်း”

ချောင်းရေထဲမှ ရေဝဲဂယက် ထသွား၏။ လူတစ်ယောက်

ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူသည် လက်ထဲ၌ ငါးထိုးသည့် မှိန်းတစ်လက်နှင့် ပိုက်ကွန်တစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထား၏။

ထိုလူသည် ဝိရှမ်းအား ပိုက်ကွန်ဖြင့် အုပ်ချလိုက်ပြီး မှိန်းဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ယင်ကျင်းကော ဝိရှမ်းပါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဇိုး”

ရေအပြည့်ပါသည့် သံရေအိုးတစ်လုံးသည် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှနေ၍ ယင်ကျင်းထံသို့ ပစ်လွှင့်လာလေတော့သည်။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ကပ္ပာကယာဘေးသို့ ရှောင်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

သံရေအိုးကြီးသည် သူ၏အနောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အား ထိမှန်သွားပြီး သစ်ပင်မှာ ဝုန်းခနဲ ကျိုးသွားလေတော့သည်။

သံအိုးကြီးထဲမှ ရေများ ဖိတ်စဉ်သွားသည်။

တချွမ်းချွမ်းမြည်ကာ လိမ့်သွားလေ၏။

ယင်ကျင်းမှာ သံရေအိုးကြီးအား ရှောင်တိမ်းလိုက်ရခြင်း

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကြောင့် ဝိရမ်းအား ကူညီနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

ဝိရမ်းသည် ရေထဲ၌ ကူးခတ်ရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် မည်သို့ ခုခံရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီ ဖြစ်၍ ရှိသမျှ ခုခံအားကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်ကာ...

“ယား”

ငြာသံပေးပြီး ရေထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပိုက်ကွန်ကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ် လွှမ်းမိုးကျဆင်းလာလေတော့သည်။

“ဟင်”

ဝိရမ်း ထိတ်လန့်သွား၏။

“အစ်ကိုလေး”

ယင်ကျင်းအား လှမ်းပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်လေ၏။
ယင်ကျင်းမှာ ကူညီလိုပါသော်လည်း သံအိုးကြီးအား ရှောင်လိုက်ရသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

“ဝိရမ်း”

ယင်ကျင်း အထိတ်တလန့်အော်ရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

လေတိုးသံများ တဟူဟူ ဖြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လေပွေလှိုင်းတစ်ခုသည် ဝိရမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဖုံးအုပ်လာသည့် ပိုက်ကွန်ကြီးကို ရိုက်ထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

ယင်ကျင်းက ဝိရမ်းအား ကယ်တင်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အခုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၅၁

ဝိရမ်းကလည်း ကမ်းစပ်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပါသည်။

သူသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု မရှိဘဲ ရေထဲ၌ သွားခနဲ ပေါ်လာကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သူအား စိတ်အေးအေးထားကာ ပြန်လည်ခုခံခဲ့သည်ဆိုလျှင် အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားမိလိုက်သည်။

တစ်ဘက်မှ ရန်သူစိတ်ကြိုက် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ရရှိသွားပေတော့သည်။

ရေထဲမှ ခုန်ထွက်လာသူသည် ပိုက်ကွန်ဖြင့် အုပ်ချုပ်လိုက်သော်လည်း ယင်ကျင်းကြောင့် အရာမရောက် ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လျှင် မှိန်းဖြင့် တအားထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

“အား”

ဝိရမ်း၏စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချွန်ထက်နေသည့် မှိန်းများမှာ ဝိရမ်း၏ကျောပြင်မှ တစ်ဆင့် ရင်ဝသို့တိုင် ဖောက်ထွင်းသွား၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားသည်။

“ဝုန်း”

မြေပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းသည် ကမ်းစပ်ပေါ် ရောက်ရှိနေပြီး အောက်ပိုင်းသည် ရေထဲ၌ပင် ရှိနေ၏။

ဝိရမ်းမှာ ထပ်မံအော်ဟစ် ညည်းညူခြင်း လူးလွန်လှုပ်ရှား

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ခြင်း မရှိတော့ပါ။

မိန်းတစ်ချက်တည်းဖြင့် လူ့လောကအား ကျောခိုင်းသွားခဲ့
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဝိရှမ်း”

အသံကုန်အောင် အော်ဟစ်ကာ ဝိရှမ်းထံ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေး
သွားမိလေတော့သည်။

အမုန်းခိုးငွေသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၁၅၃

အဖြစ်အပျက်

“ဝိရှမ်း”

ယင်ကျင်းက အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ပြေးသွားလေ
သည်။

ဝိရှမ်းမှာ မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ အဆံမတန် ပြူးကျယ်၍ နေပေ၏။

ယခုကဲ့သို့ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ဟု လုံးဝမထင်
မှတ်ခဲ့မှန်း သိနိုင်ပေသည်။

ရေထဲမှ ခုန်ထွက်လာသူသည် မိန်းကို ပြန်လည် ဆွဲနုတ်ပြီး
ရေထဲသို့ ပြန်လည် ငုပ်လျှိုးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းတွင် ကြိုးတပ်ထားသဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး
ပြန်လည်ဆွဲယူနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရေခပ်နေသည့် လူသန်ကြီးမှာလည်း ပြောင်းခင်းထဲသို့ ဝင်
ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ကမ်းစပ်ပေါ်၌ ဝိရှမ်း၏အလောင်းနှင့် သံရေအိုးကြီးတစ်
လုံးသာ ရှိမနေခဲ့ပါလျှင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု ပြောနိုင်မည် မ
ဟုတ်ပါ။

၁၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဝိရမ်း... ဝိရမ်း”

ယင်ကျင်းသည် ဝိရမ်း၏အလောင်းကို ပွေ့ပိုက်ကာ တ
တွတ်တွတ် ခေါ်နေမိသည်။

ဝိရမ်း သေဆုံးသွားမည်ဟုလည်း သူ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

ဝိရမ်းသည် မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင် ယင်ခုံးကိုယ်တိုင် ယုံကြည်
စိတ်ချခြင်းခံရသူ ဖြစ်ပေသည်။

မိုးမြေဂေဟာမှ လူငယ်လူရွယ်များအနက် ယင်ကျင်းပြီး
လျှင် သိုင်းပညာအတော်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

နောင်တစ်ချိန်တွင် သိုင်းလောက၌ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီး
တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးခြင်း ခံရသူ
လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတော့ ဝိရမ်းမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရချေပြီ။

“ဝိရမ်း၊ မင်း မသေရဘူး”

ယင်ကျင်း အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ၏အသံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

ရေထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသူသည်လည်းကောင်း၊ ရေခပ်နေခဲ့
သည့် လူသန်ကြီးသည်လည်းကောင်း ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အချိန်များ ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ ဝိရမ်း၏နွှာကိုယ်မှာ
အေးစက်တောင့်တင်း လာလေသည်။

ယင်ကျင်း၏ဆူဝေနေသော ဒေါသသွေးများလည်း တ
ဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။

သူ၏စိတ်အစဉ်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာ၏။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (ဒု) ❀ ၁၅၅

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝိရမ်းသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အ
သက်ပြန်ရှင်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဝိရမ်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင့်နေမည့်အစား ရန်သူကို ရှာ
ဖွေဖော်ထုတ်ကာ ဆုံးမသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းသည် ဝိရမ်း၏အလောင်းကို ကမ်းစပ်တွင် မြှုပ်နှံ
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

“ဝိရမ်း၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါတို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ရင် ခုလို အဖြစ်
မျိုး ကြုံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါကြောင့် မင်း ခုလို ဖြစ်ရတာပါ။ သူတို့
ကို ငါ ဆုံးမမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ”

ကတိပြုလိုက်လေသည်။ မိုးမြေဂေဟာမှ ထွက်လာခဲ့စဉ်က
အတူပါလာခဲ့သည့် ဝိရမ်း သည် မိုးမြေဂေဟာသို့ ဘယ်သောအခါမှ
ပြန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ယင်ကျင်း အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

ဝိရမ်း၏မြေပုံကို ကျောခိုင်းကာ ချောင်းကလေးဆီသို့ မျက်
နှာမူလိုက်လေသည်။

ချောင်းရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌
လူရိပ်လူယောင် လုံးဝမတွေ့ရပါချေ။

ယင်ကျင်းသည် ဟိုဟိုသည်သည်လှမ်းကြည့်ရင်း သံရေအိုး
ကြီးကို တွေ့မြင်သွားလျှင် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားပြီး မယူလိုက်
သည်။

ထို့နောက်....

“သွားစမ်း”

၁၅၆ * တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အော်ဝေါက်ကာ ချောင်းတစ်ဖက် ပြောင်းခင်းထဲသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး”

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ဒယ်အိုးကြီးသည် ပြောင်းခင်းထဲ ကျရောက်သွားပြီး ပြောင်းပင်များကြား လိမ့်သွားလေသည်။

သံအိုးကြီး၏ အလေးချိန်ကြောင့် ပြောင်းပင်များ တဖျောင်းဖျောင်းမြည်ကာ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်ကုန်ပါသည်။

ရေအိုးကြီးလိမ့်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပြောင်းပင်များရှင်းသွားကာ လမ်းတစ်ခုအလား ဖြစ်သွားသည်။

ပြောင်းခင်းတစ်ဖက်သို့လှမ်း၍ မြင်တွေ့ရလေသည်။

ပြောင်းခင်းတစ်ဖက်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အိမ်ကလေးဆီသို့ လမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း...

“သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

အံ့ကြိတ်ကာ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် သူ၏မျက်လုံးထဲဝယ် ရေထဲမှ လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာပြီး ဝီရိမ်းအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုလူသည် ရေထဲ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငုပ်လျှိုးနေနိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၃) ၁၅၇

သူ၏ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ပုံမှာ ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုလူအား သတိထား ရမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ယင်ကျင်းက တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ချောင်းရေမှာ နောက်ကျိနေ၏။ ယင်ကျင်း ရေထဲသို့ဆင်းရန် မဝံ့မရဲဖြစ်သွားလေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာ မည်မျှတော်သည်ဖြစ်စေ ရေနက်ထဲ၌ မမြင်မစမ်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရမည်ကို သဘောမကျပါ။

ရေထဲမှ တိုက်ခိုက်လာသောလူသည် ရေကို အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ သူက သိုင်းပညာသာသည်ထားပြီး ရေထဲ၌ ရင်ဆိုင်ရလျှင် တစ်ပန်းရှုံးနေမည် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ယင်ကျင်းသည် ချောင်းထဲ ဆင်းပုံဘဲ ကမ်းစပ်၌ရပ်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

အချိန်များတရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားပြန်သည်။ နေရောင်ခြည်အား ပျော့လာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုးလာ၏။

မကြာမီ မိုးချုပ်သွားတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကျင်း တစ်စထက်တစ်စ စိုးရိမ်ပူပန်လာလေသည်။

အတိုင်းဆိုရင် ချောင်းတစ်ဖက်ကို ငါဖြတ်နိုင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဝီရိမ်းအတွက် လက်စားချေနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

တွေးရင်း ဝီရိမ်း၏မြေပုံဆီသို့ အကြည်ရောက်သွားပြန်၏။

၁၅၈ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (ဒု) ၁၅၉

ဝိရမ်းကား ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေပြီ ဖြစ်လေတော့၏။

ယင်ကျင်း အဲဒါပြန်ဖြစ်လာသည်။ ဝိရမ်း သေဆုံးသွား

သည့်တိုင် သူက ဒီအတိုင်းငြိမ်နေတော့မည်လော။

ယင်ကျင်း ငြာသံပေးကာ မြေပေါ်ခြေဆောင့်ပြီး ခုန်ထွက်
လိုက်၏။

“ယား”

ချောင်းရေထဲသို့ ခြေမချဘဲ လေထဲ၌ သုံးလေးပတ်မျှ ဆက်
တိုက် ကျမ်းပစ်လိုက်သည်။သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ခြေချမီသည်နှင့် ယင်ကျင်းမှာကိုယ့်ကို
ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။ဝိရမ်း၏မြေပုံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ မျက်လုံး
ပြူးကာ လှမ်းကြည့်မိလေသည်။မိုးမြေဂေဟာ၏ ထိပ်တန်းကိုယ်ဖော့ပညာကို သင်ကြား
တတ်မြောက်ထားခဲ့ပေသည်။သိုင်းပညာနှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုသည့်အခါ လူ
ကောစိတ်ပါ တသားတည်းကျအောင် အသုံးချနိုင်မှ အစွမ်းထက်
သည်ကို သူနားလည် သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။မိုးမြေဂေဟာ၌သာ နေခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် ယခုကဲ့သို့ အတွေ့
အကြုံမျိုးရနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။ချောင်းကလေးအား ဖြတ်ကျော် နိုင်မည်ဟု မထင်ခဲ့သလို
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံခဲ့ပါ။ယခုတော့ သူ၏ပညာသည် အခြားသောသိုင်းသမားများ
ထက် ပို၍ထက်မြက်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ယင်ကျင်းသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပို၍ ယုံကြည်စိတ်ချလာသလို
ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် စိုးရိမ်စိတ်များလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေ၏။ယင်ကျင်းသည် တွေးတောရင်း ပြောင်းခင်းတစ်ဖက်မှအိမ်
ကလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ထိုအခါ အိမ်ကလေးဆီမှ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကြိုးစားရင်း အိမ်ကလေးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွား
လိုက်လေတော့သည်။

ဆန်ကျင်ဘတ်လူတစ်စု

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင်ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွား
ပြီဖြစ်လေသည်။

နေခြည်ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထု ရှဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ပြောင်းခင်းတစ်ဖက်မှ အိမ်ကလေး၌ မီးရောင်များ ထွက်
ပေါ်နေရာ ညအမှောင်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေပေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ပြောင်းခင်းကိုဖြတ်ကာ အိမ်ကလေးဆီသို့
ဦးတည်လှမ်းသွားလေသည်။

အိမ်ကလေးမှာ သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့်
အိမ်ကလေးတစ်လုံးဖြစ်ပေသည်။

အမဲလိုက်မုဆိုးများ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် အိမ်ပုံစံမျိုး
ဆောက်လုပ်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းသည် အိမ်ကလေးရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

အိမ်ကလေးအား တစ်ချက်အက်ခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ထွက်လာမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ဝင်
လာရမလား”

အော်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံမှာ ညဉ့်ယံကို ဖောက်ထွင်းကာ ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဘယ်သူလဲ”

စကားသံတစ်ချက် အိမ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ အသံပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

အိမ်ထဲတွင် ချောင်းကမ်းပါး၌ ရေခပ်နေသည့် လူသန်ကြီး
နှင့် ရေထဲမှထွက်ပေါ်လာသူတို့ ရှိနေမည်ဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

ယခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏
အသံကို ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့အပြင် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏အသံကို ကြားဖူးသည်ဟု
ထင်မှတ်လာ၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့် ဒီအသံကို ငါဘယ်မှာကြားဖူးပါလိမ့်”

တွေးတောစဉ်းစားမိလေသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“တံခါးဖွင့်ထားတယ်၊ ဝင်ခဲ့ပါ”

ယင်ကျင်း မဲဖြိုးဖြိုးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ ခင်ဗျားက မဝင်နဲ့ဆိုရင်တောင် ကျုပ်ဝင်လာမှာပဲ”

စကားဆုံးလျှင် အိမ်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်သွား၏။

ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ကာ အိမ်ထဲလှမ်း

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဝင်လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ဖြစ်တင်းကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရပေသည်။

အိမ်ထဲ၌ ခုတင်နှစ်လုံး ယှဉ်လျက်ချထား၏။

ခုတင်တစ်လုံးစီတွင် လူတစ်ယောက်စီ လဲလျောင်းနေ၏။

ခုတင်နှစ်လုံးကြား၌ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

သူမသည် ယင်ကျင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှလူနှစ်ယောက်အား စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။

ခုတင်ပေါ်ရှိနေသူများကိုတွေ့လျှင် ယင်ကျင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ထင်းမိန့်နှင့် ထင်းထင်းတို့ ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေကြရပုံ ရှိလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ယင်ကျင်းအား ကျောခိုင်းထားရင်းဖြင့်—

“မင်းက သွေးသောက်သုံးဖော်ကို လာရှာတာလား”

မေးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သွေးသောက်သုံးဖော်ဟာ ဘယ်သူ...”

သူက ပြန်မေးလိုက်ပြီးမှ ရေထဲမှထွက်ပေါ်လာသူနှင့် လူသန်ကြီးကို သတိရလာသဖြင့် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား၏။

အမျိုးသမီးကြီးက...

အမုန်းမိုးဒုဋ်ဒိုင်းမိုးခြေ (ဒု) ❀ ၁၆၃

“သွေးသောက်သုံးဖော်ဟာ မိုးမြေဂေဟာကို မုန်းတီးနေတဲ့ လူတွေထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်နေတာပဲ”

ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း ဒေါသသွား၏။

အမျိုးသမီးကြီးအား ကြည့်ကာ...

“မိုးမြေဂေဟာက လူတွေကလည်း စော်ကားမော်ကားလုပ်လာတာကို ဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့ခံ မနေတတ်ပါဘူးဗျားကျုပ်ရဲ့ဝိရမ်းအတွက် သူတို့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပြစ်ပေးခံကြရပါလိမ့်မယ်” ပြောလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“မင်းတို့ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေအားလုံး ဒီလိုချည်းပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ဘူး၊ မော်ကံမာကြလွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာကြတာပေါ့၊ ပင်းကို ယင်ခိုးက သူ့ရဲ့သိုင်းပညာတွေ အိတ်သွန်ဖာမှောက် သင်ပေးထားမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလည်း ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ယင်ကျင်းအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

ယင်ကျင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ် တတ်နိုင်တယ် မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးလာ၏။

အမျိုးသမီးကြီးအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ယင်ကျင်း ရှင်မှားလိမ့်မယ်”

ထင်းထင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။

ထင်းထင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ဦးခေါင်းနှင့် လက်တစ်ဖက်၌ ပတ်တီးများစည်းထား

သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းထင်းက ခုတင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထရန် ဟန်ပြင်လိုက်

သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“မထနဲ့လေ၊ ညည်း ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

သူမအား ပြန်လည်လဲလျောင်းနေခိုင်း၏။

ထင်းထင်းက...

“ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်း...သူဟာ”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“ထင်းထင်း ညည်း ဘာမှမပြောဘဲနေရင် ကောင်းမယ်”

ထင်းထင်း ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းသည် ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးအား

စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

လူသန်ကြီးနှင့် ရေထဲမှထွက်ပေါ်လာသူတို့မှာ ထိုအမျိုးသ

မီးကြီးနှင့် ပတ်သက်နေမည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ခင်ဗျားရဲ့လူတွေကို ထုတ်ပေးရင် ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်

သူတို့နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်းစိုးဇွဲသိုင်းစိုးမြေ (၃) ❀ ၁၆၅

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ကျုပ်က ထုတ်ပေးရအောင် သူတို့က ကလေးတွေမှမ
ဟုတ်ကြတာ၊ မင်းက မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် တွေ့အောင်ရှာပေါ့ကွယ်”

ယင်ကျင်း ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ခင်...ခင်ဗျား”

“ငါကသာ တားမြစ်မထားဘူးဆိုရင် မင်းလည်းပဲ သေသွား
လောက်ပြီဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ပြောရင်း ယင်ကျင်းဘက်လှည့်လာ၏။

ထိုအခါ သူမ၏ မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရလျှင် ယင်ကျင်း
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပြန်တော့သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ....

“ဟာ”

ယင်ကျင်းမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြင့် အံ့သြနေပါသည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာသည်အထိ ငေး
ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးအား သူကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်
လေသည်။

သူမမှာ မိုးမြေဂေဟာပိုင်နက်အတွင်း၌ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့်
အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အမျိုးသမီးကြီးကလည်း သူ့အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ထူးခြားတောက်ပသော အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထွက်ပေါ်နေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်...ခင်ဗျား”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ...မင်းက ငါ့ကို မှတ်မိသေးတာကိုး”

ယင်ကျင်း အေးပွသွားလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကိုး၊ မိုးမြေဂေဟာကို မျက်ဆီးပစ်ချင်တာယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို အရင်ဆုံးနိုင်အောင် တိုက်ပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“မလုပ်နဲ့”

ထင်းထင်း၏ဟန်တားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူမသည် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာပြီး ယင်ကျင်းထံ ပြေးလာ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ထင်းထင်း...ညည်း”

သူမက တားဆီးလိုက်ပါသော်လည်း ထင်းထင်းမှာ ယင်ကျင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အခုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၁၆၇

သူမသည် ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရထားသည်ဖြစ်ရာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ...

“အမေ”

ယင်ကျင်းအရှေ့တွင် လဲကျသွားလေသည်။

“ညီမ”

ယင်ကျင်းက သူမအား ကပျာကယာ ဖေးမထားလိုက်ရလေသည်။

ထင်းထင်းက ယင်ကျင်း၏ရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ရင်း...

“အစ်ကို၊ ညီမ ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းကို မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့ရှင်”

ပြောလိုက်သည်။

“ထင်းထင်း”

အမျိုးသမီးကြီးအသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အိမ်ထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လူသန်ကြီးနှင့် ရေထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသူတို့ ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ဖြင်လျှင် ယင်ကျင်းမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားရလေသည်။

“လူယုတ်မာတွေ”

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်သို့တအောင်

ချက်ချင်းပင် ထင်းထင်းအား ဖယ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန် ပြင်လိုက်၏။

ထင်းထင်းက...

“အစ်ကို့ မလုပ်ပါနဲ့”

ပြောရင်း သူ့အား အတင်းဖက်တွယ်ထားလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့်အပြင် ဘေးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားခြင်း ခံရသည့် အတွေ့အထိကြောင့် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားရ ပါတော့သည်။

အတန်ကြာမှ သတိဝင်လာပြီး...

“လွှတ်စမ်း”

ယင်ကျင်းက အော်ငေါက်လိုက်၏။

သို့သော် ထင်းထင်းမှာ မလွှတ်သည့်အပြင် ပို၍ တင်းကျပ် စွာဖက်တွယ်ထားလေသည်။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

ရန်သူများက သူ့အားသုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ရန်အတွက် ထင်းထင်းက ချုပ်ကိုင်ထားသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်လော။

ထိုစဉ်မှာပင် ထင်းထင်းသည် အမျိုးသမီးကြီးအား လှမ်း အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်း၊ အားလုံး မှားကုန်ပါလိမ့်မယ်ရှင်၊ သူဟာ ဘာမှသိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးတွေရဲ့ ကိစ္စဟာ သူနဲ့ ဘာမှမ ဆိုင်ပါဘူးရှင်၊ သူ့ကို ရန်မပြုကြပါနဲ့”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း ဝိုင်သွား

အစုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၆၉

သည်။

ထင်းထင်းသည် သူ့အတွက် ကာကွယ်ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ် ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက...

“ထင်းထင်း၊ ညည်း၊ ဘာမှ မရှည်နဲ့၊ ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း”

“ဒေါ်လေး”

ယင်ကျင်း နှာခေါင်းနဲ့ လိုက်သည်။

“ညီမ ဘေးဖယ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်က သူတို့ကို ကြောက် နေရမှာလား၊ ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားစေရ မယ်”

ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“အစ်ကို ကျွန်မကို အရင်ဆုံး သတ်ပစ်ပြီးမှ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင် ပါတော့ရှင်”

ပြောလာလေသည်။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သည့် မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်သည် အရှက်ကိုပင် မငဲ့ဘဲ အတင်းဖက်တွယ်ထားပြီး ပြောဆိုနေသည်မှာ ခိုင်လုံသည့် အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပေလိမ့် မည်။

ယင်ကျင်းမှာ အဖြစ်အပျက်များကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပေတော့သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းက...

“ထင်းထင်း၊ ညည်းက သစ္စာဖောက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ငေါက်လိုက်လေသည်။

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထင်းထင်းက...

“ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်း ကျွန်မကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်
ရှင်၊ သူ့ကိုတော့ ဒုက္ခမပေးပါနဲ့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောက်”

ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်း တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ထင်း ထင်းအား ဘေးဖယ်ခိုင်း၍ ရမည်မဟုတ်
သည်ကို နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီ၊ ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကံပဲလို့ မှတ်လိုက်ဖေ
တော့”

စကားဆုံးလျှင် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်သွားလေသည်။
ထိုအခါ ရေထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသူက...

“အစ်မကြီးရှမ်း ဒီကောင်လေးကို ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့မှာ
လား”

လှမ်းပြောလေသည်။

လူသန်ကြီးက...

“ချူးရီ၊ မင်း ရင်ထဲက အာဃာတတွေ သိမ်းထားလိုက်စမ်း
ပါ၊ နေရာတိုင်း ထုတ်ဖော်မနေစမ်းပါနဲ့၊ မကောင်းပါဘူး”

ဝင်ပြောလေသည်။

ရေထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသူ၏အမည်မှာ ချူးရီ ဖြစ်ပါတော့
သည်။

ချူးရီ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး...

“လူသန်ကြီး မုဆိုး ခံလိုက်ရတာကိုတော့ မင်းက လျစ်လျူ

အခုန်းမို ခွေသိုင်းမိုမြေ (၃) ❀ ၁၇၁

ရှုထားတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“စကားများမနေကြနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကလိုက်ခဲ့”

ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းက ငေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

လူသန်ကြီးနှင့် ချူးရီသည်လည်း ဘာမှ မပြောကြဘဲ ယင်

ကျင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ရပ်လိုက်စမ်း၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလို ထွက်သွားလို့ ရမလား”

အော်ငေါက်လိုက်၏။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသော်လည်း

လူသန်ကြီး၊ ချူးရီနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းတို့မှာ လုံးဝ အရေးမစိုက်ကြဘဲ အ

ပြင်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားကြပြီး အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုး

ဝင်ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်း၊ လူသန်ကြီးနှင့် ချူးရီတို့သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်
သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ယခုမှ ယင်ကျင်း သတိဝင်လာ၏။

“ညီမ ဘေးဖယ်လိုက်ပါ”

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထင်းထင်းအား တွန်းဖယ်လိုက်လေသည်။

ဝီရိမ်းအား သတိရလာသည်။

ချူးရီဆိုသူ၏လက်ချက်ကြောင့် ဝီရိမ်း သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးရီ ထွက်သွားသည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်မခံနိုင်ပါချေ။

ချူးရီအား မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထင်းထင်းက နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။ ယင်ကျင်းသည် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွား၏။

အပြင်ဘက်၌ အမှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုးနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထွက်သွားကြသည့် ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းတို့လူစုအား မတွေ့ရတော့ချေ။

“တောက်”

ယင်ကျင်းမှာ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်သည်။

လိုက်ရှာ၍လည်း တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်မှန်း နားလည်လာလေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းတို့ ထွက်သွားနိုင်သည်မှာ ထင်းထင်းကြောင့် ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ထင်းထင်းသည် ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းတို့လူစုနှင့် ပတ်သက်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ယင်ကျင်း ချာနေလှည့်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထင်းထင်းသည် သူမ၏ဖခင်အနီး၌ ထိုင်နေ

အနုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၇၃

ပြုစုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယင်ကျင်းက...

“ထင်းထင်း၊ မင်းရဲ့အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား”

ငေါက်လိုက်လေသည်။ ထင်းထင်းက လှည့်ကြည့်လာ၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေလေတော့၏။

“အစ်ကို၊ ကျွန်...ကျွန်မရဲ့ အဖေကို တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပါဦးရှင်”

ပြောလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း အံ့သြသွား၏။ ထင်းမိန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ထင်းမိန်မှာ မျက်လုံးအစုံမှိတ်၍ မလှုပ်မယှက်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ထင်းထင်းက...

“ကျွန်မဖေဖေ ကြည့်ပါဦးရှင်၊ ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ မကောင်းသူပယ်ကောင်းသူကယ်ခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ ရွှေငွေဘာမှ မမက်မောဘဲ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ လူယုတ်မာတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးခဲ့ရပါပြီ”

စကားဆုံးလျှင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်လေ၏။

ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ယင်းမိန်ကား သေဆုံးသွားချေပြီ။

ဝီရိမ်း၏လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရသွားသည် မှန်သော်လည်း အသက်သေလောက်သည့် အခြေအနေ မဟုတ်ပါ။

၁၇၄ ❀ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

ထင်းမိန်အား ဖမ်းမိသွားသည့် ပွဲစားကြီးဖန်တိုလူစုက နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခြင်းကြောင့်သာလျှင် သေလုမြောပါး ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပွဲစားကြီးဖန်သည် ထင်းမိန်အား အဘယ်ကြောင့် လူမဆန်စွာ နှိပ်စက်ခဲ့ရပါသနည်း။ ပွဲစားကြီးဖန်သည် သူ့အဘိုးနှင့် ပတ်သက်နေသူဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလာလျှင် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

ထင်းထင်းသည် ဖခင်၏အလောင်းကို ပွေ့ဖက်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေ၏။

ယင်ကျင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။

ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအတွင်း၌ ပါဝင်ပတ်သက်နေမိပြီဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည်တိုင် မည်သို့ ရုန်းထွက်ရမည်ကို အဖြေရှာမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ရှုပ်ထွေးမှုသည် ဝိရမ်း၏အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးသွားစေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိုးမြေဂေဟာအား နာနာကြည်းကြည်း မုန်းတီးနေသူများကြောင့် ဝိရမ်းမှာ မဆီမဆိုင်ဘဲ ဓားစာခံ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းထင်း ငိုကြွေးနေဆဲ။

ယင်ကျင်းမှာ ငူငူကြီး ရပ်နေမိလေတော့၏။

အမုန်းမိုးဇွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၁၇၅

သက်သေ

“အောက် အီး အီး အွတ်”

အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်တွင် ရောင်နီများ ပျံ့အန်လာ၏။

နေ့သစ်တစ်နေ့ မွေးဖွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းထင်း၏ငိုရှိုက်သံများ တိတ်ဆိတ်ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏အလောင်းကို ပြောင်းခင်းအနီး၌ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေသူတစ်ယောက်ပမာ သူမ ပြုလုပ်သမျှကို ငေးမောကြည့်နေ၏။

ပါဝင်ကူညီခြင်း၊ အားပေးနှစ်သိမ့်ခြင်း လုံးဝမရှိချေ။

သူ၏အတွေးထဲ၌ သိုင်းလောကတွင် လူအများ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသည့် မိုးမြေဂေဟာနှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသူအချို့အားပြိုင်နေကြသည့် အကြောင်းကိုသာ တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

၁၇၆ ❀ ဘုရားသို့လဲသီတအောင်

ဝတ်ဝန်းကျင်ဝယ် မေ့ခြည် ဖြာကျနေသည်။

ထင်းထင်းက ယင်ကျင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး...

“အစ်ကို”

ခေါ်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ထင်းထင်း၏ခေါ်သံကြောင့် တွေးတောနေရာမှ သတိဝင်လာသည်။

ထင်းထင်းအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“အစ်ကိုရဲ့အဖော်ဟာ ဦးလေးလူသန်ကြီးနဲ့ ဦးလေးချူးရိတို့ လက်ချက်မိသွားတာကို အစ်ကို ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေသလားဟင်”

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်က ဒေါသထွက်ရဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဩဘာပေးနေရမှာလား စဉ်းစားပါဦး”

“အစ်ကိုရယ် မိုးမြေဂေဟာက လူတွေဟာ သိုင်းလောက သားတွေ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာ အင်မတန် နည်းပါတယ်၊ မတော်မဆဲ ဖြစ်ခဲ့ရင်လဲ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေက မြေလှန်ရှာပြီး သုတ်သင်တာကို ခံရတာချည်းပဲ၊ မဆိုင်တဲ့လူတွေတောင် ဒုက္ခရောက်ပါသေးတယ်ရှင်”

“မိုးမြေဂေဟာက လူတွေဟာ သိုင်းပညာ အားကိုးပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတယ်၊ တရားလက်လွတ် ပြုလုပ်နေတယ်လို့ မင်းက ပြောချင်တာလား”

“အမှန်ပါပဲရှင်”

“ဘာ”

အမှန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၇၇

“မင်း မဟုတ်တာ မပြောနဲ့”

“မိုးမြေဂေဟာက သိုင်းလောကမှာ အရှိန်အဝါ ကြီးမားလှပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူကမှ မပြောရဲလို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေကြတာပါရှင်”

“မင်း ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိုးမြေဂေဟာက မတရားလုပ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်အဘိုးကို လာပြီး တိုင်တန်းလို့ ရတာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သိုင်းလောကရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းအဖွဲ့ကြီးအောက်မှာ တင်ပြပြီး အရေးယူခိုင်းလို့ ရတာပဲ၊ မိုးမြေဂေဟာကို သက်သက်မဲ့ စော်ကားနေတာပါ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ သက်သေပြရမလား”

“ဘာ”

“ကျွန်မ သက်သေပြရမလားလို့ မေးတာလေ လက်တွေ့သိရရင် အစ်ကို ယုံမယ်မဟုတ်လား”

“မင်း ပြောသလို ဟုတ်ရင်ဟုတ် မဟုတ်ရင် မင်းကို ငါ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မက သက်သေပြနိုင်မယ်ဆိုရင်ကော”

ယင်ကျင်းက...

“လွယ်ပါတယ်၊ မိုးမြေဂေဟာရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန့်သွားအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တားဆီးပေးမယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ထင်းထင်းက ယင်ကျင်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကို တကယ် ပြောတာနော်”

မေးလိုက်၏။

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“တကယ်ပါ”

“ကောင်းပြီ”

ထင်းထင်းသည် မိုးမြေဂေဟာနှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေ
ပြလိုစိတ် ပြင်းထန်နေပုံရ၏။

ချက်ချင်းပင်...

“ကဲ... ကျန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ပြာပြီး လှမ်းထွက်သွား၏။ ယင်ကျင်းသည်လည်း သူမ
နောက်မှ ကပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

လမ်းပေါ်ဝယ် အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြ
သူများ ဥဒဟို သွားလာနေကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လမ်းသွားလမ်းလာ
များကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

“အစ်ကို စားလေ”

ထင်းထင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါမှ ယင်ကျင်း သတိဝင်လာသည်။

ထင်းထင်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယခု သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့
ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤစားသောက်ဆိုင်ကလေးသို့ သူမက ဦးဆောင်ခေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၁၇၉

စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း သူမကပင် မှာကြားခဲ့
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်းသည် သူမ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့
ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ဝီရိမ်းနှင့်အတူ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ပုံများကို တွေးတောမြင်
ယောင်ကာ ယင်ကျင်းမှာ စားသောက်လိုစိတ် မရှိဘဲ ဖြစ်နေလေ
တော့သည်။

“အစ်ကို စားလေ”

ထင်းထင်းက ထပ်ပြောပြန်သည်။

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါ။

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အည်းငယ် စားသောက်လိုက်
၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟေ့... စားသောက်စရာတွေ မြန်မြန် ယူလာခဲ့စမ်း”

အော်ငေါက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အနီရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသည့် လူတစ်စု လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူစုကို ဖြင်လျှင် ဆိုင်လုလင်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားကြသည်။

ချက်ချင်းပင် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာ
များဖြင့် တည်ခင်းလိုက်ကြလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းဖွဲ့

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထိုင်ကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆို၍ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထင်းထင်းက...

“အိီ လူတွေဟာ မိုးကြိုးအာမခံဌာနက လူတွေပေါ့ရှင်”
တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ ထိုလူစုအား မြင်ရုံဖြင့် သဘောမကျနိုင်
ကောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

ထိုလူများသည် ဆိုင်ထဲ၌ သူတို့သာ ရှိနေသည့်အလား
ကျန်စားသောက်သူများကို ဂရုမစိုက်ကြချေ။

ယင်ကျင်း သတိထားကြည့်နေစဉ်မှာပင် အခြားသော စား
သောက်သူများသည် ကျသင့်ငွေ ပေးချေကာ အလျှိုအလျှိုထွက်
သွားကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသူများမှာလည်း ဆိုင်ထဲသို့ မဝင်ကြ
တော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“မိုးကြိုးအာမခံဌာနက လူတွေဟာ နာမည်ပျက်ရှိနေတယ်
ထင်ပါရဲ့”

စိတ်ထဲ တွေးမိလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အနီရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က...

“ဟေ့... အရက်ယူလာခဲ့စမ်း”

အော်ပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ကပျာကယာ သွားပို့ပေး
သော်လည်း ထိုလူက မကျေနပ်နိုင်ဘဲ...

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၁၈၁

“ငါတို့ မှာမှလာပို့ပေးရသလားကွ၊ မင်းတို့ အလိုက်မသိ
တတ်တော့ဘူးလားကွ၊ အရက်ကုန်ခါနီးပြီဆိုတာနဲ့ လာပို့ပေးမှပေါ့၊
တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်လုလင်အား လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်
လေသည်။

“ခွပ်”

“ဝုန်း”

ဆိုင်လုလင်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခနဲ လဲကျသွားလေတော့
သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ သဘောကျစွာ ရယ်မော
လိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်း ဒေါသထွက်သွား၏။ ထင်းထင်းကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သောအခါ သူမ ပြုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲ ဒီလူတွေဟာ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေလို့ မင်း
ပြောချင်တာလား”

မေးလိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူတို့ဟာ မိုးကြိုးအာမခံဌာနက လူတွေ
ပါ”

“ဒါဖြင့်...”

ထင်းထင်းက ယင်ကျင်းအား ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။

၁၈၂ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“သူတို့ဟာ ထင်သလို သောင်းကျန်းမယ့် လူတွေလို့ ကျွန်မ
ပြောရင် အစ်ကို ငြင်းမလား”

ယင်ကျင်းက...

“မင်း ပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်”

“သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတာလဲဆိုတာ အစ်ကို
မသိချင်ဘူးလား”

“ဘာလဲ မိုးမြေပေဟာရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိလို့ပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပြီ”

သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“မင်း ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းကြည့်မလို့လေ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများထံသို့
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေသည်။

ထင်းထင်းက ဘာမှ မပြောဘဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေလိုက်
လေ၏။

ယင်ကျင်းသည် ဆိုင်လုလင်ကို အလျင်ဦးစွာ ဖေးမလိုက်
လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်နေသလဲဗျ”

ဆိုင်လုလင်က...

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

အခုနီးဝိုင်းခိုင်းခြေ (၃) ၁၈၃

စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဘာမှ မဖြစ်ဟု ပြောသည့် ဆိုင်လုလင်မှာ နှာခေါင်းရိုးကျိုး
ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပေတော့သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကဲ...ကဲ ခင်ဗျား သွားပြီး အနားယူလိုက်ပါဗျာ”

ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်လုလင်မှာ အပြေးအလွှား ထွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

ယင်ကျင်းက အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများဘက် လှည့်
လိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်အား ထိုးကြိတ်လိုက်သူသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်
လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲကွ”

ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ်က မတရားတာကို လက်ဝိုက်ကြည့်မနေတတ်လို့ပါ
ဗျာ”

ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာကွ”

ထိုလူ ဒေါသသွား၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ လောင်ပြောင် ရယ်မော
လိုက်ကြ၏။

ယင်ကျင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရပ်နေ

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်အား ထိုးကြိတ်ခဲ့သူက...

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဆိုင်ထဲက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်
သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ငေါက်လိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

ထိုလူက...

“ဪ မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကောင်းပြီလေ ကိုယ့်နဲ့ မ
ဆိုင်ဘဲ ဝင်ရုံပဲရင် ဘယ်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းကို သင်ခန်းစာပေးရ
မှာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုလူ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုသေးမီ ယင်ကျင်း၏လက်
သီးက ထိုလူ၏မျက်နှာဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် တိုးဝင်သွားရာ...

“ဗွပ်”

“အား”

ထိုလူမှာ တစ်ချက်သာ ညည်းညူလိုက်နိုင်၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားပြီး စန့်စန့်ကြီး ဖြစ်
ကာ သတိလစ် မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

ထိုလူ၏အဖော်များ တအံ့တဩ ဖြစ်ကုန်ကြလေတော့၏။

သူတို့၏လူ ခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါပွသွားကြပြီး...

“အကောင်ကို ဂိုင်းဆုံးမကြရအောင်”

အနုန်းရိုးခွသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၈၅

“ဒါ တို့ကို စော်ကားတာပဲ”

“ချကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုပြီး ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်

ကြ၏။

ထိုအခါ ယင်ကျင်းလည်း လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အင့်”

ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲ
ကျသွားလေသည်။ ယင်ကျင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါ ဒီလို အနိုင်ကျင့်ဦးမယ်ဆိုရင် သေဖို့သာ
ပြင်ထားကြ”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က အံတင်းတင်း
ကြိတ်ကာ...

“မင်း သတိထားနေပါ”

ပြောပြီး သူ၏လူများကို ခေါ်ကာ စားသောက်ဆိုင်အတွင်း
မှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ အနောက်ဘက်သွင် ကျန်ရစ်ခဲ့
ပြီး ဖြစ်လေသည်။

၁၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သည် မိုးကြိုးအာမခံဌာနသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထင်းထင်းက ယင်ကျင်း၏လုပ်ရပ်များကို သဘောကျစွာ ချီးကျူးပြောဆိုလာခဲ့လေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ သူမ၏စကားများကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါချေ။

မိုးကြိုးအာမခံဌာနနှင့် မိုးမြေဂေဟာ မည်သို့ ပတ်သက်နေသည်ကိုသာ သိလိုစိတ် ပျင်းပျံ့လျက် ရှိနေပေသည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် သူတို့၏ရှေ့တူရုံမှ လူတစ်စု ဒရောသောပါး ပြေးလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းထင်းက...

“မိုးကြိုးအာမခံဌာနက လူတွေတော့ လာကုန်ကြပြီ၊ ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်လာတာ ခေါင်းဆောင်ချီရှာဆိုတဲ့လူပေါ့”

ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ပြေးလွှားလာနေသူများသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မိုးကြိုးအာမခံဌာနက လူတွေဟာ သူများကို စော်ကားဖို့တော့ ဝန်မလေးဘူး၊ ကိုယ့်လူထိတော့ နာတတ်လိုက်ကြတာ”

ပြောလိုက်လေသည်။

မိုးကြိုးအာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ချီရှာက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာ၏။

အမုန်းမိုးဇွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ❀ ၁၈၇

ထို့နောက် ယင်ကျင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက ချီရှာအား ကြည့်လိုက်သည်။

ချီရှာမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး အဖိုးတန် ဝိုးဖဲအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။

မာန်မာန်ကြီးသူ တစ်ယောက်အသွင် အထင်သားပေါ်လွင်နေ၏။

သူသည် ယင်ကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့လူတွေကို စော်ကားတာ မင်း မဟုတ်လား”

ခက်စာန်မာကျော့စွာ မေးလေသည်။

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေဟာ အဖြစ်မဲ့တဲ့ သူတွေကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားနေလို့ ကျုပ်က ဆုံးမလိုက်တာပါ”

“မင်း”

ချီရှာ ဒေါသွား၏။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေအတွက် ကျုပ်ကို တောင်းပန်ဖို့ လိုက်လာတာလား”

ခန့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ချီရှာမှာ ဒေါသအလွန်ထွက်သွားပြီး...

“မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေချင်နေပြီကိုး ကံကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ခိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက မဲ့လိုက်၏။

၁၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ခင်ဗျားလဲ အတူတူပါပဲ”

ပြောပြီး ချီရှာ ထိုးသွင်းလိုက်သည့် လက်သီးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။

“ဟင်”

ချီရှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မင်း...မင်း”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားက မိုးမြေဂေဟာကို ကျောထောက်နောက်ခံထားပြီး ထင်တိုင်းကျနေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

မေးလိုက်၏။

ချီရှာက...

“ခွေးကောင်လေး မင်း သေချင်ပြီ ထင်တယ်၊ ငါတို့ကို ထိရင် မိုးမြေဂေဟာက လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားတို့လို ထင်တိုင်းကျနေတဲ့လူကို မိုးမြေဂေဟာက ကူညီစောင့်ရှောက်ရမှာလားဗျ”

ချီရှာ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“သတ္တိရှိရင် မင်း ငါ့လက်ကို လွှတ်လိုက်၊ ငါ သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်တာနဲ့ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေ မင်းကို ဆုံးမဖို့

အခန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (ဒ) ❀ ၁၈၉

ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ပြောလိုက်၏။ ယင်ကျင်း ခံပြင်းသွားလေသည်။

ချီရှာသည် ထင်ရာစိုင်းနေသူဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ရိပ်မိထားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချီရှာလို လူစားမျိုးက မိုးမြေဂေဟာ၏အမည်ကို တွင်တွင်ကြီး အသုံးပြုနေသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။

ချီရှာ ပြောသကဲ့သို့ မိုးမြေဂေဟာမှ လူများသည် မတရားသည့်ဘက်မှ ထောက်ခံကူညီနေသည်မှာ အမှန်တကယ် ဟုတ်မဟုတ်ကို ဖော်ထုတ်လိုပေသည်။

သို့သော် မိုးမြေဂေဟာမှ လူများ ရောက်လာလျှင် သူ့အား မှတ်မိသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိ၏။

သူ့အား တွေ့သွားမည်ဆိုလျှင် အဘိုးဖြစ်သူ ချက်ချင်း လိုက်လာလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း မည်သို့ ပြုလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည်။

အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေကို ခေါ်ပြီး မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းကို လာခဲ့ပေတော့ ကျုပ်စောင့်နေမယ်”

ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ချီရှာကိုလည်း တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ချီရှာ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ ယင်ကျင်းကို စားမတတ် ဝါးမတတ် စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“မင်းသာ ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ၊ မိုးမြေဂေဟာအကြောင်း

၁၉၀ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကို သိရစေမယ်ကွ”

ပြောပြီး သူ၏လူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ယင်ကျင်းတို့အနီးမှ ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွား၏။

သူ၏လူများသည်လည်း ပြေးလွှားလိုက်ပါသွား ကြရာ တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့ သည်။

အနန်းမိုးဓဇ္ဈသိုင်းမိုးမြေ (၃) ၁၉၁

အတုအယောင်

ချီရှာတို့လူစု ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းထင်းသည် ယင်ကျင်း၏လုပ်ရပ်ကို သဘောကျသည့် အလား ပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။ ယင်ကျင်းက ပြုံးလိုက်၏။

ထင်းထင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကျုပ်တို့ မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းကနေပဲ သွားစောင့်နေရ အောင်”

ပြောလိုက်၏။ ထင်းထင်းက...

“ရှင်က မိုးမြေဂေဟာက လူတွေနဲ့ တကယ်ပဲ ရင်ဆိုင်မလို့ လား”

မေးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းက တည်ကြည်သော မျက် နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က တကယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်း ထင်နေ တာလား”

ထင်းထင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းကို သာ ငေးကြည့်နေလေ၏။

ယင်ကျင်းက...

“ကဲ... သွားကြရအောင်”

၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ လှမ်းထွက်သွား၏။ ထင်းထင်းသည် ဘာမှမပြောဘဲ နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အတန်ကြာလျှင် မြို့ပြင်သန့်ရှင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

မြို့ပြင်သန့်ရှင်းမှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေပါ၏။

မြေပုံမှတ်တိုင်များသည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ရှိနေကြသည်။ သန့်ရှင်းထဲ၌ ဧရပ်ပျက်တစ်ဆောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ဧရပ်ပျက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားပြီး ခုန်တက်လိုက်၏။

ထင်းထင်းကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဧရပ်ပျက်ပေါ်၌ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြလေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်း ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

အဝေးမှ ငှက်ကလေးများ၏ ဘာသာဘာဝ သီကျွေးသံ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ယင်ကျင်းသည် မိုးမြေဂေဟာ၏အမည်ကို တွင်တွင်ကြီး အသုံးချကာ ထင်ရာစိုင်းနေသူများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထင်းထင်းကို ကြည့်ကာ...

“ကျုပ် အဘိုးကို လူယုတ်မာတစ်ယောက်လို့ ထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ်”

အစုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (ဒု) ❀ ၁၉၃

လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်လေသည်။ ထင်းထင်းသည် ယင်ကျင်း

၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

ယင်ကျင်း၏စကားကြားရသည်နှင့်...

“လူတိုင်းကတော့ ရှင့်အဘိုးကို ချီးကျူးနေတာပဲရှင့်၊ ဒါပေမယ့် အပြစ်ပြောတဲ့လူတွေလဲ မနည်းဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲရှင့်”

ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်းက...

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို အပြစ်ပြောကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

မေးလိုက်လေ၏။ ထင်းထင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“မိုးမြေဂေဟာက မတရားမှုတွေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင် ပတ်သက်နေတယ်လို့တော့ ပြောသံမကြားရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့လူတွေကို နောက်ကွယ်ကနေ အကူအညီ ပေးနေတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“ပြောသံကြားရုံနဲ့ စွပ်စွဲတာတော့ မကောင်းဘူး ထင်ပါတယ်”

“ပြောသံကြားရုံနဲ့ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့ကိစ္စတွေမှာ သက်သေအထောက်အထားတွေ ရှိပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က အပြစ်အပျက်တစ်ခုဆိုလျှင်...”

သူမသည် ရှေ့ဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြုံတ်သွားသည်။

ထင်းထင်းအား ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

၁၉၄ နွေ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

၅၄”
“ကျွန်မ ပြောပြရင် ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး

“ဟင်”
ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းဆိုသည့်အမည်ကို ကြားလိုက်ခြင်းကြောင့်
ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းအကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ”
“ကျွန်မ ပြောပြချင်ပေမယ့် ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထင်းထင်းက...
“ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းက မပြောရဘူးလို့ ကျွန်မကို မှာထားလို့ပေါ့”
ယတိပြတ် ပြောလိုက်၏။

ယင်ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်လာပြန်ရလေသည်။
ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးသည် မိုးမြေဂေဟာ
သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည် မိုးမြေဂေဟာကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ဖခင်ကို
လည်းကောင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှား၏။
သူ၏ဖခင်အား ကောင်းစွာ သိရှိထားပုံလည်း ရလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးနှင့် သူ၏ဖခင် မည်သို့ ပတ်သက်နေပါသ
နည်း။ ယင်ကျင်းမှာ ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်း၏အကြောင်း ပို၍ သိလိုလာပေ
တော့သည်။

“မင်း မပြောလဲ ကျုပ်က ရအောင် စုံစမ်းမယ်ဆိုတာ မှတ်
ထားပါ”

ယင်ကျင်းက ထင်းထင်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (၃) ၁၉၅

၏။ ထင်းထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲရှင်”
“ဪ... မင်းက ငါ့ကို စုံစမ်းစေချင်တဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ဟာ သည်ကိစ္စကို ဘာမှ မသိသေးဘူး
ဆိုတာကို အားလုံး ရိပ်မိထားကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်ကိုယ်တိုင်
စုံစမ်းသိရှိသွားတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ရှင်”

“ဟူး”
ယင်ကျင်းမှာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။
ထင်းထင်း ပြောဆိုနေသည့် စကားများကို သူ့လုံးဝနားမ
လည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းတို့လူစုနှင့် မိုးမြေဂေဟာတို့ ပတ်သက်နေ
သည့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိရမည်ဟူသော အသိမှာလည်း ပို၍
ခိုင်မာလာလေတော့သည်။

ထင်းထင်းက...
“ကျွန်မတို့သားအဖဟာ ပွဲစားကြီးဖန်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိချင်ဘူးလားဟင်”

မေးလာသည်။ သူမသည် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲ
လိုက်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း ရိပ်မိလိုက်လေ၏။
ထင်းထင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ပွဲစားကြီးဖန်က မတရားလုပ်နေတာနဲ့ မင်းတို့သားအဖက
ဝင်ပြီးဆုံးမရင်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား”
မေးလိုက်လေ၏။ ထင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၁၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကျွန်မအဖေကို ဖမ်းထားပြီး သေသွားပြီလို့ လိမ်ပြောခဲ့တာ ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ယင်ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ပွဲစားကြီးဖန်ကိုတော့ ကျုပ် ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး၊ သူ့ဟာ မကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

ထင်းထင်းက...

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ရှင်အဘိုးကကော”

“ဘာ”

ယင်ကျင်း လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။ ထင်းထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းအား ကြည့်ကာ...

“သိုင်းလောကမှာ ကိုယ့်ထက် သိုင်းပညာနိမ့်ပါးတဲ့လူကို သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ အနိုင်မကျင့်ရဘူးဆိုတဲ့ သိုင်းလောကစည်းကမ်း ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် သိသလား”

မေးလေသည်။

ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပေတော့သည်။

ထင်းထင်း ပြောသည့် သိုင်းလောကစည်းကမ်းကို သူကောင်းစွာ သိရှိထားပါသည်။

သူ၏အဘိုး ယင်ခုံး၏သိုင်းပညာအဆင့်နှင့် ထင်းထင်း၏ သိုင်းပညာအဆင့်မှာ မိုးနှင့်မြေပမာ ကွာခြားလှပေသည်။

သို့သော် ယင်ခုံးက ထင်းထင်းအား တိုက်ခိုက်ပစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထင်းထင်းက ဆက်ပြောလေသည်။

“ပွဲစားကြီးဖန်ဟာ မကောင်းတဲ့လူဆိုတာ ရှင် အဘိုး သိ

အခုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (၃) ❀ ၁၉၇

သင့်တာပေါ့ရှင်၊ သူက မသိဟန်ဆောင်ပြီး ကူညီနေတာကြောင့် ခိုးမြေလောဟာအပေါ်မှာ မကျေနပ်စရာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာတော့တာပေါ့”

“မင်းကလဲ ကျုပ် အဘိုးကို စော်ကားမော်ကား ပြောနေတာကိုး”

ပြောလိုက်လေ၏။ ထင်းထင်း ခုံပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲပါ...ကျွန်မ အမှားပဲ ထားလိုက်ပါတော့ရှင်”

ယင်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ...

“စိတ်ချပါ၊ ချီရှာတို့လူစုကို ဆုံးမပြီးတာနဲ့ ကျုပ် မင်းနောက်လိုက်ခဲ့မယ်”

ထင်းထင်းအား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟိုရေပေါ်မှာ ရှိနေတယ်”

“မြန်မြန်လာကြဟေ့”

စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ သူတို့ထံသို့ ဦးတည်ကာ လူတစ်စု ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဧရပ်ပျက်ပေါ်၌ ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့နှစ်ဦး ထိုင်နေ

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကြ၏။ ဧရပ်ပျက်ရှေ့သို့ လူတစ်စု ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
 ချီရှာတို့လူစု ဖြစ်လေသည်။
 ချီရှာတို့လူစုနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် လိုက်ပါလာကြလေ၏။
 ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြပေသည်။
 တစ်ယောက်မှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ယင်ကျင်းနှင့် အသက်အရွယ်တူခန့် ရှိပြီး လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။
 ချီရှာသည် ယင်ကျင်းတို့အား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...
 “နောင်ကြီးစုမာဝမ်း၊ ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး မိုးမြေဂေဟာကို စော်ကားမော်ကား ပြောသွားတာ သူတို့ပါပဲ”
 ပြောလိုက်လေသည်။
 အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။
 ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာကာ ယင်ကျင်းတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သည် ဧရပ်ပျက်ပေါ်၌ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြပါသည်။
 စုမာဝမ်းဆိုသူက...
 “ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းက မိုးမြေဂေဟာကို စော်ကားတယ်ဟုတ်လား၊ သေချင်ပြီ ထင်တယ်”
 ပြောရင်း မသိမသာ လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည် ယင်ကျင်း၏ရင်ခေါ်

အမုန်းခိုးငွေသိုင်းခိုးခြေ (၃) ❀ ၁၃၉

သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးဝင်လာ၏။
 ယင်ကျင်း မှီပြီးပြီးကာ လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။
 ဤတွင် ဓားမြှောင်ကလေးမှာ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။
 စုမာဝမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
 ယင်ကျင်းမှာ ခေသူမဟုတ်မှန်းလည်း ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားပေတော့သည်။
 သူက မိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် အဖြစ်မှာ ရှက်စရာကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။
 ယင်ကျင်းက ထင်းထင်းဘက်လှည့်ကာ...
 “သူဟာ မိုးမြေဂေဟာအမည်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောနေပေမယ့် တကယ်တော့ မိုးမြေဂေဟာက လူ မဟုတ်ဘူး”
 ပြောလိုက်၏။ ထင်းထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ရှင့်ကိုတောင် မသိဘူးဆိုကတည်းက ကျွန်မ နားလည်သဘောပေါက်ပြီးပါပြီရှင်”
 ထိုစဉ် စုမာဝမ်းက...
 “ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်း သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”
 အော်ငေါက်ကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။
 “ဦးလေး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်”
 အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်က ပြောရင်း ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ဧရပ်ပျက်ပေါ် ခုန်တက်လာလေသည်။
 သူ၏လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိုင်းပညာလိပ်တန်းအဆင့်ရှိနေမှန်း သိနိုင်ပေသည်။

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လေထဲ၌ ကျွမ်းပစ်ကာ ခုန်တက်လာရင်း ယင်ကျင်း၏ဦးခေါင်းကို ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

လူရွယ်အနီးသို့ ရောက်လာမှ ယင်ကျင်းက လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“ဦး”

စုမာဝမ်း ပစ်လိုက်သည့် ဓားမြှောင်ကို သူက ဖမ်းယူထားပြီး ယခုမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် ပြန်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဓားမြှောင်သည် လူရွယ်၏ဓားကိုငံထားသည့် လက်မောင်းတွင် စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား”

လူရွယ် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်၏။ သူ၏လက်ထဲမှ ဓားသည် ယင်ကျင်း၏ရှေ့သို့ လွတ်ကျသွား၏။

အခြေအနေမဟန်မှန်း သိသဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့တော့ဘဲ ပြန်လည် ခုန်ဆင်းသွားလေသည်။

“စုမာထင်း၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

စုမာဝမ်းက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

စုမာထင်း ခေါင်းငုံ့ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြန်သည်။

သူ၏လက်မောင်း၌ ဓားမြှောင်စိုက်ဝင်နေသည်ကို မြင်လျှင်

စုမာဝမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ယင်ကျင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ မိုးမြေဂေဟာအမည်ကို အသုံးပြုပြီး ထင်တိုင်းကြံစဉ်တာ အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ”

အစုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးခြေ (ဒု) ❀ ၂၀၁

မြောလိုက်သည်။ စုမာဝမ်း ခံပြင်းသွားသည်။

“သတ္တိရှိရင် မင်းနာမည် ပြောစမ်း”

အော်မေးလိုက်၏။ ယင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလို လူစားမျိုးကို ကျုပ်နာမည် ပြောပြဖို့ မတန်သေးပါဘူးဗျာ၊ နောက်နောင် မိုးမြေဂေဟာအမည်ကို အသုံးပြုပြီး မဟုတ်တာ လုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်ရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

စုမာဝမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ယင်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်း...မင်းဟာ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ”

မေးလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ စကားကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပြီး ဒီနေရာက မြန်မြန် ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

ငေါက်လိုက်သည်။ စကားဆုံးလျှင် လူငယ်၏ဓားကို ဓားရိုးနှင့် ဓားဖျား မကိုင်ကာ ကွေးချလိုက်ရာ...

“ခြွမ်း”

ဓားထက်ပိုင်းကျိုးသွားတော့၏။ စုမာဝမ်း မနေဝံ့တော့ချေ။

“စုမာထင်း လာခွဲ”

လူရွယ်အား လက်ဆွဲကာ မြဲပြီးထွက်သွား၏။

လူရွယ်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့်တိုင်း ယင်ကျင်းအား မယှဉ်ဝံ့သဖြင့် စုမာဝမ်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူတို့ ထွက်သွားကြသည့်အခါ ချီရှာတို့လူစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ကော ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မေးလိုက်သည်။ ချီရှာတို့ မနေနိုင်ကြတော့ပါ။ ဧရပ်ပျက်ရှေ့မှ ဖန်တောင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ချီရှာတို့လူစု ထွက်ပြေးသွားကြပြီးမှ ယင်ကျင်းက ထင်းထင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်းထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိုးမြေဂေဟာက လူတိုင်းလိုလို ရှင်လို စိတ်သဘောရှိကြမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲရှင်”

မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ယင်ကျင်း ကွဲမြဲတို့သွားလေ၏။

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိုးမြေဂေဟာက လူတွေဟာ လူကောင်းတွေပါ”

ထင်းထင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ စုမာဝမ်းဆိုတဲ့လူဟာ မိုးမြေဂေဟာက လူမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ဟာ မိုးမြေဂေဟာရဲ့ အရှိန်အဝါကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး အသုံးချနေကြတာ၊ သူတို့လို လူစားမျိုးတွေကြောင့် မိုးမြေဂေဟာ နာမည်ပျက်နေရတာ ထင်ရှားနေပြီ”

ထင်းထင်းက...

“သူတို့ဟာ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုရင် ဆိုင်တဲ့လူကို ကျွန်မ ပြမယ်”

အမုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးမြေ (ဒု) ❀ ၂၀၃

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကဲ...လာ... ကျွန်မနောက်လိုက်ခွဲ”

စကားဆုံးလျှင် ထင်းထင်းက ဧရပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။ ယင်ကျင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လို သက်သေပြမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဧရပ်ပျက်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ထင်းထင်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သစ္စာသိုင်းသမား

နေခြည်ဖြာကျနေ၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်များသည် အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေပေသည်။

ထင်းထင်းသည် မိုင်းညိုညို တောင်ကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ဦးတည်ကာ သွားနေ၏။

ယင်ကျင်းက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေ၏။ မိုးမြေဂေဟာနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြေရှင်းရန် ယင်ကျင်း စိတ်ထက်သန်နေပါသည်။

ဝိရုမ်း သေဆုံးသွားရသည့် ကိစ္စကိုလည်း သူ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

လူသန်ကြီးနှင့် ချူးရီတို့အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် သန့်ဌာန် ချထားပေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

ယင်ကျင်းမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မေးလိုက်လေသည်။ ထင်းထင်း ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

အခုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၂၀၅

ယင်ကျင်းကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“တောင်ပေါ်သွားကြမယ်၊ တောင်ပေါ်ရောက်ရင် မိုးမြေဂေဟာကို မကျေနပ်တဲ့လူတွေ ဘာကြောင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် သိရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။ ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

“တောင်ပေါ်မှာ မိုးမြေဂေဟာကို မကျေနပ်တဲ့လူတွေ ရှိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ထင်းထင်း အဖြေမပေးပါ။

ယင်ကျင်းက...

“ဒေါ်ဒေါ်ရှမ်းတို့လူစုလား”

ထပ်မေးလိုက်၏။

ထင်းထင်းက...

“တောင်ပေါ်ရောက်ရင် ရှင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... သွားကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို တောင်ပေါ်သို့ ဆက်ပြီး တက်သွား၏။

ယင်ကျင်းလည်း နောက်မှ လိုက်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တရွေ့ရွေ့ တက်သွားကြရာ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်၌ ဝါးတောတစ်ခု ရှိနေ၏။ ထင်းထင်းသည် ဝါးတောဆီသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်သွားလေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် သာယာလှပသည့် ရွှေမျှော်ခင်းများကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။ ယင်ကျင်းသည် ဟိုဟိုဆည်ဆည် ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ထင်းထင်းနောက်သို့ လိုက်သွား၏။

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မကြာပါချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝါးတောလေးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။ ဝါးတောအတွင်း၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါ၏။ ယင်ကျင်း စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“တောင်ထိပ်မှာ နေတဲ့လူ ရှိနေတာကိုး”

စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။ ထိုစဉ် တင်းထင်းက သူ့အား လှည့် ကြည့်လာပြီး...

“အိမ်ထဲကို ဝင်သွားပါရှင်”

ပြောလာလေ၏။ ယင်ကျင်း ပြီးလိုက်လေသည်။

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မသွားရဲမှာလဲ”

စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွား၏။ ထင်းထင်းမှာ မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ ၏။ သူမ လိုက်ပါခြင်း မရှိသဖြင့် ယင်ကျင်း စိုးရွံ့သွားခြင်း မရှိပါ။

မည်သို့သော အခက်အခဲ ဘေးအန္တရာယ် တွေ့ရသည်ဖြစ် စေ သူက ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်သွားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား လေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ယင်ကျင်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

အိမ်ကလေးကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ ခါးလယ်ခန့်သာ အမြင့်ရှိသည်။ အုတ်နံရံ ကလေး ကာရန်ထား၏။ အုတ်နံရံထက်တွင် ဝါးများဖြင့် ဇလီစိတ်ကာ ကပ်ရိုက်ထားသည်။

အတွင်းဘက်သို့ တိုးလျှိုးပေါက် တွေ့မြင်နေနိုင်၏။ အိမ်တံ ခါးပေါက်၌ တံခါးမရှိပါ။ နဂိုကတည်းက တံခါးတပ် ဆင်ထားခြင်း မရှိဘဲ ဝိုင်းလင်းဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးခြေ (၃) ❀ ၂၀၇

အိမ်ထဲ၌ ပရိဘောဂပစ္စည်းဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိဘဲ ရှင်း ရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။

အရှေ့ဘက်နံရံအနီး၌ စားပွဲတစ်လုံး ရှိနေ၏။ စားပွဲပေါ်၌ အမုံးပိတ်ထားသည့် ပြာအိုးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ပြာအိုးရှေ့၌ စာအ ချို့ ရေးထား၏။ ယင်ကျင်း စိတ်ဝင်စား သွားလေသည်။

ပြာအိုးအနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်လေ၏။

အနီးသို့ ရောက်မှ နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲ ထားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။ ပန်းချီကားမှာ နှစ်အတန် ကြာက ရေးဆွဲထားခဲ့ဟန် တူ၏။

ဆေးများ မှေးမှိန်နေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် ပန်းချီကားအ တွင်းမှ လူတစ်ယောက်၏ရုပ်ပုံမှာမူ ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း မရှိဘဲ အ ကောင်းပကတိ ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ပုံတူပန်းချီကားကို ယင်ကျင်း စိတ်ဝင်စားသွားပြန်လေ သည်။ သေသေချာချာ ကြည့်ရှုလိုက်၏။

လူရွယ်တစ်ယောက်၏ရုပ်ပုံ ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူငယ်မှာ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောပြီး နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေသည်။

ခါး၌ ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားခြင်းကြောင့် သိုင်းသမား တစ်ယောက်အသွင် ရှိနေပါသော်လည်း တကယ်တော့ ကျောဆံရာ တစ်ယောက်နှင့်တူသည်ဟု ယင်ကျင်း တွေးမိနေလေသည်။

လူကို မဆိုထားနှင့် ရုပ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့်ပင် ခင်မင် ရင်းနှီးလိုစိတ်များ ယင်ကျင်းရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ယင်ကျင်းသည် ရုပ်ပုံကားချပ်မှ မျက်လုံး မခွာနိုင်ဘဲ အ

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တန်ကြာ ငေးမောကြည့်ရှုနေပြီးမှ ပြာအိုးဆီသို့ မျက်လုံး ရောက်သွား
၏။

“သစ္စာသိုင်းသမား၏အရိုးပြာအိုး”

ယင်ကျင်း ငိုငံသွားသည်။ ရုပ်ပုံကားချပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်
သည်။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် အပြုံးပိုင်ရှင် လူမွယ်ကလေးမှာ
သေဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်နေသည်တကား။

လူမွယ်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ယင်ကျင်း
မှာ သစ္စာသိုင်းသမားဆိုသူအကြောင်း သိလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
၏။

ထင်းထင်းသည် သူ့အား ဤနေရာသို့ အကြောင်းမရှိဘဲ
ခေါ်ဆောင်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ရုတ်တရက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယင်ကျင်းမှာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထင်းထင်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

ဒုတိယပိုင်းပြီး၏။

တတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဓမ္မသို့လ်

သီဟအောင်

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြ

(တထိလပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

ပြိုင်ဘက်

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိမ်ကလေး...

ထိုအိမ်ကလေးအတွင်း၌ ထူးခြားမှုများ ပုံးလွှမ်းထား၏။

ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ခွန်အားရှိခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း စသည့် ခံစား

ချက်များသည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသူတိုင်း၏ရင်ထဲ အလိုအ
လျောက် ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့ ခံစားနေရသည်။

ယင်ကျင်းသည် ထူးခြားမှု အားလုံးသည် ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေ
သော လူရွယ်၏ရုပ်ပုံမှ မြစ်ဖျားခံကာ ဖြစ်ပေါ်ကာ ပြောင်းလဲခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိလေသည်။

ထိုလူရွယ်ကို သဘောကျမိသလို ရှိသည်။

သို့သော် စိုးရွံ့သည့် စိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“သူနဲ့ ငါ ပတ်သက်ကောင်း ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်”

အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ပင် ထိုလူရွယ်နှင့် ပတ်သက်နေ
မည်ဟူသော အတွေးဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူငယ်ယောက်
ရောက်လာ၏။ ထင်းထင်းမှ လွဲပြီး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“အစ်ကို”

၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထင်းထင်းက အိမ်ကလေးထဲ လှမ်းဝင်လာ၏။

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ချင်းကိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပေါ့ရှင်”

“သူရဲကောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အစ်ကို့ ဖေဖေတစ်ယောက်ထဲ သူရဲကောင်းလို့ ထင်နေသလား”

“မင်း”

“ချင်းကိုးဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သိကြပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ နာမည် ကြားရုံနဲ့ လူတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားသွားကြတယ်၊ မိုးမြေဂေဟာထက်တောင် နာမည်ကြီးတယ်ရှင်”

“ဘာ”

ယင်ကျင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် အပြီးပိုင်ရှင် လူရွယ်လေးတစ်ယောက်သည် မိုးမြေဂေဟာထက်ပင် နာမည်ကျော်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်လော။

ထင်းထင်းက...

“အစ်ကို့ မယုံဘူးဆိုရင် သိုင်းလောကထဲ ရောက်တဲ့အခါ စုံစမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးမြေဂေဟာက လူတွေကို သွားမေးရင်တော့ သူတို့က ချင်းကိုးကို လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို့ ပြော

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တသိမ်း) ❀ ၇

ကြမှာပဲရှင်”

ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ချင်းကိုးနှင့် မိုးမြေဂေဟာ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ပုံအကြောင်း ချက်ချင်း တွေးမိလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ချင်းကိုးက ဘယ်သူလဲ၊ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ”

“သည်အကြောင်းတွေကို အစ်ကို့အဘိုးက လူသိ မခံချင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ အစ်ကို့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ဖုံးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် အဘိုးကို စော်ကာမော်ကား ပြောဖို့တော့ စိတ်မကူးပါနဲ့”

“ကျွန်မ စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့ဟာ မိုးမြေဂေဟာအကြောင်း ဘာမှ မသိသေးမှန်း နားလည်ထားလို့ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ၊ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးဆိုတာ သိလျက် အစ်ကို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် သူတွေကို ကျွန်မ တားဆီးခဲ့တာပါ”

“မင်း မှားနေပြီ၊ ကျုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ကာကွယ်နိုင်တဲ့အပြင် ဒုက္ခပေးမယ့် လူတွေကို ဆုံးမနိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ၊ ကဲ... ချင်းကိုးဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြစမ်းပါ”

ဟု ခပ်လောလောငေးငေး မေးလိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးဟာ...”

၈ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူမ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။
အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ လူတစ်စု ပြေးတက်လာသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။
ထိုလူစုမှာ...

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၉

အမုန်းတရား

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။
ကယျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
ထိုအခါ လူလေးယောက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ
ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
ထိုလူများအား တွေ့မြင်ရလျှင် ထင်းထင်းက...
“ဒေါ်လေး”
ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။
မှန်ပေသည်။ ရောက်ရှိလာသူလေးယောက်မှာ မေနန်း၊ လူ
သန်ကြီး၊ မုဆိုးနှင့် လေလွင့်သူတို့ ဖြစ်ကြပေတော့သည်။
သူတို့လေးယောက်သည် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်နေ
ကြပုံ ရှိလေသည်။
မေနန်းက...
“ထင်းထင်း၊ ညည်း ရက်စက်လှချည်လား၊ လူယုတ်မာတဲ့
သားကိုမှ သည်နေရာရောက်အောင် ခေါ်လာရသလား”
ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။
ထင်းထင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
ယင်ကျင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယင်ကျင်းမှာလည်း လူယုတ်မာသားဟု အပြောခံလိုက်ရ
ခြင်းကြောင့် ဒေါသထွက်သွားပေတော့သည်။

“ခင်ဗျား စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

မေနန်းက...

“လူယုတ်မာလေး၊ မင်းနဲ့ သည်နေရာ တန်သလား၊ အခု
ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့စမ်း”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းကျင်း မနေနိုင်တော့ချေ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေ
ဆောင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ရိပ်ခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကို သတိထားပါ၊ မှားကုန်လိမ့်မယ်”

ထင်းထင်းက အော်ပြောယင်း နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာ
လေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ မေနန်းတို့ရှေ့သို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည့်
လူသန်ကြီးစန်းဖုံးနှင့် လေလွင့်သူချူးရီတို့အား တွေ့မြင်ရ
လျှင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စန်ဖုံး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ချူးရီက မြေပေါ်သို့ တံထွေး ထို့ခနဲ ထွေးချကာ...

“လူယုတ်မာ ဝေဟာက လာတဲ့ မင်းကို မဆုံးမဘဲ နေရင်
ငါ့ အမှားဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အနန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၁

မေနန်းနှင့် မုဆိုးပါပုထိုးတို့ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ပါပုထိုးက...

“သည်ကောင်လေးကို သတိထား”

ဟု လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။

ပါပုထိုးသည် ယင်ကျင်းနှင့် တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးလေ၏။

ထိုစဉ်က ယင်ကျင်း၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိကာ
ရှောင်တိမ်းခဲ့ရလေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ ခေသူမဟုတ်သည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်
ထားရကား ချူးရီအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သို့သော် ချူးရီမှာမူ ဝီရိယအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့
ခြင်းကြောင့် ယင်ကျင်းကိုလည်း ရှင်းပစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေ
သည်။

သူက လက်ဝါးတွင် အတွင်းအားစုစည်းကာ ပြန်လည်ရင်
ဆိုင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဥန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“အင့်”

မသဲမကွဲ ညည်းညူသံနှင့်အတူ ချူးရီမှာ ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့်
နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

မေနန်း အော်ငေါက်ရင်း ယင်ကျင်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ရန်
ဟန်ပြင်လေသည်။

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

ထင်းထင်းက ယင်ကျင်းရှေ့သို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်လေသည်။

မေနန်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ထင်းထင်း၊ ညည်း ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း”

“ဒေါ်လေး မှားကုန်ပါလိမ့်မယ်ရှင်”

“ထင်းထင်း ဖယ်မလား မဖယ်ဘူးလားဆိုတာ ပြောစမ်း”

မေနန်းက ငေါက်လိုက်၏။

ထင်းထင်းက...

“ဒေါ်လေး သူ့ကို တိုက်ခိုက်မယ့်အစား ကျွန်မကိုသာ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ရှင်”

ပြောရင်း သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

မေနန်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ရှေ့တိုးရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ညီမ ဘေးဖယ်လိုက်ပါ။ အစ်ကို သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ပျံ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထင်းထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

မေနန်းက ယင်ကျင်းကို မကြည့်တော့ဘဲ ကျောခိုင်းထားလိုက်၏။

စန်းဖုံးနှင့် ပါပုထုံးသည် ရုန်လိုသည့်အသွင် သိပ်မရှိကြသော်လည်း ချူးရီမှာမူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့်ဟန် အထင်းသားပေါ်လွင်နေပေသည်။

အမုန်းမိုးဓွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၃

ထင်းထင်းက မေနန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဒေါ်လေး အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြသင့်ပါတယ်ရှင်၊ သူဟာ ဘာမှ မသိနားမလည်သေးပါဘူး။ သူ့အပေါ် အထင်မမှားဖို့ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မေနန်း ချာခနဲ လှည့်လာသည်။

ထင်းထင်းအား ဒေါသတကြီးကြည့်ကာ...

“ညည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ထင်းထင်းက...

“ဒေါ်လေး သူဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ဒေါ်လေး သိပါတယ် အဖြစ်မှန်ကို...”

“ညည်း”

ထင်းထင်း၏စကားမဆုံးမီ မေနန်းသည် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီးလျှင် ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

ထင်းထင်း လည်ထွက်သွား၏။

သူမ၏ပါးပြင်ပေါ် လက်ငါးချောင်းရာ အထင်းသားပေါ်လွင်လာသည်။

သူမသည် မြေပေါ်အေးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မကို သတ်ပစ်လိုက်ပါရှင်”

ဟု ပြောကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကျွေးလိုက်သည်။

မေနန်းကား ပါးရိုက်မိသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းသွား

၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဟန် ရှိလေသည်။

ယင်ကျင်းကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်း အခုချက်ချင်း တောင်ပေါ်က ဆင်သွားစမ်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။ ယင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မသွားနိုင်ပါဘူး”

“မင်း...မင်း သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ယင်ကျင်းက သူမအား ခပ်တည်တည် ပြန်လည်စိုက်ကြည့်

လိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“ဒေါ်လေး၊ သူ့သာ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားမယ်ဆိုရင် အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာမှာပါ။ သူ့ကို...”

ချူးရီက မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဝင်ဟောက်လိုက်သည်။

မေနန်းက...

“သည်နေရာဟာ သူနဲ့ တန်သလား၊ ညည်း ဘာကြောင့်

ခေါ်လာတာလဲ၊ ညည်းမှာ အပြစ်ရှိနေပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထင်းထင်းက...

“ဒေါ်လေး၊ သူ့ရဲ့ဦးလေး အရိုးပြာအိုးကို သူက ဂါရဝပြုဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်ရှင်”

ယခုတစ်ကြိမ် လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသူမှာ ယင်ကျင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ထင်းထင်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်မိ

၏။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၅

မေနန်းက...

“ဟေ့...မင်း အခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ယင်ကျင်းက သူ၏စကားကို ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

ထင်းထင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

“ညီမ၊ မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ် ဦးလေးရဲ့

အရိုးပြာအိုး ဟုတ်သလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ယင်ကျင်း အံ့သြသွားသည်။

“ချင်း...ချင်းကိုးဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဦးလေး ဟုတ်လား”

ထင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ယင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ် ဘာမှ မသိခဲ့ရပါလား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ရှင်ကို မပြောပြဘဲ ဖုံးထားခဲ့ကြတာကိုး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

ယင်ကျင်း အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

ထင်းထင်းက...

“ချင်းကိုးဟာ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ မေနန်းက ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ လှမ်း

လာပြီး...

၁၆ နန္ဒ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ညည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”
ထင်းထင်း၏လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

“အမေ”

ထင်းထင်းမှာ မေနန်း ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားလေ၏။
ယင်ကျင်း ဒေါပွသွားသည်။

“လွတ်လိုက်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို မေနန်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

စန်းဖုံး၊ ချူးရီနှင့် ပါပုထုံးတို့ အော်ငေါက်ကာ ရှေ့တိုးလာ
ကြလေသည်။

မေနန်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ရှေ့တွင် အုတ်တံတိုင်းပမာ အကာ
အကွယ်ပြုကာ ရပ်နေလိုက်ကြလေ၏။ ယင်ကျင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က တားဆီးနိုင်မယ်ဆိုရင် တကယ့် လူတော်
တွေပဲဗျ”

စကားဆုံးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ထင်းထင်းက ဟန်တားနေ၏။ ယင်ကျင်း အခက်ကြုံနေ၏။
ထင်းထင်းသာ မရှိလျှင် သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

တိုက်ခိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ထင်းထင်းကြောင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြု
သေးသည့်နည်းတူ မေနန်းတို့လူစုကလည်း ထင်းထင်းကြောင့် သူ

အား တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသေးသည်မှာ ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

အစုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၁၇

မေနန်းသည် ထင်းထင်းအား အတော်ပင် သံယောဇဉ် ရှိပုံ
ရလေသည်။

ဒေါသကြောင့် ပါးရိုက်မိခဲ့သည့်အဖြစ်ကို စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေပုံ ရှိနေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ညီမ၊ ကျုပ် ဦးလေးလို့ ဘာကြောင့် ဘာပြောနိုင်တာလဲ၊
ကျုပ်ကို ပြောပြပါဦး”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“အစ်ကို၊ သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးဟာ အစ်ကိုရဲ့ ဦးလေး
ဆိုတာ ယုံပါ၊ သူဟာ အစ်ကိုမေမေ”

“တိတ်စမ်း”

မေနန်းက အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ချူးရီက စိတ်မရှည် နိုင်တော့ဘဲ...

“အစ်မကြီး၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ဗျာ”

မေနန်းအား တောင်းပန်ပြီး ယင်ကျင်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယှဉ်
ကာ ချက်ချင်း ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ချူးရီ

၁၈ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မှာမူ ခြေလေးငါးလှမ်းမျှ ဒဃိဒယိုင်ဖြင့် ဆုတ်သွားပြီးနောက်...

“ဝေါ့”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထင်းထင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ဟု အော်ဟစ်တားနေတော့သည်။ သို့သော် ချူးရီက စတင်
လိုက်သည့် တိုက်ပွဲမှာ တားဆီး၍ မရနိုင်ပါတော့ပါ။

“သေပေတော့”

စန်းဖိုးနှင့် ပါပုထုံးတို့သည် ငြာသံပေးကာ ယင်ကျင်းထံ
ခုန်ဝင်လာကြလေသည်။

ယင်ကျင်းကလည်း လက်နှစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သူတို့ ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စန်း
ဖိုးနှင့် ပါပုထုံးတို့ ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်သွားကြရလေသည်။

ထိုနည်းတူ ယင်ကျင်းမှာလည်း ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်
ရပါသည်။

စန်းဖိုး၊ ပါပုထုံးနှင့် ချူးရီတို့သည် ယင်ကျင်းကဲ့သို့ လူငယ်
တစ်ယောက်ကိုပင် အနိုင်မရနိုင်သဖြင့် ဒေါသထွက်နေကြပေသည်။

ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူတို့သည် လက်နက်များ ကိုယ်စီကိုယ်

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တသိမ်း) ၁၉

၄ ဆွဲထုတ်လာကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“သိကြသေးတာပေါ့”

မေနန်းသည် အော်ငေါက်ရင်း ယင်ကျင်းထံ ခုန်ဝင်လာ
လေသည်။ ယင်ကျင်းကလည်း သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်
သည်။

ထိုစဉ်...

“မလုပ်နဲ့ မှားမယ်၊ ဒေါ်လေးမေနန်းဟာ အစ်ကိုအမေ”

ထင်းထင်း၏အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“အမေ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏မိဘနှစ်ပါးသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

သူ လူမှန်းသိတတ်ချိန်မှစ၍ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့
သည့်အဖြစ်ကို သိရှိခဲ့ရပေသည်။

ယခုမူ ယင်ကျင်းမှာ တွေဝေငေးငိုင်သွားကာ ကျောက်ရုပ်
တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါ မေနန်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး ဦးခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား
လေသည်။

ခွေးများ ပျော့ရွေကာ မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

ဘဝသစ်တစ်ခု

မီးတောက်မီးလျှံများ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာ မီးပင်လယ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

မီးအပူရှိန်သည်လည်းကောင်း၊ မီးမိုးများသည်လည်း
ကောင်း၊ မွန်းကြပ်လောင် မြိုက်သွားစေတော့မည်ဟု ယင်ကျင်း ခံ
စားနေရသည်။

ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း အရပ်လေးမျက်နှာ
တွင် မီးများ ဝိုင်းနေသဖြင့် ပြေးပေါက်မရှိဘဲ ပိတ်မိနေသည်။

မီးညွန့်များသည် မကောင်းဆိုးဝါးများ ကခုန်နေသည့်နှယ်
ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ရှိနေသည်။ မိစ္ဆာဆိုးများ၏လက်သီးများအလား
ဖမ်းဆုပ်တော့မည့်နှယ် ရှိနေသည်။

ယင်ကျင်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ မီးတောက်မီးလျှံများ
သည် ကျောပြင်ကို ဟပ်မိသွားသည်။ ယင်ကျင်းရှေ့သို့ ပြန်တိုးလိုက်
သည်။ မီးညွန့်များက သူ၏မျက်နှာကို ဟပ်လာပြန်သည်။

ရှေ့တိုး၍လည်းမရ နောက်ဆုတ်၍လည်းမရ အကြီးအ
ကျယ် ဒုက္ခရောက်နေရပေသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများသည် တစ်စ
ထက်တစ်စ နီးကပ်လာ၏။

ယင်ကျင်းမှာ ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးနိုင်မည့် လမ်းစ ရှာဖွေ

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မိသော်လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မထွက်နိုင်တော့ပါ။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဝေယမ်းလိုက်ကာ...

“သွား...သွား မလာကြနဲ့”

သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သို့သော် မီးတောက်မီးလျှံများသည် ပို၍ပင် အင်အား

ကောင်းလာပြီး ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဝန်းရံစွဲလောင်သွား၏။

ယင်ကျင်းမှာ မီးတောက်မီးလျှံများ၏ ဝါးမျိုခြင်းခံလိုက်ရ

သဖြင့်...

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

“အား”

ယင်ကျင်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်

မိလိုက်သည်။ သူ၏ရင်ထဲ၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်နေသည်။

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲထွက်တော့မတတ် နာကျင်

ကိုက်ခဲနေသည်။ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်ပူများ ပြည့်လျှံနေခြင်း

ကြောင့် မြင်ကွင်းမှာ ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည်။

အာခေါင်များ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေ၏။ ရေသောက်လို

သည့်ဆန္ဒများ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ရေ... ရေပေးပါ”

ဟုလည်း ဗလုံးဗထွေးဖြင့် ရေရွတ်မိလေသည်။

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (တသိမ်း) ❀ ၂၃

ထိုစဉ်မှာပင် ဝိုးတဝါး မြင်ကွင်းအတွင်း၌ လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင် သတိရလာပြီလား”

ကွဲအက်အက် ရှုတတ စကားသံလည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယင်ကျင်းမှာ ထိုလူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို မစဉ်းစား အားပါ။

“ရေ...ရေပေးပါ”

ဟု တွင်တွင်တောင်းလိုက်လေသည်။

“စိတ်ချ၊ ရှင် သောက်ရပါစေမယ်”

ရေခွက်ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်သည် ယင်ကျင်း၏ ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ယင်ကျင်းက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကဗျာက ယာ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ အငမ်းမရ သောက်ချလိုက်လေသည်။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက် စီးဆင်းကာ ဝမ်းဗိုက်ထဲ ကျ သွားသည့်ရေမှာ မွှေးကြိုင်ပြီး ချိုမြိန်ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားရလေ၏။

သောက်ရေမဟုတ်ဟု ထင်မိသော်လည်း သောက်မျှပြီး သည်နှင့် ရင်ထဲ အေးမြသွားပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာသည် ဟု ခံစားရလေသည်။ အမြင်တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသည်။

ထိုအခါမှ ရှေ့၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ”

ယင်ကျင်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိပါသည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏ရှေ့မှ မိန်းကလေးသည် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းအောင် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ

၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ခြင်းကြောင့်တည်း။

သူခေါ်မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်ရာ အမာရွတ်များအပြင် မီးလောင်ထားသည့် ဒဏ်ရာ အမာရွတ်များ ရှိနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ အပေါ်လန်တက်ကာ သွားခေါ်ကြီးများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

နာခေါင်းအလွန်ကောက်ပြီး ပြူးကျယ်သော မျက်လုံး များရှိသည်။ အသားလည်း မီးသွေးတုံးအလား မည်းနက်နေပေသည်။ မီးလောင်ခံရသဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသူနှင့် တူပေတော့သည်။

“ခွမ်း”

ယင်ကျင်း၏လက်ထဲမှ ရေခွက် ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှတ်ကျသွားလေသည်။

အကျည်းတန်က တဟီးဟီး ရယ်မောရင်း...

“ရှင် သက်သာသွားပြီလား”

အက်ကွဲသော လေသံဖြင့် မေးလေသည်။

ယင်ကျင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“သက်... သက်သာပါပြီဗျာ”

“အင်း... ကျွန်မနဲ့ တွေ့တာ ရှင် ကံကောင်းတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် သေသွားတာ ကြာပြီပေါ့”

“ဗျာ”

ယင်ကျင်းက အကျည်းတန်ကို တအံ့တဩ ကြည့်မိလေ၏။

အကျည်းတန်က ဆက်ပြောလာသည်။

“ကျွန်မ ချောင်းထဲဆင်းပြီး ရေခပ်နေတုန်း ရှင် မျောလာတာတွေ့လို့ ဆယ်လိုက်တာ၊ ရှင်ဟာ သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာရလာ

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၂၅

ခဲ့တာပဲ၊ ရှင့်ရဲ့ ရင်ထဲက အူကလီစာတွေ ကြေမွမသွားတာ ကံကောင်းတယ်၊ အခုတော့ ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ရှင် မသေနိုင်တော့ပါဘူး”

ယင်ကျင်း ငိုငိုသွားသည်။

အကျည်းတန်၏စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ရပါသနည်း။

“ငါ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့တာပါလိမ့်”

အတန်ကြာ တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သတိရလာလေတော့သည်။

ထင်းထင်းနှင့် တောင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံများ၊ ထိုတောင်ထိပ်၌ ချင်းကိုးဆိုသူ၏ အရိုးပြာအိုးအား တွေ့ခဲ့ရပုံများ၊ မေနန်းတို့လူစု ရောက်လာသဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံများ စသည့် မေနန်း၏ လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရလာလေသည်။

“ငါ သတိရစ်သွားတာကို သေပြီ ထင်ပြီး တောင်ပေါ်က ပစ်ချခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ တောင်အောက်မှာ ချောင်းရှိနေလို့ ချောင်းထဲ မျောလာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ကို မှန်းဆတွေးတောလိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်က...

“နေပါဦး၊ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒဏ်ရာရခဲ့တာလဲ၊ ချောင်းထဲမှာ မျောနေတာကကော၊ ရှင်ကို ဘယ်သူက ချောင်းသံပစ်ချလိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလာလေသည်။ ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အမှန်အတိုင်း ပြောလျှင် ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်...

“ဘာကြောင့် သည်လို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြီးစုံလွယ် ပြောလိုက်လေသည်။ အကျည်းတန်၏ ပြူးကျယ်နေသည့် မျက်လုံးအစုံမှာ ပို၍ ပြူးကျယ်သွား၏။

“ဟင်... ရှင် မမှတ်မိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သည်လိုဆိုရင် ရှင် အတိတ်မေ့သွားတာများလားရှင်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ရှင် သိရမှာပေါ့ရှင်”

ယင်ကျင်း ခေါင်းကုပ်ကာ...

“ကျုပ်... ကျုပ်”

“ရှင် ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲရှင်”

“ကျုပ်ကို လူဆိုးတစ်စုက ဝိုင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလို့ပါ”

“ဪ... လူဆိုးတွေ ဝိုင်းတိုက်ခဲ့တာကိုး”

အကျည်းတန်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ယင်ကျင်းအား ကရုဏာ သက်သွားဟန် ရှိလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် မေနန်းတို့လူစုနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးမိပြန်ရာ ငိုသွားပါ၏။

ထင်းထင်း အော်ပြောခဲ့သည့် စကားများသည် သူ့အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာများ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

အနန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးခြေ (ဇာသိမ်း) ❀ ၂၇

“ချင်းကိုးဟာ အစ်ကိုရဲ့ ဦးလေးပဲ”

“မလုပ်နဲ့၊ ဒေါ်လေးမေနန်းဟာ အစ်ကိုအမေ”

တွေးရင်းတွေးရင်း ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာလေသည်။ အကျည်းတန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

အကျည်းတန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ရှင်ကို ကြည့်ရတာ မဟန်သေးပါဘူး၊ ကဲ... ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး၊ အနားယူလိုက်ရင် ရှင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာမှာပဲ”

ယင်ကျင်း ငြင်းဆန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် လေးလံထုံထိုင်းနေသည်။ မျက်ခွံများလည်း လေးလံလာသည်။ သူ သောက်ခဲ့သည်မှာ ရေမဟုတ်ဘဲ ဆေးရည်ဖြစ်နေမှန်း သူမသိပါ။

“ကျုပ်က...”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားသည်။

“ရှင် အိပ်လိုက်ပါဦး”

အကျည်းတန်က ယင်ကျင်း၏ရှင်ဘတ်ကို အသာကလေး တွန်းလိုက်သည်။ ယင်ကျင်း ခုတင်ပေါ် လဲကျသွား၏။

မွေ့ရာခင်းနှင့် ကျောပြင်ထိတွေ့မိလျှင် ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အပြန်အလှန်

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နေရောင်ခြည်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသည်။

ယင်ကျင်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဝါးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး၏အခန်းတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေတာပါလိမ့်”

တွေးယင်း ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ရုတ်တရက် မွေးကြိုင်သင်းပျံသည့် ဟင်းအနံ့များ ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။ ယင်ကျင်း၏ဝမ်းဗိုက် ဆာလောင်လာလေသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။

အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ဟင်းအနံ့များ ထွက်ပေါ်နေသည့် အိမ်ကလေးအနောက်ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

မီးဖိုဆောင်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ယင်ကျင်းအား ကျောပေးပြီး သူ့ရောက်ရှိလာသည်ကို သိဟန်မတူချေ။ ယင်ကျင်းလည်း ထိုမိန်းကလေးအား တွေ့မြင်လိုက်ရမှ အကျည်းတန်အား သတိရလာသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အကျည်းတန်ပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အဟမ်း”

ယင်ကျင်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

အကျည်းတန် လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

ယင်ကျင်းကို မြင်လျှင်...

“ဪ... ရှင် နိုးလာပြီကိုး၊ ဘာလဲ ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ အိမ်နောက်ဖေးက သစ်သားစည်မှာ မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦးလေ၊ ကျွန်မ အဆင်သင့် ခူးခပ်ထားလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်း မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

“က... သွား... သွား”

ယင်ကျင်းလည်း အကျည်းတန် ညွှန်ပြသည့် အိမ်နောက်ဘက် ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

အိမ်အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လိုက်သည်နှင့် အေးမြလတ်ဆတ်သည့် လေနအေး၏ ဆီးကြိုပွေဖက်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

ယင်ကျင်း ပို၍ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါ၏။

အကြောင်းကား အရပ်လေးမျက်နှာတွင် နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းများ စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် သစ်တောများနှင့် အလွန်မြင့်မားသည့် တောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ငါ... ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်နေရာကို ရောက်နေတာပါလိမ့်”

ဤနေရာသည် သူ့အတွက် နေရာစိမ်း ဒေသစိမ်း ဖြစ်လေ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဘူးသည့်နေရာသို့ အကျည်းတန် ခေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သည်မှာ စားသောက်ဖို့ အဆင်သင့် ခူးခပ်ပြီးပြီရှင်”

အိမ်ထဲမှ အကျည်းတန်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေအားတော့ပါ။

အသင့်တွေ့ရသည့် သစ်သားစည်ထဲမှ ရေခပ်ယူပြီး မျက်နှာသစ်ကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အကျည်းတန်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အသင့်ပြင်ကာ ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကျွန်မရဲ့လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ရှင်

အမုန်းမိုးဇွေခိုင်မိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၃၁

သိရမှာပါ။ တစ်ခါတည်း လျှာလည်သွားစေရမယ်၊ က...လာ...လာ”

အကျည်းတန်က ပို၍ အကျည်းတန်လာသည်အထိ ပြုံးယင်း ပြောလာသည်။

ယင်ကျင်း ထိုင်ခုံတစ်လုံးယူကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း အကျည်းတန်၏မျက်နှာကို ကြည့်ယင်း စားသောက်လိုစိတ်ပင် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“စားလေ”

ဟု ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ သူမ၏စေတနာအား စော်ကားရာကျမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် စားလိုက်လေသည်။ တစ်လုပ်နှစ်လုပ်မျှ စားပြီးသည်နှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်၏လက်ရာမှာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် ခံတွင်းတွေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကျည်းတန်သည် ယင်ကျင်း စားသောက်နေသည်ကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် တစ်ဝတပြီ စားသောက်ပြီးမှ...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ် ဗိုက်ဆာနေတာဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အကျည်းတန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပြောသားပဲ၊ ကျွန်မ ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်တတ်ပါတယ်လို့ ဒါထက် ရှင့်ကို တစ်ခု မေးရဦးမယ်”

ယင်ကျင်းက...

“မေးပါ”

၃၂ ❀ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

အကျည်းတန်က...

“ရှင် ဘယ်ကို သွားမလဲ”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော အမေးစကားကြောင့် ယင်ကျင်း ဝိုင်သွားမိလေသည်။ အကျည်းတန်သည် သူ့အား အသက်ကယ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။

ယခု သူ ကျန်းမာလာပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာမှ ထွက်သွားရမည် မဟုတ်ပါလား။ သူက မည်သည့်နေရာသို့ သွားရပါမည်နည်း။ မိုးမြေဂေဟာသို့ ပြန်ရန် လုံးဝစိတ်မကူးပါ။

ဝီရိမ်း သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ သစ္စာသိုင်း သမားချင်းကိုးသည် သူ၏ဦးလေး ဖြစ်နေသည်ဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မေနန်းမှာ သူ၏မိခင် ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း အမှန်အတိုင်းသိအောင် ဖော်ထုတ်ရပေဦးမည်။

သူ့အပေါ် အစိုးရိမ်ပိုခဲ့သည့် ထင်းထင်းနှင့်လည်း တွေ့လိုသေး၏။

“ရှင် နေကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်ကို သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

အကျည်းတန်၏မေးသံ ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

ယင်ကျင်းက...

“သစ္စာစံအိမ်ကို သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အကျည်းတန် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“သစ္စာစံအိမ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဘူးဘူး”

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၃၃

လား။ ရှင်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေလို့ပါ”

ယင်ကျင်းသည် မေနန်းတို့လူစုအား ရည်ရွယ်ကာ ပြောခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဝီရိမ်းသည် ချူးရီ၏လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရပေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မေနန်း၏လက်ချက်ဖြင့် မသေရုံတမယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရလေသည်။

မေနန်းတို့လူစုအား သူက ကျေနပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“သူဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ်ထား ရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ အမေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့အမေကော၊ အဖေကော သေဆုံးခဲ့ကြတာ ကြာပြီပဲ”

ယင်ကျင်း တွေးတောစဉ်းစားရင်း ချင်းကိုး၏စံအိမ်သို့ ပြန်သွားလိုစိတ်များ ပြင်းပျံ့လာလေသည်။

ထိုစဉ် အကျည်းတန်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မလဲ ရိက္ခာပြတ်တော့မယ်၊ ဒါကြောင့် တောင်အောက်ဆင်းပြီး ဝယ်ရဦးမယ်၊ ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ရှင်ကို ကျောက်ဖြူမြို့ကလေးအထိတော့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်ရှင်”

ယင်ကျင်းမှာ ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ နောင်တစ်ချိန် အခွင့်အခါသင့်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

အကျည်းတန် ရယ်မောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယင်ကျင်းအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင်သာ စိတ်လိုက်

၃၄ နို့တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မာန်ပါ မလုပ်ဘဲ အရာရာတိုင်းမှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ လုပ်ကိုင်ဖို့ ဂရုစိုက်ပါ”

“ဗျာ”

ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ အကျည်းတန် ကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

အကျည်းတန်က သက်ပြင်းချရင်း...

“ဪ... ရှင်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့လူကို ရှင်က ပြန်ပြီးရှာဖွေ မှာပဲ မဟုတ်လား၊ သည်တစ်ခါ ကိုယ့်ဘက်က မခံရအောင် အလော တကြီး မလုပ်မိဖို့ ပြောတာပါ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ယင်ကျင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားမိသည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း...

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အကျည်းတန်က...

“ရှင်ကို တိုက်ခိုက်တဲ့လူက ရှင်ကို မသတ်ချင်လို့ အသက် ချမ်းသာပေးလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ထားပါလေ... သည်ကိစ္စတွေ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ရှင်သာ အရာရာတိုင်းမှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ လုပ်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

ဟုထပ်မံသတိပေးလိုက်၏။

ယင်ကျင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ် ဆင်ခြင်ပျံ့မယ်”

သူက ကတိပြုလိုက်၏။

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တသိမ်း) ၃၅

အကျည်းတန်က...

“ကဲ.. ခဏတဖြုတ် အနားယူပြီးရင် ကျွန်မတို့ သွားကြ တာပေါ့”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

ယင်ကျင်းသည် အကျည်းတန်၏စေတနာကိုလည်း သ ဘောပေါက်မိပေသည်။ ထို့ကြောင့် အကျည်းတန် စီစဉ်သမျှ သ ဘောတူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နေထန်းတဖျားခန့် အချိန်တွင် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထုံးစံ

ကျောက်ဖြူဖြူ...

ကျောက်ဖြူဖြူမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် နေ့မွန်းမတည့်မီ ကျောက်ဖြူဖြူထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

အကျည်းတန်က...

“ရှင် သွားရမယ့်ခရီး တော်တော် ဝေးသေးသလားရှင်”

ဟု မေးလေသည်။

ယင်ကျင်း ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်”

သူက မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

အကျည်းတန်က...

“ခရီးဝေးတယ်ဆိုရင် ရှင်အတွက် မြင်းတစ်ကောင်လောက်

လိုမလားလို့ပါ”

ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“ဟာ မြင်းတစ်ကောင်ရယင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ”

အကျည်းတန်က...

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၃၇

“ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေ၏။

ယင်ကျင်းလည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

အကျည်းတန်သည် ကျောက်ဖြူဖြူ၏လမ်းများကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်ထားပုံရလေသည်။ လမ်းသုံးလမ်းမျှ ဖြတ်ကျော်ပြီး လျှင် မြင်းစောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

မြင်းစောင်းထဲ၌ မြင်းဆယ်လေးငါးကောင်မျှ ရှိနေပါသည်။

လူဝကြီးတစ်ယောက် မြင်းစာကျွေးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“သည်မယ်ရှင်...သည်မယ်”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

သူမ၏ခေါ်သံကြောင့် လူဝကြီး လှမ်းကြည့်လာသည်။

အကျည်းတန်နှင့် ယင်ကျင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် မျက်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်လာပြီး...

“အမယ်လေး”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြင်းစားခွက်ထဲ ပက်လက်လန် လဲကျသွားပြီး သတိလစ် မေ့မျောသွားလေတော့သည်။

ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

အကျည်းတန်ကိုလည်း ကြည့်မိလိုက်၏။

အကျည်းတန်က...

“သူ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သိနိုင်မှာလဲဗျ”

ထိုအချိန်တွင်...

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အတွင်းဘက်မှ လူတစ်ယောက် လှမ်း
ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုလူသည် သတိလစ်နေသည့် လူကြီးအား တွေ့မြင်
သွားပြီး...

“ဟင်... အစ်ကိုကြီး”

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ကာ ပြေး၍ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ယင်ကျင်းတို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောဖြစ်ပါ။

သွေးဆုတ်သွားသည့်နှယ် မျက်နှာဖြူဖွေးသွားပြီး...

“သ...သရ အမယ်လေးဗျ လာကြပါဦး၊ ဟောသည်မှာ မ
ကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရောက်နေတယ်ဗျို့”

ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား

ကြ၏။

အကျည်းတန်က...

“ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

မေးရင်း ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

အမုန်းခိုးငွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၃၉

ထိုလူ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

လက်နှစ်ဖက် တွင်တွင်ငွေယမ်းရင်း...

“မလာနဲ့...မလာနဲ့ ကယ်တော်မူကြပါဗျ၊ ဟောသည်မှာ
မကောင်းဆိုးဝါးတွေဗျို့”

အသံကုန်အော်လေသည်။

ယင်ကျင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့လူ့ ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ၊ ကျုပ်
တို့က မြင်းဝယ်မှလို့ လာခဲ့ကြတာဗျ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူသည် ယင်ကျင်း၏စကားကို အရေးမစိုက်ဘဲ...

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့”

ဟု တွင်တွင်ကြီး အော်ဟစ်နေပါ၏။

သူ၏အသံကြောင့်...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့”

“မြင်းဇောင်းမှာ လူဆိုးတွေ ရောက်နေတာလား”

“မြန်မြန်လာကြဟေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများနှင့်အတူ လူတစ်စု
ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ သူက စွတ်ရွတ်ပြီး အော်နေတာနဲ့ လူတွေ အထင်
အမှားကုန်တော့မှာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

လူကြီးအား မကဲကဲကားကား

၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“မြန်မြန်လာကြပါ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်ကြပါ”

ဟု အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်နေပါ၏။

သူ၏အသံကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ၊ လမ်းသွားလမ်းလူများ စုရုံးရောက်ရှိလာသဖြင့် အားတက်သွားပုံ ရပေသည်။

အကျည်းတန်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“တောက်... မြင်းဝယ်မလို့ လာပါတယ်။ သူ လုပ်ပုံနဲ့ အချောင် အထင်မှားခံရဦးမယ်ဟေ့၊ ရှင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုးသွားပြီး ထိုသူအား ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

“အား”

ထိုလူ ပါးရိုက်ခံရသည်နှင့်...

“ကယ်ကြပါ၊ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ကြပါတော့မယ်”

ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်နေပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေသူများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်ကာ...

“ဟာ... မကောင်းဆိုးဝါးတွေပါလား”

“ခဲနဲ့ပေါက်ထုတ်ဟေ့”

“မြန်မြန်နှင့်ထုတ်ကြ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာပြောကာ ခဲလုံးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြလေသည်။ အကျည်းတန် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၄၁

“တောက်... သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

သူမက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ ရုပ်သွင်ကြောင့် လူများ အထင်မှားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

ထို့နောက် ခဲလုံးများကို ရှောင်တိမ်းရင်း ရှေ့သို့လှမ်းကာ...

“ခင်ဗျားတို့ အထင်မှားကြပါနဲ့၊ သူဟာ မကောင်းဆိုးဝါးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ကို...”

“ဖုတ်”

“အင်း”

ယင်ကျင်း စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

ခဲတစ်လုံးသည် သူ၏ရင်ဘတ်၌ ထိမှန်သွားသဖြင့် ဒဏ်ဒဏ်ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

“မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေ ထွက်သွား”

“မြန်မြန် ထွက်သွားကြစမ်း”

လူအုပ်ကြီးက အော်ဟစ်နေ၏။ ဟိုမှတစ်ယောက် သည်မှတစ်ယောက် ရောက်လာကြရာ တစ်စထက်တစ် လူများလာ၏။

အချို့လူများသည် တုတ်များ၊ ဓားများပင် ကိုင်ဆောင်ထားကြလေ၏။ လူများလာသဖြင့် ပို၍အတင့်ရဲကာ ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်း တိုးလာကြ၏။

“ထွက်သွား...ထွက်သွား”

ဟုလည်း ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေကြ၏။

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကျုပ်တို့ သွားကြပါစို့ဗျာ”

၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အကျည်းတန်ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်၏။

အကျည်းတန် မငြင်းပါ။

သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ...

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒေါသထွက်နေသော လူအုပ်ကြီး

အား စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်သွားကြ၏။

လူအုပ်ကြီးက ခံများဖြင့် ပစ်ပေါက်နေကြရာ ရှောင်ရင်း

တိမ်းရင်း ထွက်သွားကြရခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မြို့ထဲ
မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

တောအုပ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားမှ ယင်ကျင်းသည် သစ်
ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်ကလည်း မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

ယင်ကျင်းက သူမအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အကျည်းတန်
၏မျက်နှာသည် အမှန်ပင် မြင်ရသူတိုင်း ထိတ်လန့်သွားအောင် ရုပ်
ဆိုးနေပါသည်။ စေ့စေ့ကြည့်မှ သူလည်း ကြောက်ရွံ့လာသည်။

“အင်... လူတွေ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်လို့ ထင်ကြတာလဲ၊
ထင်လောက်စရာပဲ၊ သူက အတော်ကြီးကို အရုပ်ဆိုးနေတာကို”

ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

အခုနီးခိုးတွေသိုင်း ခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၄၃

ထိုစဉ် အကျည်းတန်သူက သူ့အား ကြည့်ရင်း...

“ရှင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

ယင်ကျင်းသည် အကျည်းတန်နှင့် လမ်းခွဲသွားရန် ဆုံးဖြတ်
ထားပြီးဖြစ်ရာ..

“ကျုပ် ထွက်သွားတော့မလို့”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

အကျည်းတန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူမက မယုံကြည်နိုင်သောဟန်ဖြင့်...

“ရှင် သွားတော့မယ် ဟုတ်လား၊ မြင်းမရှိဘဲ ရှင် ဘယ်လို
ခရီးပေါက်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ်မှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ရှိသားပဲ”

အကျည်းတန် ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ယင်ကျင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်
တာရာဆိုသို့လည်း လှမ်းကြည့်လိုက် မိသည်။

အကျည်းတန်ကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ တော
သစ်ကလေးအတိုင်း မြင်းစီးသမားတစ်စု ခုန်းစိုင်းရောင်းနေလာနေ

၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်ကြ၏။

မြင်းစီးသမားများသည် သူတို့အား ဖြတ်ကျော်သွားမည်ပြု

ပြီးမှ...

“ဟေ့... သည်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး စုံတွဲပါလား”

တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျန်လူများလည်း ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

ထိုလူများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ကာ ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“သည်လူတွေဟာ လူယန်မြို့မှာ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ကျားသစ် နက် အာမခံဌာနက လူတွေပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိလေသည်။ မိုးမြေဂေဟာသည် လူ ယန်မြို့တွင် တည်ရှိပေသည်။ ယင်ကျင်းသည် လူယန်မြို့ထဲ၌ နေရာ လပ်မကျန်အောင် ရောက်ဖူးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျားသစ်နက်အာမခံဌာနအကြောင်း ကောင်းစွာ သိရှိထားခဲ့လေသည်။

ကျားသစ်နက်အာမခံဌာနပိုင်ရှင် ဆင့်ရီသည် သူ၏အဘိုးအား အလွန်ကြည်ညိုလေးစားသူ ဖြစ်မှန်းလည်း သိထားပေသည်။

ယခု မြင်းစီးသမားများသည် အဝါရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်ရှေ့၌ အနက်ရောင်ချည်ဖြင့် ကျားတစ်ကောင်ပုံ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျားသစ်နက်အာမခံဌာနမှ လူများဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း ရိပ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျားသစ်နက်အာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားငါးယောက်သည်

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၄၅

အကျည်းတန်နှင့် ယင်ကျင်းတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အကျည်းတန်က ယင်ကျင်းကို ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မတို့ သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကျားသစ်နက်အာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားငါးယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အခြေအနေ သိပ်မဟန်ပါ။

မတော်တဆ ရန်ပြုလာလျှင် အခက်ကြုံရမည်ကို တွေးမိသဖြင့်...

“ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

သိုင်းသမားငါးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဟန်တားလာသည်။ ထိုလူငါးယောက်မှာ ကျားသစ်နက်အာမခံပိုင်ရှင် ဆင့်ရီ၏ အားထားရသော လက်ရုံးငါးယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့လူငါးယောက်အား သိုင်းလောကသားများက ကျားငါးဖော်ဟုလည်း ခေါ်ကြပါသည်။

သူတို့သည် အာမခံပစ္စည်းများ သွားရောက်ပို့ဆောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြရာ လမ်း၌ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့အား တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် တစုတထိုးဆန်ပြီး စူးစမ်းလေ့လာဖတ် ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နေရာတိုင်းတွင် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ ဝင်

၄၆ ❀ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

ရုပ်တတ်သဖြင့် မကြာခဏ ပြဿနာ ဖြစ်ရလေ့ရှိသူများတည်း။

ပြဿနာ ဖြစ်လာတိုင်း သိုင်းပညာအားကိုးပြီး ဖြေရှင်း တတ်ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ စွက် ဖက်ရန် ကြိုးစားနေကြ ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျားငါးဖော်၌ အသက်အကြီးဆုံး တုအိက...

“ဟေ့...ငါတို့ ရောက်လာမှ မင်းတို့ ထွက်သွားကြတာ ဘာ သဘောလဲ ရုပ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲ ရပ်သွားကြလေသည်။

တုအိက...

“မင်းတို့ မကောင်းဆိုးဝါးနှစ်ကောင် သည်တောအုပ်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဘာတွေ မကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေကြ တာလဲ ပြောစမ်း”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် မေးလာ၏။ သူ၏စကား ကြားလိုက်ရ လျှင် ယင်ကျင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားမိလေသည်။

သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူ မပြောရသေးမီ အကျည်းတန်က တုအိအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးသွားပါ”

ဟု ပြန်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ဘာပြောတယ်”

တုအိ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ယခုထု

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၄၇

သို့ ပြန်လည်ပြောဆိုအော်ငေါက်ခြင်း ခံရမည်ဟု မထင်ပါ။

သူက အော်ငေါက်လိုက်သည်နှင့် ကြောက်ရွံ့ကာ ထွက်ပြေး သွားမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

အကျည်းတန်နှင့် ယင်ကျင်းတို့အား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

“ရှင်”

အကျည်းတန် ဒေါသသွား၏။

တုအိက မဲပြုံးပြုံးရင်း...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် သည် လောက် ရုပ်ဆိုးနေရသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြရလိမ့်မယ်”

“တောက်”

ယင်ကျင်း သည်းမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာကာ မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်သည်။ တုအိတို့က သူတို့အား တမင်သက်သက် စော် အားလာသည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

အကျည်းတန်က စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထိန်းချုပ် ဆိုက်၏။

ထို့နောက် တုအိအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ရှင်တို့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားကြပါ၊ ကျွန်မတို့ကို မနှောင့် သက်ချင်ပါနဲ့”

ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

တုအိ မဲ့လိုက်၏။ သူက ထွက်မသွားသည့်အပြင် မြင်းပေါ် စင် ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့၌ လမ်းပိတ်
ရပ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ဟာ မိုးအဆုံး မြေအနံ့ မြင်းတစ်စီးနဲ့ သွားနေခဲ့တာ၊
မင်းတို့လို ရပ်ဆိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ မင်းတို့ ရပ်ဆိုင်း
တာက သိပ်ကို ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတယ်၊ ကဲ... ပြောစမ်း၊ မင်း
တို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် အခုလို ကြောက်စရာကောင်း
အောင် ရပ်ဆိုင်းနေရတာလဲ”

ဟု သူသိလိုသည်ကိုသာ မေးလာ၏။

ယင်ကျင်း ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်၏။

တုအိကို စူးရဲသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျား အခုလို ထင်ရာစိုင်းနေတာကို ဆင့်ရီ သိသွားရင်
ခင်ဗျားကို ကျိန်းသေအပြစ်ပေးမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ”

ဆင့်ရီဆိုသည့် အမည်ကြောင့် တုအိမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်း...မင်းက ဆရာဆင့်ရီကို သိတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ဟာ လူယန်မြို့ ကျားသစ်နက်အာမခံဌာနကဆို
တာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး သွား
ကြရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တသိမ်း) ❀ ၄၉

လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ တုအိ အံ့အားသင့်
သွားသည်။ ထို့အပြင် သူက ပို၍ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်လာသည်။

ယင်ကျင်းက သူ့အားသိနေပြီး သူက ယင်ကျင်းအား လုံး
ဝမသိသဖြင့် ခံပြင်းလာသည်။

“မင်း...ဘယ်သူလဲ”

ဟု ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာထက် ခင်ဗျားတို့ အေးအေး
ဆေးဆေး ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တုအိ၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန် သွားသည်။

ယင်ကျင်းအား စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မသွားဘူးဆိုယင်ကော”

ယင်ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်မသွားဘူးဆိုရင်
တော့ ကျုပ်အကြောင်း သိအောင် ပြရမှာပဲ”

“ဘာကွ”

ယင်ကျင်း၏ ထိမမြင် ဟန်မူရာကြောင့် တုအိ ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“တောက်...မင်းကများ လူပါးဝလို့ သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ လျှပ်တပြက်တိုးကာ ယင်ကျင်းအား
လက်သီး ငိုင်းထိုးချလိုက်သည်။ ယင်ကျင်း မှဲ့လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်
ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ သူ၏သိုင်းပညာအဆင့်နှင့် တုအိတို့ငါးယောက်
ပေါင်းကာ တိုက်ခိုက်လျှင်ပင် အနိုင်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူကသာ အချိန်မရွေး အနိုင်ယူနိုင်သည်ဟု နားလည်ယုံ
ကြည်ထားလေသည်။ သူက ပြန်လည်ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်
အကျည်းတန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“နောက်ဆုတ်လိုက်”

ကဏ္ဍကယာ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။ သို့သော်
ယင်ကျင်းမှာ တုအိနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အွန်”

ယင်ကျင်းမှာ မသံမကွဲ ညည်းညူကာ အနောက်ဘက်သို့
လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းမိုးရွေသိုင်းမိုးမြေ (တသိမ်း) ❀ ၅၁

ပျောက်ဆုံးနေသောသိုင်းညာ

“ဟား...ဟား...ဟား”

တုအိက ခါးထောက်ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ၏ရယ်မော
သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ယင်ကျင်းမှာ မြေပေါ်တွင်
ပိုလျက်သား လဲကျနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အကျည်းတန် ဒေါသထွက်သွားသည်။

တုအိအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်တိုးကာ...

“ရှင်...ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု ရန်စွေ့လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ယင်ကျင်းထံ ပြေးသွားပြီး မေးမ
လိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်...

“ရှင်...ရှင် ဘယ်လိုနေသလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ယင်ကျင်း၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေး
နား ယိုစီးကျနေပါ၏။ သူ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်နေသည်။

အဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ မြေပေါ်မှ
သွေးလိုမှထလာပါသည်။ တစ်ဖန် တုအိကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်စွာ
ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အမှန်ဆိုလျှင် မြေပေါ် လိကျသွားရမည့်သူမှာ တုအိသာ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟား...ဟား...ဟား မကောင်းဆိုးဝါးလေး၊ မင်း ဘာတတ် နိုင်သေးလဲ”

တုအိက လှောင်ပြောင်ရယ်မောကာ ပြောဆိုလာလေ၏။
ယင်ကျင်း ဒေါပွသွားသည်။

“ဒီတုအိ၊ ခင်ဗျားကို ဆုံးမပြမယ်”

ပြန်ငြိမ်းကာ တုအိထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။
တုအိက...

“မကောင်းဆိုးဝါးလေး သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ပြောရင်း ခြေထောက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ ကန်ကျောက်
ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

“ဝုန်း”

“အား”

ယင်ကျင်းမှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားပြန်တော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အတော်ခံလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်ထ
လာနိုင်ပါတော့ချေ။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့နေ၏။ အဖြူအ
ပျက်ကိုလဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

အကျည်းတန် လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

ယင်ကျင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

“ရှင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေပါ။ သူတို့ကို ကွန်
ဆုံးမပြမယ်”

အမှန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၅၃

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယင်ကျင်းအား သစ်ပင်တစ်
ပင်၌မှီကာ ထိုင်နေစေလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား”

တုအိက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်၏။

တုအိက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်ကာ...

“မင်းကကော အသားနာချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“ဘယ်သူ အသားနာမှာလဲ”

ဟု ပြန်ငြိမ်းလိုက်၏။

တုအိ ဒေါပွသွား၏။

“ကျုပ်က မင်းကို မညာနိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

အကျည်းတန် မဲ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ဂရုစိုက်နေရမှာလား သတိသာ
ထားပေတော့”

ပြောပြီး ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။ တုအိ မဲ့လိုက်၏။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

စကားဆုံးလျှင် ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်၏။

အကျည်းတန်က တိုးဝင်လာသော ခြေကန်ချက်အား ခန္ဓာ
ယိမ်းနွဲ့ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် တုအိ၏ပါး
အား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

၅၄ ❀ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

“ဖြန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တုအိ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရ၏။ သူ၏ပါးပြင် ပေါ် လက်ငါးချောင်းရာ အထင်းသား ပေါ်လွင် သွားလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ ဘယ်သူက ဆုံးမနိုင်သလဲဆိုတာ ရှင် သိပြီလား”

“မင်း...မင်း”

“မင်း...မင်း”

တုအိ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“သေပေတော့”

အော်ဂေါက်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ပြေးဝင် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

အကျည်းတန်က ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါ။ အနီးသို့ ရောက်လာမှ လက်ညှိုးဖြင့် လက်ဝါးပြင်အား ဆတ်ခနဲ ထောက်ချလိုက်၏။ ထိုအခါ...

“အမယ်လေး”

တုအိ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ နောက်သို့လှည့်ကာ ပျက်ကယာ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူက လက်ဝါးပြင်အား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် နီရဲသော အဖုကြီးတစ်ခု ပေါ်နေသည်။

“မင်း...မင်း”

အကျည်းတန်အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

အကျည်းတန်က ရယ်မောရင်...

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (ဘ-သိမ်း) ❀ ၅၅

“ဘယ်လိုလဲ... ရှင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိသွားပြီလား”

တုအိမှာ ဒေါသထွက်လွန်း၍ အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

ခါးမှစားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်ကာ...

“သေပေတော့”

အော်ဂေါက်ရင်း အကျည်းတန်အား တချက်ကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ အကျည်းတန် မှုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ချက်ချင်းပင် တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

တုအိမှာ လူတစ်ခြား ဓားတစ်ခြား ဖြစ်ကာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

တုအိ၏အဖော်များ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ဟု ခေါ်ကာ ချက်ချင်းပင် ပြေး၍ ဖေးမလိုက်ကြလေ၏။

တုအိ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။ သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျနေပါ၏။

၅၆ ❀ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

အကျည်းတန်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ...

“မင်း...မင်း”

အကျည်းတန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ရှင်တို့ သွားကြတော့မယ် မဟုတ်

လား”

“ဘာ”

တုအိ၏အသံ ဟိန်းထွက်လာ၏။

အကျည်းတန်က...

“ဘာလဲ၊ ကျွန်မက မောင်းထုတ်ရမှာလား”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

တုအိ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ အကျည်းတန်၏

သိုင်းပညာ မခေကြောင်း သူက နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းပြကာ...

“တိုက်ကြဟေ့”

ဟု အဖော်များအား ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူတို့ငါးယောက်သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် အကျည်း

တန်အား ဝိုင်းအုံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ အကျည်းတန်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိ၏။

“သတိထား”

အော်ဟစ်သတိပေးရင်းမှ လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အကျည်းတန်မှာ တုအိတို့လူစုနှင့် ရင်ဆိုင်မိပြီး

ဖြစ်လေသည်။

သူမက ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (တသိမ်း) ❀ ၅၇

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တုအိတို့လူစုမှာ အကျည်းတန်အား မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဖရိဖရဲ

ဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

ငါးယောက်စလုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရရှိသွားကြလေသည်။

ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ အကျည်းတန်အား ထိတ်

လန့်စွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“က...ရှင်တို့ ထွက်သွားကြတော့မယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

တုအိတို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြသည်။

အကျည်းတန်ကို မကျေမနပ် ကြည့်ကာ...

“မိစ္ဆာမလေး သည်ကနေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့ မင်း နောင်တရစေရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏လူများအား လက်ဝေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“သွားစို့”

စကားဆုံးလျှင် မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လူများလည်း ကပ္ပာကယာ မြင်းပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒုန်းစိုင်းနှင်ကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တုအိတို့လူစုမှာ တစ်ဇာတအတွင်းပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်
ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

အကျည်းတန် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းဘက်လှည့်ကာ...

“ရှင်အပေါ် မတရားလုပ်ရင် ကျွန်မ လက်ဝိုက်ကြည့်နေ
မှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယင်ကျင်းမှာ သူမအား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမော
ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

အမုန်းမိုးရွာသိုင်းမိုးခြေ (တသိမ်း) ❀ ၅၉

လျှို့ဝှက်သူအချို့

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးသွားချိန်ဝယ် ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်း
တန်တို့သည် မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

မြို့ထဲ၌ မီးရောင် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ လမ်းများပေါ်
ဝယ် လူသွားလူလာများ စည်စည်ကားကား ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။ ယင်ကျင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်ကား လမ်းသွားလမ်း
လာများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကွေ့ရှောင်သွားကြ၏။

သူတို့၏မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာ
များ ထင်ရှားစွာ ထွက်ပေါ်နေပေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့
ဖြစ်ရသည်ကို ယင်ကျင်း စဉ်းစားမရပါ။

အကျည်းတန်၏ဆိုးရွားသော ရုပ်ရည်ကြောင့်ပင် ထင်မှတ်
မိလေသည်။ တစ်နေ့လုံး ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး
ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြို့ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် စတင်သောက်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဦးတည်သွားကြလေသည်။ မကြာပါချေ။

လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေ

၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သည့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် ထိုစားသောက်ဆိုင်ဆီ
 သို့ ဦးတည်သွားကြ၏။ ဆိုင်ရှေ့၌ ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက် ရှိနေပါ၏။
 လမ်းသွားလမ်းလာများအား လာလှည့်ပါ စားသောက်
 လှည့်ပါဟု အသံစာစာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်နေကြလေသည်။
 ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ ရောက်ရှိသွားကြလျှင်မူ...
 “ဟာ”
 အထိတ်တလန့် အော်ကာ ဆိုင်ထဲပြေးဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
 ကြ၏။
 ပြီးမှတစ်ဖန်...
 “ဟေ့...ဟေ့ မင်းတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သွား... မြန်မြန်
 ထွက်သွားကြစမ်း”
 ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။ မောင်းထုတ်ကြလေသည်။
 အကျည်းတန် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ စားသောက်ဖို့
 လာခဲ့တာရှင်”
 ဆိုင်လုလင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။
 ခေါင်းခါလက်ခါလိုက်ပြီး...
 “ဟေ့...ဟေ့ မင်းတို့ရုပ်ကြီးတွေနဲ့ ဆိုင်ထဲက လူတွေ လန့်
 ပြီး ထွက်ပြေးကုန်ပါဦးမယ်၊ သွားကြစမ်းပါ”
 ဟု မောင်းထုတ်လိုက်သည်။
 အကျည်းတန်က အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိပ်လိုက်လေသည်။
 လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သည့်အခါ ငွေစများ ပါလာလေသည်။

အမုန်းခိုးငွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၆၁

အကျည်းတန်က...
 “ကျွန်မတို့က တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ဝယ်စားမယ်ဆိုရင်
 ကော”
 ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆိုင်လုလင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ စားစရာ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဝယ်သွား တာ
 အကောင်းဆုံးပဲ”
 “တောက်... ကြီးကျယ်လိုက်တာ”
 အကျည်းတန် မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
 ယင်ကျင်းဘက်လှည့်ကာ...
 “သူတို့ ရောင်းမှစားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ...ကျွန်မတို့ သွား
 ကြစို့”
 ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ယင်ကျင်း
 လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေသည်။
 သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင် သုံးလေးဆိုင်မက သွားပြီး
 သော်လည်း မည်သည်ကမှ လက်မခံသဖြင့် ဒေါသထွက်လာကြလေ
 တော့သည်။
 အကျည်းတန်က...
 “သည်တစ်ခါတော့ လက်ခံယင်ခံ၊ မခံရင် တစ်ဆိုင်လုံး
 ပျက်ဆီးပစ်လိုက်မယ်”
 ဟု ခြီးဝါးလိုက်လေသည်။
 ယင်ကျင်း ကြိတ်၍ ပြုံးမိလိုက်လေသည်။ ဆိုင်ရှေ့သို့ သူတို့
 ရောက်သွားသောအခါ ဆိုင်ရှေ့၌ ဆိုင်လုလင်များကို မတွေ့ရပါ။
 ဆိုင်ထဲ၌ မီးရောင် ခပ်မှိန်မှိန်သာ ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

၆၂ နွဲ့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံများလည်း
မကြားရပါ။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သည်မှာပဲ စားသောက်ကြတာပေါ့”

အကျည်းတန် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါပေါ့”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ပြိုင်တူ လှမ်းဝင်
လိုက်ကြလေသည်။ ဆိုင်ထဲ၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းသိုထားသည်။

ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်သည် အခန်းတွင်း၌ ပြာကျနေသည်။

စားပွဲငါးလုံး ခင်းကျင်းထားပြီး စားပွဲတစ်လုံး၌ လူသုံး
ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေကြ၏။ ထိုလူသုံးယောက်မှအပ အခြားစား

သောက်သူ မတွေ့ရပါချေ။

ခါးကုန်းနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ထိုလူသုံး
ယောက်အတွက် အရက်တစ်အိုး ချပေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ဆိုင်ရှင် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်နှင့် အဘိုးအိုသည် သူတို့ ဝင်ရောက်လာ
သည်ကို မြင်လျှင်လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“လာ...”

ယင်ကျင်းကိုပြောပြီး ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့်

အမုန်းစိုးဇွေသိုင်းစိုးမြေ (တ-သိမ်း) ၆၃

စားပွဲတစ်လုံး၌ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက သူတို့ထံ လှမ်းလာပြီး...

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

မည်သည့် စားသောက်ဆိုင်ကမှ လက်မခံသည့် သူတို့အား

အဘိုးအိုက လက်ခံနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အကျည်းတန်က...

“ကျွန်မတို့အတွက် ဟင်းငါးမျိုးနဲ့ အရက်တစ်အိုး ပေးပါ”

အဘိုးအိုက...

“ခဏစောင့်ရလိမ့်မယ်”

အကျည်းတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရပါတယ်ရှင်”

အဘိုးအိုက လက်ဝါးဖြန့်ကာ...

“ပိုက်ဆံ”

ဟု ပြောလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“ဘာအတွက်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းက စားသောက်စရာယူမယ် မဟုတ်လား”

အကျည်းတန် သဘောပေါက်သွား၏။

“ဪ... ငွေကြိုတင် ရှင်းရတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“တစ်ရာ”

အကျည်းတန်က ဈေးနည်းသည် ဈေးများသည်ကို မပြောဘဲ ငွေတစ်ရာနှင့် ညီမျှသည့် ငွေတုံးကလေးတစ်တုံး ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက ငွေတုံးကလေးကို လက်ခံယူပြီး...

“လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲ မဟုတ်လား။ အခု အသက်ရှင်နေပေမယ့် တော်ကြာ သေချင်သေသွားမှာ။ ကျုပ်က ငွေအရင်မခဲဘဲ စားသောက်စရာ မရောင်းဘူး”

ဟု ပြောကာ ဆိုင်အနောက်ဘက် ဝင်သွားလေသည်။

အကျည်းတန်နှင့် ယင်ကျင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဘိုးအိုပြောသွားသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်ကို တွေးတောစဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ကြ၏။ ယင်ကျင်းသည် ဆိုင်ကလေးကို အဝင်မကျမိပါ။

မူနီကုပ်ကုပ် ရှိနေပြီး တခြားဆိုင်များကဲ့သို့ စားသောက်များဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိသည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ထက် အရောက်နေသူ သုံးယောက်မှာလည်း စကားတစ်လုံးမှ မပြောတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် အဘိုးအို စားသောက်စရာများ ပူလာပေးမည့် အချိန်ကိုစောင့်ရင်း ထိုလူသုံးယောက် အမှတ်မထင် အကဲခတ်ကြည့်မိကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်၊ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်နှင့် အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၆၅

ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်ရှေ့၌ စားသောက်ဖွယ်ရာယူ၍ အသားလုံးကြော် တစ်ပန်းကန်သာ ရှိပေသည်။ သို့သော် အရက်အိုးကား ငါးလုံးမျှ ရှိနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌လည်း အရက်အိုးဆယ်လုံးခန့် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မူနီဝါးဝါး မီးရောင်အောက်၌ ထိုလူသုံးယောက်၏မျက်နှာမှာ လူသေအလောင်းများပမာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အကျည်းတန်ကြောင့် မကောင်းဆိုးဝါးများဟု သူတို့အား လူအများက ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ယခု ဆိုင်ထဲ၌ တွေ့ရသူသုံးယောက်နှင့် အကျည်းတန်တို့ ပေါင်းလိုက်လျှင် စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို သမိုင်းကုန်းဟုပင် ခေါ်လေမည်လားဟု ယင်ကျင်း တွေးနေမိလေတော့သည်။

မကြာပါချေ။ အဘိုးအိုသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းတစ်ချပ်ကိုကိုင်ကာ လက်တစ်ဘက်က အရက်အိုးကို ဆွဲ၍ ဆိုင်အနောက်ဘက်မှ ထွက်လာသည်။

ယင်ကျင်းတို့အနီး လျှောက်လာပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များကို စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ ဟင်းလျာများမှ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သည့် အနံ့အသက်များ ထွက်ပေါ်နေသည်။

အဘိုးအို ထွက်ခွာသွားမှ အကျည်းတန်က...

“ကျွန်မ ချက်တာလောက် ကောင်းပါ့မလားရှင်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ချက်တဲ့ဟင်းက ပိုပြီး စားလို့ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

၆၆ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ခစ်...ခစ်”

အကျည်းတန် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

သူမ၏ ရယ်မောသံကြောင့် အရက်သောက်နေသူသုံးယောက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ယင်ကျင်းက မသိကျိုးကျွံပြုကာ အစားအသောက်များ စတင်စားသောက်လိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်ကလည်း စားသောက်လိုက်သည်။

အရက်သောက်နေသူသုံးယောက်အနက် အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“သူ ရောက်လာဖို့ ကောင်းပြီဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

သူ၏စကားသံ တိုးတိုးညင်းညင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ဆိုင်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်နေရာ လူတိုင်း ကြားလိုက်ရပေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် စားသောက်ရင်း မသိမသာ နားစွင့်လိုက်ကြလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“အခုအချိန်မှ မလာဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် သူ မလာဖို့ များနေပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“သူ့ဘက်က ကတိပျက်ရင် ကျုပ်တို့ အလဟဿ အချိန်ကုန်တဲ့အတွက် လျော်ကြေးပေးရလိမ့်မယ်”

သူတို့တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင်...

“ကျုပ် နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

အစုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) နို့ ၆၇

အေးတီအေးစက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောလာသည့်နယ် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူရောက်လာသည့်တိုင် ခြေသံကို မကြားရပါ။ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် လူလည်းရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းလောက အရှုပ်အထွေးတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ နေရပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပွယောင်းယောင်း ဖြစ်နေသည့် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

ကျွဲတစ်ကောင်၏မျက်နှာကဲ့သို့ ရှည်မျောမျော မျက်နှာသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ ကျောက်ကလေးများအလား အရောင်တစ်ဖိတ် တောက်ပနေလေသည်။

ထိုလူသည် ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့အား တစ်ချက်စီကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသူသုံးယောက်၏

၆၈ ❀ ဘဏ္ဍာသိုလ်သီတအောင်

စားပွဲဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာလေသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၊ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“မဟူရာ၊ ခင်ဗျား ရောက်လာပြီကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြပြန်သည်။

အကျည်းတန်က...

“မဟူရာဆိုတာ ဘာကို ကိုယ်စားပြုထားလဲဆိုတာ ရှင်သိသလား”

ဟု တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ် မသိဘူး”

အကျည်းတန်က...

“ဒါဖြင့် သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ သိုင်းလောကကို ဖျတ်ဆီးဖို့ တိတ်တဆိတ် ကြံစည်နေတဲ့ လူတစ်စုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့ဟာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်တယ်။ အဖြူရောင်သိုင်းသမားအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် လုပ်ကြတယ်။ သိုင်းလောကမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် သွေးထိုးပြီး သူတို့ ကြားထဲလာကြဖို့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်ကြတာပဲ။ အဲသည်အဖို့ကို ‘ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်း’လို့ ခေါ်ကြတယ်။ မဟူရာဟာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ တာဝန်ယူ စီစဉ်ရတဲ့လူလို့ သိရတယ်”

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၆၉

အကျည်းတန် ရှင်းပြသည့်စကားကြားလျှင် ယင်ကျင်းမျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

တကယ့်လျှို့ဝှက် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှ လူများနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဤစားသောက်ဆိုင်ကလေး၌ လူရှင်းနေရသည့်အကြောင်းရင်းနှင့် ဆိုင်ရှင်က စားသောက်ကျသင့်ငွေ ကြိုတင်တောင်းသည့်အကြောင်းရင်းကို နားလည်သဘောပေါက် လာလေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ သည်ကုထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

“အခုအချိန်ရောက်မှတော့ ထွက်သွားလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

သူမ၏စကားကြားလျှင် ယင်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။ ထိုစဉ် မဟူရာ၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်က နောက်ကျတယ်ဆိုရုံလေး နောက်ကျသွားတာပါဗျ၊ အဆိပ်ဘီလူးက ကျုပ်ကို မလာတော့ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲဗျ”

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ခင်ဗျားက တစ်ခါမှ နောက်မကျဘူးပဲ အခုတစ်ကြိမ် ထူးထူးခြားခြား နောက်ကျနေတာမို့ မလာတော့ဘူး ထင်မိတာပေါ့ဗျ၊ တခြားဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး”

မဟူရာက သူတို့အနီးသို့ရောက်ရှိသွားပြီး ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ဆိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ် နောက်ကျသွားတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သည်ကိုလာရင်း လမ်းမှာ သတင်းထူးတစ်ခု ကြားခဲ့လို့ဗျ”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“သတင်းထူး ဟုတ်လား၊ ဘာသတင်းများလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးဗျ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

မဟူရာက...

“မိတ်ဆွေ မြေဘီလူး၊ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်းကို သိသလားဗျ”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မြေဘီလူးဆိုသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်း ဟုတ်လား၊ ယင်ကျိုင်းရဲ့သားပေါ့၊ မိုးမြေဂေဟာက မထွက်ဘဲ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေတယ်လို့ သိရတာပဲ၊ တစ်ချိန်မှာ သူ့အဖေနဲ့ သူ့အဘိုးရဲ့ ခြေရာကိုနင်းနိုင်မယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်ဗျ”

* မဟူရာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်...အခုတော့ သူ့ကြောင့် မိုးမြေဂေဟာတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပြီလေဗျာ”

“ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဝင်မေးလိုက်လေသည်။

“ဪ...မိတ်ဆွေ ဘီလူးဖြူကလည်း စိတ်ဝင်စားနေတာကိုး”

ဘီလူးဖြူကလည်း...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာ

အမုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၇၁

ကိစ္စမဆို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

မဟူရာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အခု မိုးမြေဂေဟာသခင်လေးယင်ကျင်းဟာ လူယုံတော်ဝီရှမ်းနဲ့ အတူ သိုင်းလောကမှာ အလည်အပတ်ထွက်လာယင်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်ဗျ”

“ဟင်”

“ဟာ”

အဆိပ်ဘီလူး၊ မြေဘီလူးနှင့် ဘီလူးဖြူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူ့အကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နားထောင်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေရပေတော့သည်။

မဟူရာသည် ယင်ကျင်းတို့ရှိနေသည်ကို အရေးမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောနေပါသည်။

“မိုးမြေဂေဟာကလူတွေ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေကြတယ် ဝီရှမ်းရဲ့အလောင်းကိုတော့ ချောင်းတစ်ခုရဲ့ နံဘေးမှာ မြေမြှုပ်ထားတာ တွေ့ခဲ့ကြတယ်၊ ယင်ကျင်းကတော့ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေတယ်၊ မိုးမြေဂေဟာကလူတွေက ယင်ကျင်းပျောက်ဆုံးနေတာဟာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ရဲ့လက်ချက်ဖြစ်တယ်လို့ စွပ်စွဲပြောဆိုနေကြတယ်”

“ဟာ...ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ”

မြေဘီလူး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဆိုသည့် အမည်ကြားလျှင် အကျည်းတန်

၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မျက်နှာပျက်သွား၏။ ယင်ကျင်းမှာ စကားသံများကို နားစွင့်နေသဖြင့် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

ဝိရမ်းနှင့်အတူ သိုင်းလောကသို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်က မိုးမြေဂေဟာအား အပြစ်ပြောသူများ ရှိနေသည်ကို သိခဲ့ရ၏။ အခြားသော သိုင်းလောက၏ထူးခြားချက်များကို မသိခဲ့ ရပါချေ။

ယခု အကျဉ်းတန်နှင့်တွေ့ပြီးမှ သိုင်းလောက၏ ထူးခြားမှုများသိလာရသည်။ သူနှင့်လည်း ပတ်သက်နေသည်ဖြစ်ရာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေမိလေတော့သည်။

မြေဘီလူးက....

“ဟာ...ဒါအခွင့်ကောင်းပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက မိုးမြေဂေဟာနဲ့ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့အောင် ကျုပ်တို့ကြိုးစားခဲ့တာအောင် မြင်ကားနိမ့်မှ ပျက်စီးသွားခဲ့ရတယ်။ သည်တစ်ခါတော့ မဖြစ်မနေကြိုးစားရမှာပဲ”

ဟုပြောလေသည်။

မဟူရာက...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့နာမည်ပျက်တာနဲ့ မိုးမြေဂေဟာနာမည်ပျက်နေပြီး သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့လည်း နာမည်ပျက်နေပြီ။ သူတို့အချင်းချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် သိုင်းလောကကြီး ပျက်စီးပြီပေါ့ဟား...ဟား...ဟား”

ပြောယင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အဆိပ်ဘီလူးကလည်း....

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အလုပ်ပြောင်းလုပ်ရဦးမှာလား၊ သခင်လေးယင်ကျင်း ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ကိစ္စဟာ ပိုပြီးအရေး

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၇၃

ကြီးမယ်လို့ထင်တယ်”

မဟူရာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်ကိုအရင်ဆုံး ပြီးအောင်လုပ်ရဦးမယ်၊ ပြီးမှ သခင်လေးယင်ကျင်းကို လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားသဘောပဲ”

ဘီလူးဖြူက မဟူရာအား ကြည့်ပြီး...

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

မဟူရာက....

“ပါးစပ်ဖွာတဲ့လူကို ခြေချင်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဘီလူးဖြူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မဟူရာက ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ကိုရှင်းပစ်ဖို့ အစီအစဉ်လည်း သတ်မှတ်ပေးလိုက်တယ်၊

ကဲ... စားသောက်လို့ ပြီးပြီဆိုရင် သွားကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ကျန်လူများလည်း ထရပ်လိုက်ကြသည်။

ရုတ်တရက် ဘီလူးဖြူက...

“ခဏနေဦးဗျ”

ဟု တားလိုက်၏။

မဟူရာက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဘီလူးဖြူက အေးစက်စက်ပြုံးကာ...

“ဪ...ကျုပ်တို့အကြောင်းကို မသိသင့်တဲ့လူတွေ သိသွားတာကို ကျုပ်က မလိုလားလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယင်ကျင်းတို့ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေတော့သည်။

အခန်းစိုးစွေသိုင်းစိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၇၅

ဣဉ်းထွတ်

“သုတိထား”

အကျည်းတန်က တီးတိုးသတိပေးလိုက်သည်။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ ဘီလူးဖြူသည် သူတို့အား

ဒုက္ခပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားလေတော့သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘီလူးဖြူသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်....

“ဟင်”

ဘီလူးဖြူမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ ယခုမှ ယင်ကျင်းတို့အား သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့် မိသွားရုံရ၏။

သူက မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ....

“မင်းတို့ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလား”

ဟုလွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ခစ်...ခစ်”

အကျည်းတန် ရယ်မောလိုက်သည်။

ဘီလူးဖြူက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ပြောစမ်း”

ဟုမေးလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“မိစ္ဆာဂိုဏ်းကပါရှင်”

ဟုပြောလိုက်၏။

သူမ၏စကားကြားလျှင်...

“ဟာ”

ဘီလူးဖြူ အလန်တကြား ရေရွတ်တာ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားလေသည်။

မိစ္ဆာဂိုဏ်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားခဲ့သည့် အနက်ရောင်သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းထက်ပင် ပို၍ နာမည်ကြီးခဲ့သည်။

သိုင်းလောကသားများ စုပေါင်းကာ နှိမ်နင်းခဲ့သဖြင့် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြိုကွဲပျက်စီးကာ သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် သိုင်းအဖွဲ့အစည်းလည်း ဖြစ်သည်။

အဆိပ်ဘီလူး၊ မြေဘီလူးနှင့် မဟူရာတို့ ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

မဟူရာက...

“မင်းတို့ဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းက ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ အကျည်းတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

မဟူရာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မိစ္ဆာဂိုဏ်း ပြိုကွဲပျက်စီးသွားတာ ကြာ

အစုန်းခိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၇၇

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

အကျည်းတန်က မဟူရာအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းတောင်မှ အခုအချိန်ထိ ရှိနေသေးယင်၊ မိစ္ဆာဂိုဏ်းကော ဘာကြောင့် မရှိနိုင်ရမှာလဲရှင်”

မဟူရာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူက ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေ၏။

“မင်းတို့လောက် ရုပ်ဆိုးတဲ့လူတွေ လောကပေါ်မှာ ရှိနိုင်ပါဦးတော့မလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

အကျည်းတန်သည် စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ဝုန်းခနဲ မြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ မဟူရာတို့လူစု အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

အကျည်းတန်က ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မဟူရာအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ...

“ရှင် စော်ကားလှချည်လား”

ဟု ငေါက်လိုက်လေ၏။

သူမ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

အကျည်းတန်က...

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ရှင် သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု ငေါက်လိုက်ပြန်၏။ မဟူရာ လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

“မိန်းကလေး၊ မင်းက ဒေါသကြီးလှချည်လား၊ ကျုပ် မင်းကို စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာရှင်”

မဟူရာက...

“ဪ... မိစ္ဆာဂိုဏ်း သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပြီး ထွက်ပေါ်လာတာကို သဘောကျလို့ပါ။ ကျုပ်တို့ ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းက ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလာ၏။ အကျည်းတန် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းဟာ ကျွန်မတို့ မိစ္ဆာဂိုဏ်းနောက်မှ ပေါ်ပေါက်လာတာပါရှင်”

မဟူရာက...

“မိန်းကလေး ဒါတွေ အသာထားလိုက်စမ်းပါ။ မကြာခင် သိုင်းလောကမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ လက်တွဲဆောင်ရွက်ကြရင် အကျိုးရှိလိမ့်မယ်”

ဟု စည်းရုံးလာ၏။

အကျည်းတန်က ယင်ကျင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“အစ်ကို သူ ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ မဟူရာတို့လူစုနှင့် မပတ်သက်လိုပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

“ညီမ ကျုပ်တို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေရင်

အမုန်းမီးစွေသိုင်းမီးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၇၉

ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အကျည်းတန်က မဟူရာဘက်လှည့်ကာ...

“ကဲ... ရှင် ကြားတယ် မဟုတ်လား”

မဟူရာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ မပူးပေါင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်လဲ၊ ကျုပ်တို့ ကိစ္စထဲ ဝင်မစွက်မိဖို့ သတိထားပါ”

အကျည်းတန် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်၊ ဘယ်သူကမှ အမိန့်ပေးလို့ရဘူးရှင်၊ ရှင်တို့ အလုပ်ကို ကျွန်မတို့က ဂရုစိုက်နေရမှာလား”

“ဟား...ဟား...ဟား ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးချင်တာ မိန်းကလေးတို့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ဘီလူးဖြူတို့ဘက် လှည့်ကာ...

“သွားကြစို့”

ပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေ၏။

ဘီလူးဖြူ၊ အဆိပ်ဘီလူးနှင့် မြေဘီလူးတို့သည် ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့အား သဘောကျသလို ကြည့်လိုက်ကြပြီး မဟူရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြ၏။

တစ်ခဏအတွင်းပင် ဆိုင်အပြင်ဘက် ဧကန်ရှိသွားပြီး မြင့်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မဟူရာတို့လူစု ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယခုမှ ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။

မဟူရာတို့လူစုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရပါက အခြေအနေလှ
မည် မဟုတ်မှန်း နားလည်သဘောပေါက်ထားပေသည်။

အကျည်းတန်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်မ ပြောတာကို သူတို့ ယုံကြည်
သွားလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ယင် မလွယ်ဘူး”

ယင်ကျင်းက...

“ညီမဟာ သိုင်းလောကအကြောင်း တော်တော်သိထား
တာပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အကျည်းတန်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင်လဲ သိုင်းပညာတတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ”

ယင်ကျင်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်၏။

အကျည်းတန်က...

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

သူသည် ကျားသစ်နက်အာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားတုအိနှင့်
ရင်ဆိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေမိလေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာသည် တုအိအား အလွယ်တကူ အနိုင်ယူ

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၈၁

နိုင်ပါလျက် အရေးနိမ့်ခဲ့ရပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် သိုင်းပညာ အ
သုံးပြု၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစားမရပါချေ။

အကျည်းတန်က...

“ဘာလဲ ကျွန်မကို မိစ္ဆာဂိုဏ်းတလို့ ထင်နေလို့လား၊ ဟင်း...

ဟင်း မပူပါနဲ့ရှင်၊ သိုင်းလောကသားတွေ စုပေါင်းဖြိုခွင်းလိုက်လို့
မိစ္ဆာဂိုဏ်း ဖြိုကွဲပျက်စီးသွားတာ ကြာပါပြီ၊ မကောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့
တွေ့တဲ့အခါ အခြေအနေ မဟန်ရင် ကိုယ်ကလဲ မကောင်းတဲ့လူအ
ဖြစ် ဟန်ဆောင်မှ အန္တရာယ်ကင်းမယ် မဟုတ်လားရှင်”

“မင်း လိမ်ပြောတာ သူတို့ သိသွားယင်ကော”

“ရှင်ကော၊ ကျွန်မကော သေသွားဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့”

“ကျွန်မက သူတို့ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ သိချင်သေးတယ်၊
ရှင်ကော”

“ဟင်း... မင်းက သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်ကြမှာ
သေချာနေတာပဲရှင်”

“သည်ကိစ္စဟာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သခင်လေးယင်ကျင်းနဲ့
ဆိုင်တယ်လေ”

“ဟင်း”

ယင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အကျည်းတန်အား မလုံမလဲ ကြည့်ကာ...

“မင်း...မင်းက ယင်ကျင်းကို သိနေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

၈၂ နွဲ့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အကျည်းတန်က...

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် မိုးမြေဂေဟာ သခင်လေး ဒုက္ခရောက်သွားတာကို ကျွန်မ လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးရှင်”

“နေပါဦး၊ မင်းက မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးရှင်”

“ဒါနဲ့များ မင်းက”

“မိုးမြေဂေဟာနဲ့ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ကောင်းမှုကောင်းကျိုး ဆောင်ရွက်နေကြသူတွေပါ။ သူတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကအတွက် အကျိုးရှိနိုင်ပါတော့မလားရှင်”

“တစ်ချိန်က မိုးမြေဂေဟာနဲ့ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာအဖြစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါဟာ ညဉ့်ငှက်ဝိုက်ရဲ့ ချောက်တွန်းမှုကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။ အခုတစ်ခါ သည်လို အဖြစ်မျိုး ထပ်ပြီး အဖြစ်မခံနိုင်တော့ပါဘူး။ ထပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“မိုးမြေဂေဟာနဲ့ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေကို မင်းသိသလား”

“အဲသည်အချိန်က ကျွန်မ မွေးတောင် မမွေးသေးပါဘူးရှင်၊ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားကိုသလို ကြားခဲ့ရတာပါ”

“ကျုပ်ကို ပြောနိုင်မလားဟင်”

“ရှင်က ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ၊ ရှင် သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောပြနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆီကို ကျွန်မ လိုက်ဖို့

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) နွဲ့ ၈၃

ပေးပါမယ်၊ အခုတော့ မဟူရာတို့လူစုနောက်ကို လိုက်သွားကြတာ ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းက...

“သူတို့နောက်ကို ဘာလိုက်လုပ်ရ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ အကျည်းတန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူတို့ ဘာတွေ မတရား လုပ်ကြမလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ တားဆီးနိုင်မယ့်နည်းလမ်း တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်တယ်လေ၊ ကဲ...သွားကြရအောင်”

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ထရပ်လိုက်ရလေသည်။

အကျည်းတန်ကို ကြည့်ရင်း...

“မိုးမြေဂေဟာနဲ့ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြောပြနိုင်မယ့်လူဆီ မင်း လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

အကျည်းတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး၊ ကဲ.. အခုတော့ မဟူရာတို့နောက်ကို လိုက်သွားကြရအောင်”

ပြောရင်း ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွား၏။ ယင်ကျင်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အကျည်းတန်နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၈၄ နန်း တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တန်ဆာ

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်အောက်၌ မြို့ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လေလွင့်ခွေး တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ရုတ်တရက် လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်းမှ လူရိပ်လေးခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူရိပ်လေးသည် မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။ မြို့စွန်တွင် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

ယင်းခြံဝင်းထဲ၌ ကြီးမားသော စံအိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိပေ၏။

ထိုစံအိမ်ပိုင်ရှင်အား ဤမြို့ကလေးမှာသာမက သိုင်းလောကသားများကပါ သိရှိထားကြသည်။ စံအိမ်ပိုင်ရှင်မှာ သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားနေသော ဓားနှစ်လက်စွန်းဖုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

စွန်းဖုံးသည် တရားမျှတသူ၊ အလှူအတန်း ရက်ရောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက သီးခြားနေလိုသော လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သူက မြို့စွန်တွင် အခြေချနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မြို့စွန်တွင် နေသော်လည်း မြို့တွင်းမှ အပ်ကျသည်မှအစ

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ၈၅

သိရပေသည်။

အကူအညီလိုပါက သူ့ထံသို့ အချိန်မရွေး လာရောက်တောင်းယူနိုင်ပေသည်။ ယခု လူရိပ်လေးသည် ဓားနှစ်လက်စွန်းဖုံး၏ စံအိမ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာနေကြ၏။

သူတို့သည် အကူအညီတောင်းရန်အတွက် စွန်းဖုံးထံ ရောက်လာကြသူများလော။ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူရိပ်လေးခုမှာ မဟူရာတို့လူစုပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ခြံဝင်းအဝင် တံခါးမကြီး၌ စောင့်ကြပ်နေသော အစောင့်နှစ်ဦး ရှိနေသည်။

အဆိပ်ဘီလူးတို့လူစုမှာ ခြံဝင်းတံခါးမအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ စောင့်ကြပ်နေသော အစောင့်များကို တွေ့လျှင် မဟူရာက အဆိပ်ဘီလူးအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

အဆိပ်ဘီလူးက ခြံဝင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

လေတိုးသံနှင့်အတူ အဆိပ်အပ်ကလေးများက အစောင့်နှစ်ဦးထံ တိုးဝင်သွား၏။

“အား”

“အွန်”

၈၆ နွဲ့ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

အစောင့်နှစ်ဦး ညည်းညူသံပြုကာ လဲကျသွား၏။

အဆိပ်ဘီလူးက ခြံဝင်းတံခါးအား တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်ရောက်သွားသည်။ မဟူရာတို့လူစုကလည်း ပြေးလိုက်လာကြသည်။

ခြံဝင်းထဲ ရောက်လာသောအခါ ကင်းလှည့်နေသော အစောင့်သိုလ်သမားလေးယောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိလိုက်သည်။

အစောင့်သိုလ်သမားလေးယောက် ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

“ဟေ့... ရပ်လိုက်စမ်း”

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

တအံ့တဩဖြင့် မေးမြန်းလိုက်ကြ၏။

အဆိပ်ဘီလူးက...

“ငါတို့က မင်းရဲ့ သေမင်းပဲ”

ပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်သံများနှင့်အတူ အစောင့်လေးယောက် လဲကျကုန်သည်။

ဂေဟာတံခါးဝရှိ အစောင့်တစ်ဦးမှာ အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်သွားပြီး...

“ရန်သူ...ရန်သူ”

ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

မဟူရာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဒေါသလည်း ထွက်သွားလေ

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) နွဲ့ ၈၇

သည်။

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်လက် ထုတ်ယူကာ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ဝုစ်”

ဓားမြှောင်မှာ လေထုကို ခွဲကာ ဂေဟာတံခါးဝရှိ အစောင့်ထဲ တိုးဝင်သွား၏။ လျင်မြန်လွန်းသော အဖြစ်ကြောင့် ဂေဟာတံခါးဝရှိ အစောင့်မှာ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားလေသည်။

မဟူရာက....

“ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး ထိုးဖောက်မှ ဖြစ်မယ်၊ သည်လိုမှ မဟုတ်ရင် စွန်းပုံး ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်”

ပြောယင်း ဂေဟာထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားသည်။

အဆိပ်ဘီလူးတို့ကလည်း ပြေးလိုက်လာကြတော့သည်။

အဆောက်အအုံထဲ၌ သိုင်းသမားများ ရှိနေကြသည်။ မဟူရာတို့လူစု အဆောက်အအုံထဲ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့်...

“ရန်သူ တိုက်ကြ”

“ချေမှုန်းကြ”

အော်ဟစ်ညာသံပေးကာ တရကြမ်း လင်ရောက်တိုက်ခိုက်

၈၈ နို့ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

လာကြသည်။

မဟူရာ မဲ့လိုက်၏။

“မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

အော်ငေါက်ယင်း ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

သိုင်းသမားများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

အဆိပ်ဘီလူးတို့လူစုကလည်း တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြရာ သိုင်းသမားများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွား
တော့သည်။

ယခုတိုင် စွန်းဖုံး၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရသဖြင့်
မဟူရာ သံသယ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အားလုံးလူစုခွဲပြီး စွန်းဖုံးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြ၊
ဟန့်တားတဲ့လူမှန်သမျှ အကုန်ရှင်းပစ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

အဆိပ်ဘီလူး၊ မြေဘီလူးနှင့် ဘီလူးဖြူတို့က ချက်ချင်းပင်
လူစုခွဲကာ အဆောက်အအုံအတွင်းရှိ အခန်းများဆီသို့ လူစုခွဲကာ
ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

မဟူရာက နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော သိုင်းသမားနှစ်
ယောက်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်သည်။

အမုန်းခိုးငွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၉၉

ထို့နောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ စွန်းဖုံးအား လိုက်လံရှာဖွေ
မိလေသည်။ သို့သော် စွန်းဖုံး၏အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

“တောက်”

မဟူရာ ဒေါသထွက်သွားသည်။ အနီးရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများ
အား ကန်ကျောက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“ခလွမ်း”

စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များ၊ ကြွေပန်းအိုးများမှာ မဟူရာ၏
ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ကွဲကြေပျက်စီးသွား၏။

မကြာမီ...

“ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများနှင့်အတူ အဆိပ်ဘီလူးတို့လူစု
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

မဟူရာက...

“စွန်းဖုံးကို တွေ့ခဲ့လား”

ဟု ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်၏။ မြေဘီလူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်
သည်။

“မတွေ့ဘူး”

မဟူရာ၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“တောက်...သူ ထွက်ပြေးသွားပြီနဲ့တူတယ်”

မြေဘီလူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက တိုက်ပွဲမဖြစ်ပွားမီကတည်းက ရှောင်
ထွက်သွားပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့လူတွေ ခံနေရတာကို လျစ်လျူ

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထားနိုင်တာပေါ့”

မဟူရာ စိတ်လျော့လိုက်၏။

“သူက ငါတို့လက်ထဲက လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး”

တစ်ဖန် လက်တစ်ချက် ဝေယမ်းလိုက်ပြီး...

“သွားကြမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွား၏။ အဆိပ်ဘီလူးတို့က လဲကျသေဆုံးနေသူများအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မဟူရာနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူတို့အားလုံး ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ရောက်ရှိသွားပြီး သစ်ပင်များကြား တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

ဓားနှစ်လက်စွန်းဖုံး၏အိမ်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့သည်။

အခုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၉၁

ပထေဌိဆန်လှသူ

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း လူရိပ်လူရောင်ပင် မတွေ့ရပါ။

ရုတ်တရက်...

“ဝုတ်...ဝုတ်”

ရွေးယောင်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်းမှ လူရိပ်နှစ်ခု ပြေးလွှားလာလေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် မဟူရာလူတို့လူစု ထွက်သွားရာဘက်သို့ မှန်းဆကာ လိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကျည်းတန်က...

“သည်မြို့ပြင်ကို ထွက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဆိုသည့်စကားဖြင့် မြို့ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် တစ်စထက်တစ်စ လူနေအိမ်ခြေကျပါးလားလေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ဟိုတစ်စု သည်တစ်ခု တွေ့လာရသည်။

အတန်ကြာ ပြေးလွှားလာကြပြီးနောက် အကျည်းတန် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လူနေအိမ်ခြေလဲ မရှိဘူး။ သူတို့ သည်ဘက်ကို ထွက်လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။”

ဟု လွှက်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

အကျည်းတန်က...

“သူတို့ သည်ဘက်ကို လာတာ သေချာတယ် ရှေ့မှာ အဆောက်အအုံတစ်လုံးရှိတာ ရှင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ယင်ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ အကျည်းတန်အား ကြည့်လိုက်မိသည်။

အကျည်းတန်က...

“ဘာလဲ၊ ကျွန်မအပေါ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာလား။”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ယင်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

အကျည်းတန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မြို့ပြင်မှာ ဓားနှစ်လက်စွန်းဖုံးဆိုတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးထားတယ်။ သူဟာ အထင်ကရ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းက လူတွေ ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုရင် သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူးရှင်”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အကျည်းတန်က...

“ကဲ... ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ပြောပြီး သစ်ပင်များကြားမှ ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွား၏။

ယင်ကျင်းလည်း စောဒက မတတ်တော့ဘဲ လိုက်ပါသွားတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လေးလှမ်းမျှသာ သွားရသေးသည်။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၉၃

“ဝုန်း”

“အား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ခြေလှမ်း တုန်ခနဲ ရပ်သွား၏။

အကျည်းတန်က...

“ကျွန်မတို့ နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်”

ဟု စိုးရိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

စူးရှသော အော်သံများသည် တခဏအတွင်းပင် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်ကွယ်ပျောက်သွား၏။

နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ဘဲ အကျည်းတန်က...

“ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ရအောင်”

ယင်ကျင်း သဘောတူလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆိုသို့ ပြေးလွှားကြလေ၏။

သစ်ပင်များကြားမှ ကွေ့ပတ်ပြေးသွားကြပြီး တစ်ခဏအကြာတွင် မြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန် လင်းနေသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

သမီးညွန့်

မြေကွက်လပ်တွင် မီးရောင်ထိန်ထိန် လင်းနေသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေပေသည်။

အော်ဟစ်သံများသည် ထိုအဆောက်အအုံကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

သို့သော် ယင်ကျင်းတို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အော်ဟစ်သံများ မကြားရပါ။ လူရိုပ်လူယောင်များလည်း မတွေ့ရပါ။

ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင် နှောက်ကွယ်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဂစ်”

ရုတ်တရက် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်သည် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း သူတို့၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းသွားလေသည်။ ယင်ကျင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

အကျည်းတန်က...

“ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

ပြောပြီး သတိကြီးစွာထားကာ အဆောက်အအုံကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ယင်ကျင်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ နောက်မှ

လိုက်သွားရလေသည်။

ခြံဝင်းထဲ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် လဲကျသေဆုံးနေသော အစောင့်များကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

အကျည်းတန်က...

“ထူးခြားမှု ရှိနေပြီ”

ဟု ပြောလာသည်။ ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

အကျည်းတန်က ကျောက်လှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ အဆောက်အအုံပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းလည်း လိုက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တံခါးဝ၌ ခြေစုံရပ်မိလိုက်ကြသည်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်...

“ဟင်”

လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

အဆောက်အအုံအတွင်း၌ လူအချို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုလူများမှာ သွေးအိုင်ထဲ လဲကျကာ သေဆုံးနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပရိဘောဂပစ္စည်းများ အလဲလဲ အပြုံပြုံ ဖြစ်နေ၍ တိုက်ပွဲ နှစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့မှန်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ နောက်ကျသွားပြီ”

အကျည်းတန်က မကျေမနပ် အော်ပြောလိုက်သည်။

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ကျင်းက...

“မဟူရာတို့လူစု သည်ကို ရောက်ခဲ့ကြပြီပေါ့”

အကျည်းတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သေချာတာပေါ့ရှင်”

“တောက်...”

ယင်ကျင်း တက်ခေါက်လိုက်သည်။

လဲကျသေဆုံးနေသူများအား တွေ့မြင်ရခြင်းဖြင့် မဟူရာသို့ လူစုသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင် နေပေတော့သည်။

အကျည်းတန်က ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် ၏။

“စွန်းဖုံးရဲ့ အလောင်းကိုတော့ မတွေ့ရဘူးရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ကျုပ်တို့ ရှာကြည့်ရအောင်၊ သူက လွတ်ချင်လွတ်သွား...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

“ဘေးဖယ်လိုက်”

အကျည်းတန်က အော်ဟစ်ကာ သူ့အားတွန်းထုတ်ပစ် လိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် ဘေးသို့လဲကျသွား၏။

အကျည်းတန်လဲ အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့အပေါ် လဲ ကျလာ၏။

နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွား ချိန်မှာပင်...

“ဝိုး”

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တသိမ်း) ❀ ၉၇

“ဒုတ်”

ဓားတစ်လက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လွှင့်လာပြီး သူတို့ အား ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်ကျော်ကာ နံရံ၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

အကျည်းတန်ကသာ တွန်းဖယ်လိုက်ခြင်း မပြုလျှင် ယင် ကျင်း၏နောက်ကျောပြင်သို့ စိုက်ဝင်သွားမည်မှာ သေချာလှပေ၏။

ယင်ကျင်းရော အကျည်းတန်ပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိုက်ထ လာကြသည်။ တစ်ဇက်တည်းပင် ဓားပစ်လွှင့်လာရာဆီသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ သူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူမှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထား၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်သည့် အရှိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှု ထိရောက်ခြင်း မရှိသည်ကို မြင်လျှင်...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာပြန်လေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

အကျည်းတန်က...

“ရပ်လိုက်”

ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်ကာ ခုခံဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

၉၈ နို့တူသိုလ်သီတအောင်

ထိုလူကော အကျည်းတန်ပါ နောက်သို့ ပြိုင်တူ ဆုတ်လိုက်
ကြရလေသည်။

ထိုလူ အံကြိတ်ကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
အကျည်းတန်က...

“ရှင် မှားမယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မတို့ ကူညီဖို့ လာကြတာရှင်”
ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

အကျည်းတန်အား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်ကို ကူညီဖို့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ အကျည်းတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဟာ ဓားနှစ်လက်သိုင်းသမားစွန်းဖုံးဆို
တာ ကျွန်မသိတယ်”

ထိုလူ တွေဝေသွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အကျည်းတန်က...

“ကျွန်မဟာ သိုင်းလောကအနံ့ သွားလာနေတဲ့ သစ္စာရှင်
တစ်ဦးပါ”

ထိုလူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘာ...မင်း...မင်းဟာ...”

ထိုလူ၏စကားမဆုံးမီ အကျည်းတန်က လက်ကာပြရင်း
ဟန်တားလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ မျက်နှာတစ်ရာကို သိရင် လုံလောက်ပါပြီရှင်”

ထိုလူ(ဝါ)စွန်းဖုံး၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အ

အမှန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၉၉

ယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“မင်းဟာ”

“ကျွန်မဟာ အကျည်းတန်ပါ”

စွန်းဖုံး သက်ပြင်းချရင်း...

“ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်း သိပြီးလောက်ရောပေါ့။

ကျုပ်ကို လူတစ်စုက ဒုက္ခပေးလာကြတယ်”

အကျည်းတန်က...

“မဟုတ်တို့လူစု မဟုတ်လားရှင်”

“မင်းက သူတို့ကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“သူတို့က လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုပြီး တိုင်ပင်
နေကြတာကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ပါတယ်၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဦးကို
ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလို့ လိုက်လာခဲ့တာပါရှင်”

စွန်းဖုံး၏မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသည့် အလောင်းများကို
တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် သတ္တိမရှိတာနဲ့ ကျုပ်လူတွေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရ
တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ရန်သူတွေ ရောက်လာတာနဲ့
ကျုပ်က ရင်မဆိုင်ဘဲ ပုန်းနေခဲ့တာပဲ”

အကျည်းတန်နှင့်ယင်ကျင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။ စွန်းဖုံးက ဆက်ပြောသည်။

“မကြာသေးခင်က ကျုပ်ရဲ့ဗီတ်ဆွေ သိုင်းသမားတစ်ဦး ရန်
သူတွေ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်၊ သူ့ကို သတ်သင်ပစ်ခဲ့တဲ့
လူတွေကပဲ ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ဦးမယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့ရတယ်၊ ဒါ

၁၀၀ နို့ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

ကြောင့် ကျုပ်လဲ ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့မိတာပါ”

အကျည်းတန်က...

“ဦးကို ရန်ရှာလာမယ်ဆိုတာ သိရင် မိတ်ဆွေတွေဆီမှာ ကြိုတင်ပြီး အကူအညီ တောင်းထားရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စွန်းဖုံးက...

“ကျုပ်က မိုးမြေဂေဟာနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်၊ အကူအညီ တောင်းဖို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် သူတို့ဟာ သခင်လေးယင်ကျင်း ပျောက် ဆုံးနေတဲ့စွန်းဖုံး ပတ်သက်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတာမို့ အကူအညီ မ တောင်းဖြစ်တော့ပါဘူး”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အမှန်ဆိုလျှင် သူက စွန်းဖုံးအား ကောင်းစွာ မှတ်မိထား၏။ စွန်းဖုံးသည် မိုးမြေဂေဟာသို့ မကြာခဏ ရောက်လာခဲ့ဖူး သည် မဟုတ်ပါလား။ ယင်ကျင်းက စွန်းဖုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

စွန်းဖုံးသည် သူ့အား တွေ့မြင်နေရသော်လည်း မှတ်မိပုံ မရပါချေ။ ယင်ကျင်း မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။

“မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်းကို ဦး သိသလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ စွန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့၊ လူတော်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ မိုးမြေဂေဟာ ပိုင်ရှင်က သူ့ရဲ့ အမွေဆက်ခံမယ့်လူအဖြစ် အတော့်ကို အားကိုးနေ တာ၊ အခုလို ပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆိုတော့”

ယင်ကျင်းက...

“သူ ပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

အစုန်းစိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) နို့ ၁၀၁

စွန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တကယ်ပေါ့”

ယင်ကျင်း ခေါင်းကုပ်လိုက်၏။

စွန်းဖုံးသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့အား မမှတ်မိရပါသနည်း။

စွန်းဖုံးက အကျည်းတန်ကို ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ရဲ့ အခက်အခဲတွေကို မိန်းကလေး တွေ့မြင်ပြီး လောက်ရောပေါ့၊ သူတို့က ကျုပ်ကို မတွေ့ရလို့ နောက်တစ်ကြိမ် လာရှာကြဦးမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အကျည်းတန်က...

“သည်လိုဆိုရင် ဦးဟာ မျက်နှာတစ်ရာဆီကို သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာတစ်ရာဆီကိုတော့ သွား ပြီး ဒုက္ခမပေးရပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ စွန်းဖုံး၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ် ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မိန်းကလေးရာ၊ မင်း ပြောမှ ကျုပ် သတိရလာတယ်၊ မျက်နှာတစ်ရာဆီကိုပဲ ကျုပ် သွားဝါတော့မယ်”

ယင်ကျင်းက...

“မိုးမြေဂေဟာကို သွားရင်လဲ ဖြစ်တာပဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြောမိလိုက်သည်။

စွန်းဖုံးက...

“မိုးမြေဂေဟာကို သွားလို့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ”

ယင်ကျင်း အံ့သြသွားသည်။

၁၀၂ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

စွန်းဖိုးက...

“အခုအချိန်မှာ မိုးမြေဂေဟာတစ်ခုလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတော့ အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ မျက်နှာတစ်ရာ ဆီပဲ သွားလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယင်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အကျည်းတန်က...

“ဦး မသွားခင် ကျွန်မ မေးစရာလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ မေးခွင့် ပြုပါရင်”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။

စွန်းဖိုး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

အကျည်းတန်အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“မိန်းကလေး ဘာများ သိချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အကျည်းတန်က...

“တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာ နေနဲ့လလို ထင်ရှားတဲ့လူငယ် သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“မိန်းကလေးက သိုင်းလောက သူရဲကောင်းနှစ်ယောက် အကြောင်း ပြောတာလား။ ‘မိုးထိတောင်သိုင်းပြိုင်ပွဲ’အကြောင်းလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အင်... မိုးမြေဂေဟာက သူရဲကောင်းယင်ကြိုင်နဲ့ သစ္စာ သိုင်းသမားချင်းကိုးတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း သိုင်းလောကတစ်ခု

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) နို့ ၁၀၃

လုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီးမှ ဘယ်ကဘယ်လို ရန်သူ ဖြစ်သွားရတယ် မသိဘူး။ မိုးထိတောင်မှာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့”

“သူတို့အကြောင်း ဦးက ပြောပြနိုင်မလား ဟင်”

“ကျွန်က သိုင်းလောကသားတွေ သိထားကြတာလောက် ထက် မပိုပါဘူး။ သူတို့အကြောင်း သိချင်ယင် ‘လူ့ခွစာ’ဆီကို သွားမေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သူက အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို သိထားတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်”

“လူ့ခွစာဆီကို ဘယ်လို သွားရမလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလားဟင်”

စွန်းဖိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ လူ့ခွစာထဲ မည်သို့မည်ပုံ အရောက်သွားရမည်ကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး တစ်ခုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်။ သူဟာ လူ့ခွစာကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ သူက ပြောချင်လဲ ပြောပြလိမ့်မယ်။ မပြောချင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲမေးမေး ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ စိတ်ဆိုးသွားအောင် မလုပ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကျုပ် ပြောတာနားလည်တယ် မဟုတ်လား”

အကျည်းတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ်ရှင်”

ယင်ကျင်းသည် အကျည်းတန်နှင့် စွန်းဖိုးတို့အား တစ်လှည့်

စီ ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူရဲကောင်းယင်ကြိုင်ဆိုသည်မှာ သူ၏ဖခင် ဖြစ်သည်။

သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးသည် သူ၏ဦးလေးဟု ထင်းထင်း

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

က ပြောခဲ့သည်။ သူ၏မိခင်ဆိုသည့် မေနန်းကလည်း ရှိသေး၏။
မေနန်းတို့လူစုသည် မိုးမြေဂေဟာအား အမုန်းကြီး မုန်းတီး
နေသည်။

မိုးမြေဂေဟာ၏လျှို့ဝှက်ချက်၊ ချွင်းကိုးတို့နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ပုံ၊
မေနန်း၏ဘဝဇာတ်အကြောင်း စသည်တို့၏ အဖြေကို ဖော်ထုတ်
ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ မိုးမြေဂေဟာသို့ မပြန်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်သည် ယင်ကြိုနှင့် ချင်းကိုးတို့အကြောင်း
အဘယ်ကြောင့် စုံစမ်းနေပါသနည်း။

သူမသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အတွက် အားကိုး၍ ရနေ၏။

အကျည်းတန်အကြောင်းလည်း သိလိုနေပြန်သေးသည်။

ယင်ကျင်းမှာ အတွေးများဖြင့် တွေ့ဝေငေးငိုင်နေမိလေ
တော့သည်။ ထိုစဉ် အကျည်းတန်၏စကား ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရ၏။

“ကဲ... ကျွန်မတို့ သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ကြာ ရန်သူတွေ ပြန်ရောက်လာနိုင်
တယ်”

စွန်းဖုံးက ထောက်ခံလိုက်၏။

သူတို့ ထွက်သွားရန် ပြင်ဆင် လိုက်ကြသောအခါ ယင်ကျင်း
လည်း မနေနိုင်ပါတော့ချေ။ အကျည်း တန်နှင့် လိုက်သွားရန်
ဟန်ပြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အမုန်းစိုးစွေသိုင်းစိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၀၅

သိုင်းထောတအထူး

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

တောလမ်းတစ်လျှောက် မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။ ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးနှင့်
နေကြသည်။

စွန်းဖုံးထံမှ ရရှိခဲ့သော မြင်းနှစ်ကောင်ဖြင့် လူ့ခွစာထံသို့
ဦးတည်ခရီးနှင့်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အကျည်းတန်နှင့်အတူ လိုက်လာရင်း
အကျည်းတန်အကြောင်း တွေးတောစဉ်းစားနေမိ၏။ အကျည်းတန်
သည် ထူးခြားသူဖြစ်ကြောင်း တစ်စထက် တစ်စ ပေါ်လွင်နေသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ၊ တကယ်ဆို ငါ့ကို တောင်အောက်လိုက်ပို့
ပြီးတာနဲ့ သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားသင့်တာပေါ့၊ အခုတော့ ငါ သိချင်တာ
တွေ၊ ငါ စုံစမ်းမယ့်ကိစ္စတွေကို သူက ကြိုတင်သိနေသလိုပဲ၊ ငါ့အ
တွက် လိုက်ပြီး စုံစမ်းပေးနေသလိုပဲ”

တွေးရင်း သဘာဝမကျသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အ
မှတ်မထင် တွေးမိလာသည်။

၁၀၆ နို့တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ငါ့ကို စမ်းချောင်းထဲက ကယ်တင်လာခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့အိမ်ဟာ အမြင့်ကြီးပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတုန်း အနီးတစ်ဝိုက်မှာ စမ်းချောင်းနဲ့တူတာလဲ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”

ယင်ကျင်းမှာ တွေးတောစဉ်းစားနေမိသဖြင့် မြင်းအရှိန် လျှော့ကျသွားသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့ပါချေ။ အကျည်းတန်၏မြင်းသည် ရှေ့ရောက်သွားပြီး သူက နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် အကျည်းတန်သည် မြင်းအရှိန်လျှော့ချလိုက်ပြီး

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အနားယူချင်နေပြီလားရှင်”

ဟု လှမ်းမေးလေ၏။

ယင်ကျင်း အဖြေမပေးသေးမိ...

“အား”

“အွန်”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဝဲဘက်မလှမ်းမကမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟင်”

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေ၏။

အကျည်းတန်တို့သည် ချက်ချင်းပင် စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း ပြန်မပြောနိုင်မီ သူမသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ တောအုပ်ထဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၁၀၇

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါ။ မြင်းပေါ်မှ ကပျာကယာ ခုန်ဆင်းကာ အကျည်းတန်နောက်မှ လိုက်သွားရလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ကွေ့ပတ်ပြေးလွှားသွားကြရာ မကြာပါချေ မြေနီလမ်းကလေး၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

လူတစ်စုသည် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြလေ၏။ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်အများ ရင်ဆိုင်ရသည့်တိုင် အညံ့မခံဘဲ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေ၏။ ထိုသူ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသူများမှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေပေါ်လဲကျသွားလေ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာလည်း သက်သာလှသည်မဟုတ်ပါ။ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်သူများ၏လက်ချက်ကြောင့် အင်ရာများရရှိထားလေ၏။

အကျည်းတန်သည် တိုက်ပွဲကို မြင်လျှင် ယင်ကျင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ရှင် အေးအေးဆေးဆေး စောင့်ကြည့်နေပါ။ ကျွန်မ ဟိုလူကို ဝင်ကူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်း မနေနိုင်ပါချေ။

“ကျုပ်လဲလိုက်မယ်”

နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ အကျည်းတန်က အ

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူဘက်မှ ကူညီ တိုက်ခိုက်ပေးလိုက်သည်။
သူမ ရောက်လာသဖြင့် ဝန်းရံတိုက်ခိုက်သူများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလျှင်...

“ပြေးကြ...ပြေးကြ”

တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်နှင့် ကျန်လူများလည်း ဆက်မနေဝံ့ကြတော့ပါ။ သူတို့လူစုမှာ အတော်ခံလိုက်ကြရပြီမဟုတ်ပါလား။ သူတို့ သုတ်ခြေတင်ကာ ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

ယင်ကျင်းသည် သူ့ဘက် ထွက်ပြေးလာသူတစ်ယောက်အား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ထိုလူမှာလည်း ပြေးလမ်းပိတ်နေသည်ဖြစ်၍ ယင်ကျင်းအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အွန်”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယင်ကျင်း မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်ပက်လက်လန် လဲကျသွားသည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသူမှာ ပြေးလမ်းပွင့်သွားပြီဖြစ်ရာ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် ယင်ကျင်း သက်သာသွားလေတော့သည်။ ယင်ကျင်း လူးလို့မိုထလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်၌ စီးကျလာသည့် သွေးများကို သုတ်ပစ်ရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် တအံ့တဩ ဖြစ်နေပါသည်။

“ငါဟာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့တာပဲ။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၀၉

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိုင်းပညာအဆင့် နိမ့်တဲ့လူကိုတောင် ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာလဲ ငါ့ရဲ့ သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးသွားလို့လား”

တွေးရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ မျက်နှာပျက်သွားရပါတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အကျည်းတန်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဦး သက်သာရဲ့လားရှင်”

ယင်ကျင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုလူ၏အဝတ်အစားများ စုတ်ပြီကာ ဒဏ်ရာများမှ စီးကျလာသည့် သွေးများပေးကျနေ၏။ အကျည်းတန်သာ ကူညီခြင်း မပြုလျှင် ထိုလူအသက်ဆုံး ရှုံးသွားနိုင်ပေတော့သည်။

ထိုလူသည် မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ အတွင်းအားထုတ်ဖော်ကာ ဝေဒနာများကို ကုစားလိုက်၏။

အကျည်းတန်က ယင်ကျင်းဘက်လှည့်ကာ...

“ရှင် အေးအေးဆေးဆေး ဖယ်နေပါလို့ ကျွန်မ ပြောထားပါလျက် ဝင်ရှုပ်ချင်တာကိုး၊ အခု ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

ကရုဏာ ဒေါသဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။

ယင်ကျင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

သူသည် အကျည်းတန်ထက် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား စိတ်ဝင်စားနေ၏။ ထိုလူအား ကောင်းစွာ သိရှိထားပေသည်။

ထိုလူမှာ သူသိုင်းလောကသို့ မထွက်ခွာမီ သူ၏သိုင်းပညာအား မိုးမြေဂေဟာ၌ စမ်းသပ်ခဲ့သည့် ဓားသုံးဖော်၌ တစ်ယောက်အ

၁၁၀ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပါအဝင်ဖြစ်သည့် ချူးလီဆိုသူ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ချူးလီအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားမိ၏။ သူ့အား မှတ်မိသွားမည်ကိုပင် မေ့လျော့ကာ ချူးလီအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေ ပေတော့သည်။

တခဏအကြာတွင် ချူးလီ မျက်လုံးဖွင့်လာလေသည်။

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

ဝေဒနာများ အနည်းငယ် သက်သာသွားပုံ ရှိလေသည်။

ချူးလီက အကျည်းတန်အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦး ညွတ်ရင်း...

“မိန်းကလေးရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့ မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။ အကျည်းတန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက မတရားတာဖြစ်ရင် လက် ပိုက်ကြည့်မနေတတ်လို့ ဦးကို ဝင်ပြီး ကူညီတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချူးလီက ယင်ကျင်းသက်လှည့်တာ...

“မိတ်ဆွေလေးကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဦး သက်သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေလေးတို့ ကျေးဇူးကြောင့် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ချူးလီသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ပြောသော်လည်း

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၁၁၁

မှတ်မိပုံမရချေ။

ယင်ကျင်း အံ့သြလာသဖြင့်...

“ဦးဟာ ဓားသုံးဖော်မှာ ပါဝင်တဲ့ သိုင်းသမားကြီးချူးလီ မဟုတ်လားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ချူးလီ အံ့အားသင့်သွားဟန် ရှိ လေသည်။

ယင်ကျင်းအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းက ကျုပ်ကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဦး...ဦးဟာ”

ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

ချူးလီက...

“မင်းက ဘယ်သူလဲကွယ်”

ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဦး...ဦး ကျွန်တော့်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလားဗျာ”

ချူးလီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ၊ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို မသိ ဘူး”

“ဒါ...ဒါတကယ်ပဲလား”

ယင်ကျင်း မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုများလည်း ဖြစ်လာသည်။ ချူးလီသည် သူ့အား သိပါလျက် မမှတ်မိချင် ဟန်ဆောင်နေသည် မဟုတ်ပါ။

အမှန်တကယ်ပင် မမှတ်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိလေ သည်။ ချူးလီ သည် သူ့အား သိုင်းပညာ စမ်းသပ်သည်ထိ ရင်းရင်း

၁၁၂။ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

နီးနီး ရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

မိုးမြေဟောသို့ အဝင်အထွက်များခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု ချူးလီက သူ့အား မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ယင်ကျင်းမှာ နောက်သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှ ဆုတ်မိလိုက်လေသည်။

ချူးလီက အကျည်းတန်ဘက်လှည့်ကာ...

“မိန်းကလေးတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လဲ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါလား”

ဟု ပြောလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“ဦးက ဘယ်ကို သွားမလို့လဲရှင်”

ချူးလီက...

“ရွက်ဝါမြို့ကို သွားမလို့ပါ။ အဲသည်မှာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ မိုးမြေခြံဝင်းက လူတွေ စာရင်းရှင်းကြလိမ့်မယ်၊ အဲသည်ကနေ နောက်ဆက်တွဲ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တာမို့ ကျုပ်တို့ သွားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် တားဆီးရမှာပဲ”

အကျည်းတန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ လူ့ခွစာဆီ သွားမည့်ကိစ္စကိုပင် မေ့လျော့သွားလေသည်။

“ဟာ...ကျွန်မတို့ လိုက်မှာပေါ့”

ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းကလည်း...

“ကျွန်တော်လဲ လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အမုန်းမိုးခွသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ၁၁၃

ချူးလီက...

“ကဲ... ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်”

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့သည် သူတို့၏မြင်းများကို သွားယူကြပြီးနောက် ချူးလီနှင့် လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

၁၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မျက်နှာချင်းဆိုင်မရသူများ

ရွက်ဝါမြို့...
ရွက်ဝါမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်သည့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်
လေသည်။

ယင်ကျင်း၊ အကျည်းတန်နှင့် ချူးလီတို့သည် နေဝင်ဆည်း
ဆာအချိန်ဝယ် မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ချူးလီတပင် ဦးဆောင်ကာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့
ဦးတည်သွားခဲ့၏။

စားသောက်ဆိုင်၏အမည်မှာ ငြိမ်းချမ်းရာဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။

ချူးလီ၊ အကျည်းတန်နှင့် ယင်ကျင်းတို့ ဆိုင်ထဲ ရောက်ရှိ
သွားသောအခါ စားသောက်သူများဖြင့် စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့အား တွေ့လျှင် စားသောက်
နေသူများသည် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုလာကြလေသည်။

ချူးလီက ဆိုင်လုလင်များအား နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ခိုင်း
ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားလိုက်၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်လျက်
သည့် စားဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၌ နေရာရရှိခဲ့ကြသည်။

အစုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၁၅

သုံးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်မိကြလျှင် အကျည်းတန်က...

“ဦး ပြောတော့ ခိုးမြေဂေဟာက လူတွေနဲ့ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့

တွေ့ဆုံကြမယ်ဆို”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ သည်ကို လာခဲ့တာက”

“သူတို့ သည်ဆိုင်မှာ တွေ့ဆုံကြမယ်လို့ ချိန်းဆိုထားကြလို့

ပါ”

အကျည်းတန် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ စားသောက်နေသူများအား ယခုမှ သတိပြုကြည့်
မိလေသည်။

စားသောက်နေသူတိုင်းသည် သိုင်းပညာ တတ်မြောက်
ထားကြသည့် အသွင်များရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

ယင်ကျင်းမှာ ခိုးမြေဂေဟာမှ လူများ ရောက်လာမည်ဖြစ်
ကြောင်း သိရလျှင် စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

ချူးလီသည် သူ့အား မမှတ်မိပါ။

ခိုးမြေဂေဟာမှ လူများကလည်း သူ့အား မှတ်မိကြပါ
သည်လော။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သည် သူတို့ထံသို့ ဦးတည်
ကာ လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဦးလေးချူးစု”

၁၁၆ ဦး တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ဟု လွှတ်ခန့် ခေါ်လိုက်သည်။

ချူးလီက သူ့အား လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

“မင်းက သူ့ကို သိလို့လား”

ဟု မေး၏။ ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူဟာ ဓားသုံးဖော်က အကြီးဆုံးချူးစု ဖြစ်ပဲ
တယ် ခင်ဗျာ”

ချူးလီမှာ ယင်ကျင်းကို ကြည့်ကာ ထအံ့တသြ ဖြစ်နေပေ
တော့သည်။

ဓားသုံးဖော်ဟု ထင်စားခြင်းခံရသူများမှာ ချူးစု၊ ချူးလီ၊
ချူးကွမ်းတို့သုံးယောက် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် အစွမ်းထက်မြက်လှသော ဓားပညာဖြင့် သိုင်း
လောက၌ မကောင်းသူပယ်ကောင်းသူကယ် နေကြသူများ ဖြစ်ပေ
သည်။

ချူးစုသည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်...

“ညီလတ်၊ မင်း ဒဏ်ရာတွေ ရလာပါလား၊ လမ်းမှာ ပြဿ
နာတစ်ခုခု ကြုံလာပြီ ထင်တယ်”

ဟု မေးလေသည်။ ချူးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ လူတစ်စုက ကျုပ်ကို ဝိုင်းတိုက်ကြ
တာ၊ ကံကောင်းလို့ ဒုက္ခမရောက်တာ၊ သူတို့သာ ဝင်မကယ်ရင်
မလွယ်ဘူး၊ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့အား ညွှန်ပြကာ ပြောလေ
သည်။ ချူးစုသည် ယင်ကျင်းတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် အံ့သြသည့် အရိပ်အယောင်များ ထွက်

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၁၁၇

ပေါ်လာ၏။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။

ချူးစုလည်း သူ့အား မမှတ်မိကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ
ပေတော့သည်။

ချူးလီက...

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ အစ်ကိုကြီး မေးမှ ကျုပ်လဲ သတိရ
တယ်၊ သူတို့နာမည်ကိုတောင် မမေးရသေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို အကျည်းတန်နှင့် ယင်ကျင်းတို့ဘက်သို့
လှည့်ကာ...

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကော မင်းတို့ သိပြီးကြပြီ၊
မင်းတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

အကျည်းတန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အကျည်းတန်လို့ မှတ်ထားရင် လုံလောက်ပါ

ဦ”

“အကျည်းတန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းကွာ”

ချူးစုက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူကပင် ယင်ကျင်းဘက်လှည့်ကာ...

၁၁၈ နို့ တတ္တသိုလ်သီတအေဇင်

“မင်းကကော ကိုရုပ်ဆိုးပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ရယ်မောရင်း မေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ချူးစုသည် သူ့အား မှတ်မိပါလျက် တမင် မမှတ်မိချင်ဟန် ဆောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော့်နာမည် ယင်ကျင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ချူးစု ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။

ယင်ကျင်းကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ရင်...

“မင်းက ယင်ကျင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ချူးစုနှင့် ချူးလီတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ချူးလီက...

“မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားမိသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားတယ်၊ ဆရာကြီးယင်ခုံးတောင် သိုင်းလောကမှာ နှာဖွေပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းထားသေးတယ်”

သူတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ သိုင်းလောက၌

အခုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၁၁၉

လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာလျှင်ကား

သုံးယောက်သား ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိကြစမြဲပင်။

ချူးစုက ယင်ကျင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းဟာ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်းသာ ဖြစ်လိုက်ယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဘိုးဘိုးယင်ခုံးရဲ့ မြေး ယင်ကျင်းပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာ”

ချူးစု ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျွန်တော်ဟာ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်းပါပဲ”

“ဟာ... အရေးထဲ မင်းက ရယ်စရာ ပြောနေပြန်ပြီ၊ မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်လို့ ပြောယင် ယုံစရာရှိဦးမယ်၊ မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်းနဲ့မှ နှိုင်းပြီး ပြောတာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေမှာမို့ကွာ”

ချူးစုနှင့် ချူးလီတို့နှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

သူတို့၏ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လေသည်။

အခြားလူများ လှည့်ကြည့်လာကြသည်။

ယင်ကျင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏စကားကို ယခုကဲ့သို့ ပျက်ရယ်ပြုမည်ဟု မထင်ထား

ပါချေ။

ထို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသထွက်လာပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားတို့ မယုံရင် ဘာမှ ဆက်ပြောနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကျုပ် သွားတော့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်အပြင်ဘက် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို”

အကျည်းတန်လည်း ယင်ကျင်း စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိ၍ တကြော်ကြော်ခေါ်ကာ နောက်မှလိုက်သွား၏။

ဆိုင်အပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်မှ ယင်ကျင်းအား မိသွားသည်။

“အစ်ကို ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရတာလဲ၊ အစ်ကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သခင်လေးယင်ကျင်းလို့ သွားပြောတာကိုး”

“ဘာ... ကျုပ်က လိမ်ပြောတယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား”

“အစ်ကိုဟာ သခင်လေးယင်ကျင်းမှ မဟုတ်တာ”

“တောက်...”

ယင်ကျင်း ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ယင်ကျင်း မဟုတ်ရမှာလဲ”

အော်ငေါက်ရင်း အကျည်းတန်ဘက် ချာခနဲ လှည့်လိုက်

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၂၁

၏။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ကလေးတစ်လုံး အနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

အိမ်ကလေး မှန်ပြတင်းတံခါး ပွင့်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်မှန် ချပ်၌ လမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ပုံရိပ် ထင်ဟပ်နေပါ၏။

အကျည်းတန်အား ကျောပေးထားသည့် အနေအထားဖြင့် တွေ့ရပြီး သူ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာ ပြန်လည်တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ယင်ကျင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါ...ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် အကျည်းတန်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့်ရုပ်သွင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်မိသည်။

“ငါ...ငါ”

အကျည်းတန်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာများမှာ မှန်ရိပ်ထဲ၌ ထင်ဟပ်လာ၏။

အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာနှစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

“အား”

ယင်ကျင်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရူးသွပ်သွားသူတစ်ယောက်ပမာ ချာခနဲလှည့်

၁၂၂ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကာ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

“အစ်ကို...အစ်ကို”

အကျည်းတန်က တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ကာ နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ စည်စည်ကားကား ရှိနေသည်။

ချူးလီနှင့် ချူးစုတို့သည် ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ ထွက်သွားကြသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ ကြလေသည်။

ချူးလီက...

“ကျုပ် မှားသွားပြီဗျ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ရုပ်ဆိုးကြပေမယ့် စိတ်ထားမွန်မြတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု နောင်တရသည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ချူးစုက...

“သူတို့ ထွက်သွားကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“မကြာခင် သည်နေရာမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် လေ”

ချူးလီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးစုက...

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က အဖြစ်အပျက်တွေ

အခုနံ့မိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တသိမ်း) နို့ ၁၂၃

ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာတာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောရမ လား၊ ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလား၊ ဘယ်လို ပြောရမ လဲဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနောင်းမှာပင်...

“ဝမ်းသာစရာလဲ ကောင်းတယ်၊ ဝမ်းနည်းစရာလဲ ကောင်း တယ်ဗျ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူတစ်ယောက် သူတို့ထံ လှမ်းဝင်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် ချူးလီနှင့် ချူးစုတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ညီလေးချူးကွမ်း”

ဟု ပြိုင်တူ ခေါ်လိုက်ကြသည်။

ဓားသုံးဖော် စုံစုံလင်လင် ဖြစ်သွားကြပြီတည်း။

ချူးကွမ်းသည် ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ချူးစုက...

“ညီလေးရဲ့ စကားကို ရှင်းစမ်းပါဦးကွ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချူးကွမ်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်ဆိုတာက အခုတစ်ကြိမ်မှာ ဟိုး

အရင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြသူတွေ ပြန်လည်ဆိုတွေ့မိပြီး အဖြစ်မှန်ကို အဖြေဖော်ဟုတ်နိုင်ခွင့်ရလာ တယ်၊ ပြန်ပြီး သင့်သင့်မြတ်မြတ် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ အဲ... ဝမ်းနည်းစ

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ရာကောင်းတယ်ဆိုတာက ပြဿနာကို ဖြေရှင်းကြတဲ့အခါမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ သွေးထွက်သံယိုမှုတွေ ရှိလာနိုင်လို့ပဲ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။ ချူးလီနှင့် ချူးစုတို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ကြသည်။

ချူးကွမ်းက...

“အမှန်အတိုင်းဆိုရင် မိုးထိတောင်သိုင်းပြိုင်ပွဲဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ပွားသင့်ဘူး၊ နှစ်ဘက်စလုံး မှားခဲ့ကြတာပဲ။ မျက်နှာတစ်ရာနဲ့ လူ့ခွစာတို့သာ ကြားမဝင်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကတည်းက သိုင်းလောက ပျက်စီးသွားမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ချူးစုနှင့် ချူးလီတို့သည် သဘောတူသည့်အလား ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“နှစ်ဘက်စလုံး မှားတယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ”

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်နေပေ၏။ ထိုလူမှာ အရပ်ထောင်းထောင်းမောင်းမောင်း ရှိပြီး လွန်စွာမှပင် ထွားကြိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ချူးလီ၊ ချူးစုနှင့် ချူးကွမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“စန်းဖုံး”

ချူးကွမ်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အစန်းဖုံးခွေသိုင်းခိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၂၅

ထိုလူက...

“ဟုတ်ပါစာယ့်၊ ကျုပ်က စန်းဖုံးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကနေ အခုထိ ဘာမှမပြောင်းလဲသေးတဲ့ လူသန်ကြီးစန်းဖုံးပါဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

သူ၏စကားသည် သူ၏သဘောထားကို ဖော်ပြရာ ရောက်နေပေတော့သည်။

ချူးကွမ်းက...

“နှစ်ဘက်စလုံး မှားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ထက်အရင် လူ့ခွစာနဲ့ မျက်နှာတစ်ရာတို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စန်းဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူပဲပြောပြော သည်စကားမျိုး ကျုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မိုးထိတောင်ကိစ္စမှာ သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးဘက်က မှန်တယ်”

သူ၏စကားသည် ဓားသုံးဖော်အား စိန်ခေါ်သည့်သဘော ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ဓားသုံးဖော်သည် မိုးမြေဂေဟာမှ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြပြီး မိုးမြေဂေဟာဘက်မှ တောစဉ်ရပ်တည်ခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ပါလား။

ချူးကွမ်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“မိုးမြေဂေဟာက ယင်ကြိုင် မှန်တယ်ဗျာ”

“သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုး မှန်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆွေအ

၁၂၆ နွေ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

တင် ဖြစ်လာကြလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟေ့...စန်းဖုံး ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲကွ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ လူနှစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ချူးလီနှင့် ချူးစုတို့ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ချူးကွမ်းနှင့်အတူ လက်ရည်တပြိုင်တည်း ရှိရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသူနှစ်ယောက်မှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက...

“စန်းဖုံး၊ မင်းက လေကုန်ခံပြီး ငြင်းခုန်နေရသေးသလားကွာ”

ဟု လှမ်းပြောသည်။

စန်းဖုံးက...

“ဟား...ဟား ပါပုထုံးက သည်လိုကျတော့ ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း ပြောတတ်ဆိုတတ်သားပဲ”

ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ပါပုထုံးက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မတရားပြောတတ်တဲ့ဘက်က ပါတဲ့လူတွေကို ရှင်းပြနေလို့ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် ဆုံးမလိုက်တာပဲ အေးတယ်”

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တသိမ်း) ၁၂၇

ဟု ပြောလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီး လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

“ပါပုထုံး အချိန်စောပါသေးတယ်”

ဟု ဟန့်စားလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံကြောင့် ပါပုထုံးက...

“အစ်မကြီး... ကျုပ်က...”

“ကျွန်မ စကားကို ရှင်တို့ အလေးမထားကြတော့ဘူးလား”

ပါပုထုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဘေးသုံးဖော်အား မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း

ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

စန်းဖုံးက...

“အစ်မကြီး... သူတို့ဟာ...”

“စန်ဖုံး တော်ပါတော့ရှင်”

စန်းဖုံးဆိုသည့် လူသန်ကြီး ငြိမ်ကျသွား၏။

အမျိုးသမီးကြီးက စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လှမ်းသွားပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

ပါပုထုံးနှင့် စန်းဖုံးတို့လည်း လိုက်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ချူးကွမ်းက...

“မေနန်း သည်တစ်ခါတော့ အဖြေပေါ်တဲ့အထိ ဖြေရှင်းဖို့ ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ချူးကွမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“သည်စကားကို ကျွန်မက ပြောရမှာပါရှင်၊ မိုးမြေဧကဟာ

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကလူတွေ အမှန်ကို ဝန်ခံမချင်း ကျွန်မကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”
ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။
ဈေးကွမ်းမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ပြန်လည်ထိုင်ချ
လိုက်၏။

“မိုးမြေဂေဟာက ဝန်ခံရမှာလား၊ မင်းတို့က ဝန်ခံရမှာ
လား”

ဆိုသလို လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာ၏။
ထိုလူမှာ မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင်ရှင်ယင်ခုံး ဖြစ်လေသည်။
ယင်ခုံး ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဆိုင်ထဲရှိ လူ
အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင် ယင်ခုံးသည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်
ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ဆိုသလို လူတစ်ရာနီးပါး ရောက်ရှိနေ၏။ တစ်ဝက်ခန့်မှာ
မိုးမြေဂေဟာ၏မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျန်တစ်ဝက်ခန့်မှာမူ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့အား ထောက်ခံကြသူ
များ ဖြစ်ကြ၏။

ယင်ခုံး ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်လျှင် မေနန်း ဆတ်ခနဲ
ထရပ်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်နှာ ထင်းမာခက်ထန်နေသည်။
ဝါပုထိုးနှင့် စန်းဖုံးတို့သည်လည်း ထရပ်လိုက်ကြလေ၏။

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၂၉

ဆိုသလို ရောက်ရှိနေသည့် သိုင်းသမားများ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

လူတိုင်းကိုယ်စီ ထရပ်လိုက်ကြလေသည်။
ယင်ခုံးသည် မည်သူ့ကိုမျှ မရေးမစိုက်ပါချေ။ ရှေ့သို့လှမ်း
လာပြီး မေနန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေပုံ
မှာ မည်မျှစက်ဆုပ်မုန်းတီးနေကြကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေ
တော့သည်။

ယင်ခုံးက...
“မင်းကို ဆက်ပြီး အကောက်ကြံခွင့် မပြုနိုင်တော့ဘူး”
ဟု ပြောလေသည်။

မေနန်းက...
“ရှင်က အမြဲတမ်း သူတစ်ပါးအပေါ် မဟုတ်တရားစွပ်စွဲ
နေတာဘဲ၊ ရှင်ကိုယ်ရှင်တော့ လူတော်လူကောင်းဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေ
တာ လူတိုင်း သိနေကြတာပဲရှင်”

ယင်ခုံး၏မျက်နှာ ထင်းမာခက်ထန်သွားသည်။
ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်လေသည်။
မေနန်းက တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။

ယင်ခုံးက...
“မင်းက ငါ့သား သေသွားအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုတစ်ခါ
ငါ့မြေးကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ မင်းကို ငါက
ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ၊ ငါ့မြေးနဲ့အတူ
လိုက်သွားတဲ့ ဝိရမ်းရဲ့အလောင်းကို ငါ တွေ့ပြီးပြီ၊ သူဟာ မင်းရဲ့လူ

၁၃၀ နက္ခတ္တသိုလ်သီတအောင်

ချူးရီရဲ လက်ချက်နဲ့ သေရတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ငါ့မြေး ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

မေနန်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ဝီရိမ်းမှာ လေလွင့်သူချူးရီ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ယင်ကျင်းသည်လည်း ချင်းကိုး၏အရိုးပြာထားသည့် အိမ်ကလေးရှေ့၌ သူမနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းသည် သူမ၏လက်ချက်ဖြင့် သတိမေ့မျော့သွားခဲ့ရပေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား မေနန်းက...

“ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်ပါလားရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယင်ခုံးက...

“မေနန်း၊ မင်း လိမ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့မြေး ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း။ သူ့သာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားယင် ငါက မင်းကို အမှုနဲ့ချေပစ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“မင်း...မင်း”

အမှန်တော့ မေနန်းသည် ယင်ကျင်း ပျောက်ဆုံးနေသည့် သတင်းကြားခဲ့ရ၏။

ယင်ကျင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယင်ခုံးက တွေ့ဆုံလိုသည်ဆိုသော ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးမြေ (တ-သိမ်း) နက္ခ ၁၃၁

ယင်ကျင်း ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ သူမ၏လက်ချက် ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ မေနန်း မကျေမနပ် ဖြစ်လာ၏။

“ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး”

တမင် ဘူးခံလိုက်လေ၏။ ယင်ခုံး ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

“ဝီရိမ်း သေသွားရတာ တစ်ခုပဲနဲ့ မင်းမှာ အပြစ်ရှိနေပြီ၊ ကဲ...သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“မိတ်ဆွေက ဒေါသကြီးတာကိုး”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအဘိုးအိုကိုမြင်လျှင် မေနန်း ဝမ်းသာသွားပြီ...

“ဘဘဝူးလီ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ယင်ခုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျားကိုး”

ဝူးလီဆိုသည့်အဘိုးအိုက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ပါ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပြဿနာကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် နှစ်ဖက်စလုံး ကျေနပ်နိုင်ကြမယ် ထင်ပါတယ်”

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ယင်ခုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။
 ဝှုံးလီ၏အကြောင်းကို သူ ကောင်းစွာ သိရှိထားပါ၏။
 ဝှုံးလီသည် သိုင်းလောက၏ထိပ်သီးသိုင်းသမားများစာရင်း
 ၌ ပါဝင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။
 ဝှုံးလီသည် ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည်
 ဟုလည်း နာမည်ကြီးနေပေသည်။
 ဝှုံးလီအား စိုက်ကြည့်ရင်...
 “ကျုပ်မြေး ပျောက်နေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်မြေးနဲ့အတူ လိုက်
 သွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကတော့ ချူးရီရဲ့ လက်ချက်မိသွားတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝှုံးလီသည် ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့ ကမ္ဘာရန် ဖြစ်ခဲ့ပုံများကို
 ကောင်းစွာ သိရှိထားသူ ဖြစ်လေသည်။
 ထို့ကြောင့် ယင်ခုံး၏စကားကြားလျှင် မေနန်းအား ညွှန်ပြ
 လိုက်ပြီး...
 “ခင်ဗျားရဲ့ မြေးဟာ သူ့ရဲ့သားပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ သူက
 ရက်စက်နိုင်ပုံမလား စဉ်းစားပါဦး”
 ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
 ယင်ခုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး...
 “သူက ရက်စက်နိုင်လို့ လသားအရွယ် ထားပစ်ခဲ့တာကို
 မမေ့သင့်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်မြေးဟာ ကျုပ်သားရဲ့သွေးဖြစ်လို့ သူကလူ
 လောကမှာတောင် မထားချင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့သေးတာပဲ”
 “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လူယုတ်မာရဲ့သွေး မျိုးဆက်
 ဆက်ထန်းကားလာမှာကို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ပိုက်ကြည့်မ

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တသိမ်း) ❀ ၁၃၃

နေနိုင်ဘူးရှင်”

မေနန်း ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

ယင်ခုံးက...

“ငါ့မြေးပျောက်တာ မင်း လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများလာကြ
 ပြန်သည်။

• ဝှုံးလီက...

“ကဲ...ကဲ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင်
 ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံကြဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

ယင်ခုံး ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊
 ကျုပ်မြေး မှည့်တစ်ပေါက်စွန်းလို့ကတော့ မိုးမီးလောင်သွားမယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ခင်ဗျားမြေးကို ဘယ်သူမှ ထိရဲကြမှာ မ
 ဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့အောင် ကျုပ် ရှာပေးပါ့မယ်”

မေနန်းက...

“မိုးထိတောင်မှာ ကျွန်မအစ်ကို သေသွားခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကို
 ကော ဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးမလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဝှုံးလီက...

“သည်ကိစ္စ ပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လားကွယ်”

“ဘယ်သူတွေပြီးပြီး၊ ကျွန်မကတော့ မပြီးနိုင်ဘူး”

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ယင်ခုံးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးလေသည်။

၁၃၄ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူလည်း ကျေနပ်သူ မဟုတ်ကြောင်း လူတိုင်း နားလည်ထားကြပေတော့သည်။

ဦးလီက...

“ခင်ဗျားတို့ ငြင်းခုံနေကြလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုတာ လက်ခံဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

ဟု တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

ယင်နိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားပဲ ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ ကျုပ် စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဓားသုံးဖော်နှင့် မိုးမြေဂေဟာ၏မိတ်ဆွေ သိုင်းသမားများလည်း လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွား၏။

ဦးလီက မေနန်းဘက်လှည့်ကာ...

“မင်းကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မေနန်း နှုတ်ခမ်းကိုလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ၊ မိုးထိတောင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုပါ အမှန်အတိုင်း ဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို ကျွန်မ လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဦးလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်”

အမုန်းခိုးစွဲသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၁၃၅

မေနန်း ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။ ချာခနဲလှည့်ကာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

လူသန်ကြီးစန်းဖိုးတို့လူစုနှင့်တကွ သူမအား ထောက်ခံသူများလည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။

သိုင်းလောက၌ အုပ်စု ကွဲပြားနေသည်မှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။

ထိုအုပ်စုနှစ်စုစလုံးသည် သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေကြသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားချည်း ဖြစ်ပေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ အုပ်စုနှစ်စုကွဲကာ အချင်းချင်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြပါလျှင် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ လက်ခမောင်းခတ်ကြပေလိမ့်မည်။

သိုင်းလောက ပျက်စီးဆိတ်သုဉ်းသွားမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးလိုသူများသည် သိုင်းလောကပေါ်ပေါက်စကတည်းက ယှဉ်တွဲပေါက်ဖွားလာခဲ့ပေသည်။

သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

သိုင်းလောကမှ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ စုစုစည်းစည်း ရှိနေသဖြင့် သိုင်းလောက အဖျက်သမားများ ခေါင်းမထောင်နိုင်ခဲ့ကြပါ။

ယခုကဲ့သို့ အချင်းချင်း သွေးကွဲနေကြသည့် အဖြစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်နေသည့်အခါ သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးလိုသူများအတွက်

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မဟာအခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

ဝူးလီ ငှုကြီးရပ်ကာ တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။ သိုင်း
လောက၏ကံကြမ္မာသည် သူ၏လက်ထဲ၌ ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကလည်း ဤကဲ့သို့
တစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က သိုင်းလောကမှ အနားယူနေကြသည့်
သိုင်းသမားကြီးများ ပြန်လည်ပါဝင်လာကြသဖြင့် သိုင်းလောကပျက်
စီးမည့်အရေးမှ သိသိကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရပေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဆိုင်ထဲ၌ ဝူးလီတစ်ယောက်တည်းသာ
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လွင်နေသည်။

“သိုင်းလောကကြီး သည်တစ်ခါမှ မပျက်စီးဘူးဆိုရင် ဘယ်
တော့ ပျက်စီးနိုင်တော့မှာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးခေါင်းမော့ကာ...

“ဟား...ဟား...ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။ သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အခန်းစိုးဓမ္မသိုင်းစိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၃၇

အကြောင်းတရား

လေပြည်လေညင်းများ ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

မြစ်ရေပြင်၌ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ ထသွားသည်။

မြစ်လယ်တွင် ငါးဖမ်းနေသော လှေကလေးတစ်စင်းကို
တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

လှေကလေးမှ တံငါသည်များ၏ သီချင်းသံများလည်း ခပ်
သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။

မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်၌ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ချုံနှယ်
များ ပိတ်ပုံးပေါက်ရောက်လျက် ရှိပါသည်။

ယင်ကျင်းသည် ကမ်းနဖူးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ မြစ်ခွဆုံ
၌ ထိုင်ကာ မြစ်ထဲသို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ခိုဝေနေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေ
သည့်ဟန် အထင်းသားပေါ်လွင်နေပေသည်။

သူ၏အဝတ်အစားများ တွန့်ကြေနေ၏။ ဆံပင်များလည်း
ပွယောင်းယောင်း ဖြစ်နေသည်။

မြစ်ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း...

“ငါဟာ မိုးမြေဂေဟာက ယင်ကျင်းပါ။ ငါ့ရုပ်ရည်ဟာ ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး အခုလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေရတာ

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လဲ၊ ငါ့ရဲ့ ရုပ်ကော အသံကော ပြောင်းသွားတဲ့အပြင် သိုင်းပညာကိုလဲ
အသုံးပြုလို့ မရတော့ဘူး။ ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဟူ၍ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိလေသည်။

သူ ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ
ကောင်းလှပေတော့၏။

ယင်ကျင်း အဖြေရှာမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အ
နောက်ဘက်မှ ပေါ့ပါးသည့် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်၏။

ယင်ကျင်း ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အကျည်းတန်က သူ့ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

ယင်ကျင်း ရုတ်ခြည်းခနဲထလိုက်သည်။

အကျည်းတန်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ...

“မင်း...မင်း ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်ရတာလဲ ပြောစမ်း”

ဟု အော်မေးလိုက်လေသည်။

အကျည်းတန် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ယင်ကျင်းကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ကာ...

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မက လူ့ခွစာကို သွားရှာတယ်
ဆိုတာ ရှင် သိသားပဲ”

ယင်ကျင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ် အခုလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်အောင်၊ သိုင်းပညာအသုံးပြုလို့ မရအောင် လုပ်လိုက်တာ မင်းပဲ”

“ရှင်”

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၃၉

“မင်း ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်ရတာလဲ ပြောစမ်း”

အကျည်းတန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့
ဘူးရှင်”

ယင်ကျင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ အကျည်းတန်ဆီသို့ လှမ်းသွား

ရင်း...

“မင်း ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား”

ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

အကျည်းတန်မှာ ယင်ကျင်းကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ
ရစ်ဝိုင်းလာ၏။

ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ကာ...

“ကျွန်မ ပြောမယ်”

သူမ၏စကားကြားလျှင် ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားပါသည်။

အတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

“မင်း ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်ရတာလဲ”

“ရှင်အတွက်၊ သိုင်းလောကအတွက်ပါ”

“ဘာ”

“ကျွန်မ ပြောပြပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့အချိန်မတန်
သေးလို့ သည်းခံပါဦးရှင်၊ လူ့ခွစာနဲ့တွေ့ပြီးမှ ကျွန်မပြောပါရစေ”

ယင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ပြောရမယ်၊ မပြောရင် မင်း

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ကိုငါ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

အကျည်းတန်က အကျိုးရင်ဘတ်ကြား၌ ဝှက်ထားသည့်ဓား
မြှောင်တစ်လက် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ယင်ကျင်းအား လှမ်းပေးရင်း...

“ရှင် မကျေနပ်ယင် ကျွန်မကို သတ်ပစ်လိုက်ပါရှင်၊ လူ့ခွ
စာနဲ့ မတွေ့ရသေးဘဲ ကျွန်မ မပြောပြနိုင်ဘူး”သူမ၏ မျက်နှာထားအရ သူမ၏စကားကို ပြင်မည်မဟုတ်
မှန်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။ ယင်ကျင်းစိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။“ကောင်းပြီ၊ မင်းဘယ်လောက်အထိ ခေါင်းမာနိုင်မလဲ
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”အကျည်းတန်၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲယူကာ သူမ
အား ပြန်လည်ထိုးစိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။အကျည်းတန်က ယင်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက်
ရပ်နေလေသည်။ယင်ကျင်းမှာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးချမိလှဆဲဆဲ အခြေအနေ
သို့ရောက်မှ စိတ်ထိန်းချုပ်ကာ ကပျာကယာ လက်ပြန်ရပ်လိုက်၏။

“မင်း တကယ်ပဲ မပြောဘူးပေါ့”

“အခုပြောပြလိုက်လို့ ရှင်းမသွားတဲ့အပြင် ရှင့်အတွက် ပိုပြီး
ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်ပါတယ်၊ မလိုလားအပ်တဲ့ကိစ္စတွေလည်း ဖြစ်လာ
နိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လူ့ခွစာနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ပြောပါရစေ”

ယင်ကျင်းက စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့်....

“ကဲ...ဒါဖြင့် လူ့ခွစာ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါရှင်”

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (တသိမ်း) ❀ ၁၄၁

အကျည်းတန်ကပြောရင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ယင်ကျင်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အကျည်းတန်နောက်မှ
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့သည်။မြစ်ကမ်းပါးနှင့် မနီးမဝေးတွင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုရှိ
လေသည်။တောင်ကုန်းပေါ်မှ မီးခိုးများ တလူလူထွက်ပေါ်နေသည်
ကို မြင်တွေ့ရပေသည်။အကျည်းတန်သည် ထိုတောင်ကုန်းလေးဆီသို့ဦးတည်သွား
နေ၏။စွန်းဖုံး လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း သွားနေခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ယင်ကျင်း နားလည်မိသည်။အကျည်းတန်သည် သူ့အားလုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့
တစိုက်မတ်မတ်သွားနေသည်။

ယင်ကျင်းလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား၏။

အကျည်းတန်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်လွှတ်မခံနိုင်
ပါ။အကျည်းတန်သည် သူ့အား မျက်ဆီးပစ်ခဲ့သူဟု ခံယူကာ
မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပေတော့သည်။တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်သည့်လမ်းမှာ ဖြောင့်ဖြူး
သာယာနေသည်။

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် စိုက်သွားကြရာ မကြာပါချေ။ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

တောင်ကုန်းကလေးပေါ်၌ ဝါးရုံတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဝါးရုံရှေ့၌ တဲကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

တဲကလေးရှေ့တွင် မီးပုံတစ်ခုရှိနေပြီး အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ရေခွေးကျိုချက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ယင်ကျင်းတို့ တက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အကျည်းတန်က အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင်....

“ဘာ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ဘာမှမပြောပါ။ သူတို့အား သဘောမကျသလို ကြည့်နေပါသည်။

အကျည်းတန်သည် မီးပုံအနီး၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ မီးပုံမှ မီးခိုးများ အူထွက်နေပါသည်။

အကျည်းတန်က....

“မီးခိုးတွေ သည်လောက်အူထွက်နေရင် ရေခွေးအိုး ဘယ်ကျက်နိုင်ပါတော့မလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို မီးတောက်လာသည်အထိ တဖူးဖူးမှုတ်လေသည်။ မကြာမီ မီးတောက်များ ထွက်လာသည်။

ရေခွေးအိုးမှာလည်း တခဏအတွင်း ကျိုက်ကျိုက်ဆူလာသည်။

အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာသည့်အရိပ်အယောင်များ အနည်းငယ် လျော့ပါးလာလေသည်။

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၄၃

ယင်ကျင်းအား ဂရုမစိုက်ဘဲ အကျည်းတန်အားကြည့်ကာ...

“မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ သည်နေရာကို လာခဲ့တာလဲ”

အဘိုးအိုထံမှ ပထမဆုံး စကားသံထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကျည်းတန်က...

“သိုင်းလောကမှာ လူ့ခွစာအဘိုးအိုဟာ ဉာဏ်ပညာနဲ့

ပြည့်စုံတယ်လို့ကြားမိပါတယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ လူ့ခွစာဟာ ပညာဉာဏ်နည်းပါးတယ်လို့လည်း သတင်းကြားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား သိရအောင် လာကြည့်တာပါ”

“ဘာ”

အဘိုးအို၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

အကျည်းတန်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း....

“မင်း...မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဘာဟာ တကယ်ပဲ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတာ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ လာကြည့်တာပါ”

“တောက်...ငါက ဉာဏ်ပညာမရှိဘူးလို့ ဘယ်ခွေးကောင်က ပြောလိုက်တာလဲကွ ဟေ”

အကျည်းတန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

သူမသည် စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့်....

“သွားပါပြီ”

ဟုညည်းညူလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက....

၁၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဘာသွားတာလဲ ပြောစမ်း”

“ဪ...ဘာဟာ တကယ်ပညာရှိ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ရလို့ပါ”

“ဘာ”

အဘိုးအိုသည် ချက်ချင်းပင် အကျည်းတန်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်က မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။

ရှောင်တိမ်းခြင်းမရှိသလို ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်မည့်အရိပ် အယောင်လည်း မမြင်ရပါချေ။ ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ဟန့်တားကာ အဘိုးအိုထံ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက....

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ရင်း အင်္ကျီလက်ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် လေ ပွေလှိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာကာ ယင်ကျင်းအားရိုက်ခတ်မိလေရာ...

“ဝုန်း”

ယင်ကျင်း အပေါ် မြောက်တက်သွားပြီး မြေပေါ် ဖင်ထိုင် လျက်သား ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

အကျည်းတန်က....

“အခုဆို ပိုလို့တောင် မယုံနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

အဘိုးအိုက....

“မင်း သေချင်ပြီထင်တယ်”

အမုန်းဇိုးစွေသိုင်းဇိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၄၅

“ဘာရယ် ဘယ်သူက အကြောင်းမဲ့သက်သက် သေချင် ရမှာလဲ၊ ပညာရှိဆိုတာ စဉ်းစားအမြော်အမြင်ရှိတယ်၊ အကြားအမြင် ဗဟုသုတကြွယ်ဝတယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ကျွန်မကြားဖူးခဲ့တာပဲ၊ ထစ်ခနဲဆို ဒေါသထွက်တတ်၊ ကြိမ်းမောင်း တတ်တဲ့ လူစားမျိုးဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပညာရှိဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

သူမ၏စကားကို ကြားလျှင် အဘိုးအိုမှာ အရွက်ကိုလက် သီးဖြင့်အထိုးခံလိုက်ရသည့်အလား မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားတော့သည်။

အကျည်းတန်အား ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်နေသည့်လက်ကိုရုပ် သိမ်းကာ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေ၏။

အကျည်းတန်က....

“ကျွန်မပြောတာ မှားနေလို့လားရှင်”

အဘိုးအိုက မကျေမနပ်ဖြင့်....

“ငါက ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ လူ တိုင်းသိကြတယ်ကွ”

“သူတို့က ဘာ ဒေါသကြီးတာ မသိကြလို့နေမှာပေါ့”

“မင်း...မင်း”

အကျည်းတန် ပြုံးလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဘာက ကျွန်မမေးတာကို ဖြေနိုင် ရင် ဘာဟာ ပညာရှိဆိုတာ ကျွန်မလက်ခံမှာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ယင်ကျင်းသည် မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုက အကျည်းတန်ကို မတိုက်ခိုက်ဘဲနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ အကျည်းတန် ပြောဆိုနေသည့်စကားများကို ကြားရ

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လျှင်လည်းကောင်း ယင်ကျင်း ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

အကျည်းတန်သည် အဘိုးအိုထံမှ စကားနို့ထုတ်ရန်ကြံ
စည်နေကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် အကျည်းတန်အား ဒုက္ခပေးမည် မဟုတ်
ကြောင်းလည်း နားလည်သဘောပေါက်လာလေသည်။

ထို့အပြင် လူ့ခွစာသည် အလွန်ပင် ခေါင်းမာသူ၊ ဇီဇာ
ကြောင်သူဟု စွန်းဖုံးပြောလိုက်သည့်စကားများကိုလည်းကြားယောင်
လာလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် အကျည်းတန်နှင့် အဘိုးအိုတို့ အချီအချ
ပြောဆိုနေသည်ကို ငေးမောကြည့်နေမိတော့သည်။

အကျည်းတန်က....

“ကျွန်မ မေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်ပါ့မလားရှင်”

ဟု သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။

အဘိုးအို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဒေါသစိတ်ကိုဖြို
သိပ်ကာ....

“မင်းက ဘာသိချင်လို့လဲ”

ဟုမေးလေသည်။

အကျည်းတန်က....

“မိုးထိတောင် ယှဉ်ဖြိုင်ပွဲအကြောင်း သိချင်တယ်”

“ဘာ”

အကျည်းတန်က ယပ်မပြောတော့ဘဲ အဘိုးအိုအား စိုက်
ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

အစုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၄၇

“မင်းအမေးတိုင်း ငါက ပြောရမှာလား”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

အကျည်းတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောမပြောဆိုရင်လည်း ရပါတယ်ရှင်၊ ကဲ... ကျွန်မသွား
တော့မယ်၊ ဘာဘဟာ တကယ်ပညာမရှိတဲ့အကြောင်း လူတိုင်းကို
လျှောက်ပြောရတော့မှာပေါ့”

“မင်း...မင်း”

အကျည်းတန်သည် အဘိုးအိုအား ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ယင်
ကျင်းဘက်လှည့်ကာ...

“လာ အစ်ကို သွားကြစို့”

ဟုပြောကာ လှမ်းထွက်သွား၏။

ယင်ကျင်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေ
တော့သည်။

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံမှာ မိုးခြိမ်းသံပမာ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် အကျည်းတန်တို့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ မရပ်၍လည်း မမြစ်ပါချေ။

လူ့ခွစာသည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်လာပြီးသူတို့အား
လမ်းပိတ်ထားလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၄၈ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အကျည်းတန်က....

“ရှင် ဘာပြောချင်သေးလို့လဲရှင်”

“မင်း သည်အတိုင်း ထွက်သွားလို့မရဘူး”

“ဘာကြောင့် မရရမှာလဲ”

“ဟွန်း... ကျုပ်ကို စော်ကားပြီးမှ ထွက်သွားမှာကို ကျုပ် ကလက် ပိုက်ကြည့်နေမယ် ထင်လို့လား”

အကျည်းတန်က ခါးထောက်လိုက်သည်။

“ရှင်က တိုက်ခိုက်ချင်လို့လား”

“သေချာဘာပေါ့၊ ကျုပ်ကို စော်ကားရင် ဆုံးမရမှ ကျုပ် ကျေနပ်မှာ”

အကျည်းတန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှင် တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းပါလား၊ ကျွန်မ မေးတာ ကိုမဖြေနိုင်လို့ အကြောင်းရှာပြီး တိုက်ခိုက်ရန်လုပ်မယ်ပေါ့လေ”

“ဘာ”

“ကျွန်မ သည်လိုအလှည့်စားမခံဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ၊ ရှင်တိုက်ခိုက်ချင်ရင် တိုက်ခိုက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ပြန်မတိုက်ဘူး”

ခါးထောက်ထားသော လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ထား လိုက်လေသည်။

လူ့ခွစာ ပိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“မင်း...မင်း”

“ဘာလဲ ရှင်က ခုခံမှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရန်လုပ် တိုက်ခိုက်ချင်နေတာလား၊ သိုင်းလောကသားတွေက ရှင့်ကို အပြစ်ပြောကြမယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား၊ ဂုဏ်မခိုက်တော့ဘူးလား”

အစုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) နို့ ၁၄၉

လူ့ခွစာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ဟာလူ့ခွစာတစ် ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတာပဲ၊ ဘယ်သူမှမလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်တယ်၊ သူများတွေလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ကျုပ်မလုပ်ဘူး”

“ဪ... ရှင်က သည်လိုကိုး၊ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်စကားများ နေရတာလဲ၊ ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်လိုက်ပါတော့လားရှင်”

“စိတ်ချ”

လူ့ခွစာသည် အမှန်ပင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အကျည်းတန်က ပွစိပွစိ ပြောနေ၏။

“လူ့ခွစာဆိုတဲ့ နာမည်ကို အသုံးချပြီး ခုခံမှုမရှိတဲ့လူကို တိုက်ခိုက်တာပဲ အလကားအချောင်သမားကြီး၊ သူများမေးတာ မဖြေနိုင်တာနဲ့ ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတာ”

လူ့ခွစာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ပို၍ခွကျသော အကျည်းတန်နှင့်တွေ့မှ လူ့ခွစာလည်း မည် သို့ပြုလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ လက်မှိုင့်ချရလေတော့သည်။

တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

“ခုချိန်မှ ရှင်မတိုက်ခိုက်ဘူးဆိုရင် နောက်ဘယ်တော့မှ တိုက်ခိုက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ကျွန်မ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်း...မင်းတိုက်ခိုင်းလည်း မတိုက်ဘူး၊ မတိုက်ခိုင်း လည်း မတိုက်ဘူး”

“ကောင်းတယ်”

အကျည်းတန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မကသာ လူ့ခွစာဖြစ်သင့်တာ၊ ဒါကို

၁၅၀ နို့ တက္ကသိုလ်သီတနောင်

ရှင်သီပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ ရှင်ထက်ပိုပြီး ခွကျနေတယ် မဟုတ်လား”

လူ့ခွစာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကဲ ရှင်နဲ့စကားပြောရတာ အချိန်ကုန်တယ်၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ယင်ကျင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“နေဦး”

လူ့ခွစာကလည်း ထပ်မံဟန်တားလိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် လူ့ခွစာ၏မျက်နှာကြီး ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်နေ၏။

အကျည်းတန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားထေသည်။

“ရှင်က ဘာသဘောလဲ”

“ဟင်...ဟင်...ငါက လူ့ခွစာပါ၊ မင်းဘယ်တော့မှ လူ့ခွစာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာရှင့်”

“ငါက မင်းမမေးလည်း မင်းသိချင်တာတွေကိုပြောပြလိုက်မယ်၊ ကဲ... ငါက မင်းထက်ပိုပြီး ခွစာမကျဘူးလား”

အကျည်းတန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ဟာ လူ့ခွစာပါပဲ”

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် လူ့ခွစာ သဘောတူသွားပြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

အခန်းစိုးခွေသိုင်းစိုးမြေ (တ-သိမ်း) ၁၅၁

လူ့ခွစာမှာ ခွကျသော်လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ ချက်ပြုတ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လေသည်။

ယခု လူ့ခွစာသည် အသားဟင်း၊ အသီးအရွက်၊ ပဲပြား စသည့် ဟင်းအမယ်များကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကာ ယင်ကျင်းနှင့်အကျည်းတန်တို့အား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခဲ့လေသည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြလေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်သွားကြသည်နှင့် လူ့ခွစာက ယင်ကျင်း သိလိုသမျှကို ပြောပြလေတော့သည်။

“တကယ်တော့ ထိုက်စန်းတောင်တန်းက ‘မိုးထိတောင်’ တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာတာ သိုင်းရာဇာဌူးလီတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ စနက်ပဲ”

အကျည်းတန်က....

“သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ခုချိန်မှာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး သိနေကြပါပြီရှင်၊ ဂူးလောက်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သစ္စာသိုင်းသမားက ဖော်ထုတ်လိုက်တာကြောင့် ဂူးလောက်ဆုံး မခံခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကို ဂူးလီက မကျေနပ်လို့ မိုးထိတောင်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာပါ”

လူ့ခွစာက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်း သည်လောက်တောင် သိနေရင်လည်း ကျုပ်ပြောပြစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အကျည်းတန် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူးရှင်၊ ပြီးတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

သူမ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စားစရာများကို အားရပါးရစားသောက်နေလေတော့သည်။

လူ့ခွစာက ယင်ကျင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောရင် မင်းစိတ်ဆိုးမှာလား”

ယင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ စိတ်ဆိုးစရာအကြောင်း မရှိပါဘူးဗျာ”

“အင်း...သည်အဖြစ်အပျက်တွေမှာ တကယ်တမ်း မှားယွင်းခဲ့တာ မိုးမြေဂေဟာပါ”

“ဗျာ”

“မိုးမြေဂေဟာက လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ဝုဏ်သိက္ခာကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့တာကြောင့် မှားယွင်းခဲ့ကြတာပဲ။ ယင်ကြိုင်ဟာ ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ အတွေ့အကြုံသည်းနည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝူးလီတို့သားအဖရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်ခဲ့ရတယ်”

ယင်ကျင်းသည် အဖြစ်အပျက်များကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်လာသလို ရှိလာလေသည်။

လူ့ခွစာက....

“ယင်ကြိုင်ဟာ သစ္စာသိုင်းသမားချင်းတိုးရဲ့ ညီမမေနှန်းနဲ့ မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့တယ်။ မေနှန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချင်းကိုးနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ၊ သိုင်းရာဇာဝူးလီဟာ အရှိန်အဝါကြီးမားတယ်။ ဒါပေမယ့်

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၅၃

နောက်ကွယ်မှာ မကောင်းမှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ဝူးလီရဲ့အပြစ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ခက်ခဲပေမယ့် သူ့သားဝူးလောက်ရဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ မကောင်းတာလုပ်ခဲ့တာကို ချင်းကိုးက ဖော်ထုတ်ဖို့ သက်သေအထောက်အထားရခဲ့တယ်”

ယင်ကြိုင်နှင့်မေနှန်း၊ ချင်းကိုးတို့ ပတ်သက်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်လေတော့သည်။

အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များ။

လူ့ခွစာ ပြောပြသဖြင့် အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကို ယင်ကျင်း သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လူ့ခွစာက....

“ဝူးလီက ယင်ကြိုင်ကို သူ့စကားယုံကြည်လာအောင်အမျိုးမျိုး ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ကြေးစားသိုင်းသမားတွေ ငှားပြီး လုပ်ကြံခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ချင်းကိုးရဲ့လူတွေ လက်ချက်လို့ အပြစ်ပုံချတယ်။ ဒါကို ယင်ကြိုင်ယုံကြည်ခဲ့တာကြောင့် ဝူးလီရဲ့အကြံ အောင်မြင်သွားခဲ့တာပဲ”

ယင်ကျင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

မသမာသူများ၏ လိမ်လည်လှည့်ဖျားမှုကြောင့် သူ၏ပင်ကြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

၁၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတာအောင်

လူ့ခွစာက...

“ချင်းကိုးတို့လူစုဘက်က ယင်ကြိုင်အပေါ်မှာ အထင်မှား ခဲ့ကြတာက ဝူးလောက်ကို ဆုံးမဖို့စီစဉ်ထားချိန်မှာ ဝူးလိကို တားဆီး ဖို့ယင်ကြိုင်ကို တာဝန်ပေးခဲ့ပေမယ့် ယင်ကြိုင်ဟာ မိခင်ကြီး နေမ ကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အားလုံးကိုလျစ်လျူထားခဲ့တယ်။ သစ္စာသိုင်း သမားတွေဟာ အရေးအကြောင်းကြိုရချိန်မှာ ယင်ကြိုင်သစ္စာဖျက်ခဲ့ တယ်လို့ ယူဆပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပဲ”

ယင်ကျင်းက...

“သည်ကိစ္စမှာလည်း တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပယောဂပါ နေမယ် ထင်ပါတယ်”

“သေချာတာပေါ့၊ ဝူးလီ လက်ချက်ပေါ့၊ ဝူးလီက မိုးမြေရေ ဟာရှင်ကြီး ယင်ခုံးကို ယင်ကြိုင်နဲ့ မေနှန်းတို့ ရေခွေခမျှနေတဲ့အ ကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ယင်ခုံးဟာ သူ့ရဲ့သားအတွက် ဓေတနာ နဲ့ သတိပေးတယ်ဆိုပြီး ဝူးလီကို ကျေးဇူးတင်သွားတယ်လေ။ ယင် ကြိုင်ကိုလည်း မိခင်ကြီး နေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပြန်ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရှင်ရဲ့သမီးနဲ့လည်း လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ခဲ့တာပဲပေါ့”

အဘိုးဖြစ်သူ ယင်ခုံးသည် သားယင်ကြိုင်အပေါ်၌ အလွန် ချစ်၍ မသင့်လျော်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက် သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူးလီကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပြီး ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း ယင်ကျင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်လေသည်။

လူ့ခွစာက...

အမုန်းမိုးဇွေသိုင်ခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၅၅

“ဝူးလီတို့သားအဖဟာ ချင်းကိုးတို့လူစုအပေါ်မှာ ယင်ကြိုင် အထင်မှားသွားအောင် အမျိုးမျိုးကြံစည်ခဲ့ကြတယ်။ တခြားအထင် မှားစရာဖြစ်ရပ်တစ်ခုကြောင့် ယင်ကြိုင်ဟာ မေနှန်းနဲ့ချင်းကိုးတို့ ငြိစွန်းနေတယ်လို့တောင် ယူဆသွားခဲ့တာ”

မေနှန်းအား ယင်ကြိုင် အမုန်းကြီးမုန်းသွားခဲ့ရသည့် ဖြစ် ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင်ပြုလေသည်။

“အဲသည်ညက ဝူးလီအကူအညီတောင်းတာနဲ့ ယင်ခုံးဟာ ချင်းကိုးကိုဆုံးမဖို့ လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ဒါကို မေနှန်းသိသွားပြီး ချင်းကိုး ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်သွားပြီး သတင်းပေးတယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ ယင်ခုံးက လိုက်လာတော့ မီးငြိမ်းပြီး အမှောင်ထုကို အကာအကွယ် ယူပြီးရှောင်ထွက်သွားတာ။ ဒါကို ယင်ကြိုင်က မေနှန်းနဲ့ချင်းကိုးတို့ ဖောက်ပြန်နေတယ်လို့ ယူဆပြီး မေနှန်းကို မုန်းသွားခဲ့တာပဲ”

ယင်ကျင်းအတွက် အဖြစ်အပျက်များက ပို၍ရှင်းသွား ပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မရှင်းသည့် အချက်တစ်ခုကို မေးလိုက်၏။

“ဒါထက် ချင်းကိုးဆီမှာ ရွှေငွေရတနာတွေ ရှိနေတာ ဘာ ကြောင့်လဲ၊ မိစ္ဆာဂိုဏ်းက ရန်ကျားကို ဘာကြောင့် ကာကွယ်ခဲ့ရတာ လဲ”

လူ့ခွစာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါလည်း အရေးကြီးတဲ့အချက်ပဲ၊ သိုင်းလောကသားတွေ မိစ္ဆာဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲနိုင်ခဲ့ကြတာဟာ ချင်းကိုးက မိစ္ဆာဂိုဏ်းအကြောင်း သတင်းပေးနိုင်ခဲ့လို့ပဲ၊ ဝူးလီက မိစ္ဆာဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်နေတယ် ဆို တာကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဗျာ”

“ဝူးလီဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ”

“နေပါဦးဗျာ၊ ချင်းကိုးက မိစ္ဆာဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ ရန်ကျားကို သူပဲ အကာအကွယ်ပေးခဲ့တယ်ဆို”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူ့ခွစာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျွန်တော်ပြောတာ မှားနေလို့လားဗျာ”

“မှားတာမှ သိပ်ကိုမှားတာပေါ့၊ ရန်ကျားဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သဘောမကျတော့တဲ့အတွက် မိစ္ဆာဂိုဏ်းထဲကထွက်ချင်တယ်၊ ချင်းကိုးက မိစ္ဆာဂိုဏ်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုရင် သူ့ကိုကာကွယ်မေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

“ဒါအမှန်ပဲလားဗျာ”

ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်လေသည်။

လူ့ခွစာက...

“ရန်ကျားဟာ သစ္စာသိုင်းသမားဖြစ်တဲ့ ချင်းကိုးကို ယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကတိစကားထားပြီး မိစ္ဆာဂိုဏ်းအကြောင်းဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်၊ ရန်ကျားဖော်ထုတ်ခဲ့တာကြောင့် မိစ္ဆာဂိုဏ်းကိုဖြိုခွဲနိုင်တာခဲ့ကြတာပဲ”

“ဝူးလီကကော..”

“ဝူးလီကျတော့ မိစ္ဆာဂိုဏ်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နေခဲ့တာ သူ့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားမှာကြောက်ပြီး ရန်ကျားကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်တာ”

အမုန်းခိုးခွေခိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၅၇

“လက်စသတ်တော့ သည်လိုကိုး”

ယင်ကျင်းမှာ အဖြစ်အပျက်များကိုသဘောပေါက်သွား၏။

သိုင်းရာဇာဝူးလီသည် သူ၏မကောင်းသော လုပ်ရပ်များမပေါ်ပေါက်ရလေအောင် ရန်ကျားကို လက်ဦးအောင် သုတ်သင်ရှင်းပစ်ခဲ့၏။

ချင်းကိုးနှင့် မိုးမြေဂေဟာကို ရန်တိုက်ပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထိုက်စန်းတောင်တန်းမှ မိုးထိတောင်ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာကာ ကြေကွဲဖွယ် အဆုံးသတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြေကွဲဖွယ်ကိစ္စများသည် လွန်ခဲ့သောနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကပင် ပြီးဆုံးသွားသင့်ပေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“သည်ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးသွားသင့်တာ ကြာပြီ မဟုတ်လားဗျာ”

စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် ပြော၏။

လူ့ခွစာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သည်ကိစ္စတွေ မပြီးပြတ်ခဲ့ရတာဟာ သိုင်းရာဇာဝူးလီက အသက်ရှင်သန်နေသေးလို့ပဲ”
ထိုစကားကြောင့် ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲ လေးလံလာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ခွမ်း”

အကျည်းတန်က ရေရွေးကြမ်းခွက်ကို စာဖွဲ့ပေါ် ဆောင်ချ

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် လူ့ခွစာတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အကျည်းတန်က....

“ကျွန်မ စကားတွေအများကြီး ကြားနေရတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ထိုက်စန်းတောင်က မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲအကြောင်း ဘာမှလည်း မ
ကြားရသေးပါလား။”

ဟုပြောလေသည်။

လူ့ခွစာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲက ပိုတောင်စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းသေးတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလားဗျာ”

လူ့ခွစာက ထိုက်စန်းတောင်တန်း၌ ပါဝင်သော မိုးထိ
တောင်တိုက်ပွဲအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၅၉

အမှားပျက်စရာ

မိုးထိတောင်။

ထိုက်စန်းတောင်တန်းသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော
တောင်တန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ထိုက်စန်းတောင်တန်းတွင် ပါဝင်သော မိုးထိတောင်သည်
အခြားသောသေအင်ကုန်းများထက် ပို၍မြင့်မားလေသည်။

သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးသည်၊ ဝှူးလောက်၏ မကောင်း
သောလုပ်ရပ်များကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ သိုင်းရာဇာ
ဝှူးလိပင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဝှူးလောက်တွင်
အဖြစ်ရှိကြောင်း လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

ဝှူးလောက်သည် ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကာကွယ်နိုင်ခြင်း မရှိ
တော့သဖြင့် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံး
စီရင်သွားခဲ့လေသည်။

ဝှူးလောက်၏ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်သွားသည်နှင့် သစ္စာသိုင်းသ
မားများအပေါ် အထင်မှားခဲ့ကြသော သိုင်းလောကသားများသည်
သစ္စာသိုင်းသမားများဘက်မှ ပြန်လည်ထောက်ခံခဲ့ကြလေသည်။

ဝှူးလိနှင့် မိုးခြေဂေဟာကို အပြစ်တင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ချင်းကိုးကလည်း သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုဆည်
တင်နိုင်ရန် မိုးမြေဂေဟာကို စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

မိုးမြေဂေဟာကလည်း စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံခဲ့၍ မိုးထိ
တောင်ပေါ်၌ ယှဉ်ပြိုင်ရန် ချိန်းဆိုခဲ့ကြလေတော့သည်။

မိုးထိတောင်သို့ သွားရာလမ်း၌ မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိသည်။
ထိုမြို့ကလေး၌ သိုင်းလောကသားများ စုရုံးရောက်ရှိနေ
ကြလေသည်။

မိုးထိတောင်၌ မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးယင်ကြိုင်နှင့်
သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြမည့်ပြိုင်ပွဲကို သိုင်းလော
ကတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးထိတောင်အနီးသို့ သိုင်းလောကသားများ
စုရုံးရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သိုင်းလောကသားများမှာ မိုးထိတောင်ပေါ်သို့
တက်ခွင့်မရခဲ့ကြပါချေ။

မိုးမြေဂေဟာပိုင်ရှင်က ယှဉ်ပြိုင်ပွဲအား အနောက်အယုတ်
မဖြစ်စေရန် သိုင်းလောကသားများ အနေဖြင့် မိုးထိတောင်ပေါ်သို့
တက်ရောက်ကြည့်ရှုကြခြင်း မပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံထားခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် မိုးမြေဂေဟာအား လေး
စားကြသည့်အလျောက် မိုးထိတောင်ခြေမြို့ကလေး၌ စုရုံးရောက်

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (ဘ-သိမ်း) ❀ ၁၆၁

ရှိနေကြသော်လည်း တောင်ပေါ်သို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ
တက်ရောက်ခြင်း မပြုကြတော့ချေ။

ထိုအချိန်တွင် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများ ဝတ်
ဆင်ကာ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လူတစ်ယောက်သည် တောင်ခြေမြို့က
လေးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ခေါင်းကိုက်ရသည့် လူ့စ
စာ ဖြစ်လေသည်။

လူ့စစာသည် မိုးမြေဂေဟာ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို သိရ
လျှင် မျှော်ရယ်ပြုလေသည်။

“မိုးမြေဂေဟာက ဘာမို့လဲ၊ မိုးထိတောင်ပြိုင်ပွဲမှာ ကြီး
ကြပ်ဖို့ သိုင်းရာဇာဇူးလီကို တာဝန်ပေးခဲ့တာကော ဘာသဘောလဲ၊
ချင်းကိုးအပေါ် အကောက်ကြံချင်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားဘဲ မိုးထိတောင်ပေါ်သို့တက်သွား
ခဲ့လေသည်။

မိုးထိတောင်ခြေ၌ သိုင်းလောကမှ ထင်ရှားသော သိုင်းသ
မားများသည် မိုးထိတောင်ပေါ်သို့ မည်သူမျှ မတက်နိုင်အောင်
စောင့်ကြပ်နေကြလေသည်။

သို့တိုင် သိုင်းလောက၌ ကိုယ်ဖော့ပညာ ထိပ်ဆုံးအဆင့်ရှိ
သောလူ့စစာကိုမူ ဟန့်တားနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ကြပါချေ။

လူ့စစာသည် တောင်ခြေ၌ စောင့်ကြပ်နေကြသော သိုင်း
သမားများ မသိလိုက်ရဘဲ တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားနိုင်ခဲ့လေတော့
သည်။

မိုးထိတောင်ပေါ်၌ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဆောက်

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

လုပ်ထားသော ဘုံကျောင်းလေးတစ်ခုရှိလေသည်။

ထိုဘုံကျောင်းလေး၌ လူသုံးယောက်ရောက်ရှိနေသည်။

မိုးမြေဂေဟာသခင်လေး ယင်ကြိုင်၊ သစ္စာသိုင်းသမား၊
ချင်းကိုးနှင့် ပြိုင်ပွဲကြီးကြပ်သည့် သိုင်းရာဇာဇူးလီတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဇူးလီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

ယင်ကြိုင်နှင့် ချင်းကိုးတို့အား အသာကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကနေ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်
စားနေပေမယ့် မလိုလားအပ်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်
ပြောချင်ပါတယ်”

ချင်းကိုးက....

“ဘာကြောင့်မလိုလားအပ်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲလို့ပြောရတာလဲ
ဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်မလားဗျာ”

ဇူးလီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်မှားခဲ့ကြပြီး ဂုဏ်
သိက္ခာကို ရှေ့တန်းတင်ထားတဲ့ ပြိုင်ပွဲဖြစ်နေလို့ပေါ့။ တကယ်တော့
ကျုပ်တို့အားလုံး မမှားသင့်တဲ့အမှားတွေ မှားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကို
နောင်တရမယ် သင်ခန်းစာယူနိုင်မယ်ဆိုရင် ခုလိုယှဉ်ပြိုင်နေစရာမ
လိုတော့ပါဘူး”

“သိုင်းရာဇာကြီးပြောတဲ့စကားက တကယ်ကိုတန်ဖိုးရှိပါ
တယ်ဗျာ ဒါပေမယ့် သိုင်းရာဇာကြီး ဒီလောက်စိတ်ကောင်း စေတနာ
ကောင်းရှိပါ့မလား တွေးမိလို့ပါ”

“ကျုပ်မှာ သားတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အရှက်တကွ
ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကအတွက် အမှန်တရားဘက်က

အမှန်ခိုးခံခဲ့ရသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၆၃

ရပ်တည်ဖို့ ဒီပြိုင်ပွဲကို ကြီးကြပ်ခွင့်တောင်းခံခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ကို အထင်
လွဲမှားပြီး ပြောဆိုနေတာကို သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ်ယောက်ျားကောင်းတွေဆိုရင် ကိုယ်
လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေမှန်ကန်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့သက်သေပြနိုင်
ရမယ်။ ဒီကနေ့ ပြိုင်ပွဲမှာ ကြီးကြပ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်ချ
မှတ်ပေးမယ့် စည်းကမ်းကတော့ ပြိုင်ပွဲမှာအနိုင်ရတဲ့သူက မှန်ကန်
ပြီး ရှုံးတဲ့သူက မှားယွင်းခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်
လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီပြိုင်ပွဲကိုဖျက်သိမ်းလိုက်ဖို့ပဲရှိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့
ကြီးကြပ်မှုနဲ့မဟုတ်ဘဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ထပ်မံချိန်းဆိုယှဉ်ပြိုင်ပေါ့”

ချင်းကိုး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သိုင်းရာဇာကြီး ဘယ်လိုလဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ အပေါ်မှာ ခုချိန်ထိ
အခဲမကျေ ဖြစ်နေတုန်းပဲလား”

“ကျုပ် ဘာမှ အခဲမကျေ ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။
ခုဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ မိုးမြေဂေဟာကို ထောက်ခံတဲ့ လူတွေက
တစ်ဖက် သစ္စာသိုင်းသမားကို ထောက်ခံတဲ့လူတွေက တစ်ဖက်နဲ့
စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပါပြီ။ မင်းတို့ကြောင့် သိုင်းလောကအ
တွက် မကောင်းတဲ့အကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာကို မလိုလား
တာကြောင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေရှင်းခိုင်းတာပါ။ ကျုပ်သားလဲ
မရှိတော့ပါဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖြေရှင်းပြီးတာနဲ့ သိုင်းလောက
အေးချမ်းသာယာသွားစေချင်ပါပြီ”

ယင်ကြိုင်က....

“သိုင်းလောကအတွက် တကယ်ပဲလိုအပ်နေမယ်ဆိုရင် ဦး
ပြောသလို ကျုပ်လက်ခံယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ်ဗျာ”

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချင်းကိုး စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ခုချိန်ထိ သဘောကောင်းနေတုန်းပဲကိုး”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတာပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုနည်းလမ်းပဲဖြစ်ပါစေ အဓိကကျတာက ယှဉ်ပြိုင်ကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ တကယ်တမ်းယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့ ခင်ဗျားကို စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေသလား။ ကျုပ်ဖြစ်စေချင်တာက သစ္စာသိုင်းသိုင်း ဘေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မတရားမလုပ်ဘူး၊ သိုင်းလောကအပေါ် သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လွင်စေချင်တာတစ်ခုပါပဲဗျာ”

“မိုးမြေဂေဟာကတော့ မတရားလုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ယင်ကြိုင် အဖြစ်အပျက်တွေကို ခင်ဗျားပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ် မှားတယ်ဆိုတာ သိရမှာပါ”

“ကိစ္စမရှိဘူး မိုးမြေဂေဟာက မှားယွင်းနေတယ်ဆိုရင် ဒီကနေ့ အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားက မဖြစ်မနေ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောထား”

“ဒါအမှန်ပဲ”

ယင်ကြိုင်က ဂူးလီအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“သိုင်းရာဇာကြီးပြောတဲ့စည်းကမ်းကို လက်ခံပါတယ်”

ဂူးလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး၊ မောင်ရင် ချင်းကိုးကရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကျုပ်လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

ဂူးလီ၏မာက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာ

အမုန်းမိုးခွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

လေသည်။

“ဒါဆိုရင် မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက် စတင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါပြီ”

မိုးထိတောင်ပေါ်၌ ချင်းကိုးနှင့်ယင်ကြိုင်တို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကြိုင်မှာ မိုးမြေဂေဟာမှ သခင်လေးဖြစ်သည့်အတိုင်း ထက်မြက်သော သိုင်းပညာရှိပြီး သူ၏ပညာကို အိတ်သွန်ဟမှောက် ထုတ်ဖော်အသုံးပြုကာ ယှဉ်ပြိုင်လေသည်။

သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုးသည်လည်း ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသူဖြစ်လေသည်။

ချင်းကိုးက ယင်ကြိုင်ကို အညံ့မခံဘဲ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ယှဉ်ပြိုင်လာခဲ့သည်။

ချင်းကိုးနှင့်ယင်ကြိုင်တို့ လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

ထို့နောက် ဓားကိုယ်စီကိုင်ကာ ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်ကြ၏။ သူတို့၏ပြိုင်ပွဲမှာ ကြောက်မမန်းလိလိ ပြင်းထန်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ သဲကြီးမဲကြီးယှဉ်ပြိုင်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကြသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသော်လည်း ရပ်တန့်ခြင်းမပြုဘဲ ဆက်၍ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

သို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ၏နောက်ဆုံးထွက်ပေါ်လာသည့်အဖြေ

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မှာ ယင်ကြိုင်နှင့်ချင်းကိုး နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြသည်။

လူ့ခန္ဓာက မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ အားမလို အားမရ ဖြစ်လာသည်။

သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သော မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲမှာ သူမျှော်လင့်ထားသလို စိတ်ဝင်စားစရာမရှိဘဲ သာမန်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုပဲမရှိတော့ဘဲ ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။

အကျည်းတန်ကလည်း...

“ဒီလိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲမျိုး သိုင်းလောကထဲမှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေ့မြင်နိုင်တာပဲ ဘာများထူးဆန်းလို့လဲရှင်”

“အဖြစ်မှန်ကို မတွေးမိလို့ မင်း ဒီလိုပြောတာပါ မိန်းကလေး။ အမှန်က အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ပြိုင်ပွဲဖြစ်ခဲ့တာ”

“ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာလဲ”

“ယင်ကြိုင်နဲ့ချင်းကိုးတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေပဲပေါ့”

“ဒါကော ဘာများထူးဆန်းမှာမို့လဲရှင်”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ ယင်ကြိုင်ဟာ သူ့ရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် သူ့ရဲ့ဖခင်ကြီးဟာ သိုင်းရာဇာဦးလီနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ရတာကော မိုးမြေဂေဟာရဲ့ဂုဏ်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုတာကော နားလည်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ချင်းကိုးနဲ့ မဖြစ်မနေယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တးသီမ်း) ❀ ၁၆၇

“သူက ချင်းကိုးကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူပြီး သူ့ရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကို ဖုံးကွယ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလားရှင်”

“မဟုတ်ဘူး ဒီလိုထင်ရင် မိန်းကလေး မှားသွားမယ်၊ ယင်ကြိုင် နောင်တရနေပြီ၊ သူက ချင်းကိုးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီး နောက်ဆုံး အစွမ်းပေးဖို့ ကြံစည်ထားတာ”

“ရှင်”

ယင်ကျင်း လုပ်လုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ဖခင်ကြီး၏ လုပ်ရပ် မှန်ကန်သည်ဟု ခံစားမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူ့ခန္ဓာက...

“ချင်းကိုးကလည်း ယင်ကြိုင်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ သူ့ဘာကြောင့် စိန်ခေါ်ခဲ့တာလဲ”

အကျည်းတန်က မေးလိုက်သည်။

လူ့ခန္ဓာက....

“သူက ဂူးလီရဲ့အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ချင်လို့ပါ”

“ဂူးလီက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂူးလောက်ရဲ့ကိစ္စက ဖုံးဖိလို့မရလောက်အောင် လူသိရှင်ကြားဖြစ်သွားတာကြောင့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့လို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ရပေမယ့် ချင်းကိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကြေကပ်ဘူး၊ မိုးမြေဂေဟာကလည်း အရေးအကြောင်းကြုံတော့ သူ့ကို ထိထိရောက်ရောက် မကျည်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါတွေဟာ သူရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားရတဲ့ ခါးသီးမှုတွေပဲ၊ ဂူးလောက်ကို အပြစ်ပေးဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထောက်ခံပြီး သိုင်းလောကမှာ ဂုဏ်ပြန်ဆယ်ခဲ့ပေမယ့် မိုးမြေဂေဟာကိုကော သစ္စာ

၁၆၈ နတ်တို့သို့လင်သီတအောင်

သိုင်းအဖွဲ့ကိုပါ အပြီးမပြေနိုင်တော့ဘူး။ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ဒုက္ခပေးမှာပဲ။ ဝေးလံရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို ချင်းကိုးကဖော်ထုတ်ခွင့်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ မိုးမြေဂေဟာကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါအမှန်ပဲလားရှင်”

“ချင်းကိုးဟာ ယင်ကြိုင်ကို အရှုံးပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးသိရင် ဂိုတောင်အံ့သြသွားဦးမယ်”

“ရှင်”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေး သိသလား”

ယင်ကျင်း မနေနိုင်ဘဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာများဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရှုံးပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြလို့ပေါ့။ ယင်ကြိုင်က နောက်ဆုံးမှာ ချင်းကိုးအရှုံးပေးမယ်ဆိုတာ မသိဘဲတိုက်ခိုက်လိုက်တယ်။ ချင်းကိုးကလည်း ယင်ကြိုင် အရှုံးပေးမယ်ဆိုတာ မသိဘဲတိုက်ခိုက်လိုက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး မသေသင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ကြရတာပဲ”

ဤတွင် ယင်ကျင်းမက အကျည်းတန်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

လူခွစာက...

“ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဂူးလီကစပြီး ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါကြောင့် မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲဟာ ပြောစမှတ်တွင်ခဲ့ရတာပေါ့”

အမှန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ၁၆၉

အကျည်းတန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး မေးလိုက်၏။

“နေပါဦး။ ယင်ကြိုင်ဘက်က ချို့ယွင်းချက်ရှိနေလို့ ချင်းကိုးကိုအရှုံးပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ သဘာဝကျပါတယ်။ ချင်းကိုးကကော ဘာကြောင့်များ ယင်ကြိုင်ကို အရှုံးပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာလဲ” လူခွစာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ ချင်းကိုးဟာ ဂူးလီကိုမယုံဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂူးလောက်ကိုသာ သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်။ ဂူးလီကိုတော့ လူသိရှင်ကြား ဖော်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်မှန်း သူသိထားတယ်”

အကျည်းတန်က...

“ဂူးလီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုများ လူသိရှင်ကြား ဖော်ထုတ်ချင်ရတာတာလဲရှင်”

“မိစ္ဆာဂိုဏ်းက ရန်ကျားသေဆုံးခဲ့ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့။ ဂူးလီမှာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ပြီး သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် မပေါ်ပေါက်ရလေအောင် ဂူးလီက ရန်ကျားကိုနှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်တာ။ ချင်းကိုးဆိုမှာရှိနေတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေဟာ ဂူးလီအတွက် မိစ္ဆာဂိုဏ်းကပေးဖို့စီစဉ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ။ ချင်းကိုး ကြားဖြတ်သိမ်းဆည်းမိခဲ့တာ”

အကျည်းတန်က...

“ချင်းကိုးဟာ ဂူးလီရဲ့မကောင်းမှုကို ဖော်ထုတ်ချင်တာနဲ့ တိုက်ပွဲမှာအရှုံးပေးခဲ့တာ။ တခြားစီပဲ မဟုတ်လားရှင်”

“ဒါပတ်သက်နေပါတယ် မိန်းကလေး။ ချင်းကိုးအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ကောင်းလှတဲ့ ဂူးလီရဲ့ဇာတိရုပ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတဇာန်

ခက်ခဲသွားပါပြီ။ ဂူးလီက အမှားမခံတော့တဲ့အပြင် ချင်းကိုးရဲ့ခြေလှမ်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတော့မယ် မဟုတ်လား။ တိုက်ပွဲမှာအရှုံးပေးလိုက်ရင် ယင်ကျွင်ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဂူးလီရဲ့မကောင်းမှုကို ဖော်ထုတ်ရတာ ပိုပြီးလွယ်ကူမယ်လို့ ချင်းကိုး ယူဆထားတယ်။ ဒါကြောင့် အရှုံးပေးလိုက်တာပဲ”

အကျည်းတန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အဓိပ္ပါယ်မဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီး ကြားထဲက ဂူးလီအောင်ပွဲခံသွားတာပဲ”

“ချင်းကိုး အရှုံးပေးလိုက်ရတဲ့ နောက်ထပ် အကြောင်းတစ်ခုရှိသေးတယ်ကွဲ့”

“ဘာများလဲရှင်”

“ချင်းကိုးရဲ့ညီမ မေနန်းမှာ ယင်ကျွင်နဲ့ ရထားတဲ့ ရင်သွေးလေးရှိနေပြီ။ သည်ကလေးအတွက် ဖခင်ရှိဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါပဲ”

ယင်ကျင်း မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

လူ့ခွစာက...

“မိန်းကလေးပြောသလိုပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပျက်စီးခဲ့ရပြီး ကြားထဲက ဂူးလီ အောင်ပွဲခံသွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သစ္စာသိုင်းသမားတွေက ဂူးလီရဲ့မကောင်းမှုတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ဆက်ပြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဂူးလီက သူ့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း မိုးမြေဂေဟာရဲ့ အရှိန်အဝါကိုအသုံးပြုပြီး နှိမ်နင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သံသရာတစ်ပတ်လည်လာခဲ့ပြန်ပြီပေါ့”

ယင်ကျင်းမှာ အဘွားဖြစ်သူ ပြောလိုက်သည့်စကားကိုပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တးသိမ်း) ❀ ၁၇၁

လူ့ခွစာက...

“ဒါပေမယ့် သည်တစ်ခါတော့ ဂူးလီရဲ့အလှည့်ပဲလို့ ကျုပ်ယုံကြည်ထားပါစာယ်”

မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲကိုလည်းကောင်း၊ သံသရာတစ်ပတ်လည်နေပုံကိုလည်းကောင်း လူ့ခွစာက ပြောပြလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲ၌လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ရှေ့မည်သို့ ဆက်လက်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဆိုသည်ကိုသာ စဉ်းစားရန် လိုပေတော့သည်။

လူ့ခွစာအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အကြံ

လေပြည်လေညင်း ဝေယမိးတိုက်ခတ်လာသည်။

အကျည်းတန်၏ဆံပင်များ ဖြာလန်ကျသွားသည်။

မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သူဖြစ်

သော်လည်း သူမသည် အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း သိထားပေတော့သည်။

အကျည်းတန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်း ကျုပ်ကို သည်အတိုင်းထားတော့မှာလား၊ မင်းကော

အကျည်းတန်အဖြစ် တစ်သက်လုံး နေသွားတော့မှာလား”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

အကျည်းတန် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် အင်္ကျီထဲမှ ဆေးပုလင်းလေးနှစ်လုံး နှိုက်ယူလိုက်၏။

ဆေးပုလင်းတစ်လုံး၌ အဖြူရောင်ဆေးနှစ်လုံးပါပြီး ကျန်တစ်လုံး၌ အနက်ရောင်ဆေးတစ်လုံး ပါလေသည်။

အကျည်းတန်က...

“အဖြူရောင်ဆေးက ရုပ်ပျက်တာကို ပျက်ပစ်တဲ့ဆေးပါပဲရှင်၊ အရည်ဖျော်ပြီး မျက်နှာကိုပွတ်လိုက်ရင် မူလရုပ်သွင် ပြန်ဖြစ်

အမုန်းမီးခွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၇၃

လာပါလိမ့်မယ်၊ အနက်ရောင်ဆေးကတော့ သောက်လိုက်တာနဲ့ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့ သိုင်းပညာ ပြန်ရမှာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို အဖြူရောင်ဆေးတစ်လုံးကို အရည်ဖျော်ကာ သူမ၏မျက်နှာကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်းပင် အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုးသည့်ရုပ်သွင် ကွယ်ပျောက်ကာ လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသွင် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟင်...ထင်းထင်း”

မှန်ပေသည်။ အကျည်းတန်သည် ထင်းထင်း ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ထင်းထင်းက...

“ကဲ... အစ်ကို ဆေးသောက်လိုက်ဦးလေ”

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါ။

ထင်းထင်းပြောသည့်အတိုင်း ဆေးလုံးကလေးနှစ်လုံးအား အသုံးချလိုက်လေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် မူလရုပ်သွင် ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသည့် သိုင်းအားလုံး ပြန်လည် ရရှိလာလေတော့သည်။ ယင်ကျင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေပါသည်။

ထင်းထင်းအား ငေးကြည့်ကာ...

“ညီမ... အစ်ကို့ကို အခုလို ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြမယ်ဆို”

“တောင်ပေါ်မှာ ဒေါ်လေးမေနန်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို

၁၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အစ်ကို မှတ်မိသလားဟင်”

“မှတ်မိတာပေါ့ ညီမရယ်”

“အစ်ကိုဟာ ဒေါ်လေးမေနှုန်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာ ရရှိသွားပြီး သတ်လစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲသည်အချိန်မှာ မျက်နှာတစ်ရာ ဟာ ဒေါ်လေးမေနှုန်းတို့ကို ထွက်သွားခိုင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီမကို တာဝန်ယူဖို့ အချိန်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ညီမကို ဘယ်လို တာဝန်ယူခိုင်းတာလဲ”

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ မိုးမြေဂေဟာရဲ့ ပြဿနာကို အစ်ကို တစ်ယောက်ပဲ သင့်မြတ်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ်လို့ သူက ယူဆ ထားတယ်လေ။ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည် ကျက်စားပြီး အဖြစ်မှန်ကို သိသွားမှ ဖြေရှင်းတာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ယူဆတယ်လေ။ အစ်ကိုရဲ့ ရုပ်သွင်အမှန်နဲ့ သိုင်းပညာတတ်ထား တယ်ဆိုရင် မိုးမြေဂေဟာသခင်လေးဆိုတာ သိပြီး အမှန်ကို သိရဖို့ ခက်ခဲမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ရုပ်ဖျက်ပေးပြီး သိုင်းပညာကို ထိန်းချုပ် ထားနိုင်တဲ့ဆေး တိုက်ကျွေးခဲ့တာပဲ”

“လက်စသတ်တော့ သည်လိုကိုး”

“ကဲ... အစ်ကို ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မြို့ကို သွားကြရအောင်။ ဝူးလီနဲ့ တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

“ကဲ... သွားကြစို့”

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဦးတည် ကာ ခရီးပြင်းနှင့်သွားကြလေတော့သည်။

အမုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၇၅

နေဝင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင် အားနည်းသွား ပြီး အမှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုးလာ၏။

အိမ်ထဲ၌ မီးအိမ်ထွန်းညှိထားခြင်း မရှိသဖြင့် မှန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်နေ၏။

လူသုံးယောက်သည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းပွဲထိုင်နေကြ၏။

သုံးယောက်သား စကားမပြောဘဲ ဖွင့်ထားသည့် တံခါး ပေါက်ဆီသို့ ကြည့်နေကြသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ မြေဘီလူး၊ ဘီလူးဖြူနှင့် အဆိပ်ဘီ လူးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တံခါးပေါက်အား ဖြတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာမည့် လူတစ်ယောက်အား စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေ သည်။ ချတ်တရက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေဘီလူးတို့သုံးယောက်၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ် ဖိတ် တောက်ပလာသည်။

အိမ်တံခါးပေါက်ဝ၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူသည် အိမ်ထဲမှ မြေဘီလူးတို့သုံးယောက်အား ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာလေသည်။

မြေဘီလူးတို့သုံးယောက် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် ကြသည်။

ဝင်လာသူအား ဦးညွတ်အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြပြီး...

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဂရုပြုပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ဝင်လာသူက...

“ထိုင်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝင်လာသူ(ဝါ)ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ စကားကြားလျှင် မြေဘီလူးတို့သုံးယောက် ထိုင်ချလိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက...

“မင်းတို့သုံးယောက် စွန်းမိုးကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မြေဘီလူးတို့ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက...

“မင်းတို့သုံးယောက် သည်တစ်ခါတော့ ငါ ခိုင်းတာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်”

မြေဘီလူး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး...

“ကျုပ်တို့ အသက်သေချင်သေပါစေ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ခေါင်းဆောင်ကြီး သဘောကျသွား၏။

“သည်လိုမှပေါ့၊ မင်းတို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က မိုးမြေဂေဟာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပဲ”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် မြေဘီ

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၇၇

လူးတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

မြေဘီလူးက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီး မိုးမြေဂေဟာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးဖို့ဆိုတာ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ငါ့မှာ အစီအစဉ် ရှိတယ်၊ မအောင်မြင်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး၊ ကဲ...ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ”

ပြောပြီး အပြင်ဘက် လမ်းထွက်သွားလေသည်။

မြေဘီလူးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးမှာ လွန်စွာ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ကောင်းစွာ နားလည်ထားကြပေသည်။

သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးမည့် ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်း၏ အဆက်အနွယ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မြေဘီလူးတို့က ချက်ချင်းပင် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်ကြလေသည်။

အိမ်အပြင်ဘက်၌ အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော်လည်း အလင်းရောင် ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေပါသေး၏။

အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် လူတစ်ယောက် ခွေခွေလေးလံ ကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရကြောင်း မြင်ရုံနှင့် မြေဘီလူးကို ရိပ်မိလိုက်ကြလေသည်။

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ခေါင်းဆောင်ကြီးက....

“မင်းတို့နဲ့အတူ သူ့ကိုခေါ်သွားရမယ်၊ မိုးမြေဂေဟာကို မီးရှို့ပြီးရင် သူ့ကိုရှင်းလိုက်၊ အလောင်းကို ထားပစ်ခဲ့၊ မီးလာရှို့တဲ့ လူဟာ သူ့လိုထင်သွားပါစေ ဟုတ်ပြီလား။”

မြေဘီလူး၊ အဆိပ်ဘီလူးနှင့် ဘီလူးဖြူတို့ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုလည်း မျက်လုံးဖြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။
ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အစီအစဉ် တစ်စွန်းတစ်စကို သူတို့သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးပစ်မည့် အစီအစဉ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက....

“မိုးမြေဂေဟာမှာ ယင်ကြိုင်နေခဲ့တဲ့ သီးသန့်ဆောင်ရှိတယ် မင်းတို့က အဲသည်အဆောင်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ကြရလိမ့်မယ်၊ အဲသည်မှာ အစောင့်အကြပ်မရှိတဲ့အတွက် အဆင်ပြေမှာပါ၊ မီးရှို့ပြီးတာနဲ့ သူ့အလောင်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး အမြန်ဆုံး ရှောင်တိမ်းသွားကြပေတော့”

မြေဘီလူးတို့သုံးယောက် ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်ကြ၏။
သူတို့၏တာဝန်မှာ အန္တရာယ်များလှသော်လည်း အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း နားလည်မိကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက....

“မင်းတို့ ဘာပြောချင်သေးလဲ”
မြေဘီလူးတို့ စောဒက မတက်ရဲကြပါ။

အစုန်းခိုးခွင့်ခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၇၉

“ပြောစရာမရှိပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး သွားကြပေတော့”
မြေဘီလူးတို့သုံးယောက် သွေးကြောပိတ်ခံနေရသူအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုလူမှာ မေနန်းတို့လူစုမှ လေလွင့်သူချင်းရှိဖြစ်မှန်း သူတို့သိရှိထားကြပေသည်။

ချူးရီသည် မကြာမီ သေဆုံးသွားရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့သည် သစ္စာသိုင်းသမား ချင်းကိုး သေဆုံးသွားသည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ပြည့်မြောက်သည့်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ဝင်များသည် ချင်းကိုးအား ဂါရဝပြုရန်အတွက် ချင်းကိုး အရိုးပြာအိုးထားရှိရာ အိမ်ကလေးဆီ သို့စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

သို့သော်...

သစ္စာသိုင်းသမားချင်းကိုး စံအိမ်မှာ မီးလောင်ပြာကျနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသထွက်နေသည့် မေနန်းတို့လူစုကိုလည်းကောင်းတွေ့ရှိကြရပေသည်။

မေနန်းသည် ချင်းကိုး၏စံအိမ်မီးလောင်ပြာကျသွားရသည်မှာ မိုးမြေဂေဟာ၏လက်ချက်ဖြစ်၍ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည်ဟု ကြိုးဝါးနေသည်ကို သိုင်းလောကသားများ ကြားသိရလေသည်။

ချင်းကိုးအတွက် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြသူများသည် မကြာမီ

၁၈၀ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မှာပင် မိုးမြေဂေဟာမှ ယင်ကြိုင်၏အရိုးပြာအိုး ထားရှိသည့် သီးသန့်ဆောင်မှာ မီးလောင်ပြာကျသွားသည့် သတင်းကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မိုးမြေဂေဟာမှ လူများသည် ဤသည်မှာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့၏လုပ်ဆောင်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ချူးရီ၏အလောင်းကို သက်သေခံကာ ပြောကြားလာကြသည်။

နှစ်ဖက်စလုံးမှာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်း၍မရတော့လောက်အောင် ပင် ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး သိုင်းလောက သွေးချောင်းစီးမည့်အရေးအခင်းလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အရန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တသိမ်း) နို့ ၁၈၁

အဖြေ

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပါ၏။

သိုင်းလောကသားများသည် မိုးထိတောင်သို့ ဦးတည်သွားနေကြပါသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က မိုးထိတောင်ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ၏အကျိုးဆက်အဖြစ် သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နှင့် မိုးမြေဂေဟာတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံကြမည် မဟုတ်လား။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဖြေရှင်း၍ရမည် မဟုတ်တော့ဘဲ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြမည်ဖြစ်ရာ မဆုံးနိုင်သော တိုက်ပွဲများဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဟု အများက ခန့်မှန်းနေကြပေတော့သည်။

သိုင်းလောက ပျက်စီးသွားနိုင်သည့် အရေးအခင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားတိုင်းလိုလို အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြချိန်မှာပင် ရန်ကျိုးမြို့သို့ ဦးတည်ကာ လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ ဦးတည်သွားနေကြလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းတင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

လူ့စွစာ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ပူးလီအားရာမွေရန် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နေမွန်းမတည်မီ ရန်ကျိုးမြို့သို့

၁၈၂ နို့ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

မြို့ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် အချိန်မဆိုင်ဘဲအရှေ့ဘက်မြို့
စွန်တစ်နေရာသို့ ဦးတည်သွားကြပြန်လေသည်။

လမ်းကြားကလေးများမှ ဖြတ်ကျော်လာပြီး မကြာပါချေ
'ငွေအိုးအရက်ဆိုင်' ဟုရေးသားထားသည့် အရက်ဆိုင်ကလေးတစ်
ဆိုင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်းက...
“သည်အရက်ဆိုင်ဘေးနားကအိမ်မှာ ပူးလီအကြောင်းပြော
ပြနိုင်တဲ့လူ ရှိတယ်လို့ လူ့ခွစာက လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ က... သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြရာ အ
ရက်ဆိုင်ကလေးဘေး၌ ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့
သို့ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

အိမ်တံခါး ပိတ်ထားပါသည်။

သို့သော် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားသဖြင့် အိမ်ထဲ၌ လူရှိ
ကြောင်းသိရ၏။

ယင်ကျင်းက တံခါးခေါက်ကာ...

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

ဟုခေါ်လိုက်လေ၏။

သူ၏ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

အမုန်းမိုးရွေသိုင်းမိုးခြေ (တ-သိမ်း) နို့ ၁၈၃

အတွင်းဘက်မှ ကျယ်လောင်သောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

တံခါးဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူကိုမြင်ရလျှင် ယင်ကျင်းနှင့်ထင်းထင်းတို့ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထိုလူအား သူတို့မှတ်မိကြပါသည်။

ထိုလူသည် စွန်းဖုံးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ကြိုးစား
ခဲ့သည့် မြေဘီလူး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မြေဘီလူးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား မျက်မှောင်ကြုတ်
ကာကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် တံခါးလာခေါက်တာ
လဲပြောစမ်း”

ဟု ခက်ထန်မာကျောစွာ မေးလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ သိချင်တာလေးတစ်ခုကို ခင်ဗျားပြောပြနိုင်တယ်
ထင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ မြေဘီလူး အံ့သြသွားသည်။

“ဘာကွ၊ မင်းတို့ သိချင်တာကို ငါကပြောပြနိုင်တယ် ဟုတ်
လား။ မင်းတို့ကို ဘယ်သူကပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းတို့က ဘာသိ
ချင်တာလဲ၊ ငါ့ကိုလာပြီး နှောင့်ယှက်မယ်တော့မကြံနဲ့ သေသွား
မယ်”

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“မနောင့်ယုက်ရဲပါဘူးဗျာ၊ သိချင်တာလေးတစ်ခု မေးမလို့ပါ၊ ဂူးလီ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ပြောပြပါလား”

“ဘာ”

မြေဘီလူး၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယင်ကျင်းအား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ကာ....

“မင်းက ဂူးလီကိုတွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဘယ်မှာလဲ”

မြေဘီလူး၏မျက်နှာတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် အရိပ်အရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....

“ရှိပါတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ က... အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲလှည့်ဝင်သွားလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ပြိုင်တူလှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် မြေဘီလူးက တံခါးပိတ်ထား

လို့လေသည်။

ထင်းထင်းက...

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

မြေဘီလူး ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာကြောင့် ဂူးလီကိုတွေ့ချင်တာလဲ

ပြောစမ်း”

အစုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၈၅

ပြောပြောဆိုဆို ထင်းထင်း၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

အော်ငေါက်ရင်း ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ညီမ ဘေးဖယ်လိုက်”

အော်ပြောကာ ရှေ့သို့ခုန်ဝင်ရင်း မြေဘီလူးအား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

မြေဘီလူး ရင်ထိတ်သွားသည်။

ယင်ကျင်း တိုက်ခိုက်လာသည့် အရှိန်အဟုန် ဖြင်းထန်လွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

“မင်း...မင်း ဘယ်သူလဲ”

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြေဘီလူးမှာ ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့်နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

သူ၏မျက်နှာဖြူဖျပ်ဖြူရော ဖြစ်သွားသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး...

“ဝေါ”

ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထင်းထင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ယင်ကျင်းသည် သိုင်းပညာ ပြန်လည်အသုံးပြုလာနိုင်ပြီ

၁၈၆ နွဲ့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မဟုတ်ပါလား။

မြေဘီလူးသည် ယင်ကျင်းအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း...မင်း”

“ဂူးလီ ဘယ်မှာလဲ”

ယင်ကျင်း ရှေ့တိုးသွားသည်။

မြေဘီလူး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သို့သော် သူက တံခါးပိတ်ထားသဖြင့် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးရှလေတော့သည်။

အမှန်တော့ ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့အား ထွက်ပြေး၍မရအောင် တံခါးပိတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ထွက်ပြေးလို့ မရတော့ပါဘူး၊ ဂူးလီ ဘယ်မှာလဲ ဆိုတာပြောရင် ခင်ဗျားသက်သာမယ်”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က မိုးမြေဂေဟာက သခင်လေးယင်ကျင်းပဲ”

“ဘာ”

မြေဘီလူး အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူတို့သည် မကြာသေးသောအချိန်ကမှ မိုးမြေဂေဟာအား စီး၍ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည့် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း၏အရိုးပြာအိုး ထားရှိသော သီးသန့်ဆောင်မှာ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသော်လည်း မိုးမြေဂေဟာအဆောက်အအုံကြီးများမှာ အကြီးအကျယ် မီးလောင်ပျက်စီးသွားခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

အစုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) နွဲ့ ၁၈၇

မိုးမြေဂေဟာအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရန် မြေဘီလူး မဝံ့မရဲကြ၍ဖြစ်သည်။

ချူးရီ၏အလောင်းကိုမူ မိုးမြေဂေဟာ၌ ထားရစ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးမြေဂေဟာနှင့် မေနန်းတို့လူစု ဖြေရှင်းမရအောင် ပြဿနာဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ဂူးလီ ဘယ်မှာလဲ”

ယင်ကျင်းက ထပ်မေးလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် မြေဘီလူး ပို၍ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယင်ကျင်းသည် သူတို့၏အကြံအစည်များအား သိရှိနေပြီဟုလည်း ထင်မှတ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျုပ်...ကျုပ် မသိဘူး”

ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းကာ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ယင်ကျင်းက...

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်ယင်း၊ ခုန်ခင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မြေဘီလူးမှာ မြွေမရွတ်တော့သဖြင့် ပြန်လည်ခုခံလိုက်ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

၁၈၈ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မြေဘီလူးမှာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။
ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားကြ
လေသည်။

မြေဘီလူးကား ထွက်မပြေးနိုင်ဘဲ မြေပေါ်လဲကျနေ၏။
ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့က မြေဘီလူးထံ ပြေးသွားရန်
ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့ထံဦးတည်ကာ လူသုံးယောက်လှမ်းလာ
နသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဘီလူးဖြူ၊ အဆိပ်ဘီလူးနှင့် မဟူရာတို့ပင်ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် မြေဘီလူး အိမ်ထဲမှ လွင့်ထွက်လာသည်ကို
ပညးကောင်း၊ ယင်ကျင်နှင့် ထင်းထင်းတို့ ပြေးလိုက်လာကြသည်ကို
ပညးကောင်း တွေ့မြင်သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် ခပ်သွက်သွက် ပြေးလာကြလေသည်။
ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သည် မြေဘီလူးအနီး၌ ရပ်
ပိုက်ကြ၏။

မြေဘီလူးမှာ မြေပေါ်မှ မထနိုင်ဘဲ တအင်းအင်းညည်းညူ
နေလေသည်။

“ညီမ သူ့ကိုကြည့်ထား”
ဟုပြောကာ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။
အဆိပ်ဘီလူးတို့ သုံးယောက်သား မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်

အစုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တသိမ်း) နို့ ၁၈၉

ရှိလာပြီး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။
မြေဘီလူးကိုတစ်လှည့် ယင်ကျင်းကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ...
“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။
အဆိပ်ဘီလူးတို့သုံးယောက်စလုံးကို ယင်ကျင်းက ကောင်း
စွာမှတ်မိထားပေသည်။

ထို့ကြောင့် သဘောကျစွာဖြူးလိုက်ပြီး...
“ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတာ အတော်ပဲ ကျယ်က လိုက်မ
ရှာရတော့ဘူးပေါ့၊ ကဲ... ဂူးလီ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

အဆိပ်ဘီလူးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ဘီလူးဖြူက ယင်ကျင်းဘက် ပြန်လှည့်ကာ...
“မင်းက ဂူးလီကိုတွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်”
“ကောင်းပြီ”

ဘီလူးဖြူက ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
“ငါ့ကို အနိုင်ရအောင်ကြိုးစားပါ၊ ဒါဆို ဂူးလီဘယ်မှာရှိတယ်
ဆိုတာ သိရမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။
သူတို့သည် သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် ထင်ရာစိုင်းနေကြသူ
များဖြစ်ကြောင်း ယင်ကျင်း နားလည်ထား၏။

“စိတ်ချ”
စကားဆုံးလျှင် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

၁၉၀ နို့ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

ဘီလူးဖြူက ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

ဘီလူးဖြူမှာ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေ၏။

အဆိပ်ဘီလူးသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင်...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်

တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“အစ်ကို့ သတိထား”

ထင်းထင်းက စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

ယင်ကျင်း မမှုပါချေ။

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ အကျီလက်အိုးအား ဝေယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ လေဓွေလှိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လက်နက်ပုန်း

ကလေးများမှာ အဆိပ်ဘီလူးထံ ပြန်လည်တိုးဝင်သွားလေသည်။

မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အဆိပ်ဘီလူးရှောင်

တိမ်းရန် အခွင့်အရေး မရတော့ပါ။

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဘီလူးဖြူနှင့် မဟူရာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြ၏။

အစုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တ-သိမ်း) နို့ ၁၉၁

အခြေအနေ မဟန်မှန်း နားလည်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်

ကြသည်။

သို့သော်...

“ပြေးလို့ လွတ်မလား”

ယင်ကျင်းက အော်ငေါက်ရင်း တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်

ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

ဘီလူးဖြူနှင့် မဟူရာတို့မှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း အ

ဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ထရပ်လာကြပြီး...

“ဖုတ်”

မြေပေါ် ပြန်လည်လဲကျသွား၏။

ယခုတစ်ကြိမ် သူတို့ပြန်လည် ထလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်

ပါချေ။

ယင်ကျင်းက မြေဘီလူးအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မြေဘီလူး မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာပြီး...

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ပြောပြပါမယ်”

ဟုတောင်းပန် တိုးလျှိုးနေလေတော့သည်။

ထင်းထင်းက...

“ဂူးလီ ဘယ်ကလဲ ပြောစမ်း”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

မြေဘီလူးက...

“မိုးထိတောင်ကို သွားပါတယ်”

“မိုးထိတောင် ဟုတ်လား။ သူက ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ မိုးမြေဂေဟာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြ

တော့မှာမို့ သူက သွားတာပါ”

“ဟာ”

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြ၏။

ယင်ကျင်းက....

“သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့နဲ့ မိုးမြေဂေဟာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြမယ်

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

မြေဘီလူးက အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“မိုးမြေဂေဟာနဲ့ မေနန်းတို့လူစု ထိပ်တိုက်တွေ့အောင်

ဝူးလီက ကြံစည်ခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လိုကြံစည်ခဲ့တာလဲ၊ သူက ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်

ရတာလဲ”

“သူ့သားအတွက် မကျေနပ်တာရယ်၊ ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းချုပ်

ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာ”

ယင်ကျင်းတို့ အံ့သြသွားကြပြန်သည်။

ထင်းထင်းက...

“ဝူးလီဟာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်

အမုန်းခိုးခွေသိုင်းခိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၁၉၃

နေတဲ့ ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းချုပ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အဖြစ်မှန်ကား ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။

ဝူးလီသည် သားအတွက် လက်စားချေသည့်အပြင် သိုင်းလောက စည်းလုံးမှုပြုကွဲစေရန် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

ထင်းထင်းက မြေဘီလူးအား သွေးကြောပိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတို့ မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ယင်ကျင်းက မြေဘီလူးအား ကြည့်ရင်း...

“သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြဿနာဖြေရှင်းတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ထုတ်ဖော်မှု လိုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခေါ်သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

ယင်ကျင်းက မြေဘီလူးအား ပန်းပေါ် ထမ်းတင်လိုက်၏။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်လာကြလေတော့သည်။

မီးစတစ်ဖက် ရေစတစ်ဖက်

မိုးထိတောင်ထိပ်၌ လူသူစုန့် ခွာသွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် သိုင်းလောကသားများ စုရုံးရောက်ရှိနေကြလေသည်။

အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်သိုင်းသမားများသည် ဝဲယာ တစ်ဖက်စီ ရပ်နေကြသည်။

ဝဲဘက်မှလူစုမှာ မေနန်း၏မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည်။

ယာဘက်မှလူစုမှာမူ မိုးမြေဂေဟာမှ သိုင်းသမားများနှင့် ယင်ခုံး၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် မကျေနပ်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

အချို့သူများဆိုလျှင် တိုက်ခိုက်တော့မည် တက်ကဲရှိနေကြ၏။

သို့သော် မည်သူကမျှ တိုက်ပွဲကို စတင်ဖန်တီးကြခြင်း မရှိပါချေ။

အကြောင်းကား ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ စားပွဲတစ်လုံး ရှိနေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ အရက်တစ်အိုး ရှိနေ၏။

လူသုံးယောက်သည် စားပွဲ၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် မေနန်း၊ ယင်ခုံးနှင့် ဝူးလီတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

မေနန်းနှင့် ယင်ခုံးတို့၏ မျက်နှာထား တင်းမာနေလေသည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း မကြည့်ကြချေ။

ဝူးလီက အရက်အိုးထဲမှ အရက်များကို ငဲ့လိုက်သည်။

ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့ကို ကြည့်ကာ...

“ကဲ... မိတ်ဆွေတို့ သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ရည်စူးပြီး သောက်လိုက်ကြပါဦးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မေနန်းက...

“ဦးလေးဝူးလီ၊ ကျွန်မက အရက်သောက်ဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးလေးသိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ယင်ခုံးက...

“ခင်ဗျား ဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုမှ အခြေအနေကပိုပြီးရှုပ်ထွေးကုန်တယ်၊ မိုးမြေဂေဟာမီးရှို့ဖျက်ဆီးခံရတာကို ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

“ကျုပ် သိထားပါတယ်၊ အဖြေလည်း ရှာလို့တွေ့ထားပါပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါမယ်၊ အရက်သောက်လိုက်ကြပါဦး”

“အဖြေရှာလို့ တွေ့ထားပြီ ဟုတ်လား”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာထူးခြားသလဲ”

ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးလိုက်

၁၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီတနောင်

ကြသည်။

ဦးလီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်၊ သောက်လိုက်ကြပါဦး”

မေနန်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အရက်ခွက်ကို ယူကာ ဆတ်ခနဲမော့ချလိုက်၏။

ယင်ခုံးလည်း အားကျမခံ သောက်လိုက်လေသည်။

ဦးလီ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဘာပြဿနာမဆို အဖြေရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဖြေရှင်းပုံ ဖြေရှင်းနည်းပဲကွာပါတယ်”

ယင်ခုံး စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“မိတ်ဆွေ ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာ ပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဦးလီ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ပြောရင်းဆိုရင်း မိတ်ဆွေက ဒေါသဖြစ်လာပြန်ပြီပေါ့လေ”

“မိတ်ဆွေ ဦးလီ... ကျုပ်သားသေဆုံးခဲ့ရသလို၊ ကျုပ်မြေးပျောက်ဆုံးနေတယ်၊မိုးမြေဂေဟာလည်း မီးရှို့ခံရတယ်၊ ကျုပ်ကဒေါသ မဖြစ်ရတော့ဘူးလားဗျ”

ဦးလီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုအခါ မေနန်းက...

“ကျွန်မကကော ဘာထူးသလဲ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မဘဝလည်း ဖျက်ဆီးခံရတယ်၊ အခုတစ်ခါ

အမုန်းမိုးစွေသိုင်းမိုးမြေ (တသိမ်း) ❀ ၁၉၇

ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့စံအိမ် မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံရပြန်တယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျေနပ်နိုင်မှာလဲရှင့်”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

ဦးလီ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ် နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကာဝန်ယူခဲ့တာပဲ”

“ကဲ...ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ဦးလီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“သည်ကိစ္စဟာ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ”

“ဘာ”

“လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဟုတ်လား”

ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့ အံ့သြသွားကြလေသည်။

ဦးလီက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်တဲ့ ကြားလူရှိနေတယ် ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သစ္စာသိုင်းအဖွဲ့ကို ကော မိုးမြေဂေဟာကိုပါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေပါတယ်၊ သူဟာ ခင်ဗျားတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားလည်းမရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အချင်းချင်း အထင်မှားအောင်လုပ်ပြီး ရန်တိုက်ပေးခဲ့တာပါ”

ယင်ခုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

မေနန်းက...

၁၉၈ နို့ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ကို မကျေနပ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝူးလီက...

“သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကတည်းက မ
ကျေနပ်ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ မိုးထိတောင်တိုက်ပွဲကို သူကပဲ ဖန်တီးခဲ့
တာပါ”

မေနန်းသည် ဝူးလီပြောသည့်စကား အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်း
စွာနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ယင်ခုံးမှာ ဝူးလီ ဆိုလိုချက်ကို အနည်းငယ်ရိပ်စားမိသလိုလို
ရှိ၍ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

မေနန်းက...

“အဲသည် လူယုတ်မာက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယင်ခုံးက ဝူးလီအား ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

ဝူးလီက ဘာဟားဟား ရယ်မောရင်း...

“မင်းတို့တွေ အဆင်မပြေအောင် ကြားဝင်ခလောက်ဆန်ခဲ့
တဲ့လူဟာ ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းချုပ်ပဲ”

“ဘာ”

ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြ၏။

သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးရန် အမြဲတစေ ကြံစည်နေ
သော ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း သူတို့ကောင်းစွာ ကြားဖူးထားကြ၏။

ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းမှာ လူအနည်းငယ်သာ ရှိသည့်အပြင် အလွန်
လျှို့ဝှက်နေခြင်းကြောင့်လည်း ယခုတိုင် ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မပြုခဲ့ကြ

အစုန်းခိုးဇွေသိုင်းခိုးခြေ (တသိမ်း) ၁၉၉

ပေ။

ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းမှ မိမိတို့အား အကြီးအကျယ် ဂယက်ခိုက်ခဲ့
စေသည်ကို ယင်ခုံး အံ့သြနေမိသည်။

ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းအနေဖြင့် ကူညီမညီသူ ရှိ၍သာ ဤမျှအထိ
အကွက်ကျကျ ကြံစည်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယင်ခုံး နားလည်လိုက်
သည်။

သူက ဝူးလီအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ဘယ်သူလဲ”

ဟု သံသယမကင်းစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဝူးလီ အဖြေမပေးမီ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ဝူးလီကိုယ်တိုင်ပါပဲဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝူးလီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့သည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြ၏။

အသံလာရာဆီသို့ ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

ထိုအခါ ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း လှမ်းဝင်လာသော လူသုံး
ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ရှင်းတမ်း

မြေဘီလူး၊ ယင်ကျင်းနှင့် ထင်းထင်းတို့သည် ဘုံကျောင်း ပျက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မြေဘီလူးအား တွေ့မြင်ရလျှင် ဂူးလီ အကြီးအကျယ် မျက် နှာပျက်သွားတော့သည်။

ယင်ခုံးမှာ ယင်ကျင်းအား တွေ့မြင်သွားလျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့မြေး ယင်ကျင်း”

ယင်ကျင်းက ဂူးလီအား ညွှန်ပြရင်း...

“ဘိုးဘိုး၊ သူဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြဿနာတွေ ကို ဖန်တီးခဲ့တာ သူပဲ၊ ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာလည်း သူပဲ”

ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့က ဂူးလီအား စူးစူးလှလှ မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မြေဘီလူးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာ သူပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို စေခိုင်းပြီး မိုးမြေဂေဟာကို မီးရှို့ခိုင်းတာလဲ သူပါပဲ”

အမုန်းဗိုးခွေသိုင်းဗိုးမြေ (တသိမ်း) ❀ ၂၀၁

ဂူးလီ ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“သစ္စာဖောက်”

အော်ငေါက်ရင်း စားပေါ်မှ ချထားသော တူတစ်ချောင်း

ဆွဲယူကာ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

တူမှာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မြေဘီလူး၏လည်မျိုသို့ စိုက်ဝင် သွားလေသည်။

“အား”

မြေဘီလူး စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း လဲကျသွားလေသည်။

ယခု အဖြစ်မှန်ကား ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေ၏။ ဂူးလီအား ကြည့်ကာ...

“ခင်...ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်ရတာလဲ”

ယင်ခုံးက မယုံကြည်နိုင်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ ဂူးလီက...

“ကျုပ်ရဲ့သား ကိစ္စကြောင့်ပဲ၊ မေနန်းနဲ့ ချင်းကိုးတို့ မောင်မအရင်း မဟုတ်တဲ့အချက်ကို ထောက်ပြီး ပြဿနာကို စတင်ဖန်တီးခဲ့တာပဲ”

ဂူးလီ၏ယုတ်မာမှုကား ပေါ်လွင်လာချေပြီ။ ယင်ခုံးက မေနန်း၏ပုခုံးအား အသာဆုပ်ကိုင်ကာ... “အဲသည်အချိန်တုန်းက မင်းရဲ့ အစ်ကိုဟာ ကျုပ်သားရဲ့

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ပြိုင်ဘက်သဖွယ် ဖြစ်နေတာကြောင့် ကျုပ်က သားနဲ့မင်းကို သဘောမတူခဲ့ဘူး။ ဂူးလီက အချက်ကျကျထောက်ပြတဲ့ လုပ်ကြံမှုကိုလဲ ကျုပ်ကမစုံစမ်းတော့ဘဲ သူ့ဘက်က ထောက်ခံခဲ့တာပါ။ မင်း ကလေးကို လာပစ်တော့ ကျုပ်က ဘာကြောင့် မွေးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား။”

မေနန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ယင်ခုံးက...

“ကလေးကို မြင်တာနဲ့ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ သွေးသားပဲဆိုတာ ကျုပ်စိတ်ထဲက သိနေခဲ့လို့ပဲ”

သူက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ် အမြင်မှန်ရချိန်မှာ နောက်ကျနေပြီလေ။ ဂူးလီဘက်က ထောက်ခံခဲ့တာ မှားမှန်းသိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ ကျုပ်က သိက္ခာကျမှာ စိုးရိမ်လို့ မဖြေရှင်းတော့ဘဲ သည်အတိုင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာပဲ”

မေနန်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါကြောင့်လဲ လူယုတ်မာက ကျွန်မတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး လှည့်စားနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

ဂူးလီအား ကြည့်ကာ မုန်းတီးစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဂူးလီက သဘောကျခွာ ရယ်မောလိုက်ပြီ...

“ကျုပ်သားအတွက် မင်းတို့ နှစ်ဘက်စလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်က စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အသုံးချပြီး ညဉ့်ငှက်ဂိုဏ်းကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်နဲ့ တည်ထောင်မယ်။ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကို စုစည်းပြီး သိုင်းလောကကို

အမုန်းဗိုးဓွေသိုင်းဗိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၂၀၃

လွှမ်းမိုးပစ်မယ် ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

“လူယုတ်မာ၊ ရှင်ထင်သလို လုပ်လို့ရမယ် မထင်နဲ့”

မေနန်းက ဒေါသတကြီး ပြောယင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဂူးလီက စိုးထိတ်မှု မဖြစ်ဘဲ...

“ကျုပ်က မပိုင်ရင် လုပ်ပါမလား။ မင်းတို့ သောက်တဲ့အရက်ထဲမှာ ကြိုတင်အဆိပ်ခတ်ထားခဲ့တယ်လေ၊ မသေချင်ရင်တော့ ကျုပ် စကားနားထောင်ပါ”

သူ၏စကားကြောင့် မေနန်းနှင့် ယင်ခုံးတို့ မျက်နှာပျက်သွား

ကြ၏။

ယင်ကျင်းက ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ...

“လူယုတ်မာကြီး သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ဂူးလီအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သူ၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေရကား ဂူးလီမှာ မပေါ့ဆပုံပါ

ချေ။

နေရာမှ ခုန်ထကာ ယင်ကျင်း၏တိုက်ခိုက်မှုအား ပြန်လည် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲမှာ ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တော့သည်။

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

“ငါ့မြေး ယင်ကျင်း သတိထား”

“သားလေး သတိထား”

ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့ ပြိုင်တူပြောရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

သူတို့၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် နွေးထွေးကြင်နာသော အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်လာ၏။

မေနန်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော လေသံဖြင့်...

“ကျွန်မဟာ သားအပေါ် ရက်စက်မိခဲ့ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအမှားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မသားဟာ အစ်ကိုယင်ကြိုင်ရဲ့သားပဲဆိုတာ သိစေချင်တာနဲ့ မိုးမြေဧဟောရှေ့မှာ ပစ်ထားခဲ့တာပါ”

ယင်ခုံးက မချိုးပြီးပြီးရင်...

“ကျုပ်လည်း မှားခဲ့တာပဲလေ၊ ကျုပ်သာ အတ္တစိတ် မလွန်ကဲခဲ့ရင် သည်လိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

သူက တိုက်ပွဲအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“မြေးလေးယင်ကျင်းဟာ ဝူးလီကို ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မြေးဟာ ကျုပ်တို့မျိုးဆက်ပဲ၊ သူ့အသက်ရှင်ကျန်ရစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အခုအချိန်မှာ အမှားတွေကို ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ထင်တယ်”

မေနန်း ပြုံးလိုက်သည်။

အမုန်းခိုးစွေသိုင်းခိုးခြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၂၀၅

“ဟုတ်တယ်၊ သားလေးဟာ လောကအလယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ယင်ခုံးနှင့်အတူ ထရပ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဆိပ်မိထားသော်လည်း ယင်ကျင်း ဒုက္ခမရောက်စေလို၍ ဝူးလီအား ရင်ဆိုင်ကြတော့မည် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ထင်းထင်းက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ဆေးပုလင်းတစ်လုံး ပေးလာသည်။

“သိုင်းလောကမှာ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ယင် အသက်ကယ်နိုင်အောင် မျက်နှာတစ်ရာက အဆိပ်ဖြေဆေးနဲ့ အသက်ကယ်ဆေးကို အစ်ကိုယင်ကျင်းအတွက် ကျွန်မကို ပေးထားပါတယ်ရှင်”

ထိုစကားကြားလျှင် ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

မျက်နှာတစ်ရာ၏အဆိပ်ဖြေဆေးသည် မည်မျှ ပြင်းထန်သည့်အဆိပ် ဖြစ်ပါစေ ယူပစ်သလို သက်သာပျောက်ကင်းသွားစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုတိုင် ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်မယူနိုင်သေး၍ ဝူးလီဒေါသထွက်လာသည်။

သူက အကောင်းဆုံး သိုင်းကွက်များကို ထုတ်ဖော်ကာ

၂၀၆ ❀ တတ္တသိုလ်သီတအောင်

တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အချိန်ကြာသောအခါ အတွေ့အကြုံ ပရိယာယ်ကြွလိမ္မော်
သော ဂူးလီမှာ အသာစီးရလာလေတော့သည်။

“သွားစမ်း”

ဂူးလီက အော်ငေါက်ယင်း သိုင်းကွက်ပြောင်းလဲကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်၏။

ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသော သိုင်းကွက်ကြောင့် ယင်
ကျင်းမှာ လွတ်မြောက်အောင် မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါချေ။

“ဂုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ယင်
ကျင်း ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

ယင်ခုံးက ကပျာကယာ ထိန်းပေးလိုက်ပြီး...

“ငါ့မြေး အနားယူလိုက်ဦး၊ သူ့ကို ဘိုးဘိုး ဆုံးမလိုက်မယ်”

ပြောယင်း ဂူးလီထံ ခုန်ဝင်သွား၏။

မေနန်းလည်း လိုက်ပါသွားသည်။

ဂူးလီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သို့သော် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ အဆိပ်ဟာ သိုင်းပညာ အသုံးပြုတာနဲ့ ချက်ချင်း
သေရမှာပဲ”

ယင်ခုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ကြည့်ပါဦးလေ”

ပြောရင်း ယင်ခုံးနှင့် မေနန်းက ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
သည်။

အခန်းခိုးငွေသိုင်းခိုးမြေ (တ-သိမ်း) ❀ ၂၀၇

သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်း၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ရကား...

“ဂုန်း”

“အား”

ဂူးလီမှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား
လေသည်။

သူက ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါမှ မ
ထင်ထားခဲ့ပါ။

ယခုမူ ဂူးလီမှာ မြေပေါ်လဲကျသွားသည်နှင့် ပြန်ထမလာ
နိုင်တော့ပါချေ။

မကောင်းမှုနှင့်အတူ ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရချေပြီတကား။

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

မကောင်းမှု မြူခိုးများ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် ကြည်လင်၍ သာယာလှပလာ
သည်။

မိုးထိတောင်တစ်ခုလုံး သာသာယာယာ ရှိနေသည်။

တစ်ချိန်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အ
ကြောင်းရင်း ဇစ်မြစ်ကို သိုင်းလောကသားများ သိရှိသွားကြပြီး သင့်
သင့်မြတ်မြတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ထို့အတူ အနှစ်နှစ်အလလ မသင့်မမြတ် ဖြစ်ခဲ့သော သစ္စာ

၂၀၈ နိဗ္ဗာန် တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သိုင်းအဖွဲ့နှင့် မိုးမြေဂေဟာတို့၏ အမုန်းတရားများသည်လည်း ပြေ
ပျောက်သွားခဲ့ရသည်။

ယင်ကျင်းသည် ကွဲကွာခဲ့ရသော မိခင်နှင့် ပြန်ဆုံခဲ့ရသည်
သာမက လက်တွဲဖော်အဖြစ် ထင်းထင်းက သူ၏အနီးတွင် ရှိနေချေ
ပြီ။

သူ၏ဘဝသည် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်စရာကောင်း၍ သာယာ
လှပသော ဘဝတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မည်မှာ မလွဲပါတော့ချေ။

ပြီးပါပြီ။

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

BURMESE
CLASSIC